New York Times bestseleris

HARLAN COBEN

NEPAŽĮSTAMASIS

Su šiuo nepažįstamuoju, kuris neleidžia padėti į šalį knygos, skaitytojai tikrai norės susipažinti.
— *Associated Press*

HARLAN COBEN

NEPAŽĮSTAMASIS

Iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė

Jotema

UDK 821.111(73)-31
Co-05

Harlan Coben
THE STRANGER
Dutton, New York, 2015

ISBN 978-9955-13-584-5

Mano pusbrolio Stiveno Reiterio mielam atminimui.

Ir jo vaikams Deividui, Samantai bei Džeisonui pagerbti.

O, mano siela, būk pasiruošusi Nepažįstamojo atvykimui.
Būk pasiruošusi sutikti tą, kas žino, kaip užduoti klausimus.
Yra vienas, kuris prisimena kelią į tavo namus:
Gali išvengti Gyvenimo, tačiau Mirtis tavęs neaplenks.

T. S. Eliot

I

Nepažįstamasis Adamo pasaulį ne iškart sugriovė.

Taip Adamas Praisas pasakys sau vėliau, tačiau tai bus melas. Jis kažkaip iškart, nuo pat pirmojo sakinio suprato, kad jo laimingas dviejų vaikų tėvo gyvenimas priemiestyje baigėsi amžiams. Iš pirmo žvilgsnio tai buvo paprastas sakinys, tačiau tonas, kuriuo jis buvo ištartas, toks supratingas ir netgi užjaučiantis, leido Adamui suvokti, jog nuo šiol viskas bus kitaip.

— Tau nebuvo būtina likti su ja, — pasakė nepažįstamasis.

Jie buvo Amerikos legiono salėje Siderfilde, Naujajame Džersyje. Siderfildo miestelis buvo apgultas pasiturinčių ribotos rizikos fondų vadybininkų, bankininkų ir kitų finansinių visatos valdovų tipų. Jie mėgo gerti alų Amerikos legiono salėje, nes taip buvo patogiau apsimesti, jog jie esą toji sena gera žemės druska, visai kaip vyrukai „Dodge Ram" reklamose, nors iš tiesų viskas buvo atvirkščiai.

Adamas stovėjo prie lipnaus baro. Už jo kabėjo smiginio lenta. Neoninės iškabos reklamavo *Miller Lite*, tačiau Adamo dešinėje stovėjo butelis *Budweiser* alaus. Jis atsisuko į vyrą, kuris ką tik prisigretino, ir nors Adamas jau žinojo atsakymą, vis dėlto paklausė:

— Jūs sakote man?

Vyrukas buvo jaunesnis nei dauguma tėvų, lieknesnis, beveik išstypęs, didelėmis, skvarbiomis mėlynomis akimis. Jo rankos buvo baltos, raumeningos, o iš po vienos trumpos rankovės matėsi kraštelis tatuiruotės. Jis dėvėjo beisbolo kepuraitę. Nepasakytum,

kad hipsteris, bet atrodė kažkoks glebus, kaip tas vyrukas, kuris vadovauja technologijų skyriui ir niekada nemato saulės.

Skvarbios mėlynos akys taip rimtai žvelgė į Adamą, kad šiam kilo noras nusisukti.

— Ji pasakė esanti nėščia, ar ne?

Adamas nejučia tvirčiau suspaudė butelį.

— Todėl ir likai. Korina pasakė tau, kad laukiasi.

Ir tą akimirką Adamas pajuto kažkokį mygtuką, įsijungiantį jo krūtinėje, tarsi kas būtų užkliudęs raudoną skaitmeninį laikrodį filme apie bombas, ir dabar jis būtų pradėjęs skaičiuoti laiką atgal. Tik, tik, tik, tik.

— Ar mes pažįstami? — paklausė Adamas.

— Ji pasakė tau, kad laukiasi, — tęsė nepažįstamasis. — Turiu galvoje, Korina. Ji pasakė esanti nėščia, o paskui neva prarado kūdikį.

Amerikos legiono salė buvo pilna miestelio tėčių, vilkinčių baltais beisbolo marškinėliais trijų ketvirčių rankovėmis ir mūvinčių plačiais šortais arba užpakalį slepiančiais apdribusiais džinsais. Dauguma jų buvo su beisbolo kepuraitėmis. Šįvakar vyko ketvirtaklasių, penktaklasių ir šeštaklasių berniukų atranka į vartinio teniso komandą, taip pat į A lygio komandą. Jei panorėtum išvysti, kaip priklausantieji A komandai elgiasi savo aplinkoje, galvojo Adamas, pažiūrėk, kaip tėvai kišasi į savo atžalų komandų atranką. *Discovery* kanalas turėtų tai nufilmuoti.

— Tu jautei pareigą likti, ar aš teisus? — toliau klausinėjo vyras.

— Nesuprantu, kas, po galais, jūs...

— Ji melavo, Adamai, — jaunesnis vyras kalbėjo su tokiu įsitikinimu, tarsi ne tik būtų tiksliai žinojęs, bet ir nuoširdžiai rūpinęsis Adamo interesais. — Korina viską išgalvojo. Ji nė nebuvo nėščia.

Tie žodžiai kirto kaip smūgiai, slopindami Adamo nuovoką, sekindami jo priešinimąsi, palikdami jį sukrėstą, apstulbusį, pasi-

rengusį laukti, kol teisėjas suskaičiuos iki aštuonių. Norėjo smogti atgal, sugriebti tą vyrą už marškinių ir sviesti per kambarį už tokį žmonos įžeidinėjimą. Bet jis to nepadarė dėl dviejų priežasčių.

Pirma, jis vis dar negalėjo atsigauti po smūgių, palaužusių jo pasipriešinimą.

Antra, kažkas tame, ką kalbėjo vyras, kažkas jo pasitikinčiame tone, tas prakeiktas įsitikinimas jo balse privertė Adamą pagalvoti, kad galbūt būtų protingiau išklausyti.

— Kas jūs? — paklausė Adamas.

— Argi svarbu?

— Taip, svarbu.

— Aš nepažįstamasis, — tarė vyras. — Nepažįstamasis, turintis svarbių žinių. Ji melavo tau, Adamai. Korina. Ji nebuvo nėščia. Tai buvo tik gudrybė, kad susigrąžintų tave.

Adamas papurtė galvą. Jis bandė išlaikyti racionalų ir blaivų protą.

— Aš mačiau nėštumo testą.

— Netikras.

— Mačiau sonogramą.

— Vėlgi netikra. — Nepažįstamasis kilstelėjo ranką, nespėjus Adamui pasakyti daugiau. — Taip, ir pilvas. Kai Korinos pilvas ėmė didėti, tu niekada nebematei jos nuogos, ar ne? Ką ji darė, kad išvengtų sekso? Teisindavosi naktiniu pykinimu? Dažniausiai taip būna. O kai įvyksta persileidimas, prisimeni viską ir suvoki, jog nėštumas buvo sunkus nuo pat pradžių.

Iš kitos salės pusės ataidėjo balsas:

— Gerai, vyručiai, griebkit po šviežią bokalą ir eime žiūrėti pasirodymo.

Balsas priklausė Tripui Evansui, vartinio teniso lygos prezidentui, buvusiam Madisono aveniu reklamos direktoriui, beje, gana geram vyrukui. Kiti tėčiai čiupo nuo stovo aliuminio kėdes, kokios paprastai naudojamos per vaikų mokyklos koncertus, ir ėmė statyti jas ratu aplink kambarį. Tripas Evansas pažvelgė Ada-

mo pusėn, pastebėjo jo neabejotinai išblyškusį veidą ir susirūpinęs suraukė kaktą. Adamas nudelbė akis ir atsisuko į nepažįstamąjį.

— Kas tu toks, velniai rautų?

— Galvok, kad esu tavo gelbėtojas. Arba draugas, kuris ką tik išlaisvino tave iš kalėjimo.

— Tu kalbi nesąmones.

Visi pokalbiai beveik nutilo. Balsai nuslopo, ir salėje buvo girdėti tik girgždančių kėdžių aidas. Tėvai nutaisė renginiui deramus veidus. Adamas nekentė šito. Jis netgi neturėjo čia būti — turėjo būti Korina. Ji buvo vartinio teniso tarybos iždininkė, tačiau jos mokykla pakeitė mokytojų konferencijos Atlantik Sityje tvarkaraštį, ir nors tai buvo svarbiausia Siderfildo vartinio teniso metų diena — tiesą sakant, būtent dėl šios priežasties Korina taip aktyviai dalyvavo šioje veikloje, — ją turėjo pakeisti Adamas.

— Nors padėkotum man, — tarė vyras.

— Apie ką tu kalbi?

Pirmą kartą vyras nusišypsojo. Adamas negalėjo nepastebėti, kad taip šypsosi sielų gydytojai, žmonės, kurie tiesiog nori padaryti kažką teisingo.

— Tu laisvas, — tarė nepažįstamasis.

— Tu melagis.

— Tu juk žinai, ar ne, Adamai?

Tripas Evansas pašaukė per salę:

— Adamai?

Jis pasuko vyrų link. Dabar jau visi sėdėjo, išskyrus Adamą ir nepažįstamąjį.

— Turiu eiti, — sušnabždėjo nepažįstamasis. — Bet jei tau reikia įrodymų, pasitikrink savo „Visa“ kortelę. Ieškok mokėjimo „Novelty Funsy“ įmonei.

— Palauk...

— Dar kai kas. — Vyras palinko arčiau. — Tavim dėtas, abiem berniukams veikiausiai atlikčiau DNR testus.

Tik, tik, tik... pokšt.

— Ką?

— Dėl šito įrodymų neturiu, tačiau kai moteris yra linkusi meluoti apie panašius dalykus, galima spėti, kad tai nėra jos pirmas kartas.

Ir tada, galutinai pribloškęs Adamą nauju kaltinimu, nepažįstamasis išskubėjo pro duris.

2

Kai Adamas atgavo amą, jis išbėgo paskui nepažįstamąjį.

Per vėlu.

Nepažįstamasis sėdosi į keleivio vietą pilkoje „Honda Accord". Automobilis pajudėjo. Adamas pribėgo, norėdamas pažiūrėti iš arčiau, galbūt pamatyti registracijos numerius, bet išvydo tik tiek, kad automobilis registruotas jo gimtojoje Naujojo Džersio valstijoje. Kai honda pasuko išvažiavimo link, jis pastebėjo dar kai ką.

Automobilį vairavo moteris.

Ji buvo jauna, ilgais šviesiais plaukais. Kai gatvės žibintas apšvietė jos veidą, Adamas pamatė, kad ji žiūri į jį. Akimirką jų akys susitiko. Josios veide atsispindėjo susirūpinimas, gal net gailestis.

Jam.

Automobilis nuriaumojo. Kažkas šūktelėjo jį vardu. Adamas apsisuko ir nuėjo į vidų.

Jie pradėjo nuo kvietimų į namų komandą.

Adamas stengėsi susikaupti, tačiau visi garsai, pasiekiantys jo ausis, prilygo miglai ant dušo kabinos durelių. Korina buvo supaprastinusi Adamo darbą. Ji buvo surašiusi visus berniukus, kurie bandė patekti į šeštaklasių komandą, todėl jam tiesiog teko rinktis iš to, kas liko. Pagrindinė ir svarbiausia priežastis, dėl kurios jis čia, buvo užtikrinti, kad Rajanas, jų šeštaklasis, patektų į žvaigždžių išvykų komandą. Jų vyresnysis sūnus Tomas, dabar gimnazijos an-

traklasis, kai buvo Rajano amžiaus, buvo išstumtas iš žvaigždžių komandos. Mat, kaip manė Korina, o ir Adamas buvo linkęs pritarti, jo tėvai per mažai kreipė į tai dėmesį. Šįvakar iš čia esančių tėvų daugelis dalyvavo ne tiek iš meilės žaidimui, kiek norėdami apsaugoti savo vaikų interesus.

Įskaitant Adamą. Apgailėtina, bet taip jau yra.

Adamas stengėsi pamiršti, ką išgirdo prieš akimirką — ir išvis, kas, po galais, tas tipas? — bet niekaip nesugebėjo. Raidės liejosi, jam stebeilijant į Korinos parengtą „talentų suvestinę". Jo žmona buvo tokia tvarkinga, beveik pedantiška, surašė berniukus nuo geriausio iki blogiausio. Kai pakviesdavo vieną iš berniukų, Adamas pareigingai išbraukdavo jo vardą. Jis tyrinėjo savo žmonos tobulą rašyseną, faktiškai pavyzdį tų laiškų, kuriuos trečiaklasių mokytojos prismeigia virš lentos. Tokia jau ta Korina. Ji buvo toji mergina, kuri ateina į klasę, pareiškia, kad neišlaikys, baigia testą pirmoji ir gauna A įvertinimą. Ji buvo protinga, veržli, graži ir...

Melagė?

— Pereikime prie išvykų komandų, bičiuliai, — pasakė Tripas.

Per salę vėl nuaidėjo kėdžių girgždesys. Vis dar apdujęs, Adamas prisidėjo prie ketverto vyrų, kurie sudarys A ir B išvykų komandas. Štai kas buvo svarbiausia. Namų lyga likdavo miestelyje. Geriausi žaidėjai patekdavo į A ir B komandas ir vykdavo žaisti į turnyrus visoje valstijoje.

„Novelty Funsy". Kodėl šis pavadinimas atrodo girdėtas?

Vaikų vyriausiasis treneris buvo vardu Bobas Beimas, bet Adamas visuomet mintyse vadindavo jį Gastonu, kaip tą veikėją iš animacinio filmuko „Gražuolė ir Pabaisa". Bobas priminė sluoksniuotos tešlos pyragaitį su plačia šypsena, kokia šypsosi tik bukieji. Jis buvo garsiakalbis, pasipūtęs, kvailas ir nemalonus tipas, ir kai jis prastypčiodavo pro šalį, išpūtęs krūtinę ir mojuodamas rankomis, atrodydavo, kad jį lydi toji dainelė iš filmuko: *Nėra vikresnio už Gastoną/ kaip moka muštis/ šaudo jis...*

Pamiršk viską, paliepė sau Adamas. *Tas nepažįstamasis tik žaidė su tavim...*

Komandų atranka neturėtų ilgai užtrukti. Kiekvienas vaikas buvo įvertintas nuo vieno iki dešimties balų įvairiose kategorijose: lazdos valdymo, greičio, ištvermės, perdavimų ir panašiai. Balai buvo sumuojami, tada išvedamas vidurkis. Teoriškai pirmus aštuoniolika galėjai imti į A komandą, kitus aštuoniolika — į B, o likusieji tiesiog atkristų. Paprasta. Bet iš pradžių reikėjo visus užtikrinti, kad jų sūnūs pateko į komandas, kuriose treniravosi.

Gerai, puiku, baigta.

Tada imiesi eiliškumo. Viskas vyko gan sparčiai, kol jie pasiekė paskutinį kandidatą į B komandą.

— Joje turėtų būti Džimis Hočas, — pareiškė Gastonas.

Bobas Beimas retai kalbėdavo šiaip sau. Dažniausiai jis skelbdavo.

Vienas iš jo tyliųjų padėjėjų — Adamas nežinojo jo vardo — tarė:

— Bet Džeko ir Logano balai aukštesni.

— Taip, tiesa, — pareiškė Gastonas. — Bet aš pažįstu šį vaiką. Džimį Hočą. Jis žaidžia geriau už tuos du. Jam paprasčiausiai nepasisekė per bandymus. — Jis kostelėjo į kumštį prieš tęsdamas. — Be to, Džimiui buvo sunkūs metai. Jo tėvai išsiskyrė. Turėtume suteikti jam galimybę ir įrašyti į komandą. Tad jei niekas neprieštarauja...

Jis ėmė rašyti Džimio vardą.

— Aš prieš, — išgirdo save Adamas.

Visų akys nukrypo į jį.

Gastonas mostelėjo savo smakru su duobute Adamo pusėn.

— Atsiprašau?

— Aš prieštarauju, — tarė Adamas. — Džeko ir Logano rezultatai geresni. Kurio iš jų geresnis?

— Logano, — atsiliepė vienas iš padėjėjų.

Adamas perbėgo akimis per sąrašą ir surado rezultatus.

— Taip, tikrai, todėl komandoje turėtų būti Loganas. Jo įvertinimai ir rezultatai yra aukštesni.

Padėjėjai vos susilaikė garsiai neaiktelėję, bet tik per plauką. Paprastai Gastonui niekas neprieštaraudavo. Jis palinko į priekį ir apnuogino savo didelius dantis.

— Neįsižeisk, bet tu čia tik pavaduoji savo žmoną.

Žodį *žmona* jis ištarė beveik niekinamai, tarsi norėdamas pasakyti, kad jei pavaduoji žmoną, tai nesi tikras vyras.

— Tu netgi nesi trenerio padėjėjas, — tęsė Gastonas.

— Taip, — tarė Adamas. — Bet aš moku skaičiuoti, Bobai. Bendras Logano rezultatas yra šeši ir septynios dešimtosios. Džimis turi tik šešis ir keturias dešimtąsias. Netgi šiandieninėje naujojoje matematikoje šeši ir septynios dešimtosios yra daugiau nei šeši ir keturios dešimtosios. Galiu parodyti grafiškai, jei tai padės.

Gastonas nepagavo sarkazmo.

— Bet kaip aš ką tik paaiškinau, yra švelninančių aplinkybių.

— Skyrybos?

— Būtent.

Adamas pažiūrėjo į trenerio padėjėjus. Šie staiga įsistebeilijo į kažką įdomaus ant žemės priešais save.

— Tai gal tada žinai, kokia situacija Džeko ar Logano namuose?

— Žinau, kad jų tėvai kartu.

— Vadinasi, tai lemiamas faktorius? — paklausė Adamas. — Tavo santuoka tikrai nusisekusi, ar ne Ga... — Jis vos nepavadino trenerio Gastonu. — Bobai?

— Ką?

— Tu ir Melanė. Judu pati laimingiausia pora, kokią pažįstu, tiesa?

Melanė buvo žvitri neaukšta šviesiaplaukė, ir iškart sumirksėjo tarsi kas būtų pliaukštelėjęs jai per veidą. Gastonas dažnai mėgo graibyti žmonos užpakalį viešumoje — ne tam, kad parodytų savo meilę ar netgi geismą, bet norėdamas pademonstruoti, jog ji yra jo nuosavybė. Dabar Bobas atsilošė ir atsargiai prabilo:

— Taip, mūsų santuoka gera, bet...

— Vadinasi, iš tavo sūnaus rezultato turėtume atimti mažiausiai pusę balo, ar ne? Tada Bobas Jaunesnysis nukristų, pažiūrėkim, iki šešių ir trijų dešimtųjų. Į B komandą. Nes jeigu mes ketiname pakelti Džimio rezultatą, kadangi jo tėvai turi problemų, argi neturėtume podraug sumažinti tavo sūnaus rezultatą, kadangi judu taip velniškai gerai sutariate?

Vienas iš trenerio padėjėjų įsiterpė:

— Adamai, ar gerai jautiesi?

Adamas piktai kryptelėjo galvą į balsą.

— Puikiai.

Gastonas ėmė gniaužyti kumščius.

Korina viską išgalvojo. Ji nė nebuvo nėščia.

Adamo ir stambesniojo vyro akys susitiko, ir Adamas nenuleido savųjų. *Nagi, pirmyn, dički,* pagalvojo jis. Kodėl gi ne šįvakar. Gastonas buvo stambus ir raumeningas vyrukas, bet visi žinojo, kad tai tik dėl akių. Per Gastono petį Adamas pastebėjo Tripą Evansą, dėbsantį su nuostaba veide.

— Čia ne teismo salė, — žybtelėjo dantimis Gastonas. — Tai ne tavo kompetencija.

Adamas nematė teismo salės jau keturis mėnesius, bet nesivargino jį pataisyti. Jis kilstelėjo į orą lapus.

— Šie įvertinimai buvo padaryti ne šiaip sau, Bobai.

— Ir mes čia ne šiaip sau, — tarė Gastonas, persibraukdamas savo juodus karčius. — Mes čia kaip treneriai. Kaip žmonės, kurie ištisus metus stebėjo visus šiuos vaikus. Taigi priimame galutinį sprendimą. Aš, kaip vyriausiasis treneris, priimu galutinį sprendimą. Džimio geras požiūris. Tai irgi svarbu. Mes ne kompiuteriai. Mes naudojamės turimais įrankiais, kad atrinktume labiausiai nusipelniusius vaikus. — Jis skėstelėjo savo milžiniškas rankas, bandydamas pastatyti Adamą į vietą. — Pagaliau kalbame apie paskutinį kandidatą į B komandą. Tai nėra labai svarbu.

— Neabejoju, jog tai labai svarbu Loganui.

— Aš esu vyriausiasis treneris. Galutinis sprendimas mano.

Susirinkusieji ėmė skirstytis. Vyrai vienas po kito ėjo lauk. Adamas prasižiojo dar ką nors pasakyti, bet kokia prasmė? Jis nelaimės šio ginčo, ir išvis ko siekia? Po galais, juk net nepažįsta Logano. Jam paprasčiausiai reikėjo atsikratyti nerimo, kurį pasėjo nepažįstamasis. Daugiau nieko. Jis tai žinojo. Adamas atsistojo nuo kėdės.

— Kur eini? — paklausė Gastonas, atkišęs pakankamai ilgą smakrą, kad norėtųsi jam smogti.

— Rajanas pateko į A komandą, taip?

— Taip.

To Adamas čia ir atėjo — kad atstovautų, jei reikės, savo sūnui. Baigta. Visa kita jo nedomina.

— Gero vakaro, vyručiai.

Adamas pasuko atgal prie baro. Jis linktelėjo Lenui Gilmanui, miestelio policijos vadui, kuriam patiko darbuotis už baro, nes taip sumažėdavo išgėrusių vairuotojų. Lenas atsakė linktelėjimu ir pastūmė Adamui butelį *Budweiser.* Adamas su šiek tiek per dideliu užsidegimu atsuko kamštelį. Šalia prisėdo Tripas Evansas. Lenas pastūmė butelį alaus ir jam. Tripas kilstelėjo savąjį ir susidaužė buteliais su Adamu. Abu vyrai gėrė tylėdami, kol skirstėsi paskutinieji. Vyrai šūkavo atsisveikindami. Gastonas dramatiškai pakilo — jo stambumas ir taip jau buvo įspūdingas — ir metė piktą žvilgsnį į Adamą. Atsakydamas Adamas kilstelėjo butelį tarsi sakytų „į sveikatą“. Gastonas išdundėjo lauk.

— Ieškai draugų? — pasiteiravo Tripas.

— Aš baisiai draugiškas, — atsiliepė Adamas.

— Juk žinai, kad jis tarybos viceprezidentas?

— Kad tik nepamirščiau priklaupti, kai pamatysiu jį kitą kartą, — tarė Adamas.

— O aš prezidentas.

— Tokiu atveju geriau atsinešiu kilimėlį.

Tripas pritariamai linktelėjo.

— Šiuo metu Bobui nelengva.

— Bobas — sušiktas skystablauzdis.

— Na, taip. Ar žinai, kodėl aš lieku prezidentu?

— Taip lengviau kabinti merginas?

— Tai irgi. Ir todėl, kad jei aš atsistatydinsiu, prezidentu taps Bobas.

— Siaubas. — Adamas buvo bepastatąs savo alų. — Man jau metas.

— Jis prarado darbą.

— Kas?

— Bobas. Maždaug prieš metus.

— Apgailestauju tai girdėdamas, — tarė Adamas. — Tačiau tai ne pasiteisinimas.

— Aš taip ir nesakau. Tik norėjau, kad žinotum.

— Supratau.

— Taigi, — tęsė Tripas Evansas, — Bobas pasisamdė įdarbinimo agentą, kad šis padėtų jam rasti darbą, — labai įtakingą, žinomą kadrų ieškotoją.

Adamas pastatė alų.

— Ir?

— Tai va, tas įtakingas agentas bando surasti Bobui naują darbą.

— Tu jau sakei.

— O to įdarbinimo agento vardas yra Džimas Hočas.

Adamas įsitempė.

— Džimio Hočo tėvas?

Tripas neatsiliepė.

— Tai todėl jis nori įkišti tą vaiką į komandą?

— O tu ką manei, kad Bobui rūpi jo tėvų skyrybos?

Adamas tik papurtė galvą.

— Ir tu nieko prieš?

Tripas gūžtelėjo.

— Čia nieko nėra švaraus. Kartais vienas iš tėvų įsijaučia į

vaiko sporto reikalus ir ima kovoti lyg kokia liūtė už savo liūtuką. Kartais jie pasirenka vaiką, nes jis gyvena kaimynystėje. O kartais dėl to, kad jis turi karštą mamytę, kuri per žaidynes rengiasi labai provokuojamai...

— Žinai tai iš asmeninės patirties?

— Kaltas. O kartais jie pasirenka vaiką, nes jo tėtis gali padėti susirasti darbą. Ši priežastis man atrodo geresnė nei kitos.

— Žmogau, tu toks ciniškas kaip reklamos direktorius.

Tripas nusišypsojo.

— Taip, žinau. Bet mes visuomet apie tai kalbame. Kaip toli nueitum, kad apsaugotum savo šeimą? Tu niekada nieko nenuskriaustum; aš niekada nieko nenuskriausčiau. Bet jei kas nors pagrasintų tavo šeimai, jei tektų gelbėti savo vaiką...

— Mes galėtume nužudyti?

— Apsidairyk, mano drauge. — Tripas išskėtė rankas. — Šis miestelis, šios mokyklos, programos, vaikai, šeimos — kartais aš sėdžiu ir galvoju — negaliu patikėti, kaip mums visiems pasisekė. Mes gyvename svajonėje, supranti.

Adamas suprato. Lyg ir. Kad sumokėtų už tą svajonę, jis metė savo prastai apmokamą visuomeninio gynėjo darbą ir tapo brangiai apmokamu, garsiu privačios nuosavybės advokatu. Kažin ar buvo verta?

— O jei Loganui tektų už viską sumokėti?

— Nuo kada gyvenimas teisingas? Žinai, aš turėjau klientus iš didelės automobilių įmonės. Taip, tu žinai, iš kokios. Ir, be abejo, skaitei laikraštyje, kaip jie nuslėpė problemą dėl vairo kolonėlių. Daug žmonių buvo sužeisti arba žuvo. Tie automobilininkai tikrai geri žmonės. Normalūs. Tai kaip jie leido, kad taip atsitiktų? Kodėl jie taupė ir leido žmonėms mirti?

Adamas suprato, kur pašnekovas lenkia, tačiau jam patiko erzinti Tripą.

— Nes jie korumpuoti niekšai?

Tripas susiraukė.

— Tu žinai, kad tai netiesa. Jie kaip ir tabako įmonių darbuotojai. Negi jie irgi blogi? O kaip dėl tų dievobaimingų žmogelių, kurie pridengia bažnyčios skandalus, arba, nežinau, teršia upes? Argi jie visi korumpuoti niekšai, Adamai?

Toks jau tas Tripas — priemiesčio tėtis filosofas.

— Tai tu man pasakyk.

— Priklauso nuo požiūrio, Adamai. — Tripas nusišypsojo jam. Tada nusiėmė kepuraitę, sulygino savo retėjančias plaukų sruogas ir vėl ją užsidėjo. — Mes, žmonės, negalime išlikti dori. Mes visada šališki. Visada paisome savų interesų.

— Visuose tuose pavyzdžiuose aš pastebiu vieną dalyką... — tarė Adamas.

— Kokį?

— Pinigus.

— Tai blogio šaknys, mano drauge.

Adamas pagalvojo apie nepažįstamąjį. Pagalvojo apie savo du sūnus namuose, veikiausiai darančius namų darbus ar žaidžiančius kompiuterinius žaidimus. Pagalvojo apie savo žmoną kažkokioje mokytojų konferencijoje Atlantik Sityje.

— Ne viso blogio, — atsiliepė jis.

3

Amerikos legiono salės stovėjimo aikštelėje buvo tamsu. Tik šviesos ruoželiai iš pravertų automobilių durelių ar dar mažesni švyturėliai nuo tikrinamų išmaniųjų telefonų ardė šią juodą uždangą. Adamas įsėdo į savo automobilį ir įsitaisė vairuotojo vietoje. Keletą akimirkų jis nieko nedarė. Tiesiog sėdėjo. Aplinkui trinksėjo automobilių durelės. Vienas po kito suburgzdavo varikliai. Adamas nejudėjo.

Tau nebuvo būtina likti su ja...

Jis pajuto, kaip kišenėje suvibravo telefonas. Veikiausiai žinutė nuo Korinos, pamanė jis. Ji nekantrauja sužinoti, kaip baigėsi atranka į komandas. Adamas išsitraukė telefoną ir patikrino. Taip, žinutė nuo Korinos.

Kaip sekėsi šįvakar??

Kaip jis ir manė.

Adamas stebeilijo į žinutę, tarsi joje tūnotų koks slaptas pranešimas, ir krūptelėjo, kai kažkas krumpliais pabarbeno į stiklą. Keleivio pusės langą užpildė didelė kaip moliūgas Gastono galva. Jis išsišiepė Adamui ir parodė, kad šis nuleistų langą. Adamas pasuko užvedimo raktelį, nuspaudė mygtuką ir palaukė, kol langas atsidarė.

— Ei, žmogau, — kreipėsi Gastonas, — tikiuosi, neįsižeidei. Tiesiog abu atvirai išsakėme skirtingas nuomones, tiesa?

— Tiesa.

Gastonas kyštelėjo pro langą ranką. Adamas ją paspaudė.

— Sėkmės šį sezoną, — pasakė Gastonas.

— Taip. Ir sėkmės ieškant darbo.

Gastonas akimirką sustingo. Kurį laiką abu vyrai taip ir liko — Gastonas niūksojo lange, Adamas sėdėjo automobilyje, bet nenukreipė žvilgsnio. Tada treneris ištraukė savo ranką ir nužirgliojo.

Klounas.

Telefonas vėl suburzgė. Vėl Korina.

Alio?!?

Adamas įsivaizdavo, kaip ji žiūri į ekraną, nekantraudama išvysti atsakymą. Galvosūkiai jam niekada nepatiko — jis nematė priežasties jai neatsakyti.

Rajanas pateko į A.

Ji tučtuojau atsiliepė:

Valio!!! Paskambinsiu po pusvalandžio.

Jis įsidėjo telefoną, užvedė automobilį ir pasuko namo. Važiuoti reikėjo lygiai 2,6 mylios — Korina buvo išmatavusi atstumą savo automobilio ridos skaitikliu, kai pradėjo bėgioti. Jis pravažiavo pro „Dunkin' Donuts/Baskin-Robbins" parduotuvę Saut Meiplo gatvėje ir pasuko į kairę ties „Sunoco" degaline. Kai sugrįžo namo, buvo vėlu, bet, kaip paprastai, šviesa name tebedegė. Šiomis dienomis mokykloje daug kalbama apie taupymą ir atsinaujinančius energijos šaltinius, bet šie du berniukai vis dar neišmoksta išeidami iš kambario užgesinti šviesos.

Prisiartinęs prie durų, jis išgirdo lojant Džersę, jų kolių veislės kalę. Kai savo raktu atsirakino duris, Džersė pasveikino jį tarsi kokį belaisvį, sugrįžusį iš karo. Adamas pastebėjo, kad šuns vandens dubenėlis tuščias.

— Ei?

Jokio atsakymo. Rajanas greičiausiai jau miega. Tomas bus bebaigiąs savo namų darbus arba apsimetinėja, kad taip pat miega. Jo niekada nepavykdavo užklupti žaidimo vidury, baigiančio žaisti ar tiesiog naršančio internete — Adamas kažkaip visada užtikdavo jį *ką tik* baigusį namų darbus ir *pradėjusį* žaisti kompiuterinį žaidimą ar šiaip naršyti.

Jis įpylė šuniui vandens.

— Ei?

Tomas išniro laiptų viršuje.

— Labas.

— Ar išvedei Džersę?

— Dar ne.

Paauglių kalba tai reiškia: ne.

— Tai išvesk dabar.

— Tik pirma turiu baigti namų darbus.

Paauglių kalba tai reiškia: ne.

Adamas jau žiojosi sakyti „dabar" — tai buvo įprastas vaikų ir tėvų šokis, tačiau užsičiaupė ir įsistebeilijo į berniuką. Vyro akyse ėmė kauptis ašaros, bet jis jas nurijo. Tomas buvo toks panašus į Adamą. Visi taip sakydavo. Jo eisena buvo tokia pati, juokėsi irgi taip pat, vaiko antrasis kojos pirštas taip pat buvo didesnis už pirmąjį.

Jokiu būdu. Jis Adamo. Nors nepažįstamasis pasakė, kad...

Tai dabar jau klausai nepažįstamųjų?

Adamas prisiminė visus tuos kartus, kai jis ir Korina perspėdavo berniukus dėl nepažįstamų žmonių, apie vadinamąjį nepažįstamųjų pavojų: kaip patraukti į save dėmesį, jei prieina suaugęs asmuo, kaip susikurti saugų kodinį žodį. Tomas iškart viską suprato. Rajanas iš prigimties buvo patiklesnis. Korinai nepatiko vyrai, slankiodavę aplink Mažosios lygos laukus, tie amžini profesionalai, kurie kone patologiškai troško treniruoti, net jei jų vaikai jau seniai nebedalyvavo programoje, arba dar blogiau, jei jie išvis neturėjo vaikų. Adamas visados žiūrėjo į tai atlaidžiau, o galbūt kaip tik griežčiau. Galbūt dėl to, kad jis nepasitikėjo niekuo, kai kalba sukdavosi apie jo vaikus, ne tik tais, kurie sukeltų įtarimą normaliomis sąlygomis.

Tiesiog taip buvo paprasčiau, ar ne?

Tomas pastebėjo kažką tėvo veide. Jis taip pat susiraukė ir pasišokinėdamas kaip ir visi paaugliai atliuoksėjo laiptais žemyn, tarsi kokia nematoma ranka būtų pastūmusi jį, ir kojos vos spėtų judėti.

— Galiu išvesti Džersę ir dabar, — pasakė Tomas.

Jis prasmuko pro tėvą ir pagriebė pavadėlį. Džersė jau stovėjo prisišliejusi prie durų, pasiruošusi eiti. Kaip ir visi šunys, ji visuomet būdavo pasirengusi eiti. Ji demonstravo savo begalinį norą išbėgti laukan, stovėdama prie pat durų, kad negalėtum šių atidaryti ir ją išleisti. Šunys.

— Kur Rajanas? — paklausė Adamas.

— Miega.

Adamas žvilgtelėjo į laikrodį ant mikrobangų krosnelės. Penkiolika po dešimtos. Rajanas guldavosi dešimtą, nors jam buvo leidžiama nemiegoti ir skaityti iki pusės vienuoliktos, kai būdavo išjungiamos šviesos. Rajanas, kaip ir Korina, laikėsi taisyklių. Niekada nereikėdavo jam priminti, kad jau be penkiolikos dešimta ar panašiai. Rajanas keldavosi tą pačią minutę, kai suskambėdavo žadintuvas, nusiprausdavo po dušu ir pasigamindavo pusryčius. Tomas buvo kitoks. Adamas dažnai pagalvodavo, jog reiktų nusipirkti botagą, kad išjudintų savo vyresnįjį sūnų rytais.

Novelty Funsy...

Adamas išgirdo, kaip užsitrenkė vidinės durys Tomui ir Džersei išėjus į kiemą. Jis užlipo į viršų ir kyštelėjo galvą į Rajano kambarį. Jo sūnus užmigo neišjungęs šviesos, pasidėjęs ant krūtinės naujausią Riko Riordano romaną. Adamas įtipeno, paėmė knygą, surado žymeklį ir padėjo knygą į šoną. Jam siekiant lempos jungtuko, Rajanas sujudėjo.

— Tėti?

— Sveikas.

— Ar aš patekau į A?

— Elektroninis laiškas bus išsiuntinėtas rytoj, bičiuli.

Baltas melas. Adamas dar neturėjo oficialiai žinoti. Treneriai negalėjo pasakyti savo vaikams, kol laiškas oficialiai neišsiųstas, kad visi sužinotų vienu metu.

— Gerai.

Rajanas užsimerkė ir užmigo anksčiau, nei jo galva palietė pagalvę. Akimirką Adamas stebėjo sūnų. Išoriškai Rajanas buvo panašus į savo motiną. Iki šio vakaro Adamui tai mažai rūpėjo — tiesą sakant, tai visados buvo pliusas — bet dabar, šįvakar, jį kankino abejonės. Kvaila, bet še tau. Negali ištrinti to, ką išgirdai. Įkyri mintis giliai smegenyse nedavė ramybės, bet vėlgi — na tai kas, po galais? Pažiūrėkime grynai teoriškai. Jis žvelgė į Rajaną, ir jį apėmė

tas nenugalimas jausmas, kuris kartais užplūsdavo, kai stebėdavo savo berniukus — grynas džiaugsmas, baimė dėl to, kas gali nutikti jiems šiame žiauriame pasaulyje, viltys ir troškimai — visa tai susilieję į vieną tyrą jausmą šioje planetoje. Žinoma, banalu, bet taip yra. Tyrumas. Štai kas pažadina tave, kai užsimiršti žiūrėdamas į savo vaiką — tyrumas, kurį pagimdo tik tikra, besąlygiška meilė.

Jis be galo myli Rajaną.

Ir jeigu sužinotų, kad Rajanas ne jo, ar atsisakytų viso to? Ar visa dingtų? Ar išvis tai svarbu?

Adamas papurtė galvą ir nusisuko. Vienam vakarui pakaks filosofavimo apie tėvystę. Kol kas niekas nepasikeitė. Kažkoks keistuolis prikalbėjo jam nesąmonių apie netikrą nėštumą. Ir viskas. Adamas ganėtinai ilgai dirbo teisinėje sistemoje, kad žinotų, jog nieko negalima priimti už gryną pinigą. Reikia imtis darbo. Atlikti tyrimą. Žmonės meluoja. O tu tiri, nes labai dažnai išankstinė nuomonė pasirodo tik oro burbulas.

Žinoma, Adamo nuojauta kuždėjo, kad nepažįstamojo žodžiuose esama tiesos, bet tai ir yra problema. Kai klausaisi savo nuojautos, dažnai tik dar labiau apsigauni.

Dirbk savo darbą. Atlik tyrimą.

Bet kaip?

Paprasta. Pradėk nuo „Novelty Funsy“.

Šeima naudojosi kompiuteriu, kuris stovi bendrajame kambaryje. Tai buvo Korinos mintis. Jų namuose nebus jokių slaptų naršymų (suprask: jokios pornografijos). Adamas ir Korina viską žinos ir — teoriškai — elgsis kaip subrendę, atsakingi tėvai. Tačiau Adamas greitai suvokė, jog tokia priežiūra nereikalinga arba kvaila. Berniukai viską, įskaitant pornografinius puslapius, galėjo susirasti savo telefonuose. Jie galėjo nueiti pas draugą. Arba pasiimti vieną iš nešiojamųjų ar planšetinių kompiuterių, esančių namuose.

Kartu tai yra tingi tėvystė, galvojo jis. Išmokyk juos elgtis teisingai, nes tai teisinga — ne todėl, kad mama ir tėtis žiūri tau per

petį. Žinoma, iš pradžių visi tėvai tiki tokiu auklėjimu, bet netrukus suvokia, kad yra kitokių, efektyvesnių, būdų.

Kita bėda buvo akivaizdesnė: jei norėjai pasinaudoti kompiuteriu tam, kam jis ir skirtas — mokslui ar namų darbams — negalėjai susikaupti dėl iš virtuvės arba televizoriaus sklindančio triukšmo. Todėl Adamas kompiuterio stalą perkėlė į mažą kambarėlį, kurį jie paprastai vadindavo „namų biuru" — kambariu, kuriame daug žmonių atlikdavo daugybę darbų. Dešinėje gulėjo krūva Korinos mokinių darbų, laukiančių savo įvertinimo. Berniukų namų darbai visuomet būdavo netvarkingai išmėtyti, spausdintuve nuolat rasdavai kokio nors rašinio juodraštį kaip sužeistą karį mūšio lauke. Kėdė buvo nuklota sąskaitomis, laukiančiomis, kada Adamas apmokės jas internetu.

Interneto naršyklė buvo įjungta ir rodė kažkokio muziejaus puslapį. Matyt, vienas iš berniukų ieškojo informacijos apie senovės Graikiją. Adamas patikrino naršyklės istoriją, peržiūrėjo lankytus puslapius, nors sūnūs jau buvo pakankamai supratingi, kad nepaliktų jokių įkalčių. Visgi niekad nežinai. Kartą Tomas netyčia paliko atidarytą savo feisbuko paskyrą. Adamas tada sėdėjo prie kompiuterio ir stebeilijo į pagrindinį puslapį, iš visų jėgų kovodamas su noru žvilgtelėti į sūnaus pranešimus.

Jis pralaimėjo tą mūšį.

Perskaitęs kelias žinutes Adamas liovėsi. Jo berniukas buvo saugus — tai svarbiausia — tačiau toks įsiveržimas į sūnaus privatumą jį patį labai sutrikdė. Adamas sužinojo dalykų, kurių neturėjo sužinoti. Nieko baisaus. Nieko, kas sudrebintų žemę. Bet dalykų, apie kuriuos tėvas veikiausiai turėtų pasikalbėti su sūnumi. Ir ką jam dabar daryti su ta informacija? Jei užsipultų, tektų prisipažinti, kad naršė po Tomo asmeninį gyvenimą. Ar verta tai daryti? Adamas svarstė, ar pasakyti apie tai Korinai, bet vėliau, aprimęs, jis suvokė, jog tuose pokalbiuose nebuvo nieko nenormalaus, kad pats taip darydavo, būdamas paauglys, ir tikrai nebūtų norėjęs, kad apie tai sužinotų jo tėvai; kad jis paprasčiausiai užaugo, gyvena

savo gyvenimą, ir jei tėvai būtų šnipinėję ir dėl to puldinėję, jis tikriausiai būtų sureagavęs dar blogiau.

Todėl Adamas paliko viską kaip buvo.

Tėvystė. Ji ne skystablauzdžiams.

Tu tempi laiką, Adamai.

Taip, jis tai žinojo. Taigi metas grįžti prie reikalo.

Šio vakaro naršyklės istorija neatskleidė nieko ypatinga. Vienas iš berniukų — veikiausiai Rajanas — iš tiesų tyrinėjo senovės Graikiją arba paprasčiausiai rimtai ruošėsi skaityti tą Riordano knygą. Adamas rado nuorodas apie Dzeusą, Hadą, Herą ir Ikarą. Tiksliau, graikų mitologiją. Jis patikrino vakarykštę naršyklės istoriją. Kažkas ieškojo kelio į „Borgatos" viešbutį ir kazino Atlantik Sityje. Logiška. Ten apsistojusi Korina. Ji taip pat ieškojo konferencijos tvarkaraščio ir jį peržiūrėjo.

Ir viskas.

Užteks delsti.

Adamas atsidarė savo banko interneto puslapį. Jiedu su Korina turėjo dvi „Visa" sąskaitas. Neoficialiai viena buvo vadinama asmenine, kita — tarnybine. Kad abu galėtų vesti savo buhalterijas. Tarnybine kortele jie naudojosi darbinėms išlaidoms, pavyzdžiui, mokytojų konferencijai Atlantik Sityje. Už visa kita mokėjo iš asmeninės sąskaitos.

Pirmiausia Adamas atsidarė asmeninės kortelės sąskaitą. Čia veikė universalus paieškos būdas. Jis įvedė žodį *novelty.* Niekas neiššoko. Gerai, puiku. Jis išsiregistravo ir tokiu pat būdu patikrino tarnybinę „Visa" kortelę.

Ir šįkart pavyko.

Mažiau nei prieš dvejus metus įmonei, pavadinimu „Novelty Funsy", buvo sumokėta 387,83 dolerio. Adamas išgirdo tylų kompiuterio dūzgimą.

Iš kur? Iš kur tas nepažįstamasis žinojo apie šį mokėjimą?

Jokio supratimo.

Juk anuomet Adamas matė šį mokėjimą, ar ne? Taip, tuo ne-

abejojo. Vyras pakrutino smegenis ir pabandė surinkti blankius atminties likučius. Jis sėdėjo čia, toje pačioje vietoje, tikrino „Visa" sąskaitą. Pasiteiravo Korinos apie tą mokėjimą. Ji paaiškino. Pasakė pirkusi kažkokias dekoracijas klasei. Nors tąkart jį nustebino kaina, prisiminė Adamas. Atrodė gana didelė. Korina paaiškino, kad mokykla jai grąžins pinigus.

„Novelty Funsy". Neatrodo, kad būtų kažkas nedoro.

Adamas atidarė kitą langą ir įvedė į „Google" paieškos sistemą *Novelty Funsy.* Sistema atrėžė:

Rodome rezultatus apie Novelty *Fancy*

Rezultatų apie Novelty Funsy nerasta.

Nieko sau. Keista. „Google" randa viską. Adamas atsilošė ir apsvarstė galimybes. Kodėl nėra nė vienos nuorodos apie „Novelty Funsy"? Įmonė juk tikra. Mokėjimas iš „Visa" sąskaitos tai patvirtina. Jis manė, kad ji prekiauja kokiomis nors dekoracijomis ar įvairiais smagiais niekučiais.

Adamas prikando apatinę lūpą. Prieina kažkoks nepažįstamasis ir pasako, kad jo žmona melavusi jam — pasirodo, išradingai — apie savo nėštumą. Kas jis? Kodėl taip padarė?

Gerai, kol kas pamirškime anuos du klausimus ir susitelkime į tą, kuris svarbiausias: ar tai tiesa?

Adamui norėjosi tiesiog atsakyti ne ir gyventi toliau. Kad ir kokių jie turėtų rūpesčių, kad ir kokius randus būtų palikusi aštuoniolika metų trunkanti santuoka, jis pasitikėjo žmona. Laikui bėgant, dauguma dalykų užsimiršo, sueižėjo ir išsisklaidė, arba, kalbant optimistiškiau, pasikeitė, tačiau vienas dalykas, kuris, rodės, išliko ir dar labiau sutvirtėjo, buvo gynybinis šeimos ryšys — jūs esate komanda, tu ir tavo sutuoktinė. Jūs esate toje pačioje pusėje, kartu, saugote vienas kito užnugarį. Tavo pergalės yra jos pergalės. Kaip ir nesėkmės.

Adamas būtų patikėjęs Korinai savo gyvybę. Ir vis dėlto...

Jis milijonus kartų buvo matęs tai savo darbe. Paprasčiau tariant, vieni žmonės kvailina kitus. Galbūt jis ir Korina — darni komanda, tačiau jie taip pat yra asmenybės. Būtų miela pasitikėti besąlygiškai ir pamiršti, kad tas nepažįstamasis iš viso buvo pasirodęs, — Adamui labai norėjosi tai padaryti, — bet argi tai nereikštų, kaip sakoma, jog jis kiša galvą į smėlį? Tas abejojantis balsas jo galvoje vieną dieną galbūt nutils, bet niekada visiškai neišnyks.

Kol jis neįsitikins.

Nepažįstamasis tvirtino, kad įrodymas buvo, atrodytų, nereikšmingas mokėjimas iš „Visa" sąskaitos. Jis turi padaryti tai dėl savęs ir — taip — dėl Korinos (ji gi nenorėtų, kad tas balsas sukiotųsi aplink, ar ne?), turi išsiaiškinti, todėl Adamas surinko nemokamą „Visa" kortelių numerį. Įrašytas balsas liepė jam įvesti kortelės numerį, galiojimo datą ir CVV kodą kitoje kortelės pusėje. Jis bandė suteikti jam informaciją per sistemą, bet po kurio laiko įrašytas balsas paklausė, ar klientas norėtų pasikalbėti su atstovu. Atstovu. Tarsi jis skambintų į Kongresą. Jis pasakė „taip" ir išgirdo sujungimo signalus.

Atsiliepusi atstovė nurodė pakartoti tą pačią informaciją — kodėl jie visuomet taip daro? — tada paprašė pasakyti keturis paskutinius jo socialinio draudimo skaičius ir adresą.

— Kuo galėčiau padėti, pone Praisai?

— Iš mano „Visa" kortelės sąskaitos buvo pervestas mokėjimas įmonei „Novelty Funsy".

Ji paprašė pasakyti paraidžiui žodį *funsy.*

— Ar žinote sumą ir sandorio datą?

Adamas pasakė. Jis tikėjosi neigiamos reakcijos, kai nurodė datą — mokėjimas buvo atliktas daugiau nei prieš dvejus metus, — tačiau atstovė nieko nepasakė.

— Kokios informacijos jums reikia, pone Praisai?

— Aš neprisimenu, kad būčiau ką nors pirkęs iš įmonės „Novelty Funsy".

— Chm, — tarstelėjo atstovė.

— Chm?

— Chm, kai kurios įmonės pateikia sąskaitas ne savo vardu. Dėl diskretiškumo, suprantat. Kaip, tarkim, viešbutyje jums pasakytų, jog tam tikras filmas nebus įtrauktas į jūsų telefono sąskaitą.

Ji kalbėjo apie pornografiją ar panašius dalykus, susijusius su seksu.

— Čia ne tas atvejis.

— Ką gi, tuomet pažiūrėkime. — Ragelyje pasigirdo klavišų barškėjimas. — „Novelty Funsy" yra registruota internetinė parduotuvė. Tai paprastai reiškia, kad įmonė vertina privatumą. Ar padėjo?

Taip ir ne.

— Ar būtų galima paprašyti iš jų detalaus čekio?

— Žinoma. Tai gali užtrukti kelias valandas.

— Nieko tokio.

— Mes turime jūsų elektroninio pašto adresą, — ji perskaitė jį. — Ar turėtume atsiųsti čekį šiuo adresu?

— Būtų puiku.

Atstovė pasiteiravo, ar galėtų padėti dar kokiu nors klausimu. Adamas pasakė ne, ačiū. Ji palinkėjo gero vakaro. Jis padėjo ragelį ir įsispoksojo į mokėjimą ekrane. „Novelty Funsy". Dabar, kuo daugiau jis galvojo apie tai, tuo labiau šis pavadinimas priminė jam diskretišką sekso reikmenų parduotuvės pavadinimą.

— Tėti?

Tomas. Adamas paskubomis išjungė ekraną, lyg būtų vienas iš jo sūnų, užkluptas žiūrintis pornografiją.

— Ei, — tarė Adamas lyg niekur nieko. — Kas yra?

Jei sūnui tėvo elgesys ir pasirodė keistas, jis nieko nepasakė. Paaugliai tokie nenuovokūs ir susitelkę į save. Šią akimirką Adamas jautėsi dėkingas už tai. Tomo nė kiek nedomino, ką jo tėvas veikė internete.

— Ar gali pavėžėti mane iki Džastino namų?

— Dabar?

— Pas jį mano šortai.

— Kokie šortai?

— Mano treniruočių šortai. Rytojaus treniruotei.

— Ar negali apsimauti kitus?

Tomas pažiūrėjo į savo tėvą taip, tarsi šiam iš kaktos būtų iššokęs ragas.

— Treneris sako, kad per treniruotę turime mūvėti treniruočių šortus.

— Argi Džastinas negali rytoj atnešti jų į mokyklą?

— Jis turėjo atnešti juos šiandien. Jis pamiršta.

— Tai ką darei šiandien?

— Kevinas turėjo atsarginius. Savo brolio. Jie man per dideli.

— Ar negali paprašyti, kad Džastinas tučtuojau įsidėtų juos į kuprinę?

— Taip, galėčiau, bet jis to nepadarys. Juk tik keturi kvartalai. Man būtų ne pro šalį pasimokyti vairuoti.

Tomas gavo mokinio leidimą vairuoti prieš savaitę — tėvų streso priežastį, kuriai nustatyti nereikėjo nė elektrokardiogramos.

— Gerai, tuoj nusileisiu.

Adamas ištrynė naršyklės istoriją ir nulipo žemyn. Džersė tikėjosi dar sykį pasivaikščioti ir nutaisė liūdnas „negaliu patikėti, kad nesivedate manęs kartu" akis, kai jie nuskubėjo pro ją. Tomas čiupo raktelius ir įsitaisė prie vairo.

Atsisėdęs į keleivio vietą, Adamas leido sau atsipalaiduoti. Korina buvo pamišusi dėl vadovavimo. Ji nesiliaudavo šūkčioti nurodymus ir perspėjimus. Ir be paliovos stabdydavo automobilį įsivaizduojamu stabdžiu keleivio pusėje. Kai Tomas išvažiavo į gatvę, Adamas pasisuko ir ėmė tyrinėti sūnaus profilį. Ant jo skruostų formavosi keli spuogai. Abipus veido želė vos įžiūrimos žandenos, kaip Abės Linkolno, tik ne tokios vešlios, tačiau jo sūnui jau tekdavo skustis. Ne kiekvieną dieną. Ne dažniau nei kartą per savaitę, tačiau reikėjo. Tomas mūvėjo plačius šortus. Jo kojos buvo

plaukuotos. Jis turėjo gražias mėlynas akis, jo sūnus. Visi jas pastebėdavo. Jos buvo blizgaus ledo mėlynumo.

Tomas įsuko į įvažą, šiek tiek per daug priartėdamas prie dešinio šaligatvio krašto.

— Užtruksiu tik porą sekundžių, — tarė jis.

— Gerai.

Tomas pastatė automobilį ir nukūrė prie priekinių durų. Jas atidarė Džastino mama, Kristina Hoj — Adamas pastebėjo jos ryškią šviesių plaukų kupetą — ir tai jį nustebino. Kristina mokė toje pačioje gimnazijoje kaip ir Korina. Abi moterys buvo gana artimos. Adamas galvojo, kad ji taip pat būsianti Atlantik Sityje, bet paskui prisiminė, jog konferencija skirta istorijos ir kalbų mokytojams. Kristina mokė matematikos.

Kristina nusišypsojo ir pamojavo. Adamas pamojavo jai. Tomas dingo viduje, o Kristina pasuko taku prie automobilio. Kad ir kaip politiškai nekorektiškai skambėtų, Kristina Hoj buvo MKNI, mama, kurią norėtųsi išdulkinti. Adamas nugirdo taip kalbant Tomo draugus, nors ir pats būtų susipratęs. Šią akimirką ji grakščiai plaukė jo link, dėvėdama aptemptais džinsais ir prigludusia balta palaidinuke. Ji užsiiminėjo kažkokiu kultūrizmu, dalyvaudavo varžybose. Adamas nelabai žinojo, kokiose. Prie jos pavardės rašėsi krūva raidžių, ir ji buvo nusipelniusi profesionalo vardo, kad ir ką tai tiksliai reikštų. Adamas niekada nesižavėjo raumeningomis svorius kilnojančiomis moterimis, o kai kuriose varžybų nuotraukose Kristina iš tiesų atrodė truputį rumbuota. Moters plaukai buvo šiek tiek per šviesūs, šypsena truputį per plati, įdegis pernelyg oranžinis, tačiau visa kartu sudėjus ji atrodė velniškai gerai.

— Sveikas, Adamai.

Jis dvejojo, išlipti iš automobilio ar ne. Nusprendė likti.

— Sveika, Kristina.

— Korina dar negrįžo?

— Ne.

— Bet ji grįžta rytoj, ar ne?

— Taip.

— Gerai, aš susisieksiu su ja. Mums reikia treniruotis. Po dviejų savaičių man valstijos varžybos.

Savo feisbuko paskyroje Kristina skelbė esanti kūno rengybos modelis ir WBFF Pro, Pasaulio lengvojo kultūrizmo grožio ir mados profesionalė. Korina pavydėjo jai kūno. Neseniai jos pradėjo kartu treniruotis. Kaip ir su dauguma dalykų, kurie tau patinka arba nepatinka, galų gale pasiekiama tokia stadija, kai malonus įprotis virsta manija.

Tomas sugrįžo su šortais.

— Iki, Tomai.

— Viso, ponia Hoj.

— Labanakt, vyručiai. Nesilinksminkite per daug, kol mamos nėra namie.

Ji nulingavo klubais į namą.

— Ji kažkokia erzinanti, — pasakė Tomas.

— Nelabai gražu taip kalbėti.

— Pamatytum jų virtuvę.

— Kodėl? Kas negerai jų virtuvei?

— Ant šaldytuvo pilna nuotraukų, kuriose ji su bikiniu, — pasakė Tomas. — Šlykštu.

Sunku ginčytis. Kai Tomas pajudėjo, jo lūpose atsirado šypsenėlė.

— Kas yra? — paklausė Adamas.

— Kailas vadina ją baisiaveide, — tarė Tomas.

— Ką?

— Ponią Hoj.

Adamas pagalvojo, kad tai veikiausiai koks naujas terminas MKNI ar kažkas panašaus.

— Ką reiškia baisiaveidė?

— Ta, kuri nėra graži, bet turi įspūdingą kūną.

— Nesuprantu, — tarė Adamas.

— Baisiaveidė, — tada Tomas ištarė lėčiau. — Baisus. Veidas.

Adamas pasistengė užgniaužti šypsnį, nepritariamai purtydamas galvą. Jis jau norėjo sudrausti sūnų — tik nesugalvojo, kaip tai padaryti nesusijuokus, — kai suskambo jo mobilusis. Jis pažiūrėjo į skambintojo vardą.

Korina.

Adamas nuspaudė atmetimo mygtuką. Jis turi stebėti, kaip vairuoja jo sūnus. Korina suprastų. Jau norėjo įsikišti telefoną į kišenę, kai pajuto šį vibruojant. Per greitai balso paštui, pagalvojo, bet ne, tai buvo elektroninis laiškas iš jo banko. Adamas jį atidarė. Jame buvo konkrečių pirkinių nuorodos, tačiau Adamas beveik nepastebėjo jų.

— Tėti? Ar viskas gerai?

— Stebėk kelią, Tomai.

Peržiūrės pirkinius, kai grįš namo, bet dabar jam užteko pirmos eilutės, kuri pasakė daugiau, nei jis norėjo žinoti.

Novelty Funsy vardu sąskaitas išrašo ši internetinė parduotuvė: *Suvaidink-nestuma.com*

4

Grįžęs namo ir prisėdęs prie kompiuterio, Adamas spustelėjo nuorodą elektroniniame laiške ir palaukė, kol atsidarys svetainė.

„Suvaidink nėštumą".

Adamas stengėsi išlikti ramus. Jis žinojo, kad internetas tenkina įvairias silpnybes ir skonius, netgi tokius, kokių neįmanoma įsivaizduoti; tačiau tai, kad yra įkurta speciali svetainė, skirta netikram nėštumui, tik dar kartą priminė, jog yra momentų, kai racionaliai mąstančiam žmogui norisi paprasčiausiai pasiduoti, apsiverkti ir pripažinti, kad laimėjo mūsų blogiausi instinktai.

Žemiau didelėmis rožinėmis raidėmis, tik šiek tiek mažesniu šriftu buvo parašyta: SMAGIAUSIOS IŠDAIGOS!

Išdaigos?

Jis paspaudė ties nuoroda „Jūsų pirkti gaminiai!“ Pirmasis daiktas buvo „VISIŠKAI NAUJAS netikras nėštumo testas“. Adamas tik papurtė galvą. Įprasta 34,95 dolerio kaina buvo perbraukta raudonu brūkšniu ir ištaisyta į 19,19, o žemiau juodu kursyvu parašyta: *„Jūs sutaupote 15 dolerių!“*

Ką gi, puiku, ačiū už nuolaidą. Labai tikiuosi, kad mano žmona nemokėjo mažmeninės kainos!

Gaminys atsiunčiamas per dvidešimt keturias valandas „diskretiškoje pakuotėje“. Adamas skaitė toliau:

Naudoti taip pat kaip ir tikrą nėštumo testą!

Pasišlapinkite ant juostelės ir pažiūrėkite į rezultatą! Jis visada bus teigiamas!

Adamo burna išdžiūvo.

Mirtinai išgąsdinkite savo vaikiną, uošvius, pusbrolį ar savo profesorių!

Pusbrolį ir profesorių? Kam, po galais, gąsdinti pusbrolį ar profesorių nėštumu?.. Adamas nenorėjo nė pagalvoti apie tai.

Apačioje mažomis raidėmis buvo perspėjimas.

ĮSPĖJAME: Naudokitės šiuo gaminiu atsakingai. Užpildydami ir pasirašydami apačioje esančią formą, jūs sutinkate nenaudoti šio gaminio neteisėtiems, amoraliems, apgavikiškiems ar kitiems kenksmingiems tikslams.

Neįtikėtina. Jis spustelėjo gaminio paveikslėlį ir išdidino jo pakuotę. Testas buvo balta juostelė su raudonu kryžiuku, reiškiančiu nėštumą. Adamas įtempė smegenis. Kokį testą naudojo Korina? Jis neprisiminė. Ar jis išvis teikėsi pažiūrėti? Dabar nebuvo tikras. Juk visi tie testai atrodo vienodai, ar ne?

Užtat prisiminė, kad Korina darėsi testą, kai jis buvo namuose.

Jos atveju buvo netikėta. Pastojusi su Tomu ir Rajanu, Korina abu kartus pasitiko jį prie durų plačiai šypsodamasi ir pranešė naujienas. Bet pastarąjį kartą žmona norėjo, kad jis būtų šalia. Adamas prisiminė tai. Jis gulėjo lovoje ir maigė televizoriaus nuotolinio valdymo pultelį. Korina nuėjo į vonios kambarį. Jis manė, kad testas gali užtrukti kelias minutes, betgi ne. Ji išbėgo iš vonios kambario su juostele.

„Adamai, pažiūrėk! Aš nėščia!“

Ar testas atrodė šitaip?

Adamas nežinojo.

Jis spustelėjo kitą nuorodą ir tiesiog nuleido galvą ant rankų.

NETIKRI SILIKONINIAI PILVAI!

Jų buvo įvairių dydžių: pirmo trimestro (1—12 savaitė), antro trimestro (13—27 savaitė), trečio trimestro (28—40 savaitė). Taip pat buvo ypač didelio dydžio, dvynukams, trynukams ir netgi ketvertukui. Šalia pateikta gražios moters, meiliai žvelgiančios į savo „nėščiosios“ pilvą, nuotrauka. Ji vilkėjo nuotakos suknelę, o rankoje laikė lelijų puokštę.

Reklaminis pardavėjų šūkis skelbė:

NIEKADA NESULAUKSITE TIEK DĖMESIO, KIEK BŪDAMA NĖŠČIA!

Žemiau buvo ne toks subtilus prierašas:

Gaukite geresnių dovanų!

Pagaminta iš „medicininio silikono“, kurį svetainė apibūdino kaip „šiuo metu artimiausią odai išradimą“. Apačioje buvo „tikrų *Suvaidink nėštumą* klienčių“ vaizdo atsiliepimai. Adamas vieną įjungė. Daili brunetė šypsojosi į kamerą ir kalbėjo: „Sveiki! Aš sužavėta savo silikoniniu pilvu. Jis toks natūralus!“ Toliau moteris pasakojo, kad jis buvo pristatytas vos per dvi darbo dienas (ne taip greitai kaip nėštumo testas, tačiau pilvo taip greitai neprireikia, ar ne?), ir kad jiedu su vyru ketino įsivaikinti ir nenorėjo, kad sužinotų draugai. Kita moteris — šį kartą liesa raudonplaukė — aiškino, esą ji su vyru naudojosi pakaitine motina ir nenorėjo, kad draugai sužinotų (dabar Adamas vylėsi, šių žmonių labui, kad jų draugai ne tokie išsigimėliai, jog naršytų šioje svetainėje). Paskutinis pasakojimas moters, kuri pasinaudojo netikru pilvu, kad iškrėstų „patį smagiausią pokštą“ savo draugams.

Matyt, ji turi išties keistų draugų.

Adamas grįžo į pradinį puslapį. Paskutinis gaminys buvo... o varge... netikra ultragarso sonograma.

2 D arba 3 D! Pasirinkite!

Netikros sonogramos buvo pardavinėjamos po 29,29 dolerio. Blizgančios, matinės ar netgi kaip skaidrės. Ant jų buvo palikti laukeliai, kur galėjai įspausdinti gydytojo pavardę, ligoninės ar klinikos pavadinimą ir tyrimo datą. Galėjai pasirinkti vaisiaus lytį ar tiesiog tikimybę („Vyriškos — 80 proc. tikimybė“), ką jau kalbėti apie amžių, dvynukus ir taip toliau. Už papildomus 4,99 dolerio „prie netikros sonogramos galima prisidėti hologramą, kad atrodytų įtikinamiau.“

Adamą ėmė pykinti. Ar Korina paišlaidavo hologramai? Jis neprisiminė.

Ir vėlgi svetainė bandė įtikinti, kad žmonės šiuos daiktus perka norėdami papokštauti. „Puikiai tinka bernvakariams!“ Kurgi ne, kelius pakertantis pokštas. „Puikiai tinka per gimtadienio

vakarėlius ar netgi Kalėdas!" Kalėdų pokštas? Įvyniok netikrą nėštumo testą ir palik po egle mamai ir tėčiui. Baisiai juokinga.

Žinoma, kalbos apie „pokštus" buvo priedanga galimoms byloms. Šios svetainės kūrėjai tikrai turėjo žinoti, kad žmonės naudojasi ja norėdami apgauti.

Tai štai, Adamai. Ir toliau piktinkis. Ir toliau ignoruok tai, kas akivaizdu.

Jis vėl ėmė jaustis tarsi apdujęs. Šįvakar daugiau nieko nebegalima padaryti. Reikia eiti į lovą. Jis atsiguls ir pamąstys apie tai. Nesiims jokių skubotų veiksmų. Pernelyg daug pastatyta ant kortos. Išlik ramus. Blokuok, jei reikia.

Traukdamas į savo miegamąjį, jis praėjo pro abiejų sūnų kambarius. Berniukų kambariai, visas šis namas staiga pasidarė toks trapus, padarytas iš kiaušinio lukšto, ir jei jis elgsis neatsargiai, to nepažįstamojo žodžiai sutraiškys juos visus.

Adamas įžengė į miegamąjį, kuriuo dalijosi su savo žmona. Ant Korinos naktinio staliuko gulėjo kažkokios pradedančiosios rašytojos, pakistanietės, knyga minkštais viršeliais. Šalia buvo *Real Simple* žurnalas su užlankstytais puslapiais vietoj žymeklių. Taip pat atsarginiai skaitymo akiniai. Pagal receptą jie buvo ganėtinai silpni, ir Korina nemėgo nešioti jų viešumoje. Laikrodis su radijo imtuvu tarnavo jai kaip išmaniojo kroviklis. Adamo ir Korinos muzikiniai skoniai sutapo. Abiejų mėgstamiausias buvo Springstinas. Ir buvo matę tuziną gyvų pasirodymų. Adamas taip įsijausdavo į muziką, kad užsimiršdavo. Korina išlikdavo susikaupusi ir susitelkusi. Ji stovėdavo, kartais šiek tiek pajudėdavo, tačiau akys būdavo įsmeigtos į sceną.

Tuo tarpu Adamas šokdavo kaip išprotėjęs.

Jis nuėjo į vonios kambarį, išsivalė dantis. Korina naudodavosi naujovišku elektriniu šepetėliu, kuris priminė kažkokį NASA išradimą. Adamas liko ištikimas senajai mokyklai. Ant komodos buvo palikta „L'Oreal" dėžutė. Jis vis dar užuodė cheminį plaukų dažų kvapą. Matyt, prieš išvažiuodama į Atlantik Sitį Korina už-

dažė savo žilas sruogas. Tie žili plaukai pasirodydavo viena ilga sruoga vienu metu. Kurį laiką ji, būdavo, išrauna juos ir apžiūri. Paskui susiraukia, pakilnoja plaukelius ir sako: „Jų tekstūra ir spalva kaip plieno drožlių."

Suskambo jo mobilusis. Adamas pažiūrėjo į ekraną, nors jau žinojo, kas skambina. Jis išspjovė pastą, paskubomis išsiskalavo burną ir atsiliepė.

— Sveika, — tarė jis.

— Adamai?

Žinoma, skambino Korina.

— Aha.

— Aš skambinau anksčiau, — tarė ji. Balse girdėjosi nežymi panika. — Kodėl neatsiliepei?

— Tomas vairavo. Norėjau susikaupti.

— A...

Fone girdėjosi muzika ir juokas. Ji veikiausiai tebebuvo bare su savo kolegomis.

— Tai kaip sekėsi šįvakar? — paklausė ji.

— Puikiai. Jis komandoje.

— Kaip Bobas?

— Ką turi galvoje, kaip Bobas? Jis mulkis. Kaip visuomet.

— Turi būti jam malonus, Adamai.

— Ne, neturiu.

— Jis nori perkelti Rajaną į vidurio žaidėjus, kad jam nereikėtų varžytis su Bobu Jaunesniuoju. Nesuteik jam dingsties.

— Korina?

— Taip?

— Jau vėlu, o rytoj manęs laukia sunki diena. Gal galime pasikalbėti rytoj?

Kažkas fone — kažkoks vyras — ėmė griausmingai kvatotis.

— Viskas gerai? — paklausė ji.

— Puiku, — pasakė ir baigė pokalbį.

Adamas išskalavo šepetėlį ir nusiprausė veidą. Prieš dvejus metus, kai Tomui buvo keturiolika, o Rajanui dešimt, Korina pastojo. Tai buvo netikėta. Adamui su amžiumi buvo sumažėjęs spermos aktyvumas, todėl jų kontracepcija apsiribojo tyliomis maldomis. Iš jų pusės tai, žinoma, buvo neatsakinga. Tuo metu jiedu su Korina nesikalbėjo, kad daugiau vaikų neturės. Paprasčiausiai buvo priėmę — bent iki to karto — nebylų susitarimą.

Adamas sugavo savo atvaizdą veidrodyje. Balsas jo galvoje vėl prabilo. Jis tyliai nutipeno koridoriumi, įjungė naršyklę ir įvedė į paieškos sistemą *DNR tyrimai*. Pirmoji nuoroda nuvedė jį į „Walgreens" vaistinę. Jis jau buvo benuspaudžiąs užsakymo mygtuką, tačiau persigalvojo. Kas nors gali atidaryti dėžutę. Verčiau pats rytoj pasiims.

Adamas sugrįžo į kambarį ir atsisėdo ant lovos. Korinos kvapas, netgi po visų šių metų vis dar galingas feromonas, tvyrojo ore, o galbūt jo vaizduotė dirbo viršvalandžius.

Jis vėl išgirdo nepažįstamojo balsą.

Tau nebuvo būtina likti su ja.

Adamas padėjo galvą ant pagalvės, sumirksėjo į lubas ir tiesiog leidosi užvaldomas tylių, vis dar jo namų garsų.

5

Adamas pabudo septintą ryto. Rajanas laukė prie miegamojo durų.

— Tėti?..

— Taip.

— Gal gali patikrinti paštą ir pažiūrėti, ar treneris Beimas jau išsiuntinėjo rezultatus?

— Jau padaryta. Tu patekai į A komandą.

Rajanas atvirai nedžiūgavo. Ne jo charakteriui. Jis linktelėjo ir pamėgino nuslėpti šypseną.

— Ar po pamokų galiu eiti pas Maksą?

— Ir ką judu veiksite tokią gražią dieną?

— Sėdėsime tamsoje ir žaisime kompiuterinius žaidimus, — pasakė Rajanas.

Adamas susiraukė, bet puikiai suprato, kad sūnus jį erzina.

— Džekas su Kolinu taip pat ateis. Žaisime vartinį tenisą.

— Žinoma. — Adamas nuleido kojas nuo lovos. — Ar jau papusryčiavai?

— Dar ne.

— Nori tėčio kiaušinių?

— Jei tik pažadėsi nevadinti jų tėčio kiaušiniais.

Adamas nusišypsojo.

— Sutarta.

Akimirką Adamas pamiršo apie vakarykštį vakarą, nepažįstamąjį, „Novelty Funsy" ir „Suvaidink nėštumą". Viskas, kaip paprastai būna, susiliejo tarsi į sapną, kai pradeda atrodyti, jog tik įsivaizdavai nebūtus dalykus. Aišku, jis žinojo, kad tai netiesa. Tiesiog blokavo save. Iš tikrųjų, jam netgi pavyko gana gerai išsimiegoti naktį. Jei ką ir sapnavo, Adamas dabar nebeprisiminė. Paprastai Adamas miegodavo gerai. Tai Koriną kankino nemiga ir rūpesčiai. Laikui bėgant jis išmoko nesijaudinti dėl to, ko negali pakeisti, išmoko atsipalaiduoti. Labai sveika išmokti sudėlioti viską į savo vietas. Dabar jis svarstė, ar ši savybė padėjo užsimiršti, ar paprasčiausiai užsiblokuoti.

Jis nusileido į apačią ir paruošė pusryčius. „Tėčio kiaušiniai" buvo plakta kiaušinienė su pienu, garstyčiomis ir parmezano sūriu. Kai Rajanui buvo šešeri, jis mėgo tėčio kiaušinienę, tačiau kaip ir daugumą dalykų vaikystėje, jis išaugo ir vieną dieną ėmė vadinti „nevykusia", prisiekinėti, kad daugiau niekada neims jos į burną. Neseniai naujasis treneris pasakė Rajanui, kad jis visada dieną turėtų pradėti pusryčiais, kuriuose būtų gausu baltymų, ir tėčio kiaušinienė atgimė lyg nostalgiška muzika.

Adamas, stebėdamas savo sūnų, atakuojantį lėkštę, tarsi ši būtų jį įžeidusi, bandė prisiminti tą šešiametį Rajaną, valgantį tą patį patiekalą tame pačiame kambaryje. Bet jam niekaip nepavyko.

Tomas buvo susitaręs važiuoti su draugu, todėl Rajanas ir Adamas važiavo į mokyklą jaukioje tyloje, tėvas ir sūnus. Jie pravažiavo pro „Baby Gap" parduotuvę ir Taigerio Šulmano karatė mokyklą. Toje „negyvoje" vietoje ties kampu buvo atsidaręs „Subway" greitojo maisto restoranas; vietoje, kokių rastum kiekviename miestelyje ir kuriose, regis, niekas nevyksta. Po tuo pačiu stogu jau glaudėsi riestainių krautuvėlė, juvelyrinė, prabangių čiužinių tinklo parduotuvė ir „Blimpie", o tai, Adamo nuomone, buvo tas pat kas „Subway".

— Iki, tėti. Ačiū.

Rajanas iššoko iš automobilio nepabučiavęs į skruostą. Kada Rajanas liovėsi jį bučiavęs? Adamas neprisiminė.

Jis pralėkė Ouk gatve, pravažiavo pro „7 Eleven" ir pamatė „Walgreens". Adamas atsiduso. Jis sustojo aikštelėje ir keletą minučių sėdėjo automobilyje. Pro šalį praklibikščiavo senis, spausdamas vaistų maišelį tarp savo grubios rankos ir vaikštynės. Žmogus piktai dėbtelėjo į Adamą, nors galbūt dabar jis paprasčiausiai taip žvelgė į pasaulį.

Adamas įėjo į vidų. Pasiėmė mažą krepšelį. Jiems reikėjo dantų pastos ir antibakterinio muilo, bet visa tai buvo tik dėl akių. Jis prisiminė save jaunystėje, kai į panašų krepšelį prisidėdavo įvairiausių tualetinių reikmenų, kad neatrodytų, jog perka tik sargius, kurie taip ir likdavo jo piniginėje, kol sutrūkinėdavo nuo laiko.

DNR testai buvo sudėti netoli kasos. Adamas priėjo, stengdamasis atrodyti nerūpestingai. Pažiūrėjo į kairę. Pasisuko į dešinę. Tada paėmė dėžutę ir perskaitė informaciją ant pakuotės.

30 PROCENTŲ „TĖVŲ", ATLIKĘ ŠĮ TESTĄ, SUŽINO, KAD VAIKAS, KURĮ JIE AUGINA, YRA NE JŲ.

Adamas numetė dėžutę atgal ant lentynos. Ir nuskubėjo tolyn, tarsi dėžutė galėtų pasikviesti jį atgal. Ne. Jis to nedarys. Bent jau ne šiandien.

Jis nusinešė pirkinius prie kasos, pasiėmė kramtomosios gumos ir sumokėjo. Išsukęs į 17-ąjį kelią, pravažiavo dar kelias čiužinių parduotuves (kam tiek daug tų čiužinių parduotuvių šiauriniame Naujajame Džersyje?), ir sustojo prie sporto salės. Persirengė ir ėmė kilnoti svarmenis. Per visą savo suaugusiojo gyvenimą Adamas išbandė įvairias treniruočių programas — jogą (nelanksti), pilatesą (kažkoks painus), naujokų stovyklą (tai gal geriau iškart į kariuomenę?), zumbą (neklauskit), vandens sportą (vos nepaskendo), dviračių treniruoklius (skaudėjo užpakalį) — bet galiausiai visuomet grįždavo prie paprastų svorių. Būdavo dienų, kai jam be galo patikdavo apkrauti raumenis, ir negalėdavo įsivaizduoti, kad to nedarytų. Tačiau kitomis dienomis su baime išgyvendavo kiekvieną akimirką, ir vienintelis dalykas, kurį jam norėdavosi pakelti, buvo po treniruotės geriamas žemės riešutų sviesto baltymų kokteilis.

Adamas ritmingai kilnojo svorius, stengdamasis nepamiršti sutraukti raumenis ir išlaikyti iki pabaigos. Tai, kaip sužinojo, yra raktas į sėkmę. Ne šiaip užraityti. Užriesk, sekundėlę laikyk spausdamas bicepsus, tada nuleisk. Paskui jis nusiprausė, persirengė darbo drabužiais ir pasuko į savo biurą Midlando aveniu Paramuse. Biuro pastatas buvo keturių aukštų, žvilgančiais langais, ir jo architektūra buvo tipiška, niekuo neišsiskirianti iš kitų. Pažiūrėjęs iškart pasakytum, kad tai biurų pastatas.

— Ei, Adamai, turi sekundėlę?

Tai buvo Endis Gribelis, geriausias Adamo padėjėjas. Kai pradėjo čia dirbti, vyruką visi vadino Biču dėl jo apšepusios išvaizdos, primenančios Džefo Bridžeso veikėją.* Jis buvo vyresnis už daugumą teisininkų — tiesą sakant, vyresnis už Adamą — ir būtų

* Filme „Didysis Lebovskis".

galėjęs baigti teisės mokyklą, tapti advokatu, bet, kaip kartą pasakė Gribelis, „tai ne mano arkliukas, žmogau".

Taip, jis taip ir pasakė.

— Kas yra? — paklausė Adamas.

— Senis Rinskis.

Adamas gynė privačią nuosavybę, kurią valstybė bandė atimti iš savininko, kad nutiestų greitkelį, pastatytų mokyklą ar kažką panašaus. Šiuo atveju Kaseltono miestelis bandė atimti iš Rinskio namą, kad jo vietoje pastatytų gyvenamųjų namų kvartalą. Trumpai tariant, tasai miestelio rajonas mandagiai buvo vadinamas „nepageidaujamu" arba, nespecialistų nuomone, „skyle", ir valdžia surado statybų rangovą, kuris norėjo viską nugriauti ir pastatyti spindinčius naujus namus, parduotuves bei restoranus.

— Kas dėl jo?

— Mes susitinkame su šiuo vyru jo namuose.

— Gerai.

— Ar man pasitelkti, chm, sunkiąją artileriją?

Dalį Adamo kraštutinių priemonių.

— Kol kas nereikia, — pasakė Adamas. — Dar kas nors?

Gribelis atsilošė. Užsikėlė darbo batais apautas kojas ant stalo.

— Šįvakar turiu pasirodymą. Ateisi?

Adamas papurtė galvą. Endis Gribelis grojo aštuntojo dešimtmečio muziką grupėje, kuri koncertuodavo kai kuriuose geriausiuose iš pigiausių naktinių klubų šiauriniame Naujajame Džersyje.

— Negaliu.

— „Eagles" dainų nedainuosiu, pažadu.

— Tu niekada negroji „Eagles".

— Aš nesu fanas, — tarė Gribelis. — Bet mes svarstome apie „Please Come to Boston". Pameni tą dainą?

— Aišku.

— Ir ką manai apie ją?

— Aš nesu fanas, — tarė Adamas.

— Rimtai? Juk tai už širdies griebianti daina, žmogau. O tau patinka už širdies griebiančios.

— Ši visai ne tokia, — atkirto Adamas.

Gribelis uždainavo:

— *Ei, klajūne, kodėl nesiliauji klajojęs?*

— Galbūt todėl, kad mergina jį nervina, — pasakė Adamas. — Vyrukas vis prašo ją vykti kartu su juo į naują miestą. O ji vis nesutinka ir pradeda verkšlenti, kad jis liktų Tenesyje.

— Tai todėl, kad ji karščiausia to vyruko iš Tenesio gerbėja.

— Gal jam nereikia gerbėjos. Gal jam reikia gyvenimo draugės ir meilužės.

Gribelis pasiglostė barzdą.

— Suprantu, ką nori pasakyti.

— Jis tik sako: „Prašau, važiuok su manimi į Bostoną pavasariui." Pavasariui. Juk jis neprašo, kad ji amžiams paliktų Tenesį. Ir ką ji atsako? „Ji pasakė ne, vaikine." Tai koks čia požiūris? Jokių diskusijų, net neišklauso jo — tiesiog ne. Tada jis atsargiai pasiūlo Denverį ar net Los Andželą. Atsakymas toks pat. Ne, ne, ne. Taip ir norisi pasakyti, išskleisk sparnus, sese. Pagyvenk nors kiek.

Gribelis nusišypsojo.

— Tu pakvaišėlis, žmogau.

— O tada, — tęsė Adamas, vis labiau įsijausdamas, — tada mergina pareiškia, kad tuose dideliuose miestuose — Bostone, Denveryje, Los Andžele — tokių kaip ji nėra. Labai jau gerai galvoja apie save?

— Adamai?

— Ką?

— Tu pernelyg įsijautei, mano broli.

Adamas linktelėjo.

— Tu teisus.

— Tu į daug ką pernelyg įsijauti, Adamai.

— Tai jau taip.

— Todėl ir esi geriausias advokatas, kokį pažįstu.

— Ačiū, — tarė Adamas. — Ir ne, tu negali išeiti iš darbo anksčiau dėl savo pasirodymo.

— Oi, liaukis. Nebūk toks.

— Atsiprašau.

— Adamai?

— Ką?

— Tas vaikinas toje dainoje. Tas klajūnas, kuris prašo ją vykti į Bostoną?

— Ir ką jis?

— Reikia būti sąžiningam su mergina.

— Ką nori pasakyti?

— Jis sako tai merginai, kad ji galės pardavinėti savo paveikslus ant šaligatvio prie kavinės, kurioje jis netrukus tikisi pradėti dirbti. — Gribelis skėstelėjo rankomis. — Noriu pasakyti, koks čia finansinis planavimas?

— Taškas tavo naudai, — šyptelėjo Adamas. — Regis, jiems geriau išsiskirti.

— Ne. Juos sieja jausmas. Tai girdėti jo balse.

Adamas gūžtelėjo ir pasuko į savo kabinetą. Šis tuščias pokalbis maloniai prablaškė. Dabar jis vėl grįžo prie savo minčių. Bloga vieta. Jis kai kam paskambino, susitiko su dviem klientais, pasikalbėjo su savo padėjėjais, įsitikino, kad jo nurodymai vykdomi. Pasaulis sukasi, o tai tiesiog siutina. Adamas sužinojo tai keturiolikos, kai nuo staigaus širdies smūgio mirė jo tėvas. Jis sėdėjo dideliame juodame automobilyje šalia savo mamos ir žiūrėjo pro langą, kaip visi kiti pasaulyje gyvena savo gyvenimus. Vaikai tebeėjo į mokyklą. Tėvai tebeskubėjo į darbą. Automobiliai pypsėjo. Saulė švietė. Tėčio nebebuvo. Ir niekas nepasikeitė.

Šiandien jam dar kartą buvo priminta apie tai, kas akivaizdu: pasauliui nė velnio nerūpime mes ar mūsų problemėlės. Mes taip iki galo ir nesuvokiame šito, ar ne? Mūsų gyvenimai sugriuvo — argi kiti neturėtų to pastebėti? Bet ne. Išoriniam pasauliui Adamas atrodė toks pats, elgėsi taip pat, jautėsi taip pat. Mes supykstame,

kai kažkas trukdo važiuoti, per ilgai užsisakinėja kavą „Starbucks“ kavinėje ar nereaguoja taip, kaip mums atrodo tinkama, bet nė nenutuokiame, kad galbūt po ta išore slepiasi didžiulės bėdos. Gal jų gyvenimai sugriuvo. Galbūt jie išgyvena nesuvokiamą tragediją ir sąmyšį ir yra per plauką nuo pamišimo.

Bet mums tai nerūpi. Mes to nematome. Ir toliau stumdomės.

Važiuodamas namo, jis perjunginėjo radijo kanalus, kol galų gale apsistojo ties beprasmiu ginču per sporto kanalą. Pasaulis toks pasidalijęs ir nuolat pykstasi, kad visai malonu, kai žmonės ginčijasi dėl tokio nereikšmingo dalyko kaip profesionalus krepšinis.

Kai įsuko į savo gatvę, Adamas šiek tiek nustebo, pamatęs kieme Korinos „Honda Odyssey“. Automobilių pardavėjas visai rimtu veidu pavadino jos spalvą „tamsiai vyšnine perlamutrine“. Ant bagažinės durelių buvo ovalus magnetinis atvaizdas su juodai užrašytu jų miestelio pavadinimu, tarsi tai būtų privaloma šių dienų automobilininkų genties tatuiruotė. Taip pat buvo apskritas lipdukas su sukryžiuotomis vartinio teniso lazdomis, ant kurių buvo parašyta „PANTHER LACROSSE“, miestelio talismanu, ir viena milžiniška V raide, reiškiančia Vilardo vidurinę mokyklą, Rajano mokyklą.

Korina grįžo iš Atlantik Sičio anksčiau nei tikėtasi.

Tai šiek tiek sujaukė jo laiko skaičiavimą. Adamas visą dieną mintyse be paliovos repetavo būsimą pokalbį. Pastarąsias valandas tik apie tai ir galvojo. Išbandė keletą metodų, tačiau nė vienas neatrodė visiškai teisingas. Jis žinojo, kad nėra prasmės planuoti. Pokalbis apie tai, ką jam pasakė nepažįstamasis, — klausimai apie tai, kas dabar, jo manymu, buvo tiesa — susprogdins bombą, kaip sakoma. Negali numatyti, kaip žmogus reaguos.

Ar ji neigs?

Gal. Vis dar yra galimybė viską nekaltai paaiškinti. Adamas bandė išlikti atviras galimybėms, nors tai labiau priminė netikrą viltį nei „be išankstinio nusiteikimo“ požiūrį. Jis sustojo šalia Ko-

rinos automobilio kieme. Jie turėjo dvivietį garažą, tačiau šį buvo užkariavę seni baldai, sporto įranga ir kiti vartotojiški atributai. Todėl automobilius abu statė kieme.

Adamas išlipo ir patraukė taku. Vietomis žolė buvo per ruda. Korina pastebės tai ir ims skųstis. Ji niekaip neišmoko tiesiog mėgautis ir žiūrėti į viską pro pirštus. Jai patiko viską taisyti ir tikslinti. Adamas manėsi esąs labiau „gyvenk ir leisk gyventi kitiems" tipas, tačiau kiti žmonės galėjo supainioti šį požiūrį su tingumu. Bauerių šeima, gyvenanti kaimynystėje, prižiūrėjo kiemą taip, tarsi ruoštųsi profesionalaus golfo turnyrui. Korina negalėjo nelyginti. Adamui nė velnio nerūpėjo.

Atsidarė lauko durys. Tomas išėjo persimetęs per petį vartinio teniso krepšį. Vaikis vilkėjo „išvykų" uniformą. Jis nusišypsojo tėvui, atidengdamas burnos apsaugą. Adamo krūtinę užliejo pažįstama šiluma.

— Labas, tėti.

— Sveikas, kur eini?

— Aš šiandien žaidžiu, pameni?

Suprantama, Adamas buvo pamiršęs, nors tai paaiškino, kodėl Korina pasistengė grįžti anksčiau.

— O taip. Su kuo žaidžiate?

— Su Glen Roko mokykla. Mama mane nuveš. Tu atvažiuosi?

— Žinoma.

Kai duryse pasirodė Korina, Adamo širdis nusirito į kulnus. Ji vis dar buvo graži moteris. Adamui gal ir buvo sunku prisiminti savo sūnus vaikystėje, bet tikrai ne Koriną praeityje. Jo akyse ji tebebuvo dvidešimt trejų gražuolė, kurią jis įsimylėjo. Žinoma, jei labai atidžiai įsižiūrėtų, pamatytų raukšleles aplink akis ir tam tikrą suglebimą metams bėgant, bet galbūt iš meilės, o gal todėl, kad matydavo ją kiekvieną dieną, ir tie pokyčiai buvo pernelyg natūralūs, Korina niekada jam neatrodė vyresnė.

Korinos plaukai tebebuvo drėgni po dušo.

— Sveikas, mielasis.

Jis liko stovėti.

— Sveika.

Ji pasilenkė ir pabučiavo jam į žandą. Žmonos plaukai nuostabiai kvepėjo alyvomis.

— Ar galėsi paimti Rajaną?

— Kur jis?

— Pas savo žaidimų draugą Maksą.

Tomas susiraukė.

— Nesakyk taip, mama.

— Kaip?

— Žaidimų draugas. Jis mokosi vidurinėje mokykloje. Žaidimų draugai — šešiamečiams.

Korina atsiduso, bet šypsodamasi.

— Puiku, kad ir kaip būtų, jis brandžių vyrų susibūrime pas Maksą. — Jos akys sutiko Adamo žvilgsnį. — Ar galėtum jį paimti prieš atvažiuodamas į rungtynes?

Adamas žinojo linksįs galva, tačiau neprisiminė, kad būtų liepęs sau tai daryti.

— Žinoma. Susitiksime per rungtynes. Kaip Atlantik Sitis?

— Puikiai.

— Ei? — pertraukė juos Tomas. — Gal paplepėsite vėliau? Treneris pyksta, jei vėluojame bent valandą prieš žaidimą.

— Gerai, — tarė Adamas. Tada, atsisukęs į Koriną, pasistengė atrodyti kuo nerūpestingiau. — Mes galėsime... a... paplepėti vėliau.

Bet Korina dvejojo pusę sekundės — pakankamai ilgai.

— Gerai, jokių problemų.

Adamas stovėjo prieangyje ir stebėjo, kaip jie nueina taku. Korina spustelėjo minivano pultelį, ir bagažinės durelės atsivėrė lyg milžiniška burna. Tomas įmetė savo krepšį į vidų ir atsisėdo priekinėje keleivio vietoje. Burna užsivėrė, prarydama įrangą. Korina pamojavo jam. Adamas pamojavo jai.

Jis susipažino su Korina Atlantoje, per penkių savaičių parengiamuosius kursus, kuriuos organizavo „Lit World“, labdaros įmonė, siunčianti mokytojus į vargingiausius pasaulio kampelius mokyti skaityti. Tai buvo dar tuomet, kai ne kiekvienas vaikis galėdavo nukeliauti į Zambiją, kad pastatytų ten trobelę ir galėtų įrašyti tai į savo paraišką koledžui. Visų pirma, visi savanoriai jau buvo baigę koledžus. Jie buvo nuoširdūs, galbūt pernelyg nuoširdūs, tačiau tikrai geri žmonės.

Jis ir Korina susipažino ne Emorio universitete, kur vyko apmokymai, tačiau netoliese veikusiame bare, kur vyresni nei dvidešimt vienerių studentai galėjo gerti ir ramiai kabinti vienas kitą prastos kantri muzikos fone. Ji buvo su grupe draugių, jis — su grupe draugų. Adamas ieškojo vienos nakties nuotykio. Korina ieškojo šio to daugiau. Abi grupės pamažu susipažino; vyrukai kalbino merginas kaip kokioje banalioje šokių scenoje iš prasto filmo. Adamas pasiteiravo Korinos, ar galėtų pavaišinti ją gėrimu. Ji pasakė taip, tačiau jis nieko nelaimėsiąs. Jis vis tiek nupirko jai gėrimą pašmaikštavęs, esą vakaras dar tik prasideda.

Atnešė jų gėrimus. Jie pradėjo kalbėtis. Viskas vyko sklandžiai. Kažkuriuo metu vėlai naktį, beveik prieš pat uždarant barą, Korina pasakė vaikystėje netekusi tėvo, ir tada Adamas, kuris niekad su niekuo apie tai nekalbėdavo, papasakojo jai istoriją apie savo tėvo mirtį ir kaip pasauliui tai nerūpėjo.

Juodu sujungė jų tėvų tragedijos. Taip viskas ir prasidėjo.

Susituokę iš pradžių jie gyveno kooperatiniame name šalia 78-osios magistralės. Jis vis dar bandė padėti žmonėms kaip visuomeninis gynėjas. Ji mokė vaikus vargingiausiuose Nuarko rajonuose Naujajame Džersyje. Gimus Tomui, atėjo metas kraustytis į tinkamą namą. Atrodė, kad tiesiog taip reikia. Adamui nelabai rūpėjo, kur jie gyvena. Jis nesuko galvos, ar namas, kurį jie išsirinko, buvo šiuolaikinis, ar klasikinis kaip šis. Tik norėjo, kad Korina būtų laiminga — ne dėl to, kad jis buvo toks šaunus vyrukas, bet

todėl, kad jam tai nebuvo svarbu. Korina pasirinko šį miestelį dėl akivaizdžių priežasčių.

Galbūt jis turėjo visa tai sustabdyti, bet, būdamas jaunas, nematė prasmės. Leido išsirinkti Korinai ir šį namą, nes ji to norėjo. Miestelio. Namo. Garažo. Automobilių. Berniukų.

O ko norėjo Adamas?

Jis nežinojo, tačiau šis namas, šis rajonas viršijo jų finansines galimybes. Adamas metė visuomeninio gynėjo darbą ir už kur kas didesnį atlyginimą perėjo dirbti į Bakmano, Simpsono ir Figlo teisės firmą. Pats nelabai to norėjo, tiesiog tokie vyrai kaip jis galų gale visada nueidavo lygiu, gerai išgrįstu taku: saugi vieta auginti vaikus, gražus namas su keturiais miegamaisiais, krepšinio lenta kieme, dujinis grilius ant medinio stovo užpakaliniame kieme.

Puiku, ar ne?

Tripas Evansas ilgesingai pavadino tai „gyvenimu svajonėje". Amerikietiška svajonė. Korina būtų pritarusi.

Tau nebuvo būtina likti su ja...

Bet, žinoma, tai nebuvo tiesa. Svajonė sudaryta iš trapios, tačiau neįkainojamos medžiagos. Negalima taip paprastai imti ir sugriauti ją. Koks nedėkingas, savanaudis ir iškrypęs esi, jei nesuvoki, kaip tau pasisekė.

Adamas atidarė duris ir pasuko į virtuvę. Virtuvės stalas buvo apverstas, dekoruotas jaunosios Amerikos kartos namų darbais. Tomo algebros vadovėlis gulėjo atverstas ties užduotimi, kuri prašė pabaigti kvadratinę lygtį f, kai $f(x) = 2X^2 - 6X = 4$. Knygos perskyrime gulėjo antro numerio pieštukas. Aplink mėtėsi balti ir mėlyni lapai su langeliais. Kai kurie buvo nukritę ant grindų.

Adamas pasilenkė, surinko juos ir padėjo atgal ant stalo. Akimirką stebeilijo į namų darbą.

Ženk atsargiai, priminė sau Adamas. Ant kortos pastatyta ne tik jo ir Korinos svajonė.

6

Tomo rungtynės buvo ką tik prasidėjusios, kai Adamas ir Rajanas atvažiavo.

Tyliai tarstelėjęs „Iki, tėti", Rajanas tučtuojau atsiskyrė ir dingo su bendraamžiais, nerizikuodamas, kad jį pamatytų su tėvu. Adamas pasuko palei aikštę į kairę, „išvykos komandos" vietų link, kur turėtų sėdėti kiti tėvai iš Siderfildo.

Čia nebuvo metalinių tribūnų, tačiau kai kurie tėvai atsivežė sulankstomas kėdes, kad turėtų kur atsisėsti. Korina savo minivane laikė keturias tinklelines su puodelių laikikliais abiejuose porankiuose (ar kam nors iš tiesų reikia dviejų vienoje kėdėje?) ir pavėsinę nuo saulės. Dažniausiai — kaip dabar — jai patikdavo stovėti. Šalia jos stovėjo Kristina Hoj, vilkinti berankove palaidinuke ir begėdiškai trumpučiais šortais.

Eidamas žmonos link Adamas linktelėjo keliems tėvams. Tripas Evansas stovėjo kampe su keliais kitais tėvais, sukryžiavęs rankas, su tamsiais akiniais, panašesnis į Slaptosios tarnybos agentą nei į žiūrovą. Dešiniau išsišiepęs Gastonas stoviniavo su savo pusbroliu Dazu (taip, visi jį šitaip vadino), kuris vadovavo *CBW Inc.*, aukštos klasės korporacinei tyrimų firmai, tikrinančiai darbuotojų reputaciją. Pusbrolis Dazas taip pat patikrindavo visus lygos trenerius, kad įsitikintų, jog nė vienas neturi kriminalinės praeities ar ko nors panašaus. Gastonas primygtinai reikalavo, kad vartinio teniso taryba samdytų brangiai apmokamą *CBW Inc.* bendrovę šiai, atrodytų, paprastai užduočiai, kurią iš tikrųjų galėjai kur kas pigiau atlikti internetu... palaukit, o kam tada šeimos?

Korina pastebėjo besiartinantį Adamą ir atsitraukė nuo Kristinos per keletą pėdų. Kai Adamas priėjo, ji kone išgąstingai sušnabždėjo:

— Tomo dar nėra aikštelėje.

— Treneris nuolat rotuoja žaidėjus, — tarė Adamas. — Nėra ko jaudintis.

Bet ji nenurimo:

— Vietoj jo žaidžia Pitas Beimas.

Gastono sūnus. Dabar aišku, ko jis vaiposi.

— Bet jis dar neatsigavęs po smegenų sukrėtimo. Kaip jis gali žaisti? — stebėjosi Korina.

— Ar aš tau panašus į jo daktarą, Korina?

— Nagi, Toni! — šūktelėjo viena moteris. — Atsiplėšk!

Adamui nereikėjo sakyti, kad toji šūkaujanti moteris buvo Tonio motina. Turėjo būti. Visuomet gali atspėti, kai kuris nors iš tėvų šūkauja savo vaikui. Tada balse girdėti tasai šaižus nepasitenkinimo aidas ir neviltis. Joks tėvas ar motina netiki, kad jų balsai taip skamba. Bet taip yra. Mes visi tai girdime. Visi manome, kad tik kiti tėvai taip daro, o mes kažkaip stebuklingai ne.

Šiuo atveju labai tiko sena kroatų patarlė, kurią Adamas išgirdo koledže: „Kuprius mato tik kitų kupras — niekada savo."

Praėjo trys minutės. Tomo vis dar nebuvo aikštelėje. Adamas atsargiai žvilgtelėjo į Koriną. Žmonos žandikaulis buvo įsitempęs. Ji stebeilijo į tolimąją liniją, į trenerį, tarsi norėtų žvilgsniu priversti jį įleisti Tomą į aikštelę.

— Viskas bus gerai, — pasakė Adamas.

— Tokiu laiku jis visada jau žaidžia. Kaip manai, kas atsitiko?

— Nežinau.

— Pitas neturėtų žaisti.

Adamas nesivargino atsakyti. Pitas sugavo kamuolį ir sviedė jį komandos draugui, įprastai, kaip eiliniame žaidime. Per aikštę nuaidėjo Gastono balsas:

— Oho, puikus žaidimas, Pitai!

Vyriškis susimušė rankomis su pusbroliu Dazu.

— Koks suaugęs vyras vadina save Dazu? — sumurmėjo Adamas.

— Ką?

— Nieko.

Korina kandžiojo apatinę lūpą.

— Matyt, mes kokią minutę ar dvi pavėlavome. Atvažiavome likus penkiasdešimt penkioms minutėms iki rungtynių, bet treneris buvo sakęs atvažiuoti prieš valandą.

— Abejoju, ar dėl to.

— Reikėjo anksčiau išvažiuoti iš namų.

Adamas norėjo atkirsti, kad jie turį didesnių rūpesčių, bet kol kas gal bus į naudą prasiblaškyti. Kita komanda įmušė įvartį. Tėvai sudejavo ir ėmė nagrinėti, ką jų gynėjas padarė ne taip.

Į aikštę išbėgo Tomas.

Adamas kone fiziškai pajuto nuo žmonos atsklindantį palengvėjimą. Korinos veidas išsilygino. Ji nusišypsojo ir paklausė:

— Kaip sekėsi darbe?

— Tai dabar jau įdomu?

— Atleisk. Žinai, kokia tampu.

— Žinau.

— Todėl turbūt ir myli mane.

— Turbūt.

— Šitai, — tarė ji, — ir mano užpakalį.

— Va čia jau panašiau.

— Mano užpakalis vis dar puikus, ar ne?

— Pasaulinės klasės, aukščiausio A lygio, šimtaprocentinė filė be jokių užpildų.

— Na, — nutęsė ji su ta gudria šypsena, kurią per retai nutaisydavo. — Gal tik su vienu.

Dieve, kaip jam patiko tos itin retos akimirkos, kai Korina užsimiršdavo ir tapdavo šiek tiek padykusi. Akimirką jis netgi pamiršo apie nepažįstamąjį. Sekundėlę, ne ilgiau. Kodėl dabar? — pagalvojo jis. Taip ji kalbėdavo du ar tris kartus per metus. Kodėl dabar?

Jis vėl žvilgtelėjo į žmoną. Korina segėjo deimantinius auskarus, kuriuos jis buvo nupirkęs jai toje parduotuvėje Keturiasdešimt septintojoje gatvėje. Padovanojo juos per jų penkioliktąsias vestuvių metines kinų restorane „Bamboo House“. Iš pradžių

ketino kaip nors įsprausti juos į „laimės sausainukus" — Korina mėgo patikrinti juos, nors ir nevalgydavo, — tačiau toji mintis taip ir liko neįgyvendinta. Galų gale padavėjas paprasčiausiai atnešė juos vienoje iš tų lėkščių su metaliniu dangčiu. Banalu, nuvalkiota, neoriginalu, bet Korinai patiko. Ji šūktelėjo, apkabino jį ir taip smarkiai suspaudė, kad Adamas pagalvojo, jog joks vyras pasaulyje niekada nebuvo taip išglėbesčiuotas.

Dabar Korina išsisegdavo juos tik nakčiai ir kai maudydavosi, nes baiminosi, kad chlorinas gali nugraužti aptaisą. Kiti auskarai dabar gulėjo nepaliesti mažoje papuošalų dėžutėje jos spintoje, tarsi būtų išdavystė segėti juos vietoj deimantų. Jie buvo svarbūs Korinai. Jie reiškė įsipareigojimą, meilę, garbę, ir iš tiesų — argi tokia moteris galėtų suvaidinti nėštumą?

Korinos akys įsmeigtos į aikštę. Kamuolys prie puolimo linijos, kur žaidė Tomas. Adamas pajusdavo ją įsitempiant kiekvieną kartą, kai kamuolys būdavo netoli jų sūnaus.

Tada Tomas puikiai sužaidė, išmušė kamuolį iš gynėjo lazdos, pagriebė jį ir puolė prie vartų.

Mes, žinoma, apsimetame kitaip, tačiau iš tiesų stebime tik savo vaikus. Kai Adamas buvo jaunesnis, jam toks tėviškas dėmesys atrodė kažin koks skaudžiai malonus. Tarkim, nueini į rungtynes, koncertą, dar kur nors, ir taip, tu žiūri į visus ir į viską, bet iš tiesų matai tik savo vaiką. Visi ir viskas tampa triukšmu fone, dekoracija. Spoksai į savo vaiką ir atrodo, kad prožektorių šviesos apšviečia tavo vaiką, tik tavo, o visi kiti scenoje, aikštėje ar salėje nublanksta, ir tu jauti šilumą, kokią Adamas pajusdavo, kai jo sūnus nusišypsodavo jam. Ir netgi kitų tėvų ir kitų vaikų apsupty Adamas suprasdavo, kad visi tėvai jaučiasi lygiai taip pat, kad visi tėvai laiko prožektorius, nukreiptus į savo vaikus, ir kad tai kažin kaip ramina, ir kad taip turėtų būti.

Dabar toks susitelkimas į vaiką nebeatrodė labai įkvepiantis. Šiuo metu atrodė, jog toks dėmesys buvo greičiau manija nei mei-

lė, kad toks žiūrėjimas pro vieną objektyvą, toks atsidavimas buvo nesveikas, nerealus ir netgi žalingas.

Tomas nubėgo, sparčiai prasiveržė ir perdavė kamuolį Polui Viljamsui. Teris Zobelis buvo pasirengęs mesti į vartus, bet nespėjo, nes teisėjas sušvilpė ir parodė geltoną vėliavėlę. Fredis Fridnašas, vidurio puolėjas iš Tomo komandos, minutei buvo pašalintas iš aikštės už pražangą puolant. Tėvai kampe įsiuto: „Gal juokauji, teisėjau?“ „Prastas spendimas!“ „Gal tu aklas?!“ „Nesąmonė!“ „Turėtum bausti ir kitą komandą, teisėjau!“

Treneriai taip pat įsiaudrino. Netgi Fredis, kuris gyvai risnojo iš aikštės, sulėtino žingsnį ir papurtė galvą, reaguodamas į teisėjo sprendimą. Prie skundų choro prisidėjo daugiau tėvų — pasireiškė bandos mentalitetas.

— Ar tu matei, kaip jis kirto? — paklausė Korina.

— Aš nežiūrėjau į tą pusę.

Prie jų priėjo Bekė Evans, Tripo žmona.

— Sveikas, Adamai. Labas, Korina.

Dėl baudos kamuolys atsidūrė gynybos zonoje, toli nuo Tomo, todėl jie abu atsisuko į moterį ir nusišypsojo atsakydami. Bekė Evans, penkių vaikų mama, buvo beveik antgamtiškai linksma, visuomet su šypsena ir geru žodžiu. Adamui tokie žmonės paprastai keldavo įtarimą. Jis mėgo stebėti tokias laimingas mamas, kai jos užsimiršdavo, kai šypsena išblėsdavo arba tapdavo medinė — dažniausiai taip ir atsitikdavo. Išskyrus Bekę. Ji nuolat vežiodavosi vaikus savo „Dodge Durango“ šypsodamasi, apkrovusi užpakalines sėdynes vaikais ir daiktais, ir nors tokie kasdieniški darbai laikui bėgant susilpnindavo jos motiniškumą, Bekė Evans, rodės, kažkaip pasikraudavo ir netgi įgaudavo daugiau stiprybės.

— Labas, Beke, — pasisveikino Korina.

— Puikus oras varžyboms, ar ne?

— Tikrai, — pritarė Adamas, nes taip reikėjo.

Vėl nuaidėjo švilpukas — dar viena pražanga svečių koman-

dai. Tėvai vėl pakvaišo, pradėjo netgi keiktis. Adamas nepritariamai susiraukė, bet nieko nepasakė. Ar tuo jis kelia problemų kitiems? Jis nustebo, kad piktoms replikoms vadovauja akiniuotasis Kalas Gotesmanas. Kalas, kurio sūnus Erikas buvo sparčiai tobulėjantis gynėjas, dirbo draudimo agentu Parsipanėje. Adamui jis visada atrodė ramus ir geraširdis, netgi didaktiškas ir nuobodus, bet pastaruoju metu pastebėjo, jog Kalo Gotesmano elgesys darėsi keistesnis proporcingai jo sūnaus tobulėjimui. Per praeitus metus Erikas paaugo šešis colius ir dabar buvo pradedantysis gynėjas. Koledžai dūzgė aplink jį, ir dabar Kalas, kuris taip santūriai elgdavosi už šoninės linijos, dažnai vaikštinėdavo pirmyn atgal ir šnekėdavosi su savimi.

Bekė palinko arčiau.

— Ar girdėjote apie Ričardą Fi?

Ričardas Fi buvo komandos vartininkas.

— Jis pakviestas į Bostono koledžą.

— Bet jis dar tik gimnazijos pirmaklasis.

— Taip, žinau. Tikriausiai greitai vaikus pradės kviesti dar jiems būnant gimdoje.

— Kvaila, — pritarė Korina. — Iš kur jie žino, koks jis bus studentas? Jis ką tik perėjo į gimnaziją.

Bekė ir Korina tęsė savo pokalbį, bet Adamas jau nesiklausė. Regis, jis joms nerūpėjo, tad klusniai priėmė tai kaip užuominą palikti damas vienas ir galbūt kurį laiką pabūti su savimi. Jis paskubomis pakštelėjo Bekei į skruostą ir pasišalino. Bekė ir Korina buvo pažįstamos nuo vaikystės. Jos abi buvo gimusios Siderfilde. Bekė nė nebuvo išvykusi iš miestelio.

Korinai pasisekė mažiau.

Adamas pajudėjo į nuošalesnę vietelę pusiaukelėje tarp mamų ir tėčių kampe, tikėdamasis rasti vietos sau. Jis dirstelėjo tėvų grupės pusėn. Tripas Evansas pagavo jo žvilgsnį ir linktelėjo tarsi suprasdamas. Tripui veikiausiai taip pat nesinorėjo stovėti

minioje, bet jis buvo iš tų vyrukų, kurie ją sutraukdavo. Vietinė įžymybė, pagalvojo Adamas. Tai ir kentėk.

Kai nuaidėjo sirena, skelbianti pirmojo kėlinio pabaigą, Adamas atsigręžė į žmoną. Ji ir toliau kalbėjosi su Beke, abi moterys gyvai šnekučiavosi. Akimirką jis tiesiog žiūrėjo, sutrikęs ir išsigandęs. Jis taip gerai pažįsta Koriną. Viską apie ją žino. Paradoksas, bet būtent todėl, jog taip gerai pažinojo ją, Adamas suvokė, kad nepažįstamojo žodžiuose buvo tiesos.

Ką mes padarytume, kad apsaugotume savo šeimą?

Nuaidėjo sirena, ir žaidėjai subėgo į aikštę. Dabar visi tėvai vėl galėjo pasitikrinti, ar jų vaikas vis dar žaidžia. Tomas žaidė. Bekė nesiliovė kalbėjusi. Korina pritilo, linksėjo, bet jos dėmesys buvo nukreiptas į Tomą. Korina mokėjo susikoncentruoti. Adamui ši žmonos savybė patiko nuo pat pradžių. Korina žinojo, ko nori iš gyvenimo, ir galėjo nukreipti savo lazerius į tikslus, kurie padėtų jai tai pasiekti. Kai jie susipažino, Adamo ateities planai buvo geriausiu atveju migloti — dirbsiąs su socialiai remtinais žmonėmis ir paniekintaisiais — tačiau jis tiksliai nežinojo, kur norėtų gyventi, kokio gyvenimo trokštų, kaip susikurti tokį gyvenimą ar nedidelę šeimą. Viskas jam atrodė neapibrėžta ir neryšku — ir tada tarsi ryškus kontrastas pasirodė ši nuostabi, graži, protinga moteris, kuri tiksliai žinojo, ką jiems abiem daryti.

Tame pasidavime buvo tam tikra laisvė.

Tuomet, kai Adamas galvojo apie sprendimus (ar jų nebuvimą), kuriuos priėmė ir kurie atvedė jį iki šio momento, Tomas pagavo kamuolį už vartų, apsimetė perduodąs jį į vidurį, išsiveržė į dešinę, atsivedėjo ir įmušė gražų žemą įvartį į kampą.

Įvartis.

Tėvai ir motinos džiaugsmingai šūktelėjo. Tomo komandos draugai pribėgo ir pasveikino jį, bičiuliškai paplekšnodami per šalmą. Jo sūnus išliko ramus, vadovaudamasis žinomu senu posakiu: „Elkis tarsi jau būtum tai patyręs." Bet, nepaisydamas atstumo, sū-

naus veidą dengiančios kaukės, jo burnos apsaugos, Adamas žinojo, jog Tomas, jo vyriausias vaikas, šypsojosi, kad jis laimingas, ir kad tai Adamo, kaip tėvo, pirma ir svarbiausia pareiga pasirūpinti, kad tas berniukas ir jo brolis šypsotųsi, būtų laimingi ir saugūs.

Ką jis padarytų, kad jo berniukai būtų laimingi ir saugūs?

Viską.

Tačiau svarbiausia juk ne tai, ką padarytum ar paaukotum, tiesa? Gyvenime dažnai lemia sėkmė, atsitiktinumas, chaosas. Todėl jis gali ir padarys viską, kas įmanoma, kad apsaugotų savo vaikus. Bet Adamas kažkaip žinojo — nekirbėjo nė menkiausia abejonė — kad to nepakaks, kad toji sėkmė, atsitiktinumas ir chaosas turi kitų planų, kad laimė ir saugumas išsisklaidys tykiame pavasario ore.

7

Tomui pavyko įmušti ir antrą įvartį — pergalingą! — iki žaidimo pabaigos likus mažiau nei dvidešimčiai sekundžių.

Ir tada pasireiškė Adamo cinizmo dėl pernelyg didelio dėmesio sporto pasauliui veidmainiškumas: nepaisydamas nieko, kai Tomas įmušė lemiamą įvartį, Adamas pašoko į orą, smogė kumščiu ir sušuko „Taip!“ Patinka jums ar ne, jis pajuto gryno, tikro džiaugsmo antplūdį. Jo geresnieji angelai būtų pasakę, kad tai neturi nieko bendra su pačiu Adamu, kad džiaugsmas sklinda iš žinojimo, jog jo sūnus jaučiasi dar geriau, ir kad tėvui yra natūralu, netgi sveika taip jaustis dėl savo vaiko. Adamas priminė sau, kad jis nėra vienas iš tų tėvų, kurie gyvena per savo vaikus ar traktuoja vartinį tenisą kaip bilietą į geresnį koledžą. Jam patiko šis sportas dėl vienos paprastos priežasties: jį žaisti labai mėgo jo sūnūs.

Bet visi tėvai daug ką sau sako. Kaip tas kroatų kuprius, ar ne?

Kai rungtynės baigėsi, Korina įsisodino Rajaną į savo automobilį. Ji važiavo ruošti vakarienę. Adamas laukė Tomo Siderfildo

gimnazijos stovėjimo aikštelėje. Žinoma, būtų buvę paprasčiau iškart vežtis jį namo po rungtynių, tačiau draudimo taisyklės liepė važiuoti vaikams komandos autobusu. Todėl Adamas su būreliu kitų tėvų sekė paskui autobusą į Siderfildą ir laukė, kada išlips jų vaikai. Jis išlipo iš automobilio ir nuėjo prie užpakalinių mokyklos durų.

— Sveikas, Adamai.

Prie jo priėjo Kalas Gotesmanas. Adamas pasisveikino. Paspaudė vienas kitam rankas.

— Puiki pergalė, — tarė Kalas.

— Taip, iš tiesų.

— Tomas velniškai gerai žaidė.

— Erikas taip pat.

Atrodė, kad Kalo akiniai niekaip nesilaikė vietoje. Jie vis slydo vyrui nuo nosies, o jis vis taisėsi rodomuoju pirštu, nors šie iškart vėl nusmukdavo.

— Atrodei išsiblaškęs.

— Atsiprašau?

— Per rungtynes, — tarė Kalas. Vyro balsas buvo toks, kad ką jis sakytų, viskas skambėjo kaip inkštimas. — Atrodei, nežinau, susirūpinęs.

— Tikrai?

— Taip. — Jis vėl stumtelėjo akinius aukštyn nosimi. — Taip pat negalėjau nepastebėti tavo, sakyčiau, pasibjaurėjimo.

— Nelabai suprantu, ką...

— Kai aš taisiau teisėjus.

Taisei, pagalvojo Adamas. Bet jis nenorėjo veltis į tokias kalbas.

— Aš nė nepastebėjau.

— Turėjai pastebėti. Teisėjas ketino apkaltinti Tomą užsipuolus priešininką, kai jis perėmė kamuolį ties X.

Adamas susiraukė.

— Nesuprantu.

— Aš erzinu teisėjus, — it sąmokslininkas sušnabždėjo Kalas, — tyčia. Turėtum būti dėkingas. Šįvakar aš padėjau tavo sūnui.

— Mat kaip, — tarstelėjo Adamas. Tada — nes kas, po galais, buvo šis tipas, kad kalbėtųsi su juo šitaip, — pridūrė: — Ir kam mes pasirašome tą pasižadėjimo dokumentą metų pradžioje?

— Kurį?

— Tą, kuriame pasižadame žodžiu neužgaulioti žaidėjų, trenerių ar teisėjų, — pasakė Adamas. — Štai kurį.

— Tu naivus, — tarė Kalas. — Ar žinai, kas toks Moskovicas?

— Ar jis gyvena Spenserio aikštėje? Prekiauja obligacijomis?

— Ne, ne, — nekantriai nukirto Kalas. — Profesorius Tobijas Moskovicas iš Čikagos universiteto.

— A, ne.

— Penkiasdešimt septyni procentai.

— Ką?

— Tyrimai rodo, kad žaisdama namuose komanda laimi penkiasdešimt septynis procentus visų rungtynių, — mes tai vadiname namų sienų privalumu.

— Ir?

— Tai reiškia, kad namų sienos iš tiesų padeda. Tai realus privalumas. Jis egzistuoja visose sporto šakose, per visas rungtynes, visose šalyse. Profesorius Moskovicas sako, kad šis procentas stebėtinai pastovus.

— Ir? — vėl pakartojo Adamas.

— Tu veikiausiai esi girdėjęs daugybę įprastų priežasčių, paaiškinančių šį privalumą. Kelionės nuovargis — svečių komanda turi vykti autobusu, lėktuvu ar dar kuo nors. Arba galbūt esi girdėjęs, kad savoje aikštėje lengviau žaisti. Arba kad kai kurios komandos yra įpratusios prie šalto ar karšto oro...

— Mes gyvename kaimyniniuose miesteliuose, — priminė Adamas.

— Teisingai, būtent tai ir paremia mano nuomonę.

O varge, Adamas tam buvo visiškai nenusiteikęs. Kur, po galais, Tomas?

— Ir kaip manai, — tęsė Kalas, — ką Moskovicas atrado?

— Atsiprašau?

— Kaip manai, kas paaiškina namų sienų privalumą, Adamai?

— Nežinau, — atsakė Adamas. — Galbūt žiūrovų palaikymas.

Kalui Gotesmanui atsakymas aiškiai patiko.

— Taip. Ir ne.

Adamas vos sulaikė atodūsį.

— Profesorius Moskovicas ir kiti jo pasekėjai atliko namų sienų privalumo tyrimą. Jie neneigia tokio dalyko, kaip antai kelionės nuovargio, tačiau faktiškai nėra duomenų, patvirtinančių šias teorijas — tik keli anekdotiniai liudijimai. Ne, tiesą sakant, yra vienintelė priežastis, pagrįsta nenuginčijamais įrodymais ir paaiškinanti namų sienų privalumą. — Jis kilstelėjo pirštą, jei Adamas kartais nesuprastų, ką reiškia *vienintelė*. Paskui, kad nepasirodytų pernelyg subtilus, pridūrė: — Tik viena.

— Ir ji yra?

Kalas nuleido pirštą į kumštį.

— Teisėjų šališkumas. Štai kas. Šeimininkų komanda sulaukia daugiau palankių teisėjų sprendimų.

— Nori pasakyti, kad teisėjai sprendžia, kuri komanda pralaimės?

— Ne, ne. Supranti, čia ir yra tyrimo raktas. Taip atsitinka ne todėl, kad teisėjai tyčia palaikytų šeimininkų komandą. Jų šališkumas yra visiškai netyčinis. Nesąmoningas. Visa tai susiję su socialiniu susiderinimu. — Kalas įsijautė į mokslininko vaidmenį. — Trumpai tariant, visi norime, kad mus mėgtų. Teisėjai, kaip visi žmonės, yra socialinės būtybės, kurios susitapatina su minios emocijomis. Kartkartėmis teisėjas nesąmoningai priima sprendimą, kuris pradžiugina minią. Ar esi kada žiūrėjęs krepšinio rungtynes? Visi treneriai stengiasi paveikti teisėjus, nes jie geriau nei kas kitas supranta žmogaus prigimtį. Ar aišku?

Adamas lėtai linktelėjo.

— Taip.

— Tai štai kaip, Adamai. — Kalas išskėtė rankas. — Štai tau, trumpai tariant, ir namų sienų privalumas — žmogiškas noras prisitaikyti ir būti mėgstamam.

— Todėl tu rėki ant teisėjų...

— Tik kai žaidžiame išvykoje, — pertraukė jis. — Mums juk reikia išlaikyti mūsų pranašumą namuose. Na o išvykoje, moksliškai kalbant, kad palaikyčiau balansą. Nes jei stovėsi ir tylėsi, bus blogai.

Adamas nukreipė akis.

— Kas yra?

— Nieko.

— Ne, pasakyk. Tu juk advokatas, taip? Dirbi priešiškame versle.

— Taip.

— Ir darai, ką gali, kad paveiktum teisėją ar kitos pusės advokatą.

— Taip.

— Ir?

— Nieko. Aš supratau, ką tu nori pasakyti.

— Bet tu nepritari.

— Jei atvirai, nelabai noriu gilintis.

— Tačiau duomenys gana aiškūs.

— Taip.

— Tai kokios problemos?

Adamas padvejojo, o paskui nusprendė: kodėl ne.

— Tai tik žaidimas, Kalai. Savų sienų privalumas yra tik jo dalis. Todėl pusę rungtynių mes žaidžiame namie, kitą pusę — išvykoje. Tai viską išlygina. Mano nuomone — ir, pabrėžiu, ji tik mano, — tu tiesiog bandai pateisinti savo prastą elgesį. Leisk jiems žaisti, su blogais teisėjų sprendimais ir visa kita. Tai bus geresnis pavyzdys berniukams, nei rėkti ant teisėjų. Ir jei pralaimėsime vie-

nomis ar dvejomis rungtynėmis daugiau per metus, kuo aš abejoju, tai bus nedidelė kaina už padorumą ir orumą, tu taip nemanai?

Kalas Gotesmanas jau ketino paprieštarauti, bet iš persirengimo kambario išėjo Tomas. Adamas kilstelėjo ranką ir tarė:

— Nieko rimta, Kalai, tai tik mano nuomonė. Prašau man atleisti.

Adamas nuskubėjo prie automobilio ir stebėjo, kaip jo sūnus eina per aikštę. Kai jautiesi puikiai dėl pergalės, pasikeičia netgi eisena. Tomas žingsniavo labiau pasitempęs, beveik pasišokinėdamas. Jo veide sklandė šypsenos šešėlis. Adamas žinojo, kad Tomas nenori rodyti to džiaugsmo, kol neatsisės į automobilį. Jis pamojavo keliems draugams — politikas iš prigimties. Rajanas buvo tylesnis, bet Tomas galėtų būti savo miestelio meru.

Tomas numetė savo vartinio teniso krepšį ant užpakalinės sėdynės. Salone ėmė tvenktis prakaito tvaikas. Adamas pravėrė langus. Šiek tiek geriau, bet po rungtynių šiltame ore to nepakako.

Tomas palaukė, kol jie nuvažiavo apie kvartalą, ir tik tada nušvitusiu veidu atsisuko į tėvą.

— Matei tą pirmą įvartį?

Adamas plačiai nusišypsojo.

— Nepakartojama.

— Taip. Tik antras mano įvartis iš kairės.

— Puikiai žaidei. Lemiamas įvartis taip pat buvo geras.

Kurį laiką jie kalbėjosi apie tai. Kai kas gali pagalvoti, kad jie gyrėsi. Nieko panašaus. Komandoje ir su treneriais Tomas buvo kuklus ir geraširdis. Jis visuomet priskirdavo nuopelnus kam nors kitam — vyrukui, kuris perdavė kamuolį, ar tam, kuris jį atkovojo, — Tomas susidrovėdavo ir susierzindavo, kai tapdavo dėmesio centru aikštėje.

Tačiau šeimoje Tomas jautėsi laisvas ir nevaržomas. Jis mėgo dalytis įspūdžiais apie žaidimą, ne tik apie savo įvarčius, bet apie visą žaidimą, ką sakė kiti vaikai, kas žaidė gerai, kas ne. Namai buvo saugus užutėkis — šeiminė atvirumo kolba, jei norite. Galbūt

skamba banaliai, tačiau tokia ir turėtų būti šeima. Tomui nereikėjo jaudintis, kad pasirodys esąs pagyrūnas ar apsimetėlis. Jis tiesiog kalbėjo, ką jautė.

— Jis namie! — šūktelėjo Korina, kai Tomas įžengė pro duris.

Jis nusimetė nuo peties krepšį ir paliko jį prieangyje. Tomas leidosi apkabinamas motinos.

— Puikus žaidimas, mielasis.

— Ačiū.

Rajanas sveikindamas kumštelėjo broliui.

— Kas vakarienei? — paklausė Tomas.

— Kepu marinuotus kepsnius.

— O, tai gerai.

Tomas mėgo kepsnius. Nenorėdamas gadinti nuotaikos, Adamas paklusniai pabučiavo žmoną. Visi nusiprausė. Rajanas padengė stalą, kas reiškė, kad Tomui teks jį nurinkti. Visi gėrė vandenį. Korina įpylė dvi taures vyno suaugusiems. Ji išdėliojo maistą ant virtuvės baro. Visi pasiėmė lėkštes ir įsidėjo patys.

Tai buvo stulbinamai įprasta, nors ir branginama šeimos vakarienė; visgi Adamas jautėsi taip, tarsi po stalu tiksėtų bomba. Dabar tai buvo tik laiko klausimas. Vakarienė baigsis, berniukai darys namų darbus, žiūrės televizorių, krapštinėsis prie kompiuterio ar žais kompiuterinį žaidimą. Ar jis palauks, kol Tomas ir Rajanas nueis miegoti? Tikriausiai. Bėda ta, kad pastaraisiais metais jis ir Korina užmigdavo anksčiau už Tomą. Todėl prieš pasakant žmonai, ką sužinojo, jam teks nuvaryti Tomą į savo kambarį ir uždaryti duris.

Tik, tik, tik...

Per vakarienę daugiausia kalbėjo Tomas. Rajanas susižavėjęs klausėsi. Korina papasakojo, kaip Atlantik Sityje vienas iš mokytojų prisigėrė ir apsivėmė kazino. Berniukams tai patiko.

— Ar išlošei nors kiek? — paklausė Tomas.

— Aš niekada nelošiu, — atsakė Korina, amžinai mama. — Ir jūs neturėtumėt.

Abu sūnūs užvertė akis.

— Aš rimtai. Tai siaubinga yda.

Dabar abu berniukai papurtė galvas.

— Kas?

— Kartais tu tokia neįdomi, — pasakė Tomas.

— Visai ne.

— Nuolat su savo pamokymais, — nusijuokdamas pridūrė Rajanas. — Baik jau.

Korina pažiūrėjo į Adamą, prašydama pagalbos:

— Ar girdi, ką sako tavo sūnūs?

Adamas tik truktelėjo pečiais. Jie pakeitė temą. Adamas neprisiminė, į kokią. Jam buvo sunku susikoncentruoti. Jautėsi taip, tarsi žiūrėtų filmo montažą apie savo paties gyvenimą — laiminga šeima, kurią sukūrė jiedu su Korina, vakarieniauja, mėgaujasi vienas kito draugija. Jis beveik matė kamerą, lėtai fiksuojančią kiekvieną veidą, kiekvieną nugarą. Viskas buvo taip kasdieniška, banalu, tobula.

Tik, tik, tik...

Po pusvalandžio virtuvė buvo sutvarkyta. Berniukai užlipo į viršų. Vos tik jie dingo iš akių, Korinos šypsena išblėso. Ji atsisuko į Adamą.

— Kas atsitiko?

Nuostabu, kai pagalvoji. Jis išgyveno su Korina aštuoniolika metų. Matė ją įvairiausių nuotaikų, patyrė įvairiausių emocijų. Žinojo, kada galima ją kalbinti, o kada geriau palikti ramybėje, kada nori būti apkabinta, kada jai labai reikia švelnaus žodžio. Adamas pažinojo žmoną taip gerai, kad pabaigtų jos pradėtą sakinį ir netgi mintis. Jis viską žinojo apie ją.

Nebuvo jokių netikėtumų, galvojo Adamas. Jis pažinojo ją netgi taip gerai, kad suprastų, jog tai, ką tariamai pranešė nepažįstamasis, iš tiesų įmanoma.

Visgi Adamas nenumatė šito. Jis nepagalvojo, jog Korina jį taip pat pažįsta, nepaisant jo pastangų nuslėpti, jaučia, kad kažkas

neduoda jam ramybės ir kad tai nėra eilinis dalykas, kad tai kažkas svarbaus ir galbūt netgi gali pakeisti jų gyvenimą.

Korina stovėjo ir laukė smūgio. Ir jis smogė.

— Ar tu suvaidinai nėštumą?

8

Nepažįstamasis sėdėjo prie kampinio staliuko „Raudonojo omaro" užeigoje Bičvude, Ohajuje, iškart už Klivlando.

Jo rankose buvo taurė su „Raudonojo omaro" firminiu kokteiliu, mango mai tai. Jo krevečių ir omaro salotos su česnaku jau buvo bepradedančios panėšėti į trinkelių glaistą. Padavėjas du kartus bandė jas nunešti, tačiau nepažįstamasis jį pavarydavo. Priešais jį sėdėjo Ingrida. Ji atsiduso ir žvilgtelėjo į laikrodį.

— Tai patys ilgiausi pietūs.

Nepažįstamasis linktelėjo.

— Beveik dvi valandos.

Jie stebėjo staliuką, prie kurio sėdėjo keturios moterys ir gėrė jau po trečią firminį kokteilį, nors dar nebuvo nė pusės trijų. Dvi iš jų buvo sudorojusios jūrų gėrybių patiekalą, kurio lėkštės perimetras prilygo šulinio angai. Trečioji moteris buvo užsisakiusi krevečių su makaronais. Pro rožiniu lūpdažiu išdažytų lūpų kampučius vis nutekėdavo grietinėlės padažo.

Ketvirtoji moteris, kurios vardas, kaip jie žinojo, Haidė Dan, ir buvo toji priežastis, dėl kurios jie sėdėjo čia. Haidė valgė ant grotelių keptą lašišą. Jai buvo keturiasdešimt devyneri, stambi, energinga, šviesiais, trumpais kaip šiaudai plaukais. Haidės juokas buvo triukšmingas, tačiau melodingas. Nepažįstamasis klausėsi jo pastarąsias dvi valandas. Tas garsas buvo kažin koks kerintis.

— Man ji patinka, — tarė nepažįstamasis.

— Ir man.

Ingrida abiem rankomis suėmė savo šviesius plaukus į įsi-

vaizduojamą uodegą, tada vėl paleido. Dažnai taip darydavo. Jos plaukai buvo ilgi, labai tiesūs ir nuolat krisdavo jai ant veido.

— Ji tiesiog trykšta gyvybe.

Jis puikiai suprato, ką Ingrida turėjo galvoje.

— Galų gale, — pasakė Ingrida, — mes darome jai paslaugą.

Toks buvo pateisinimas. Nepažįstamasis sutiko. Jei pamatai supuvę, reikia nugriauti visą namą. Negali tik perdažyti jį ar pakeisti kelias lentas. Jis tai suprato. Jis tuo gyveno.

Jis tuo tikėjo.

Tačiau tai nereiškė, kad jis mėgavosi savo, kaip sprogdintojo, darbu. Taip jis traktavo savo veiklą. Tai jis išsprogdindavo namą su pūvančiais pamatais — bet niekada neužsibūdavo, kad pažiūrėtų, kaip jis sprogs ir ar bus atstatytas.

Neužsibūdavo netgi tam, kad įsitikintų, jog sprogimo metu namo viduje nebuvo likę žmonių.

Priėjo padavėja ir pateikė damoms sąskaitą. Visos pareigingai išsitraukė pinigines ir ėmė ieškoti grynųjų. Moteris, valgiusi makaronus su krevetėmis, paskaičiavo ir rūpestingai padalino sąskaitą. Tos, kurios valgė jūrų gėrybes, ištraukė banknotus vienu metu. Tada kiekviena atidarė savo smulkiųjų skyrelius tarsi tai būtų aprūdijęs skaistybės diržas.

Haidė tiesiog padėjo kelis banknotus.

Kažkas jos elgesyje — tas rūpestingumas ir lengvumas — sujaudino jį. Matyt, Danai nevargsta, tačiau kas žino nūdienos pasaulyje? Haidė ir jos vyras, Martis, susituokę dvidešimt metų. Jie turi tris vaikus. Vyriausia dukra Kimberlė — Niujorko universiteto Manhatane pirmakursė. Berniukai, Čarlis ir Džonas, vis dar mokosi gimnazijoje. Haidė dirba kosmetikos skyriuje „Macy's" prekybos centre Juniversiti Haits rajone. Martis Danas — pardavimų ir rinkodaros skyriaus „TTI Floor Care" Glenvilove viceprezidentas. TTI prekiavo įvairiausiais dulkių siurbliais. Jiems priklausė „Hoover", „Oreck", „Royal" ir „Dirt Devil" padalinys, kuriame pastaruosius vienuolika metų dirbo Martis. Vyras neretai keliaudavo darbo

reikalais, dažniausiai į Bentonvilį Arkanzase, nes kaip tik ten buvo „Walmart“ korporacijosi biurai.

Ingrida tyrinėjo nepažįstamojo veidą.

— Galiu atlikti tai viena, jei nori.

Jis papurtė galvą. Tai jo darbas. Ingrida buvo kartu, nes jam reikės užkalbinti moterį, o kartais tai atrodo keista. Kai užkalbina vyro ir moters pora? Jokių problemų. Jei vyras užkalbina kitą vyrą, tarkim, Amerikiečių legiono salėje? Vėlgi nieko keista. Bet jei dvidešimt septynerių vyras užkalbins keturiasdešimt devynerių metų moterį, tarkim, prie „Raudonojo omaro“?

Gali būti sudėtinga.

Ingrida jau buvo apmokėjusi sąskaitą, tad jie išskubėjo. Haidė buvo atvažiavusi pilku „Nissan Sentra“. Jis ir Ingrida savo išsinuomotą automobilį buvo pasistatę už dviejų vietų. Jie laukė prie automobilio, laikydami rankoje raktelius, pasiruošę apsimesti, kad ketina lipti ir išvažiuoti.

Jie nenorėjo patraukti į save dėmesio.

Po penkių minučių keturios moterys išėjo iš restorano. Jie tikėjosi, kad Haidė liks viena, bet tiksliai žinoti negalėjo. Galbūt viena iš draugių atlydės ją prie automobilio, tokiu atveju jiems tektų sekti Haidę iki namų ir mėginti užkalbinti ją ten (nevykusi mintis kalbinti aukas jų pačių nuosavybėje — ten jos drąsiau ginasi) arba laukti, kol ji vėl kur nors išvažiuos.

Moterys atsisveikindamos apkabino viena kitą. Haidė, kaip jis matė, mokėjo apkabinti. Atrodė, darė tai nuoširdžiai. Kai ji apkabindavo, Haidės akys užsimerkdavo, ir žmogus, kurį ji laikė glėbyje, taip pat užsimerkdavo. Štai kokie buvo jos apkabinimai.

Kitos trys moterys pasuko į priešingą pusę. Puiku.

Haidė pajudėjo prie savo automobilio. Ji dėvėjo kaprius. Po kelių taurių moteris šiek tiek svirduliavo ant savo aukštų kulnų, tačiau žengė pasitikinčiai. Ji šypsojosi. Ingrida linktelėjo nepažįstamajam, duodama ženklą. Jie nutaisė kuo nekalčiausius veidus.

— Haidė Dan?

Jis stengėsi atrodyti draugiškai ar, blogiausiu atveju, neutraliai. Haidė atsisuko ir pažiūrėjo į jį. Šypsena dingo iš jos veido tarsi kas būtų prikabinęs prie jos inkarą.

Moteris suprato.

Jis nenustebo. Dauguma kažkaip suprasdavo, nors, užkalbinus nepažįstamajam, pabusdavo neigimas. Tačiau joje jis matė stiprybę ir protą. Haidė jau žinojo, kad tai, ką jis pasakys, pakeis viską.

— Taip?

— Yra tokia svetainė, kuri vadinasi „Susirask merginą", — tarė jis.

Nepažįstamasis žinojo, kad geriausia pradėti be įžangos. Neverta klausti aukų, ar jos turi laiko pasikalbėti, ar gal nori prisėsti, nueiti į ramesnę vietą. Reikia tiesiog pulti.

— Ką?

— Jos tikslas — teikti šiuolaikines internetinių pažinčių paslaugas. Nors iš tiesų ne visai taip. Vyrai — tariamai pasiturintys vyrai, turintys grynųjų pajamų — užsiregistruoja joje, kad susipažintų, kaip čia pasakius, su merginomis. Ar esate girdėjusi apie tai?

Haidė kurį laiką žiūrėjo į jį. Tada nukreipė žvilgsnį į Ingridą. Ši pabandė raminamai nusišypsoti.

— Kas jūs?

— Tai nesvarbu, — pasakė jis.

Kai kurie žmonės priešinasi. Kiti supranta, jog tai tik nereikalingas laiko švaistymas. Haidė priklausė pastarųjų grupei.

— Ne, nesu. Panašu, kad tai viena iš tų svetainių, kuriomis naudojasi susituokę žmonės, ieškantys nuotykių.

Nepažįstamasis nei pritardamas, nei paneigdamas pakraipė galvą ir tarė:

— Iš tiesų ne. Ši svetainė teikia kiek kitokias paslaugas, jei suprantate, ką noriu pasakyti.

— Aš iš viso nieko nesuprantu, — atsakė Haidė.

— Radusi progą turėtumėt pasiskaityti, ką ji siūlo. Pasak jų, visi santykiai iš tiesų tėra tik sandėris, todėl yra svarbu apibrėžti savo vaidmenį, kad žinotum, ko tikimasi iš tavęs ir ko tikėtis iš meilužio.

Haidės veidas ėmė blykšti.

— Meilužio?

— Štai kaip viskas daroma, — tęsė nepažįstamasis. — Tarkim, vyras užsiregistruoja. Jis peržiūri moterų sąrašą, paprastai gerokai jaunesnių. Susiranda tokią, kuri jam patinka. Jei ji sutinka, jie pradeda derėtis.

— Derėtis?

— Jis ieško merginos, kokias mes vadiname palydovėmis. Svetainė apibūdina jas kaip moteris, kurias vyras galbūt nusives vakarieniauti ar paprašys lydėti į verslo konferenciją.

— Bet iš tiesų viskas ne taip, — pasakė Haidė.

— Ne, — sutiko nepažįstamasis. — Viskas ne taip.

Haidė giliai iškvėpė. Įsirėmė rankomis į klubus.

— Tęskit.

— Taigi jie derasi.

— Tas turtuolis ir jo palydovė.

— Taip. Svetanė pripaisto merginai visokių nesąmonių. Kaip viskas apibrėžta. Kad tokie pasimatymai — tai ne žaidimai. Kad tie vyrai yra turtingi, išsilavinę, jie gražiai elgsis, pirks jai dovanas ir vežiosis į egzotiškus užjūrio kurortus.

Haidė papurtė galvą.

— Ir merginos tikrai tuo patiki?

— Galbūt kai kurios. Bet abejoju, ar visos. Dauguma supranta, kas jų laukia.

Atrodė, kad Haidė tikėjosi jį sutikti, tikėjosi šio pokalbio. Dabar moteris buvo visiškai rami, nors jis jautė, kokia ji sukrėsta.

— Taigi jie derasi? — paragino ji.

— Taip. Po kurio laiko jie pasiekia bendrą susitarimą. Jis vadinamas internetiniu kontraktu. Vienu atveju, pavyzdžiui, jauna

moteris sutinka susitikti su vyru penkis kartus per mėnesį. Jie numato galimas savaitės dienas. Jis pasiūlo aštuonis šimtus dolerių.

— Už kartą?

— Per mėnesį.

— Pigu.

— Na, tokia pradžia. Bet ji paprašo dviejų tūkstančių dolerių. Taip jie derina kainą.

— Ar jie pasiekia susitarimą? — paklausė Haidė.

Dabar moters akys buvo sudrėkusios.

Nepažįstamasis linktelėjo.

— Šiuo atveju jie susitaria dėl tūkstančio dviejų šimtų dolerių per mėnesį.

— Tai keturiolika tūkstančių keturi šimtai dolerių per metus, — šyptelėjo Haidė. — Aš moku skaičiuoti.

— Teisingai.

— O mergina, — tarė Haidė. — Kaip ji prisistato tam vyrui? Pala, nesakykit. Ji sako esanti koledžo studentė ir jai reikia susimokėti už mokslus.

— Šiuo atveju taip.

— Ak, — iškvėpė Haidė.

— Ir šiuo atveju, — tęsė nepažįstamasis, — mergina sako tiesą.

— Ji studentė? — Haidė papurtė galvą. — Nuostabu.

— Bet šiuo atveju mergina neapsiriboja, — toliau varė nepažįstamasis. — Kitomis savaitės dienomis ji susitikinėja su kitais turtingais tėtušiais.

— O, kaip bjauru.

— Su vienu vyruku ji visada antradieniais. Su kitu — ketvirtadieniais. Kažkam kitam atitenka savaitgaliai.

— Turėtų neblogai susidėti. Turiu galvoje pinigus.

— Taip.

— Ką jau kalbėti apie venerines ligas, — tarė Haidė.

— Šito aš negaliu komentuoti.

— Kodėl?

— Todėl, kad mes nežinome, ar ji naudoja sargius. Mes neturime jos medicininės kortelės. Mes netgi tiksliai nežinome, ką ji veikia su visais tais vyrais.

— Abejoju, ar ji žaidžia kortomis.

— Aš taip pat.

— Kodėl jūs man visa tai pasakojate?

Nepažįstamasis pažvelgė į Ingridą. Ir dabar pirmą kartą prabilo ši:

— Nes jūs turite teisę žinoti.

— Ir viskas?

— Taip, tai viskas, ką galime jums pasakyti, — atsiliepė nepažįstamasis.

— Dvidešimt metų, — Haidė papurtė galvą ir nurijo ašaras. — Tas niekšas.

— Atsiprašau?

— Martis. Tas niekšas.

— O, mes kalbame ne apie Martį, — tarė nepažįstamasis.

Pirmą kartą Haidė atrodė visiškai suglumusi.

— Tai apie ką?

— Mes kalbame apie jūsų dukrą, Kimberlę.

9

Korina atlaikė smūgį, pasviro atgal, bet liko stovėti.

— Kokį velnią čia šneki?

— Gal galime praleisti šią dalį? — paklausė Adamas.

— Kokią?

— Tą, kur tu apsimeti nenutuokianti, apie ką aš kalbu. Praleiskime neigimą, gerai? Aš žinau, kad tu suvaidinai nėštumą.

Ji bandė susiimti, susirinkti visas šukes.

— Jei žinai, kam klausi?

— O berniukai?

Ji suglumo.

— O ką berniukai?

— Ar jie mano?

Korina išplėtė akis.

— Gal iš proto išsikraustei?

— Tu suvaidinai nėštumą. Kas žino, ką dar sugebi?

Žmona tik stovėjo ir žiūrėjo į jį.

— Jėzau, Adamai, pažiūrėk į juos.

Jis neatsakė.

— Žinoma, kad jie tavo.

— Žinai, yra tokie testai. DNR. Gali nusipirkti jų „Walgreens", jei ką.

— Tai nusipirk, — atkirto ji. — Sūnūs tavo. Ir tu tai žinai.

Jie stovėjo abipus virtuvės baro. Netgi dabar, netgi apimtas pykčio ir sutrikimo, Adamas negalėjo nematyti, kokia ji graži. Ir negalėjo patikėti, kad iš visų tų vaikinų, kurie jos norėjo, ji kažin kodėl pasirinko jį. Korina buvo iš tų merginų, kurias vyrai nori vesti. Jaunystėje vaikinai kvailai žiūrėdavo į merginas. Jos buvo padalytos į dvi stovyklas. Vienos stovyklos merginos versdavo juos galvoti apie aistringas naktis ir į viršų iškeltas kojas. O štai kitos versdavo vaikinus galvoti apie pasivaikščiojimus mėnesienoje, lovą su baldakimu ir vestuvinius įžadus. Korina neabejotinai buvo iš antrosios stovyklos.

Adamo motina buvo ekscentriška iki pamišimo. Kad ir kaip kvaila, kaip tik tai ir patraukė jo tėvą. „Tasai jos spragsėjimas", — prasitarė kartą tėtis. Tačiau laikui bėgant tas spragsėjimas tapo labiau manija. Pats spragsėjimas buvo žavus ir spontaniškas, tačiau motinos nenuspėjamumas išvargino tėvą, susendino jį. Jie drauge patyrė nemažai gražių akimirkų, tačiau galiausiai jas sunaikino nemalonios situacijos, kurių vis daugėjo. Adamas tos klaidos nepadarė. Gyvenimas yra reakcijų grandinė. Jo reakcija į tėvo klaidą buvo vedybos, kaip jis tada manė, su tvirta, nuoseklia, susitvardančia moterimi, tarsi žmonės būtų tokie paprasti.

— Papasakok man, — tarė Adamas.

— Kodėl manai, kad aš suvaidinau nėštumą?

— Mokėjimas iš „Visa“ sąskaitos „Novelty Funsy“ įmonei, — tiesiai pasakė jis. — Sakei, kad moki už dekoracijas mokyklai. Bet tai buvo netiesa. Tos įmonės vardu prisidengęs tinklalapis „Suvaidink nėštumą“.

Dabar ji sutriko.

— Nesuprantu. Kodėl tau šovė į galvą patikrinti dvejų metų senumo mokėjimą?

— Nesvarbu.

— Man svarbu. Juk ne šiaip sau pradėjai tikrinti senas sąskaitas.

— Ar tu tai padarei, Korina?

Jos žvilgsnis buvo įsmeigtas į granitinį baro paviršių. Korina ilgai ieškojo kaip tik šio atspalvio granito, kol pagaliau rado vieną, vadinamą „Ontarijo rudasis“. Ji pastebėjo kažkokią dėmelę ir ėmė krapštyti nagu.

— Korina?

— Ar pameni, kai aš turėjau dvi laisvas pamokas per pietus?

Toks temos pakeitimas akimirką išmušė jį iš vėžių.

— Ir kas?

Dėmelė išnyko. Korina liovėsi krapščiusi.

— Tai buvo vienintelis periodas per mano mokytojos karjerą, kai aš turėjau tokią ilgą pertrauką. Man buvo leista išeiti iš mokyklos ir pietauti mieste.

— Prisimenu.

— Aš eidavau į tokią kavinę Bukendse. Ten daro puikius *panini* sumuštinius. Užsisakydavau sumuštinį ir stiklinę naminės šaltos arbatos arba kavos. Atsisėsdavau prie staliuko kampe ir skaitydavau knygą. — Jos veide nušvito menka šypsena. — Kokia palaima.

Adamas linktelėjo.

— Puiki istorija, Korina.

— Nebūk sarkastiškas.

— Ne, ne, rimtai, ji tokia jaudinanti ir į temą. Aš juk prašau papasakoti man apie tą menamą nėštumą, bet tikrai, ši istorija daug geresnė. Beje, koks sumuštinis tavo mėgstamiausias? Man patinka su kalakutiena ir šveicarišku sūriu.

Ji užsimerkė.

— Tu visada sarkazmą naudoji kaip apsaugą.

— O, taip, o tu visada puikiai pasirenki laiką. Kaip dabar, Korina. Dabar pats metas psichoanalizei.

Žmonos balse pasigirdo maldavimas.

— Aš bandau tau kai ką pasakyti, supranti?

Adamas gūžtelėjo.

— Tai sakyk.

Ji keletą sekundžių delsė, prieš vėl pradėdama. Kai prakalbo, jos balsas buvo kažin koks tolimas.

— Aš eidavau į Bukendsą beveik kiekvieną dieną, ir taip jau atsitinka, kad po kurio laiko tampi, nežinau, pastoviu klientu. Ten rasdavau tuos pačius žmones. Mes buvome tarsi bendruomenė. Kaip tame seriale „Cheers". Ten buvo Džeris, bedarbis. Ir Edis, ambulatorinis ligonis iš Bergen Painso. Debė, kuri atsinešdavo kompiuterį ir rašydavo...

— Korina...

Ji kilstelėjo ranką.

— Ir dar Siuzana, kuri buvo maždaug aštuntą mėnesį nėščia.

Tyla.

Korina grįžtelėjo per petį.

— Kur tas butelis vyno?

— Aš nesuprantu, kur tu lenki.

— Man tiesiog reikia daugiau vyno.

— Padėjau jį į spintelę virš kriauklės.

Ji nuėjo, atidarė dureles ir skubiai čiupo butelį. Tada pasiėmė taurę ir įsipylė.

— Papasakok man, — tarė Adamas.

— Kodėl manai, kad aš suvaidinau nėštumą?

— Mokėjimas iš „Visa“ sąskaitos „Novelty Funsy“ įmonei, — tiesiai pasakė jis. — Sakei, kad moki už dekoracijas mokyklai. Bet tai buvo netiesa. Tos įmonės vardu prisidengęs tinklalapis „Suvaidink nėštumą“.

Dabar ji sutriko.

— Nesuprantu. Kodėl tau šovė į galvą patikrinti dvejų metų senumo mokėjimą?

— Nesvarbu.

— Man svarbu. Juk ne šiaip sau pradėjai tikrinti senas sąskaitas.

— Ar tu tai padarei, Korina?

Jos žvilgsnis buvo įsmeigtas į granitinį baro paviršių. Korina ilgai ieškojo kaip tik šio atspalvio granito, kol pagaliau rado vieną, vadinamą „Ontarijo rudasis“. Ji pastebėjo kažkokią dėmelę ir ėmė krapštyti nagu.

— Korina?

— Ar pameni, kai aš turėjau dvi laisvas pamokas per pietus?

Toks temos pakeitimas akimirką išmušė jį iš vėžių.

— Ir kas?

Dėmelė išnyko. Korina liovėsi krapščiusi.

— Tai buvo vienintelis periodas per mano mokytojos karjerą, kai aš turėjau tokią ilgą pertrauką. Man buvo leista išeiti iš mokyklos ir pietauti mieste.

— Prisimenu.

— Aš eidavau į tokią kavinę Bukendse. Ten daro puikius *panini* sumuštinius. Užsisakydavau sumuštinį ir stiklinę naminės šaltos arbatos arba kavos. Atsisėsdavau prie staliuko kampe ir skaitydavau knygą. — Jos veide nušvito menka šypsena. — Kokia palaima.

Adamas linktelėjo.

— Puiki istorija, Korina.

— Nebūk sarkastiškas.

— Ne, ne, rimtai, ji tokia jaudinanti ir į temą. Aš juk prašau papasakoti man apie tą menamą nėštumą, bet tikrai, ši istorija daug geresnė. Beje, koks sumuštinis tavo mėgstamiausias? Man patinka su kalakutiena ir šveicarišku sūriu.

Ji užsimerkė.

— Tu visada sarkazmą naudoji kaip apsaugą.

— O, taip, o tu visada puikiai pasirenki laiką. Kaip dabar, Korina. Dabar pats metas psichoanalizei.

Žmonos balse pasigirdo maldavimas.

— Aš bandau tau kai ką pasakyti, supranti?

Adamas gūžtelėjo.

— Tai sakyk.

Ji keletą sekundžių delsė, prieš vėl pradėdama. Kai prakalbo, jos balsas buvo kažin koks tolimas.

— Aš eidavau į Bukendsą beveik kiekvieną dieną, ir taip jau atsitinka, kad po kurio laiko tampi, nežinau, pastoviu klientu. Ten rasdavau tuos pačius žmones. Mes buvome tarsi bendruomenė. Kaip tame seriale „Cheers“. Ten buvo Džeris, bedarbis. Ir Edis, ambulatorinis ligonis iš Bergen Painso. Debė, kuri atsinešdavo kompiuterį ir rašydavo...

— Korina...

Ji kilstelėjo ranką.

— Ir dar Siuzana, kuri buvo maždaug aštuntą mėnesį nėščia.

Tyla.

Korina grįžtelėjo per petį.

— Kur tas butelis vyno?

— Aš nesuprantu, kur tu lenki.

— Man tiesiog reikia daugiau vyno.

— Padėjau jį į spintelę virš kriauklės.

Ji nuėjo, atidarė dureles ir skubiai čiupo butelį. Tada pasiėmė taurę ir įsipylė.

— Siuzanai Houp buvo maždaug dvidešimt penkeri. Laukėsi pirmojo kūdikio. Tu žinai, kokios tos jaunos būsimosios mamos — spindėte spindi, nepaprastai laimingos, tarsi būtų pirmosios pastojusios pasaulyje. Siuzana buvo tikrai miela. Mes visi kalbėdavomės su ja apie nėštumą ir kūdikį. Na, supranti. Ji pasakodavo apie vitaminus nėščiosioms. Aptarinėjo su mumis vardus. Ji nenorėjo žinoti, ko laukiasi — berniuko ar mergaitės. Norėjo būti nustebinta. Visi ją mėgo.

Adamas nurijo sarkastišką repliką. Pakeitė ją paprasčiausiu priminimu:

— Maniau, eidavai ten ramiai pasėdėti ir paskaityt.

— Taip ir buvo. Noriu pasakyti, taip viskas prasidėjo. Bet po kurio laiko ėmiau branginti tą socialinį ratą. Žinau, skamba apgailėtinai, bet aš laukdavau susitikimo su tais žmonėmis. Ir atrodė, kad jie egzistuoja tik tuo laiku ir toje vietoje, supranti? Pameni, kaip žaisdavai gatvės krepšinį? Tau patiko tie vyrukai aikštėje, bet daugiau apie juos nieko nežinojai. Vienam iš jų priklausė restoranas, kuriame mes lankydavomės, o tu nė nežinojai to, pameni?

— Pamenu, Korina. Bet nesuprantu, ką nori pasakyti.

— Aš tik bandau paaiškinti. Aš susiradau draugų. Žmonės ateidavo ir išeidavo neįspėję. Pavyzdžiui, Džeris. Vieną dieną Džeris dingo. Mes manėme, kad jis susirado darbą, bet vyrukas neatėjo ir nepapasakojo mums. Paprasčiausiai liovėsi lankęsis. Kaip ir Siuzana. Manėme, kad ji pasigimdė kūdikį, nes seniai buvo metas. O paskui, kai prasidėjo naujasis semestras, deja, mano ilgi pietūs baigėsi, ir aš taip pat išėjau iš to rato. Štai kaip viskas sukosi. Ratu. Grupės sudėtis keitėsi.

Adamas nesuprato, kur link Korina suka, tačiau nenorėjo jos skubinti. Tam tikra prasme, jis norėjo, kad dabar viskas vyktų lėčiau. Jis norėjo apsvarstyti visas galimybes. Pažiūrėjo virtuvės stalo pusėn, kur Tomas ir Rajanas ką tik valgė, juokėsi ir tikėjosi esą saugūs.

Korina nugėrė didelį gurkšnį vyno. Norėdamas ją paraginti, Adamas paklausė:

— Ar dar kada nors sutikai juos?

Korina lengvai šyptelėjo.

— Tai ir yra šios istorijos esmė.

— Kokia?

— Aš vėl pamačiau Siuzaną. Maždaug po trijų mėnesių.

— Bukendse?

Ji papurtė galvą.

— Ne. „Starbucks" kavinėje Ramsyje.

— Kas jai gimė — berniukas ar mergaitė?

Korinos lūpose žaidė liūdna šypsena.

— Nei tas, nei kitas.

Adamas nežinojo, ką galvoti ar kaip reaguoti, todėl tik atsiduso:

— O.

Korina pakėlė į jį akis.

— Ji buvo nėščia.

— Siuzana?

— Taip.

— Kai pamatei ją „Starbucks" kavinėje?

— Taip. Bet buvo praėję trys mėnesiai nuo mūsų paskutinio susitikimo. O ji vis dar atrodė aštuntą mėnesį nėščia.

Adamas linktelėjo, pagaliau imdamas suprasti.

— Kas, aišku, yra neįmanoma.

— Žinoma.

— Ji apsimetinėjo.

— Taip. Supranti, aš turėjau nuvažiuoti į Ramsį ir peržiūrėti vieną naują vadovėlį. Ir vėl buvo pietų metas. Siuzana, matyt, buvo tikra, kad nesutiks nė vieno iš Bukendso. Toji „Starbucks" kavinė, manyčiau, yra maždaug penkiolika minučių kelio automobiliu nuo Bukendso?

— Mažiausiai.

— Tai štai, aš stoviu prie baro ir užsisakinėju latės, kai staiga išgirstu pažįstamą balsą — ir iš tiesų, žiūriu, ji sėdi kampe, pasakodama susidomėjusiems kavinės lankytojams apie vitaminus nėščiosioms.

— Nesuprantu.

Korina pakreipė galvą.

— Tikrai?

— O tu supranti?

— Aišku. Aš iškart viską supratau. Siuzana buvo dėmesio centre, o tada aš pajudėjau jos pusėn. Kai ji pamatė mane, visas spindesys iškart dingo. Gali įsivaizduoti. Kaip paaiškinsi, kad esi aštuntą mėnesį nėščia jau, nežinau, pusę metų? Aš stovėjau ir laukiau. Man regis, ji tikėjosi, kad aš išeisiu. Bet neišėjau. Man reikėjo grįžti į mokyklą, bet vėliau aš pasiteisinau, jog nuleido automobilio padangą. Kristina mane pavadavo.

— Ir tu pasikalbėjai su Siuzana?

— Taip.

— Ir?

— Ji pasakė, kad iš tiesų gyvena Najake, Niujorke.

Maždaug už trisdešimties minučių kelio nuo Bukendso ir tos „Starbucks" kavinės, pagalvojo Adamas.

— Siuzana papasakojo man, esą jai gimė negyvas kūdikis. Nemanau, kad tai tiesa, nors gali būti. Bet iš tiesų Siuzanos istorija daug paprastesnė. Kai kurioms moterims patinka būti nėščioms. Ne dėl to, kad jaustų hormonų antplūdį ar viduje augantį kūdikį. Jų priežastys daug elementaresnės. Tiesiog tai vienintelis laikas jų gyvenime, kai jaučiasi ypatingos. Žmonės atidaro joms duris, teiraujasi, kaip sekasi. Jie klausia, kada gimdys ir kaip jaučiasi. Trumpai tariant, jos sulaukia dėmesio. Tai šiek tiek primena žymių žmonių gyvenimą. Siuzana buvo paprasta mergina. Nei pernelyg protinga, nei įdomi. O apsimesdama nėščia ji jautėsi kaip įžymybė. Jai tai buvo tarsi narkotikas.

Adamas papurtė galvą. Jis prisiminė šūkį „Suvaidink nėštumą“ svetainėje: *Niekada nesulauksi daugiau dėmesio, nei būdama nėščia!*

— Tai ji apsimetinėjo esanti nėščia, kad išlaikytų dėmesį?

— Taip. Ji tapšnodavo sau per netikrą pilvą. Eidavo į kavines. Iškart sulaukdavo dėmesio.

— Bet apsimetinėti gali tik tam tikrą laiką, — tarė jis. — Juk negali būti aštuntą mėnesį nėščia ilgiau nei mėnesį ar du.

— Taip. Todėl ji keitė kavines. Kas žino, kaip ilgai Siuzana tai darė — o gal tebedaro. Ji guodėsi vyrui nė turpučio nerūpinti. Jis esą grįžta namo ir kiurkso priešais televizorių arba vakaroja bare su draugais. Vėlgi, aš nežinau, ar tai melas. Nesvarbu. Beje, Siuzana taip elgėsi ir kitose vietose. Pavyzdžiui, užuot važiavusi į prekybos centrą savo mieste, ji keliaudavo į tolimesnius ir šypsodavosi, tad žmonės visuomet atsakydavo tuo pačiu. Jei nueidavo į kiną ir norėdavo gauti geresnę vietą, taip pat pasinaudodavo nėštumu. Taip pat ir lėktuve.

— Oho, — nusistebėjo Adamas. — Tai jau liguista.

— Tu nesupranti?

— Suprantu. Jai reikia pas psichiatrą.

— Nežinau. Juk tai niekam nekenkia.

— Užsisegti netikrą pilvą, kad sulauktum dėmesio?

Korina truktelėjo pečiais.

— Sutinku, tai kraštutinumas, bet kai kurie žmonės sulaukia dėmesio, nes yra gražūs. Kiti — nes paveldėjo pinigų arba turi puikius darbus.

— O kai kurie sulaukia dėmesio meluodami apie nėštumą, — priminė Adamas.

Tyla.

— Taigi, manau, tavo draugė Siuzana papasakojo tau apie „Suvaidink nėštumą“ tinklalapį?

Ji nusigręžė.

— Korina?

— Tai viskas, ką šiuo metu galiu papasakoti.

— Gal juokauji?

— Ne.

— Pala, ar nori pasakyti, kad trokšti dėmesio kaip toji Siuzana? Tai juk nenormalu. Tu šitai supranti, tiesa? Greičiausiai tai koks nors psichikos sutrikimas.

— Man reikia pagalvoti apie tai.

— Pagalvoti apie ką?

— Jau vėlu. Aš pavargusi.

— Gal iš proto išsikraustei?

— Liaukis.

— Ką?

Korina atsisuko į jį.

— Tu irgi tai jauti, ar ne, Adamai?

— Apie ką tu kalbi?

— Mes atsidūrėme minų lauke, — paaiškino ji. — Tarsi mus kas būtų išmetęs jo vidury, ir jei pernelyg skubėsime kuria nors kryptimi, galime užminti ant minos ir viską išsprogdinti.

Ji žiūrėjo į jį. Jis į ją.

— Ne aš išmečiau mudu į tą minų lauką, — iškošė Adamas pro sukąstus dantis. — Tu.

— Aš einu miegoti. Galėsime pasikalbėti apie tai ryte.

Adamas užstojo jai kelią.

— Tu niekur neisi.

— Ir ką tu padarysi, Adamai? Išmuši jėga iš manęs?

— Tu privalai man paaiškinti.

Ji papurtė galvą.

— Tu nesupranti.

— Nesuprantu ko?

Korina pažiūrėjo jam į akis.

— Kaip tu sužinojai, Adamai?

— Nesvarbu.

— Tu nė nenutuoki, kaip tai svarbu, — tyliai ištarė ji. — Kas tau pasakė, kad patikrintum „Visa" sąskaitos mokėjimus?

— Nepažįstamas žmogus, — atsakė jis.

Ji žengė žingsnį atgal.

— Kas?

— Aš nežinau. Kažkoks vyrukas. Niekada nebuvau jo matęs. Jis priėjo prie manęs Amerikiečių legione ir pasakė, ką tu padarei.

Korina papurtė galvą, tarsi bandytų praskaidrinti mintis.

— Nesuprantu. Koks vyrukas?

— Ką tik pasakiau tau. Kažkoks nepažįstamasis.

— Mums reikia apie tai pagalvoti, — tarė ji.

— Ne, privalai papasakoti man, kas vyksta.

— Ne šįvakar. — Korina uždėjo rankas jam ant pečių. Adamas atsitraukė, tarsi jos prisilietimas būtų nudeginęs jį. — Viskas ne taip, kaip tu manai, Adamai. Yra šis tas daugiau.

— Mama?

Adamas skubiai atsisuko. Laiptų viršuje stovėjo Rajanas.

— Ar galite kuris nors paaiškinti man matematiką? — paklausė jis.

Korina nedvejojo. Jos šypsena grįžo.

— Tuoj ateisiu, mielasis. — Ji atsisuko į Adamą ir maldaujamai sušnabždėjo. — Rytoj. Pernelyg daug pastatyta ant kortos. Prašau. Tiesiog duok man laiko iki rytojaus.

10

Ką jis galėjo padaryti?

Korina tiesiog užsisklendė. Vėliau, kai jie liko vieni savo miegamajame, Adamas bandė pykti, maldavo, reikalavo, grasino. Jis kalbėjo apie meilę, pajuoką, gėdą, išdidumą. Ji neatsiliepė. Tai varė jį į neviltį.

Vidurnaktį Korina rūpestingai išsisegė per vestuvių metines dovanotus deimantinius auskarus ir pasidėjo juos ant naktinio staliuko. Ji išjungė šviesas, palinkėjo jam labos nakties ir užsimerkė. Adamas nebežinojo, ko griebtis. Jam kilo stiprus — galbūt per stiprus — noras griebtis fizinės jėgos. Ketino nuplėšti nuo jos antklodę, bet ką tai duotų? Troško — ar išdrįs pripažinti sau? — suimti ją ir gerai papurtyti, priversti kalbėti ar bent jau paaiškinti kodėl. Bet būdamas dvylikos Adamas matė, kaip jo tėvas bandė smurtauti prieš motiną. Mama pati jį pakurstė — deja, ji buvo tokia. Ji keikdavo vyrą visokiais žodžiais, įžeidinėdavo jo vyriškumą, ir galų gale jis palūžo. Vieną naktį Adamas pamatė, kaip tėvas griebė motinai už kaklo ir pradėjo ją smaugti.

Kad ir kaip būtų keista, didžiausią nerimą sukėlė ne tiek baimė, siaubas ar tai, jog jo tėvas naudoja jėgą prieš jo motiną. Adamui ramybės nedavė tai, koks apgailėtinas ir silpnas atrodė tėvas toje situacijoje; kaip, nors ir tapo auka, jo motina įvarė tėvą į tokią apgailėtiną padėtį, kad šiam teko griebtis visiškai jam nebūdingų veiksmų.

Adamas niekada negalėtų paliesti moters. Ne tik todėl, kad tai negerai. Bet dėl to, kaip tai priverstų jį pasijusti.

Nežinodamas ką daryti, jis atsigulė į lovą šalia Korinos. Sukumščiavo pagalvę į norimą formą, padėjo ant jos galvą ir užsimerkė. Palaukė dešimt minučių. Ne, nieko nebus. Pasiėmęs pagalvę, nulipo į apačią ir pamėgino užmigti ant sofos.

Jis nusistatė žadintuvą penktai ryto, kad spėtų grįžti į miegamąjį iki pabundant berniukams. Bet jo neprireikė. Jei jį ir buvo aplankęs miegas, tai labai trumpam. Kai jis sugrįžo į miegamąjį, Korina giliai miegojo. Iš žmonos kvėpavimo Adamas suprato, kad ji neapsimetinėja — tikrai buvo giliai įmigusi. Keista. Jis negalėjo miegoti. O ji gali. Prisiminė kažkur skaitęs, kad policininkai dažnai nusprendžia, kaltas įtariamasis ar ne, iš to, kaip jis miega. Pasak jų, nekaltas žmogus, paliktas vienas tardymo kambaryje, nemiegodavo iš susijaudinimo ir nerimo dėl neteisingų kaltinimų. Kaltasis iš-

kart užmigdavo. Adamas ta teorija niekada netikėjo, jo manymu, ji buvo viena iš tų, kurios gražiai skamba, bet iš tiesų nėra pagrįstos. Visgi štai, jis pats mato, nekaltasis nemiega, o jo žmona — kaltoji? — miega kaip kūdikis.

Adamui kilo pagunda ją papurtyti ir pažadinti, sugauti tos būsenos tarp sapno ir sąmoningumo, galbūt išgauti iš jos mieguistą tiesą, tačiau galiausiai nusprendė, kad nieko neišdegs. Ji labai atsargi. Negana to, Korina visgi eis į darbą. Negalima persistengti. Ir galbūt taip bus geriausia.

Lieka klausimas, ką jam dabar daryti?

Jis juk žino tiesą, ar ne? O gal reikia laukti, kol ji patvirtins, kad suvaidino nėštumą ir persileidimą? Jei nebūtų to dariusi, jis jau būtų išgirdęs paneigimą. Bet Korina delsė — galbūt norėdama laimėti laiko, kad sugalvotų įtikinamą priežastį ar leistų jam nusiraminti ir apsvarstyti galimybes.

Ką gi jis gali padaryti?

Ar pasirengęs išeiti pro duris? Ar pasiryžęs skirtis su ja?

Jis nežinojo atsakymo. Adamas stovėjo prie lovos ir žvelgė į žmoną. Ką jis jaučia jai? Ir paliepė sau atsakyti negalvojant, iš karto: jei tai tiesa, ar jis vis dar myli Koriną ir nori likti su ja visą gyvenimą?

Jo jausmai buvo sumišę, tačiau širdis sakė: taip.

Pagalvok. Ar labai didelė ši apgaulė? Milžiniška. Nėra abejonės. Milžiniška.

Bet ar ji tokia, kad būtų galima leisti sugriauti jų gyvenimus — o gal tokia, su kuria jie galėtų gyventi? Visos šeimos turi bėdų, kurias ignoruoja. Ar galėtų ir jis vieną dieną pamiršti šią?

Adamas nežino. Todėl turės būti atsargus. Turės palaukti. Jis išklausys jos argumentus, net jei jie atrodo beveik nepadorūs.

Viskas ne taip, kaip tau atrodo, Adamai. Yra šis tas daugiau.

Taip pasakė Korina, bet jis negalėjo suprasti, kas. Jis palindo po antklode ir akimirką užmerkė akis.

Ir atsimerkė po trijų valandų. Nuovargis atsėlino ir nusitempė

jį. Adamas pažiūrėjo į vietą šalia savęs. Tuščia. Jis iškėlė kojas ir dusliai nuleido jas ant grindų. Iš apačios atsklido Tomo balsas. Tomas kalba. Rajanas klausosi.

O Korina?

Jis dirstelėjo pro miegamojo langą. Jos minivanas tebestovėjo kieme. Adamas tyliai nusileido laiptais. Jis nebūtų galėjęs tiksliai paaiškinti, kodėl — veikiausiai norėjo užklupti Koriną iki jai išvažiuojant į darbą. Berniukai sėdėjo prie stalo. Korina buvo pagaminusi Adamui jo mėgstamus pusryčius — kažkaip staiga ji ėmė gaminti visiems mėgstamus patiekalus, a? — kiaušinienę su šonine ir sūrio sumuštinį su sezamais pagardinta bandele. Rajanas valgė dribsnius — sveiką maistą, skaitydamas dėžutės nugarėlę tarsi tai būtų šventas raštas.

— Sveiki, vyručiai.

Du burbtelėjimai. Kad ir kaip jų asmenybės pasikeistų dienai bėgant, nė vienas sūnus nemėgo kalbėtis su tėvais prieš pamokas.

— Kur jūsų motina?

Du gūžtelėjimai.

Jis įžengė į virtuvę ir pažiūrėjo pro langą į užpakalinį kiemą. Korina buvo ten. Stovėjo nugara į jį. Prie ausies prisispaudusi telefoną.

Adamas pajuto, kaip išraudo jo veidas.

Kai jis atidarė duris, Korina atsisuko ir kilstelėjo pirštą, prašydama palaukti. Jis nelaukė. Piktai atžingsniavo prie jos. Ji baigė pokalbį ir įsikišo telefoną į kišenę.

— Kas skambino?

— Iš mokyklos.

— Meluoji. Parodyk telefoną.

— Adamai...

Jis kilstelėjo ranką.

— Duok jį man.

— Nekelk scenos berniukų akivaizdoje.

— Baik tas nesąmones, Korina. Aš noriu žinoti, kas vyksta.

— Nėra laiko. Po dešimties minučių turiu būti mokykloje. Gal nuvežtum berniukus?

— Tu čia rimtai?

Ji priėjo arčiau.

— Aš dar negaliu pasakyti, ką tu nori žinoti.

Adamas vos susilaikė nesmogęs jai. Beveik atlenkė kumštį ir...

— Kokia tavo strategija, Korina?

— O tavo?

— A?

— Koks tavo scenarijus blogiausiu atveju? — paklausė ji. — Pagalvok apie tai. Ir jei tai tiesa, ar tu paliksi mus?

— Mus?

— Supranti, ką noriu pasakyti.

Sekundėlę jis neįstengė ištarti nė žodžio.

— Aš negaliu gyventi su žmogumi, kuriuo negaliu pasitikėti, — tarė jis.

Korina pakreipė galvą.

— O tu nepasitiki manim?

Jis nutylėjo.

— Mes visi turime savų paslapčių, ar ne? Netgi tu, Adamai.

— Aš nieko panašaus neslepiu nuo tavęs. Betgi akivaizdu, kad atsakymas aiškus.

— Ne, neaiškus. — Ji priėjo dar arčiau ir pažiūrėjo jam į akis. — Bet greitai viskas paaiškės. Pažadu.

— Kada? — vos tvardėsi jis.

— Pavakarieniaukime šįvakar. Dženisės bistro septintą. Staliukas salės gale. Ten galėsime pasikalbėti.

11

Ant viršutinės lentynos stovėjo porcelianinės figūrėlės. Maža mergaitė su asilu, trys vaikai, žaidžiantys „Jurgelį meistrelį", ma-

žas berniukas su alaus bokalu ir berniukas, supantis ant sūpynių mergaitę.

— Junisei jos labai patinka, — tarė senis Adamui. — O aš negaliu pakęsti tų prakeiktų daiktų. Jie man kelia šiurpą. Vis galvoju, kad kas nors turėtų sukurti siaubo filmą su jomis. Vietoj tų šiurpių klounų ar gnomų. Ar gali įsivaizduoti, jei tie daiktai atgytų?

Virtuvė buvo iškalta sena mediena. Ant šaldytuvo prilipęs magnetas *Viva Las Vegas*. Ant atbrailos virš kriauklės stovėjo sniego rutulys ir trys rožiniai flamingai. Ant stovo buvo užrašas MAJAMIS, FLO — „Flo" įmantriu, ornamentuotu šriftu, jei kartais nežinotum, kuris Majamis, spėjo Adamas. Sieną dešinėje buvo okupavusios dekoratyvinės lėkštės su „Ozo šalies burtininko" motyvais ir laikrodis su akis vartančia pelėda. Ant sienos kairėje puikavosi įvairiausi, nors jau nublukę, tarnybą policijoje menantys raštai ir diplomai, ilgos ir garbingos pulkininko leitenanto Maiklo Rinskio, dabar jau pensininko, karjeros įrodymas.

Rinskis pastebėjo, kad Adamas skaitinėja raštus, ir sumurmėjo:

— Junisė spyrėsi, kad iškabintume juos.

— Ji didžiuojasi jumis, — tarė Adamas.

— A, nesvarbu.

Adamas atsisuko į jį.

— Tai papasakokite man apie mero apsilankymą.

— Meras Rikas Gušerovskis. Porą kartų buvau jį areštavęs, kai dar mokėsi mokykloje, sykį už vairavimą išgėrus.

— Ar jam buvo pateikti kaltinimai?

— Ne, tiesiog atvažiavo senis ir jį pasiėmė. Tai buvo... prieš trisdešimt metų. Anuomet mes atlaidžiau į tai žiūrėdavome. Vairavimą išgėrus laikėme nedideliu nusižengimu. Kvaila.

Adamas linktelėjo parodydamas, jog klausosi.

— Dabar į vairavimą išgėrus žiūrima labai griežtai. Tai gelbsti gyvybes. Taigi Rikas pasirodo prie mano durų. Dabar jau ponas Meras. Su kostiumu, Amerikos vėliava atlape. Nesvarbu, kad netarnauji kariuomenėje; nepadedi vargingiesiems; nepaisai pavar-

gusių, nuskurusių, susigrūdusių masių — bet jei nešioji vėliavėlę, esi patriotas.

Adamas užgniaubė šypsnį.

— Tai va, Rikas ateina toks išpūtęs krūtinę, su plačia šypsena. „Statybų rangovai siūlo tau krūvą pinigų“, sako jis man. Ir aiškina, kokie jie dosnūs.

— Ir ką jūs atsakote?

— Kol kas nieko. Tik žiūriu į jį. Leidžiu jam taukšti.

Rinskis mostelėjo virtuvės stalo pusėn, duodamas ženklą prisėsti. Į Junisės kėdę Adamas nenorėjo sėstis — buvo kažkaip nejauku — todėl paklausė:

— Ant kurios kėdės?

— Bet kurios.

Adamas atsisėdo. Tada atsisėdo Rinskis. Vinilo staltiesė buvo sena ir šiek tiek lipni, bet ji tiko čia. Prie stalo stovėjo penkios kėdės, nors trys berniukai, kuriuos jiedu su Junise čia užaugino, jau buvo išėję iš namų.

— Tada jis pradeda pasakoti man apie bendruomenės gerovę. „Tu trukdai progresui“, sako jis man. „Per tave žmonės praras darbus. Padidės nusikalstamumas.“ Pats suprantate, kaip būna.

— O taip, — atsiliepė Adamas.

Adamas buvo girdėjęs tai daug kartų, tačiau užuojautos nebuvo praradęs. Per keletą metų šis centro kvartalas visiškai nusmuko. Kažkoks statybų rangovas, pasinaudojęs palankiomis mokesčių galimybėmis, atėjo ir pigiai supirko visus šio kvartalo pastatus. Jis norėjo nugriauti visus apleistus namus, butus, parduotuves ir pastatyti gražius naujus kooperatinius namus, „Gap“ parduotuves ir prašmatnius restoranus. Iš tiesų tai nebuvo bloga mintis. Galima šaipytis iš ketinimų vargingą rajoną paversti vidurinės klasės gyvenamuoju kvartalu, bet miestams reikia ir šviežio kraujo.

— Jis toliau pliauškia man apie naują gražų Kaseltoną, koks saugus taps šis rajonas, kaip į jį sugrįš žmonės ir taip toliau. Tada užsimena apie didelį pamaloninimą. Statybų rangovas turįs naują

pastatą, skirtą pagyvenusiems žmonėms, aukštumose. Ir jam užtenka įžūlumo nutaisyti liūdną žvilgsnį, palinkti prie manęs ir pasakyti: „Tu turi galvoti apie Junisę."

— Oho, — tarė Adamas.

— Štai taip. Tada jis sako, kad turėčiau priimti šį pasiūlymą, nes kitas bus blogesnis ir jie gali mane išmesti. Ar iš tiesų jie gali taip pasielgti?

— Gali, — patvirtino Adamas.

— Mes nusipirkome šį namą tūkstantis devyni šimtai septyniasdešimtaisiais, iš mano kareiviškos algos. Junisė... jai viskas gerai, tačiau kartais jos protas nebe toks, koks turėtų būti. Ji labai bijo svetimų vietų. Pradeda verkti, netgi kratytis, bet paskui grįžta namo, tiesa? Ji pamato šią virtuvę, tas šiurpas figūrėles ar aprūdijusį šaldytuvą ir vėl nusiramina. Suprantate?

— Taip.

— Ar galite mums padėti?

Adamas atsilošė.

— O taip, manau, kad galiu.

Kurį laiką Rinskis tyrinėjo jį savo skvarbiomis akimis. Adamas pasimuistė kėdėje. Matyt, jis buvo tikrai geras faras.

— Jūsų veide keista išraiška, pone Praisai.

— Vadinkite mane Adamu. Kokia keista išraiška?

— Aš senas faras, pamenat?

— Žinoma.

— Didžiuojuosi savo gebėjimu skaityti veidus.

— Ir ką matote manajame? — paklausė Adamas.

— Kad jūsų galvoje bręsta nedora, žudikiška mintis.

— Gali būti, — atsakė Adamas. — Manau, greitai tai užbaigčiau, jeigu jūs tvirtai pasiryžęs.

Senis nusišypsojo.

— Ar panašu, kad aš bijau kovos?

12

Kai Adamas sugrįžo namo šeštą valandą vakaro, Korinos automobilio kieme nebuvo.

Jis nežinojo, ar dėl to nustebo. Paprastai Korina grįždavo anksčiau už jį, tačiau šįkart, matyt, protingai nusprendė, kad jei jie susidurs namuose prieš vakarienę Dženisės bistro, gali kilti ginčas, todėl bus geriausia to išvengti. Adamas pasikabino švarką, pasidėjo į kampą lagaminėlį. Berniukų kuprinės ir sportiniai nertiniai mėtėsi ant grindų tarsi po lėktuvo katastrofos.

— Ei? — šūktelėjo jis. — Tomai? Rajanai?

Jokio atsakymo. Kažkada šiame pasaulyje buvo laikas, kai tai šį tą reiškė, galbūt netgi priversdavo susirūpinti, tačiau kompiuterinių žaidimų ir ausinių amžiuje bei nesibaigiančiame paauglių poreikyje „praustis“ — ar tai eufemizmas? — toks susirūpinimas greit išblėsdavo. Jis ėmė lipti laiptais. Aišku, šniokščia dušas. Tikriausiai Tomas. Rajano kambario durys buvo uždarytos. Adamas paskubomis pasibeldė, bet duris atidarė nelaukdamas atsakymo. Jei garsas ausinėse labai didelis, Rajanas gali niekada neatsiliepti; bet jei būtų tiesiog atidaręs duris, būtų pasijutęs visišku įsibrovėliu į sūnaus privatumą. Kai pasibeldi ir atidarai, jautiesi kažkaip tėviškai sąžiningai išsprendęs dilemą.

Kaip ir tikėtasi, Rajanas gulėjo lovoje užsidėjęs ausines ir knebinėdamas savo išmanųjį telefoną. Sūnus nusitraukė jas ir atsisėdo.

— Labas.

— Labas.

— Kas vakarienei? — paklausė Rajanas.

— Gerai, ačiū. Darbo kaip visuomet daug, bet apskritai, sakyčiau, diena buvo nebloga. O tavo?

Rajanas tiesiog spoksojo į tėvą. Rajanas dažnai taip spoksodavo į tėvą.

— Ar matei savo motiną? — paklausė Adamas.

— Ne.

— Mes su ja šįvakar einame pas Dženisę. Nori, kad užsakyčiau judviem picą iš „Picajolos?“

Yra labai mažai klausimų, kurie būtų labiau retoriški nei šis, ar vaikas nori picos vakarienei. Rajanas nė nesivargino atsakyti taip, puolė iškart prie: „Ar galime užsisakyti su ant grotelių kepta vištiena?“

— Tavo broliui patinka su *pepperoni* dešra, — tarė Adamas, — taigi užsakysiu per pusę.

Rajanas susiraukė.

— Kas?

— Tik vieną picą?

— Ji tik jums dviem.

Rajanas neatrodė labai patenkintas.

— Jei neužteks, šaldiklyje desertui rasite ledų, — pasakė Adamas. — Gerai?

— Gal, — nenoromis burbtelėjo Rajanas.

Adamas pasuko atgal koridoriumi ir nuėjo į savo miegamąjį. Jis atsisėdo ant lovos ir paskambino į picerija, pridėdamas prie užsakymo sūrio lazdelių. Maitinti paauglius buvo tas pat, kas pildyti vonią šaukštu. Korina visuomet skųsdavosi — dažniausiai patenkinta, kad turinti pirkti maistą mažiausiai kas antrą dieną.

— Labas, tėti.

Tomas buvo apsijuosęs liemenį rankšluosčiu. Nuo jo plaukų varvėjo vanduo. Jis nusišypsojo ir tarė:

— Kas vakarienei?

— Aš ką tik užsakiau jums picą.

— *Pepperoni?*

— Pusę su dešra, pusę su vištiena. — Adamas kilstelėjo ranką, užbėgdamas Tomui už akių. — Ir dar užsakiau mocarelos lazdelių.

Tomas kilstelėjo į viršų nykščius.

— Puiku.

— Jums nebūtina visko suvalgyti. Tik sudėkite likučius į šaldytuvą.

Tomas išpūtė akis.

— Apie kokius likučius tu kalbi?

Adamas papurtė galvą ir susijuokė.

— Ar palikai man karšto vandens?

— Truputį.

— Puiku.

Paprastai Adamas nebūtų prausęsis ir persirenginėjęs, tačiau jis turėjo laiko ir jautėsi keistai susijaudinęs. Jis paskubomis nusiprausė po dušu, suspėdamas užsukti čiaupą dar nepasibaigus karštam vandeniui, tada nusiskuto Homerio Simpsono šerius. Pasikniso savo spintelėje ir susirado losjoną po skutimosi, kuris, kaip žinojo, patiko Korinai. Jis jau kurį laiką jo nenaudojo. Kodėl nenaudojo šio losjono pastaruoju metu, negalėjo pasakyti.

Tada apsivilko mėlynus marškinius, nes Korina sakydavo, kad mėlyna spalva tinka prie jo akių. Pasijuto kvailai ir vos nepersirengė, bet tada pagalvojo, koks skirtumas. Prieš išeidamas iš miegamojo, stabtelėjo prie durų, atsisuko ir atidžiai nužvelgė kambarį, kuris taip ilgai buvo jųjų. Plati lova buvo tvarkingai paklota. Ant jos mėtėsi daugybė pagalvėlių — kada žmonės pradėjo dėti ant lovų tiek daug pagalvėlių? — jis ir Korina praleido čia daug metų. Paprasta ir lėkšta mintis, bet visgi. Tai tik kambarys, tik lova.

Vis dėlto balsas Adamo galvoje nerimo: atsižvelgiant į tai, kaip praeis ši vakarienė, gali būti, jog jis ir Korina kartu čia daugiau nepraleis nė nakties.

Žinoma, tai melodramatiška. Grynas hiperbolizavimas. Bet jei hiperbolei nebūtų leista klajoti jo galvoje, tai kur jai klajoti?

Suskambo durų skambutis. Iš berniukų kambarių jokio garso. Kaip visada. Kažkaip jie išmoko niekada neatsiliepti namų telefonu (juk, galų gale, skambina ne jiems) ir niekada neatidaryti durų (paprastai užsakymų pristatytojams). Vos tik Adamas sumokėjo ir

uždarė duris, berniukai atidundėjo žemyn kaip pasibaidę žirgai. Namas sudrebėjo, bet atsilaikė.

— Popierinės lėkštės tiks? — paklausė Tomas.

Tomas ir Rajanas iš popierinių lėkščių valgytų tik išskirtiniais atvejais, nes taip lengviau tvarkytis, bet šįvakar, kadangi tėvų nebus namuose, buvo gana aišku, jog jei lieps valgyti iš įprastų lėkščių, tai grįžę namo ras jas kriauklėje. Tada Korina ims priekaištauti Adamui. Adamas turės kviesti berniukus, kad šie sudėtų indus į indaplovę. Berniukai ims tvirtinti, kad kaip tik ketino tai padaryti — kurgi ne, — bet nesą ko jaudintis, nes jie nulipsią ir padarysią tai, kai po penkių minučių (suprask: penkiolikos) baigsis jų programa. Praeis penkios (suprask: penkiolika) minučių, ir tada Korina vėl ims priekaištauti Adamui, kokie neatsakingi tie berniukai, tada jis turės rikteleti jau pikčiau.

Šeimos gyvenimo ciklas.

— Tiks ir popierinės, — nusprendė Adamas.

Abu berniukai užpuolė picą tarsi repetuotų finalinę „Skėrių dienos“ sceną. Tarp kąsnių Rajanas smalsiai pažvelgė į tėvą.

— Kas? — paklausė Adamas.

Rajanas nurijo kąsnį.

— Maniau, tiesiog einate vakarieniauti pas Dženisę.

— Taip ir yra.

— Tai ko čia taip išsipustei?

— Visai neišsipusčiau.

— Ir tas kvapas? — pridūrė Tomas.

— Ar tu pasikvėpinai?

— Fui. Gadina picos skonį.

— Gal baigsit, — pasakė Adamas.

— Nori keisti gabalėlį *pepperoni* į gabalėlį su vištiena?

— Ne.

— Nagi, tik vieną.

— Pridėk sūrio lazdelę.

— Na jau ne. Pusę sūrio lazdelės.

Deryboms pasibaigus, Adamas pasuko prie durų.

— Mes neužtruksime. Padarykit namų darbus ir — prašau — įkiškite picos dėžę į popieriaus konteinerį, gerai?

Jis pravažiavo pro naują karštosios jogos studiją Franklino aveniu — sakydamas *karštosios* Adamas turėjo galvoje temperatūrą patalpoje, ne populiarumą ar išvaizdą — ir susirado vietą gatvėje priešais Dženisės bistro. Jis atvažiavo penkiomis minutėmis anksčiau. Apsidairė, ieškodamas Korinos automobilio. Nematyti, bet galbūt ji pasistatė aikštelėje už restorano.

Deividas, Dženisės sūnus ir neva metrdotelis, pasveikino jį prie durų ir nuvedė prie staliuko salės gale. Korinos nebuvo. Ką gi, jis atvyko pirmas. Nieko tokio. Po dviejų minučių iš virtuvės pasirodė Dženisė. Adamas atsistojo ir pabučiavo ją į skruostą.

— Kur tavo vynas? — pasiteiravo Dženisė. Į jos bistro reikėdavo atsinešti butelį. Adamas ir Korina visuomet atsinešdavo savo.

— Pamiršau.

— Gal Korina atsineš?

— Abejoju.

— Galiu nusiųsti Deividą į „Karlą Ruso“.

„Karlas Ruso“ buvo vyninė toje gatvėje.

— Nieko tokio.

— Man nesunku. Kol kas čia ramu. Deividai? — Dženisė vėl atsisuko į Adamą. — Ką šįvakar valgysit?

— Veikiausiai veršieną milanietiškai.

— Deividai, atnešk Adamui ir Korinai butelį „Paraduxx Z“.

Deividas atnešė vyną. Korina vis dar nesirodė. Deividas atkimšo butelį ir įpylė dvi taures. Korinos vis dar nebuvo. Penkiolika po septintos Adamą užgulė sunkumas paširdžiuose. Jis parašė jai žinutę. Jokio atsakymo. Pusę aštuntos Dženisė priėjo ir pasiteiravo, ar viskas gerai. Adamas patikino, jog taip, gerai, kad Korina veikiausiai užtruko kokiame nors tėvų ir mokytojų pasitarime.

Adamas stebeilijo į savo telefoną laukdamas, kada tas skimbtels. Be penkiolikos aštuntą jis skimbtelėjo.

Tai buvo žinutė nuo Korinos.

GALBŪT MUMS REIKIA KURĮ LAIKĄ PABŪTI ATSKIRAI. PASIRŪPINK VAIKAIS. NEMĖGINK MAN SKAMBINTI. VISKAS BUS GERAI.

Po to:

TIESIOG DUOK MAN KELETĄ DIENŲ. PRAŠAU.

13

Adamas išsiuntė keletą nekantrių žinučių, bandydamas priversti Koriną atsiliepti. Jis rašė, kad „tai nieko neišspręs", „prašau, paskambink man", „kur esi", „kiek dienų", „kaip gali taip su mumis elgtis" — ir panašiai. Stengėsi būti malonus, bjaurus, ramus, piktas.

Tačiau nesulaukė jokios reakcijos.

Ar Korinai viskas gerai?

Jis nevykusiai pasiteisino Dženisei, kad Korina vis dar užsiėmusi ir negalėsianti atvažiuoti. Dženisė primygtinai įsiūlė pasiimti veršienos kepsnius namo. Jis norėjo priešintis, bet nebuvo prasmės.

Išjudėjęs į gatvę, vis dar vylėsi, kad Korina persigalvojo ir nuvažiavo namo. Viena pykti ant jo. Bet kam išsilieti ant berniukų? Tačiau žmonos automobilio kieme nesimatė, ir pirmas Rajano klausimas, kai jis atidarė duris, buvo „Kur mama?"

— Kažkokie darbo reikalai, — abejingai numykė Adamas.

— Man reikia mano sportinės uniformos.

— Tai ką?

— Aš įmečiau ją į skalbinių krepšį. Gal žinai, ar mama ją išskalbė?

— Ne, — pasakė Adamas. — Kodėl tau nepažiūrėjus į krepšį?

— Pažiūrėjau.

— O į savo stalčius?

— Pažiūrėjau ir ten.

Savo vaikuose visada matai savo arba sutuoktinio ydas. Rajanas buvo paveldėjęs iš Korinos rūpestį dėl smulkmenų. Svarbūs dalykai — įmokos už namą, ligos, katastrofos, nelaimės — Korinos nejaudino. Ji dorodavosi su kasdieniais rūpesčiais. Galbūt kompensuodama savo pernelyg didelį nerimą dėl smulkių dalykų, o gal kaip visi geri sportininkai gyvenime Korina buvo beviltiška sprendžiant svarbius dalykus.

Žinoma, jei sąžiningai, Rajanui tai buvo svarbus dalykas.

— Tai gal ji skalbyklėje arba džiovyklėje, — svarstė Adamas.

— Jau žiūrėjau.

— Tada aš nežinau, ką tau pasakyti, vaike.

— Kada grįš mama?

— Aš nežinau.

— Dešimtą?

— Kurios tiksliai dalies iš „aš nežinau" tu nesupratai?

Jo tonas buvo aštresnis nei tikėtasi. Rajanas, kaip ir jo motina, buvo pernelyg jautrus.

— Aš nenorėjau...

— Aš parašysiu mamai žinutę.

— Gera mintis. O, ir pasakysi man, ką ji atsakė, gerai?

Rajanas linktelėjo ir surinko tekstą.

Korina iškart neatsiliepė. Nei po valandos. Netgi po dviejų. Adamas sugalvojo kažkokį pateisinimą, neva užsitęsė mokytojų konferencija. Berniukai patikėjo, nes jie niekada pernelyg nesigilindavo į tokius dalykus. Adamas pažadėjo Rajanui iki rungtynių surasti uniformą.

Žinoma, tam tikra prasme Adamas bandė juos apsaugoti. Ar Korina saugi? Gal jai nutiko kas nors baisaus? Gal jis turėtų kreiptis į policiją?

Pastarasis klausimas atrodė kvailas. Policija sužinos apie jų ginčą, perskaitys žinutę, kurioje Korina prašo duoti jai laiko, ir pa-

purtys galvas. Ir iš tiesų, pažiūrėjus iš šalies, argi taip keista, kad žmona nori pabūti viena po to, ką Adamas ką tik sužinojo?

Miegas atslinkdavo nedidelėmis bangomis. Adamas be paliovos tikrino savo telefoną, ar nėra žinučių nuo Korinos. Nieko. Trečią ryto jis įsliūkino į Rajano kambarį ir patikrino sūnaus telefoną. Nieko. Keista. Gerai, jis gali suprasti, kad Korina vengia jo. Galbūt ji pikta, išsigandusi, sutrikusi ar jaučiasi įstumta į kampą. Būtų visiškai suprantama, jei panorėtų keletui dienų nuo jo pabėgti.

Bet jos berniukai?

Negi Korina iš tiesų taip imtų ir paliktų savo vaikus? Negi tikisi, kad Adamas ją dangstys?

... *PASIRŪPINK VAIKAIS. NEBANDYK MAN SKAMBINTI...*

Ką visa tai reiškia? Kodėl jis neturėtų jai skambinti? Ir kaip dėl?..

Jis atsisėdo, kai pro langą pažvelgė saulė. Labas.

Korina galėjo jį palikti. Ji netgi galėjo norėti — Adamas nebuvo tikras — priversti jį pasirūpinti berniukais.

Bet kaipgi jos mokiniai?

Į savo pareigas ji žiūrėjo labai atsakingai ir rimtai, kaip į daugumą dalykų, kurie buvo svarbūs. Ji taip pat buvo šiek tiek pamišusi dėl tvarkos ir labai nemėgo, jei tekdavo bent dienai patikėti savo klasę kokiam nors netinkamai pasirengusiam vaduojančiam mokytojui. Keista, kai dabar pagalvoji. Per pastaruosius ketverius metus Korina praleido tik vieną dieną.

Tą dieną po „persileidimo".

Buvo ketvirtadienis. Jis grįžo iš darbo vėlai ir rado ją verkiančią lovoje. Kai prasidėjo sąrėmiai, pati nuvažiavo į ligoninę. Buvo jau per vėlu, bet, tada pasakė ji, gydytojas jau vis tiek nieko nebūtų galėjęs padaryti. Kartais taip atsitinka, neva ramino ją gydytojas.

— Kodėl nepaskambinai man? — paklausė Adamas.

— Nenorėjau tavęs jaudinti ar skubinti namo. Nieko nebūtum galėjęs padaryti.

Ir jis patikėjo.

Kitą dieną Korina norėjo eiti į darbą, bet Adamas griežtai paprieštaravo. Ji patyrė traumą. Negalima atsikelti ir lyg niekur nieko eiti į darbą. Jis atnešė telefoną ir padavė jai.

— Skambink į mokyklą. Pasakyk, kad neateisi.

Ji nenorom paskambino ir pranešė, kad grįš iki pirmadienio. Tuomet Adamas pagalvojo, kad toks Korinos būdas. Grįžti į gyvenimą. Grįžti į darbą. Nėra čia apie ką galvoti. Jis stebėjosi, kaip sparčiai ji atsigavo.

Varge, koks naivus gali būti žmogus?

Bet vėlgi, ar tai buvo jo kaltė? Kas, po galais, ieškotų kažkokios klastos tokią skausmingą akimirką? Kodėl turėtų abejoti jos žodžiais esant tokiam rimtam reikalui? Netgi dabar, žvelgdamas atgal, jis nesuprato, kodėl Korina pasielgė taip... bjauriai? Taip beprotiškai? Beviltiškai? Apgaulingai?

Kodėl?

Bet dabar tai buvo nesvarbu. Svarbu tai, jog Korina turėtų būti mokykloje. Ji gali norėti pabūti atskirai nuo jo ar netgi nuo berniukų, tačiau kodėl turėtų neateiti šiandien į darbą?

Sūnūs pakankamai dideli, kad patys susiruoštų į mokyklą. Adamui pavyko išvengti jų ir klausimų, kur mama, šūktelėjus jiems iš savo miegamojo ir apsimetus, jog ilgai prausiasi po dušu.

Kai berniukai išėjo, jis nuvažiavo į mokyklą. Skambutis į pamokas jau turėtų būti nuskambėjęs. Būtų puiku. Adamas įeitų ir sugautų ją išeinančią iš klasės per pirmą pertrauką. Jos kabinetas buvo 233. Palauks jos prie durų.

Gimnazija buvo pastatyta aštuntajame dešimtmetyje ir tiesiog dvokė juo. Tai, kas kadaise atrodė dailu ir modernu, buvo pasenę kaip mokslinės fantastikos filme, pavyzdžiui, „Logano bėgimas“ ar panašiai. Pastatas buvo pilkas, su išblukusiomis melsvomis apdailos detalėmis. Savo išvaizda statinys prilygo senajam „Cheez Whiz“ sūrio padažui ar aštuntojo dešimtmečio ledo ritulininkų šukuosenoms.

Mokyklos stovėjimo aikštelėje laisvų vietų nebuvo. Adamui teko pastatyti automobilį neleistinoje vietoje — koks pavojingas gyvenimas — ir skubėti į mokyklą. Šoninės durys buvo užrakintos. Adamas niekada nebuvo šito daręs — jis aplankydavo Koriną per mokyklos dieną, — bet jis žinojo, kad visos mokyklos laikosi griežtos saugumo politikos, norėdamos išvengti susišaudymų ar kitokio smurto. Jis pasuko prie fasadinių durų. Jos taip pat buvo užrakintos. Adamas nuspaudė vidaus telefono mygtuką.

Kamera pasisuko į jį, ir atsargus moteriškas balsas, kuris galėjo priklausyti tik mokyklos administracijos darbuotojai, paklausė, kas jis.

Adamas nutaisė kuo žavingiausią šypseną.

— Aš Adamas Praisas. Korinos vyras.

Durys suburzgė. Adamas prasmuko pro jas. Jį pasitiko užrašas UŽSIREGISTRUOTI PRIE INFORMACIJOS STALO. Jis padvejojo. Jei užsiregistruos, jie veikiausiai norės žinoti priežastį, kodėl jis čia, ir tikriausiai sujungs su kabinetu. Adamas to nenorėjo. Jis norėjo nustebinti Koriną arba bent jau nesiaiškinti darbuotojams, kodėl jis čia. Administracijos kabinetas buvo dešinėje. Adamas jau ketino sukti kairėn, į priešingą pusę, kai pastebėjo ginkluotą apsaugininką. Jis pasiuntė kuo žavingiausią šypseną apsaugininkui. Šis nusišypsojo jam. Dabar pasirinkimo neliko. Teks eiti į administracijos biurą. Jis įslydo pro duris ir prasiyrė pro keletą vietinių mamų. Vidury ant grindų stovėjo didžiulis skalbinių krepšys, į kurį tėvai dėjo priešpiečius savo vaikams, pamiršusiems pasiimti juos iš ryto.

Laikrodis ant sienos sudejavo ir pakrutino rodyklę. Rodė 08.17. Iki skambučio trys minutės. Gerai. Registracijos lapas gulėjo ant aukšto stalo. Jis paėmė rašiklį kaip įmanydamas nerūpestingiau — Ponas Be Jokių Rūpesčių — ir paskubomis tyčia netvarkingai pasirašė. Pasigriebė lankytojo kortelę. Dvi moterys už stalo buvo užsiėmusios. Jos nė nepakėlė į jį akių.

Taigi nėra ko laukti, ar ne?

Jis nuskubėjo koridoriumi, pamojavęs lankytojo kortele ap-

saugininkui. Kaip ir daugelyje mokyklų, pastaraisiais metais čia atsirado naujų priestatų, kurie kažkaip apsunkino judėjimą vidaus arterijomis. Visgi, kai skambutis nuskambėjo, Adamas jau stovėjo stebėdamas 233 kabineto duris.

Mokiniai paplūdo iš klasių, susiliedami ir užtvindydami koridorius tarsi kokiame dokumentiniame filme apie širdies ligas. Jis palaukė, kol mokinių srautas prasiskirstė ir sulėtėjo. Tada po kelių sekundžių iš klasės išėjo jaunas vyras, Adamo spėjimu, dar neturintis trisdešimties, ir pasuko į kairę.

Vaduojantis mokytojas.

Adamas stovėjo prisispaudęs prie sienos, leisdamas mokinių srautui skubėti pro šalį ir stengdamasis į jį neįkliūti. Jis nežinojo, ką galvoti ir ką daryti. Ar bent nustebo dėl tokio įvykių posūkio? Jis nežinojo. Bandė susivokti, rasti kokias nors sąsajas — netikras nėštumas, nepažįstamasis, ginčas — kurios privertė jo žmoną kuriam laikui sprukti.

Jokios prasmės.

Tai kas toliau?

Nieko, pagalvojo jis. Bent jau ne šią akimirką. Važiuok į darbą. Dirbk. Viską apgalvok. Jis kažko nepastebi. Adamas žinojo tai. Korina taip pat beveik pripažino, ar ne?

Viskas ne taip, kaip tu manai, Adamai. Yra šis tas daugiau.

Kai mokinių srautas išretėjo, jis pasuko atgal prie išėjimo. Buvo paniręs į savo mintis ir ketino sukti, kai staiga pajuto stiprius kaip plėšraus paukščio nagus ant savo rankos. Jis atsisuko ir pamatė savo žmonos draugę Kristiną Hoj.

— Kas čia vyksta, po galais? — sušnabždėjo ji.

— Kas?

Jos raumenys buvo aiškiai ne tik dėl akių. Ji įsitempė jį į tuščią chemijos kabinetą ir uždarė duris. Jame buvo darbastaliai su menzūromis ir kriauklės su aukštais čiaupais. Ant sienos kabojo didžiulė periodinių elementų lentelė, kiekvieno chemijos kabineto pagrindinis elementas ir klišė.

— Kur ji? — paklausė Kristina.

Adamas net nenutuokė, kaip elgtis, todėl nusprendė atsakyti atvirai:

— Nežinau.

— Kaip gali nežinoti?

— Vakar turėjome susitikti per vakarienę. Ji taip ir nepasirodė.

— Ji juk?.. — Kristina suglumusi papurtė galvą. — Ar skambinai į policiją?

— Ką? Ne.

— Kodėl ne?

— Nežinau. Ji atsiuntė žinutę. Pasakė, kad jai reikia pabūti atskirai.

— Nuo ko?..

Adamas tylėdamas pažiūrėjo į ją.

— Nuo tavęs? — paklausė Kristina.

— Regis, taip.

— O. Atleisk. — Kristina susimąsčiusi žingtelėjo atgal. — Tai kodėl tu čia?

— Nes norėjau įsitikinti, kad jai viskas gerai. Tikėjausi, kad bus darbe. Korina niekada nepraleidžia darbo dėl ligos.

— Niekada, — sutiko Kristina.

— Išskyrus, regis, šiandien.

Kristina pagalvojo.

— Matyt, judu nemažai pykotės.

Adamas nelabai norėjo į tai gilintis, bet ar turėjo pasirinkimą?

— Neseniai kai kas atsitiko, — pasakė jis kaip įmanydamas abejingesniu teisininko balsu.

— Tai ne mano reikalas, tiesa?

— Tiesa.

— Bet kartu visgi mano, nes Korina įvėlė ir mane.

— Ką nori pasakyti?

Kristina atsiduso ir prisidėjo prie burnos ranką. Už moky-

klos sienų šios moters apranga visada pabrėždavo jos raumeningą kūną. Ji dėvėdavo berankoves palaidinukes, šortus arba trumpus sijonus, netgi kai oras nebūdavo labai palankus. Čia Kristinos Hoj palaidinukė buvo konservatyvesnė, nors palei iškirptę ir kaklą matėsi raumenys.

— Aš taip pat gavau žinutę, — tarė ji.

— Ką ji parašė?

— Adamai?

— Ką?

— Aš nenoriu kištis. Supranti, ar ne? Judu turite bėdų. Aš tai suprantu.

— Mes neturime bėdų.

— Bet tu ką tik pasakei...

— Mes turime *vieną* problemą, ir ji, taip sakant, ką tik iškilo.

— Kada?

— Kada iškilo toji problema?

— Taip.

— Užvakar.

— O, — tarstelėjo Kristina.

— Ką reiškia tas „o"?

— Tiesiog... noriu pasakyti, kad Korina keistai elgiasi jau visą mėnesį ar panašiai.

Adamas stengėsi išlaikyti ramų veidą.

— Kaip keistai?

— Tiesiog, nežinau, kitaip. Ji išsiblaškiusi. Praleido porą pamokų ir paprašė ją pridengti. Taip pat praleido kelias treniruotes ir pasakė...

Kristina užsikirto.

— Ką pasakė? — paragino ją Adamas.

— Paprašė, kad jei kas nors klaustų, pasakyti, jog ji buvo ten su manim.

Tyla.

— Ar ji turėjo galvoje mane, Kristina?

— Ji taip nesakė, ne. Klausyk, aš jau geriau eisiu. Turiu pamoką...

Adamas užstojo jai kelią.

— Kas buvo parašyta jos žinutėje?

— Ką?

— Tu sakei, kad Korina atsiuntė tau žinutę. Kas joje parašyta?

— Klausyk, ji mano draugė. Tu juk supranti, tiesa?

— Aš neprašau, kad išduotum jos pasitikėjimą.

— Prašai, Adamai, tam tikra prasme.

— Aš tik noriu įsitikinti, kad jai viskas gerai.

— Kodėl neturėtų būti?

— Nes tai jai nebūdinga.

— Galbūt yra taip, kaip ji ir pasakė tau. Jai reikia laiko.

— Ar taip ji parašė tau?

— Taip, panašiai.

— Kada?

— Vakar po pietų.

— Kada, sakai? Po pamokų?

— Ne, — labai lėtai atsiliepė Kristina. — Per pamokas.

— Per?

— Taip.

— Kelintą?

— Nežinau. Apie antrą.

— Jos nebuvo mokykloje?

— Ne.

— Vakar ji taip pat neatėjo į darbą?

— Ne visai, — atsakė Kristina. — Mačiau Koriną rytą. Ji buvo kažkokia susinervinusi. Veikiausiai dėl judviejų ginčo.

Adamas tylėjo.

— Ji turėjo prižiūrėti mokymosi salę per pietų pertrauką, tačiau paprašė ją pavaduoti. Aš sutikau. Ir pamačiau, kaip ji išbėgo prie automobilio.

— Kur ji važiavo?

— Nežinau. Ji nepasakė.

Tyla.

— Ar ji grįžo į mokyklą?

Kristina papurtė galvą.

— Ne, Adamai, ji taip ir nesugrįžo.

14

Nepažįstamasis davė Haidei nuorodą į „SusiraskSauMergina.com“, jos dukters vartotojo kodą ir slaptažodį. Sunkia širdimi Haidė užsiregistravo kaip Kimberlė ir sužinojo viską, ko reikėjo, kad pasitvirtintų nepažįstamojo žodžiai.

Nepažįstamasis visa tai jai papasakojo ne iš gerumo (ar tuštumo). Žinoma, jis pareikalavo pinigų. Dešimties tūkstančių dolerių. Jei ji nesumokės per tris dienas, žinia apie Kimberlės „hobį“ pasklis kaip virusas.

Haidė išsiregistravo ir atsisėdo ant sofos. Kilo noras įsipilti taurę vyno, bet ji apsigalvojo. Tada Haidė ilgai ir iš širdies verkė. Kai liovėsi, nuėjo į vonios kambarį, nusiprausė veidą ir vėl atsisėdo ant sofos.

Gerai, pagalvojo ji, ką man dabar daryti?

Pirmasis Haidės sprendimas buvo beveik paprasčiausias: nesakyti Marčiui. Ji nemėgo turėti paslapčių nuo vyro, bet vėlgi — kartais tenka. Juk tai dalis gyvenimo, ar ne? Martis visiškai paklaiks, sužinojęs, ką išdarinėja jo mažoji dukrelė tuo metu, kai turėtų mokytis Niujorko universitete. Vyras linkęs viską perdėti, ir Haidė jau beveik matė, kaip jis šoka į automobilį, lekia į Manhataną ir parsitempia už plaukų dukterį.

Marčiui nereikia žinoti tiesos. Kai pagalvoji, Haidė taip pat mieliau būtų nežinojusi.

Tebūnie prakeikti tie du nepažįstamieji.

Kartą, kai mokėsi mokykloje, Kimberlė prisigėrė per vakarė-

lį klasės draugo namuose. Apsvaigusi nuo alkoholio, kaip dažnai būna, ji su vienu berniuku nuėjo šiek tiek per toli. Ne iki galo, bet per toli. Kita motina, smalsuolė, norėjusi gero, nugirdo savo dukrą kalbant apie tą įvykį. Ji paskambino Haidei ir tarė: „Man labai nemalonu sakyti, bet jumis dėta, aš norėčiau žinoti."

Ir ji papasakojo Haidei, kas atsitiko. Haidė išklojo Marčiui, kuris sureagavo visiškai neadekvačiai. Po to tėvo ir dukters santykiai nebegrįžo į įprastas vėžes. Kaip, svarstė Haidė, viskas būtų baigęsi, jei toji smalsuolė nebūtų paskambinusi? Galų gale, ką gero tai davė? Jos dukra patyrė didžiulę gėdą. Santykiai tarp tėvo ir dukters liko įtempti. Todėl, galvojo Haidė, pati Kimberlė labiausiai ir norėjo išvažiuoti studijuoti taip toli. Ir galbūt tos kvailos įkyruolės telefono skambutis netgi paskatino Kimberlę, o paskui ir Haidę, pasidomėti šia siaubinga svetaine ir šiuos siaubingus jos dukros santykius su trimis skirtingais vyrais.

Haidė nenorėjo tuo tikėti, tačiau įrodymai buvo čia pat, „slaptuose" pokalbiuose tarp jos jaunutės dukters ir šių brandžių vyrų. Vadink kaip nori, tačiau negali paneigti fakto, kad jos dukra užsiiminėja prostitucija.

Vėl pajuto besitvenkiančias ašaras. Jai nesinorėjo nieko daryti, paprasčiausiai pamiršti tuodu ramius, jai apie tai papasakojusius nepažįstamuosius. Bet Haidė neturėjo pasirinkimo. Paslaptis buvo tėkšta tiesiai į veidą. Ji nebegali įvaryti žirgo atgal į arklidę, kalbant metaforiškai. Turbūt tai pats seniausias tėvus kamuojantis paradoksas: ji nenorėjo žinoti, nors iš tiesų norėjo žinoti.

Kai paskambino į dukros mobilųjį, Kimberlė atsiliepė trykšdama entuziazmu:

— Labas, mama.

— Sveika, mieloji.

— Ar viskas gerai? Tavo balsas skamba keistai.

Iš pradžių Kimberlė viską neigė. To ir reikėjo tikėtis. Tada pamėgino viską paversti nekaltu pokštu. To taip pat reikėjo tikėtis.

Paskui Kimberlė ėmėsi puolimo, apkaltino motiną įsilaužus į jos sąskaitą ir pažeidus jos privatumą. Vėlgi to reikėjo tikėtis.

Haidė kalbėjo ramiai, nors jos širdis sruvo kraujais krūtinėje, pripildydama ją skausmu. Ji papasakojo Kimberlei apie nepažįstamuosius. Atpasakojo, ką jie sakė ir ką pati pamatė. Kantriai. Ramiai. Bent jau taip atrodė.

Tai užtruko, tačiau abi suprato, kur link krypsta šis pokalbis. Įsprausta į kampą, atsigavusi po šoko, Kimberlė atsivėrė. Reikėjo pinigų, paaiškino ji.

— Tu nepatikėsi, kaip čia viskas brangu.

Apie tą svetainę Kimberlei papasakojo studijų draugė. Jai buvo pasakyta, kad nieko daryti nereikės. Esą jie tenorį jaunų merginų draugijos. Haidė vos nenusijuokė garsiai tai išgirdusi. Vyrai, kaip Haidė puikiai žinojo, o Kimberlė netruko sužinoti, niekada nepasitenkina vien draugija. Tai tebuvo pigus triukas norint privilioti merginas.

Haidė ir Kimberlė kalbėjosi dvi valandas. Pokalbiui baigiantis Kimberlė paklausė motinos, ką jai daryti.

— Nutrauk su jais ryšius. Šiandien. Dabar.

Kimberlė pažadėjo. Kitas klausimas, kaip tai padaryti. Haidė pasakė, jog pasiims laisvų dienų, atvažiuos ir pabus su dukra Niujorke. Kimberlė atsisakė.

— Po dviejų savaičių baigsis semestras. Palaukime iki tada.

Haidei nepatiko toji mintis. Galų gale jiedvi susitarė aptarti tai ryte. Prieš padėdama ragelį Kimberlė tarė:

— Mama?

— Taip?

— Prašau, nesakyk tėčiui.

Haidė jau buvo nusprendusi, bet nepasakė to Kimberlei. Kai Martis grįžo namo, ji nieko neprasitarė. Martis iškepė mėsainių ant grilio kieme. Haidė įpylė abiem išgerti. Jis papasakojo apie savo dieną. Ji papasakojo apie savąją. Žinoma, dalyvavo ir paslaptis. Ji

sėdėjo prie virtuvės stalo senojoje Kimberlės kėdėje nepratardama nė žodžio, tačiau ir nepasijudindama.

Rytą, kai Martis išėjo į darbą, į duris kažkas pasibeldė.

— Kas ten?

— Ponia Dan? Aš detektyvas Džonas Kuncas iš Niujorko policijos departamento. Ar galėčiau pasikalbėti su jumis...

Haidė griūdama prišoko prie durų.

— O Dieve, mano dukra?..

— O, jai viskas gerai, ponia, — skubiai ištarė Kuncas, žengdamas į priekį padėti Haidei. — Vaje, atsiprašau. Turbūt turėjau iškart jums pasakyti. Suprantu — jūsų dukra mokosi Niujorke, o prie jūsų durų pasirodo policininkas iš Niujorko. — Kuncas papurtė galvą. — Ir aš turiu vaikų. Suprantu. Bet nesijaudinkite, Kimberlė sveika. Turiu galvoje jos sveikatą. Tačiau yra kitų dalykų...

— Dalykų?

Kuncas nusišypsojo. Tarpai tarp jo dantų buvo šiek tiek per dideli. Pareigūno šukuosena buvo siaubinga — kokią pamačius norisi griebti žirkles, įtempti tuos kelis likusius plaukus ir nukirpti. Haidės nuomone, jam buvo per keturiasdešimt, ir jis buvo pilvotas, su nusvirusiais pečiais ir įkritusiomis akimis, kokios būna, kai žmogus nevalgo arba nemiega.

— Ar galiu trumpam įeiti?

Kuncas parodė jai ženklelį. Nepatyrusiai Haidės akiai jis atrodė tikras.

— Ką visa tai reiškia?

— Man regis, jūs šį tą nutuokiate. — Kuncas linktelėjo į duris. — Galima?

Haidė žengė atgal.

— Ne.

— Ne ką?

— Aš nieko nenutuokiu.

Kuncas įžengė vidun ir apsižvalgė, lyg ketintų pirkti šį namą.

Jis sulygino savo kelis prišukuotus plaukus, kurie buvo bepradedą elektrintis ir šiauštis.

— Juk vakar vakare skambinote savo dukrai. Tiesa?

Haidė dvejojo, ką atsakyti. Nesvarbu. Kuncas vis tiek tęsė, nelaukdamas atsakymo.

— Mes žinome, kad jūsų dukra galimai įsipainiojusi į nelegalią veiklą.

— Ką jūs turite galvoje?

Jis įsitaisė ant sofos. Ji atsisėdo ant kėdės priešais jį.

— Ar galiu paprašyti paslaugos, ponia Dan?

— Kokios?

— Ji nedidelė, bet, manau, labai supaprastintų šį pokalbį visoms suinteresuotoms pusėms. Baikime apsimetinėti, gerai? Tik veltui gaištame laiką. Jūsų dukra, Kimberlė, užsiiminėja internetine prostitucija.

Haidė tiesiog sėdėjo ir tylėjo.

— Ponia Dan?

— Manau, jums geriau išeiti.

— Aš stengiuosi padėti.

— O man skamba kaip kaltinimas. Bus geriau, jei pasikalbėsiu su advokatu.

Kuncas vėl prispaudė paklydusią sruogą.

— Jūs ne taip supratote.

— Kaip tai?

— Mums nerūpi, ką jūsų dukra galimai padarė ar nepadarė. Tai smulkus nusižengimas, ir aš galiu jums garantuoti: internete riba tarp verslo santykių ir prostitucijos yra labai plona. Nors galbūt visados tokia buvo. Mes neketiname įkyrėti jums ar jūsų dukrai.

— Tai ko tada jūs norite? — paklausė Haidė.

— Jūsų bendradarbiavimo. Tai viskas. Jei jūs ir Kimberlė bendradarbiausite, mes nematome priežasties, kodėl negalėtume tiesiog pamiršti apie jos vaidmenį.

— Jos vaidmenį kur?

— Gal pradėkime nuo pradžių, a?

Kuncas įkišo ranką į kišenę ir išsitraukė mažą užrašų knygutę. Tada išsitraukė vieną iš tų mažų pieštukų, kuriuos naudoja golfo žaidėjai rezultatui žymėti. Jis lyžtelėjo pieštuko galiuką ir visą dėmesį sutelkė į Haidę.

— Visų pirma, kaip jūs sužinojote, kad jūsų dukra užsiregistravusi tame perkamų merginų tinklalapyje?

— Koks skirtumas?

Kuncas truktelėjo pečiais.

— Tiesiog įprastas klausimas.

Haidė nieko neatsakė. Nežymus dilgčiojimas sprande ėmė stiprėti.

— Ponia Dan?

— Manau, turėčiau pasikalbėti su advokatu.

— O, — ištarė Kuncas. Jis susiraukė kaip mokytojas, staiga nuviltas mylimo mokinio. — Vadinasi, jūsų dukra mums melavo. Nelabai gerai, turiu pasakyti.

Haidė suprato: jis nori, kad ji užkibtų ant kabliuko. Tyla tarp jųdviejų tapo tokia tiršta, kad Haidė vos galėjo kvėpuoti. Nebeįstengdama ilgiau tverti, ji paklausė:

— Kodėl manote, kad mano dukra melavo?

— Viskas paprasta. Kimberlė papasakojo mums, kad jūs apie svetainę sužinojote visiškai teisėtu būdu. Pasak jos, du žmonės, vyras ir moteris, sustabdė jus prie restorano ir informavo apie tai, kas vyksta. Bet jei tai būtų tiesa, aš nesuprantu, kodėl jūs nepapasakotumėt to mums. Čia juk nėra nieko nelegalaus.

Haidei galva ėmė suktis.

— Nieko nesuprantu. Ko būtent jūs norite?

— Manyčiau, tai pagrįstas klausimas, — Kuncas atsiduso ir pasimuistė ant sofos. — Ar žinote, kas yra Kibernetinių nusikaltimų būrys?

— Kaip suprantu, jis tiria internetinius nusikaltimus.

— Būtent. Aš dirbu KNB — kas reiškia Kibernetinių nusikaltimų būrys, kuris yra gana naujas Niujorko policijos departamento skyrius. Mes gaudome įtariamuosius, kurie naudoja internetą nusikalstamai veiklai — programišius, sukčius ir panašius. Taigi įtariame, kad asmuo ar asmenys, užkalbinę jus prie restorano, priklauso nepagaunamam kibernetiniam nusikaltėlių sindikatui, kurio mes jau seniai ieškome.

Haidė sunkiai nurijo seiles.

— Mat kaip.

— Ir mes tikimės jūsų pagalbos surandant ir identifikuojant tuos, kurie gali būti įsivėlę į šiuos nusikaltimus. Ar suprantate? Todėl grįžkime atgal, gerai? Taip ar ne — ar prie jūsų priėjo du žmonės restorano stovėjimo aikštelėje?

Haidė vis dar jautė dilgčiojimą, bet atsakė:

— Taip.

— Puiku.

Kuncas vėl nusišypsojo, atidengdamas savo retus dantis. Jis kažką užsirašė ir vėl pažiūrėjo į ją.

— Koks tai buvo restoranas?

Ji dvejojo.

— Ponia Dan?

— Aš kai ko nesuprantu, — lėtai ištarė Haidė.

— Ko, ponia?

— Aš tik vakar po pietų kalbėjausi su savo dukra.

— Taip.

— Tai kada su ja kalbėjotės jūs?

— Vakar vakare.

— Ir kaip jūs taip greitai atsidūrėte čia?

— Šis reikalas mums nepaprastai svarbus. Aš atskridau šį rytą.

— Bet kaip jūs iš viso sužinojote apie tai?

— Atsiprašau?

— Mano dukra nieko nesakė, kad ketina skambinti policijai. Tai kaip jūs sužinojote?..

Ji užsikirto. Jos mintys perbėgo keliais įmanomais takais. Visi jie buvo gana niūrūs.

— Ponia Dan?

— Manau, bus geriau, jei išeisite.

Kuncas linktelėjo. Jis vėl ėmė lyginti savo plaukelius, braukydamas juos nuo ausies prie ausies. Tada tarė:

— Apgailestauju, bet negaliu šito padaryti.

Haidė atsistojo ir nuėjo prie durų.

— Aš nesikalbėsiu su jumis.

— Kalbėsitės.

Vis dar sėdėdamas ir vėl tarsi bandydamas atsidusti, Kuncas išsitraukė ginklą, rūpestingai nusitaikė į Haidės kelio girnelę ir atleido gaiduką. Šūvis nuaidėjo tyliau, nei ji būtų pamaniusi, tačiau smūgis buvo galingas. Moteris sudribo ant grindų it sulūžusi sulankstoma kėdė. Jis greitai prišoko ir užspaudė burną, kad nuslopintų jos riksmą. Tada prikišo lūpas prie Haidės ausies.

— Jei rėksite, lėtai pribaigsiu jus ir imsiuosi jūsų dukters, — sušnabždėjo Kuncas. — Ar suprantate?

Skausmas plūdo bangomis, ir ji vos laikėsi nepraradusi sąmonės. Kuncas prispaudė ginklo žiotis prie kito kelio.

— Ar suprantate, ponia Dan?

Ji linktelėjo.

— Puiku. Dabar pamėginkime iš naujo. Kaip vadinasi tas restoranas?

15

Adamas sėdėjo savo kabinete, tūkstantąjį kartą viską pergalvodamas, kai jam šovė visiškai paprastas klausimas: jei Korina iš tiesų nuspręstų pabėgti, kur ji eitų?

Atvirai? Jis neturėjo supratimo.

Jis ir Korina buvo tokia pora, tokia komanda, kad mintis, jog

ji galėtų pabėgti be jo ir be šeimos, buvo visiškai neįmanoma. Žinoma, yra draugų, kuriems Korina galėtų paskambinti. Moterų, kurias pažinojo koledže. Ir keletas šeimos narių. Tačiau Adamas neįsivaizdavo, kad ji pasitikėtų ar apsistotų pas kurį nors iš jų šiomis aplinkybėmis. Tiesiog Korina su niekuo kitu nėra tokia atvira kaip... kaip su Adamu.

Todėl gali būti, kad Korina viena.

Tai atrodė labiausiai tikėtina. Veikiausiai ji apsistojo viešbutyje. Kad ir kaip būtų — o tai svarbiausia — jai reikės pinigų, vadinasi, turės pasinaudoti kredito kortele arba grynaisiais. Taigi ji kur nors atsiskaitys kortele arba išsiims grynųjų iš bankomato.

Tai ir ieškok to, kvaily.

Jiedu su Korina turėjo dvi sąskaitas, abi bendras. Naudojosi viena debeto ir viena kredito kortele. Korina nelabai mokėjo tvarkytis su pinigais. Tai buvo Adamo pareiga kaip dalis namų ūkio darbų. Jis taip pat žinojo visus vartotojo vardus ir slaptažodžius.

Trumpai tariant, jis galėjo matyti visus mokėjimus ir grynųjų išėmimus.

Kitas dvidešimt minučių Adamas tikrino žmonos mokėjimo korteles ir banko sąskaitas. Pradėjo ieškoti nuo pastarųjų dienų — operacijų šiandien ir vakar. Bet nieko nerado. Tada patikrino ankstesnį laikotarpį, gal pamatys kokį nors nuolatinį modelį. Korina nelabai mėgo grynuosius. Naudotis kredito kortele buvo lengviau, be to, užsidirbdavai taškų nuo kiekvieno pirkinio. Jai tai patiko.

Jis rado viską — visą žmonos finansinį gyvenimą, ar, tiksliau, išlaidas — tačiau jame nebuvo nieko netikėto. Korina lankėsi „A&P" prekybos centre, „Starbucks" kavinėje, „The Lax" parduotuvėje. Pietavo „Baumgart's" kavinėje ir pirko pietus išsinešti „Ho-Ho-Kus" sušių užkandinėje. Nuo jos kortelės buvo automatiškai nuskaičiuojamas mokestis už sporto salę, taip pat už kažką, ką pirko internetu iš „Banana Republic" parduotuvės. Įprasti gyvenimiški reikalai. Nuskaičiuota mažiausiai po vieną sumą kiekvieną mielą dieną.

Išskyrus šiandien. Ir vakar.

Jokių mokėjimų.

Ir ką jam apie tai galvoti?

Visų pirma, Korina galbūt nelabai žino, kaip apmokėti sąskaitas, tačiau ji nėra kvaila. Jeigu nenori būti surasta, Korina gali susiprasti, kad jis patikrins kredito kortelės informaciją internetu ir tokiu būdu ją suseks.

Taip. Ir kaip tada ji pasielgs? Pasinaudos grynaisiais.

Jis patikrino grynųjų išėmimus iš bankomato. Paskutinį kartą Korina išsiėmė 200 dolerių grynaisiais prieš dvi savaites.

Ar tiek pakanka, kad pabėgtum?

Vargu. Adamas susimąstė.

Jeigu kurį laiką važiavo automobiliu, jai reikės degalų. Ir kiek grynųjų dabar gali turėti su savim? Juk Korina neplanavo bėgti. Ji negalėjo žinoti, kad vyras užsipuls ją dėl to netikro nėštumo, ar kad pasirodys tas nepažįstamasis...

O gal žinojo?

Adamas sustingo. Gal Korina atsidėdavo tam tikrą pinigų sumą žinodama, kad atsitiks kažkas panašaus? Jis stengėsi prisiminti. Ar ji nustebo, kai jis paklausė? O gal atrodė labiau... susitaikiusi?

Gal kaip nors nujautė, kad vieną dieną jos apgaulė iškils aikštėn?

Jis nežinojo. Atsilošęs ir pamėginęs viską dar kartą apgalvoti, Adamas suvokė, kad jis nežino beveik nieko, kas būtų tikra. Savo žinutėje Korina paprašė — ne, tiksliau būtų pasakyti, tais savo žodžiais „TIESIOG DUOK MAN KELETĄ DIENŲ, PRAŠAU“ maldavo — palikti ją ramybėje. Galbūt taip geriausia. Galbūt turėtų leisti jai nusiraminti ar daryti tai, ką yra sugalvojusi, ir kantriai laukti. Juk kaip tik to ji ir prašo savo žinutėje, tiesa?

Bet vėlgi, iš kur jam žinoti, gal Korina išvažiavo iš mokyklos ir ją ištiko kokia nors siaubinga lemtis? Gal ji pažinojo nepažįstamąjį. Gal nuvažiavo pas tą tipą, užsipuolė, o jis supyko ir pagrobė

ją ar dar blogiau. Tik kad tas nepažįstamasis nepanašus į tokį. Ir tos žinutės, kad jai reikia laiko, kad jis turįs duoti jai keletą dienų... Nors ir vėl — dabar Adamo galva dūzgė nuo minčių — bet kas galėjo atsiųsti tas žinutes.

Netgi žudikas.

Galbūt kažkas nužudė Koriną, paėmė jos telefoną ir...

Ei, ei, lėčiau. Neskubėkime.

Jis jautė, kaip širdis daužosi krūtinėje. Dabar, kai ši nerami mintis nutūpė galvoje — žinoma, ji jau buvo ten, bet dabar Adamas ištarė ją garsiai, — kartu su ja įsikūrė baimė ir niekur neketino dingti, kaip koks nemielas giminaitis, kuris niekaip nesusipranta išeiti. Adamas dar kartą perskaitė žmonos žinutę.

GALBŪT MUMS REIKIA PABŪTI ATSKIRAI. PASIRŪPINK VAIKAIS. NEMĖGINK MAN SKAMBINTI. VISKAS BUS GERAI.

O paskui:

TIESIOG DUOK MAN KELETĄ DIENŲ. PRAŠAU.

Kažkas tose žinutėse buvo keista, bet jis niekaip neužčiuopė kas. Tarkim, Korinai gresia realus pavojus. Gal iš tiesų jis turėtų kreiptis į policiją, vėl pagalvojo Adamas. Kristina Hoj jo apie tai iškart paklausė, ar ne? Ji paklausė, ar Adamas pranešė policijai, jei dingo jo žmona. Tik kad ji nedingo. Atsiuntė tą žinutę. Nebent ji tos žinutės nesiuntė.

Jam ėmė suktis galva.

Gerai, tarkim, jis nueis į policiją. Kas tada? Jam teks kreiptis į miestelio farus. Ir ką pasakys? Jie perskaitys žinutę ir patars duoti laiko, ar ne? O miestelio farai, kad ir kaip nemalonu pripažinti, netylės. Adamas daugumą jų pažinojo. Siderfildo policijos vadas buvo Lenas Gilmanas. Veikiausiai jis priimtų Adamo pareiškimą. Jo sūnus Rajano amžiaus. Abu berniukai mokosi toje pačioje kla-

sėje. Gandai ir paskalos apie Koriną pasklis kaip, žodžiu, kaip gandai ir paskalos. Ar jam tai rūpi? Lengva pasakyti ne, bet jis žinojo, kad Korinai rūpėtų. Tai jos miestelis. Ji labai stengėsi, kad Adamas čia taptų savu, norėjo susikurti jame gyvenimą.

— Sveiks, brolau.

Endis Gribelis įžengė į kabinetą su plačia šypsena barzdotame veide. Šiandien jis buvo su akiniais nuo saulės, ne tam, kad pasimaivytų, bet kad paslėptų raudonas akis po vėlyvos nakties ar kažko daugiau.

— Sveikas, — atsiliepė Adamas. — Kaip pavyko pasirodymas aną vakarą?

— Grupė visiems išspardė užpakalius, — pasidžiaugė Gribelis. — Išspardė užpakalius ir parodė, ką moka.

Adamas atsilošė, apsidžiaugęs proga pakalbėti apie ką nors kita.

— Nuo ko pradėjote?

— *Dust in the Wind.* „Kansas".

— Chmm, — numykė Adamas.

— Kas?

— Pradėjote nuo lėtos baladės?

— Taip, bet visiems labai patiko. Tamsus baras, prieblanda, atmosfera — o paskui mes be jokios pauzės užgrojome *Paradise by the Dashboard Light.* Vos stogo nenunešėme.

— „Meat Loaf", — linktelėjo Adamas. — Gerai.

— Tikrai?

— Pala, nuo kada jūs turite moterį vokalistę?

— Mes neturim.

— Bet *Paradise* dainuoja vyro ir moters duetas.

— Žinau.

— Ir gana agresyvus, — tęsė Adamas, — su visais tais „ar mylėsi mane amžinai" ir jo maldavimais negalvoti apie tai.

— Žinau.

— Ir jūs, vyručiai, atlikote ją be vokalistės?

— Aš dainuoju už abu, — pasakė Gribelis.

Adamas išsitiesino, pamėgino tai įsivaizduoti.

— Tu pats dainuoji vyro ir moters duetą?

— Visada.

— Turėtų būti velniškas pasirodymas.

— Išgirstum, kaip aš dainuoju *Don't Go Breaking My Heart.* Vieną sekundę aš Eltonas. Kitą — Kiki Di. Apsiverktum, patikėk. Kad jau prakalbom apie tai...

— Kas?

— Tau ir Korinai reikia prasiblaškyti. Turiu galvoje, bent jau *tau.* Jei maišeliai po tavo akimis dar labiau nukars, turėsi mokėti papildomai, kai registruosiesi į lėktuvą.

Adamas susiraukė.

— Na ir pasakei.

— Nagi, ne taip jau ir blogai.

— Ar viskas parengta rytojaus susitikimui su Maiku ir Junise Rinskiais?

— Todėl ir norėjau pasimatyti su tavim.

— Rūpesčiai?

— Ne, bet meras Guš-kažkoks-inskis nori pasikalbėti su tavim apie Rinskių iškeldinimą. Jis turi susitikimą miesto taryboje septintą ir klausė, ar po to galėtum užsukti. Atsiunčiau tau adresą.

Adamas pasitikrino telefoną.

— Taip, ką gi, gerai, reikia išklausyti ir jį.

— Aš pranešiu jo žmonėms. Gero vakaro, žmogau.

Adamas žvilgtelėjo į laikrodį. Jis nustebo pamatęs, kad jau šešta valanda.

— Gero vakaro.

— Pranešk man dėl rytojaus.

— Gerai.

Gribelis išėjo, palikęs Adamą vieną. Akimirką Adamas nejudėdamas klausėsi. Garsai buvo tolimi, biuras pamažu ruošėsi nakčiai. Gerai, tada grįžk žingsnį atgal. Dar kartą viską apgalvok. Grįžk prie to, ką tikrai žinai.

Visų pirma, jis žino, kad vakar Korina buvo mokykloje. Antra, apie pietų metą Kristina matė, kaip Korina išvažiavo iš mokyklos stovėjimo aikštelės. Trečia... gerai, ne trečia, bet...

Rinkliavų būdelės.

Jei Korina išvis kur nors važiavo, rinkliavų būdelės bus nuskaičiavusios kelių mokestį. Netoli mokyklos yra Garden Steit bulvaras, todėl jam tereikia patikrinti jos elektroninį bilietą. Ar Korina nepamiršo pasinaudoti savo elektroniniu bilietu mokėdama už kelius? Ko gero, pamiršo. Tokius elektroninius bilietus paprastai užkiši už priekinio stiklo ir pamiršti. Kartais būdavo taip, kad Adamas išsinuomodavo automobilį ir pravažiuodavo pro būdeles visai pamiršęs apie savo elektroninį bilietą.

Visgi verta pamėginti.

Per „Google" paieškos sistemą jis susirado „E-ZPass" tinklalapį, tačiau jame buvo prašoma sąskaitos numerio ir slaptažodžio. Adamas jų neturėjo — tiesą sakant, niekada nesinaudojo šiuo tinklalapiu — tačiau šie duomenys turėtų būti namuose, sąskaitose. Gerai. Vis tiek metas namo.

Jis pasičiupo švarką ir išskubėjo prie automobilio. Įsiliejus į 80-ąją magistralę, suskambo jo mobilusis. Skambino Tomas.

— Kur mama?

Adamas svarstė, kaip pagudravus, nes dabar nebuvo laiko viską sąžiningai paaiškinti.

— Ji išvykusi.

— Kur?

— Vėliau pasakysiu.

— Grįši namo vakarienei?

— Aš jau pakeliui. Padaryk man paslaugą. Ištrauk iš šaldiklio mėsainių sau ir broliui. Grįžęs iškepsiu.

— Man tie mėsainiai nelabai patinka.

— Labai gaila. Būsiu po pusvalandžio.

Važiuodamas jis junginėjo įvairias radijo stotis — ieškojo kokios nors neegzistuojančios dainos, kuri, kaip pasakytų Stivis

Niksas, būtų „erzinančiai žinoma", tačiau ne taip dažnai grojama, kad nuolatos skambėtų galvoje. Kai visgi surasdavo tokią dainą — retas atvejis — skambėdavo jau paskutinis posmelis, ir Adamas vėl imdavo junginėti iš naujo.

Įsukęs į savo gatvę, Adamas nustebo, išvydęs kieme Evanso „Dodge Durango." Kai Adamas sustojo šalia jo, iš automobilio išsiropštė Tripas Evansas. Abu vyrai pasisveikino paspausdami vienas kitam rankas ir paplekšnodami per nugaras. Abu vilkėjo dalykinius kostiumus, atpalaidavę kaklaraiščius, ir staiga atranka į vartinio teniso komandas, vykusi Amerikiečių legiono salėje vos prieš tris dienas, pasirodė labai tolima.

— Sveikas, Adamai.

— Sveikas, Tripai.

— Atleisk, kad užsukau neįspėjęs.

— Nieko tokio. Kuo galiu padėti?

Tripas buvo stambus vyras su didelėmis rankomis. Iš tų vyrukų, kurie niekada neatrodo patogiai dėvėdami dalykinį kostiumą. Pečiai buvo pernelyg įsitempę, viena rankovė per ilga ir panašiai, todėl jis visuomet bandydavo susitvarkyti, nors iš tiesų buvo akivaizdu, kad mieliau nusiplėštų tą prakeiktą daiktą. Adamas matydavo daugybę tokių vyrų. Kažkur pakeliui kostiumas prilipdavo prie jų kaip kokie tramdomieji marškiniai, ir dabar paprasčiausiai negalėdavo jų nusitraukti.

— Tikėjausi šnektelėti su Korina, — pasakė Tripas.

Adamas stovėjo vildamasis, kad jo veidas nieko neišduoda.

— Parašiau jai kelias žinutes — tęsė Tripas, — bet ji, a, neatsakė. Tai pamaniau, kad geriau užsuksiu.

— Ar galiu paklausti, apie ką?

— Tiesą sakant, nieko svarbaus, — išspaudė jis balsu, kuris tokiam tiesmukam vyrukui kaip Tripas buvo visiškai nebūdingas. — Vartinio teniso reikalai.

Galbūt Adamas tik įsivaizdavo. Galbūt jį paveikė poros pas-

tarųjų dienų pamišimas. Tačiau atrodė, kad tarp jų ore susitvenkė įtampa.

— Kokie vartinio teniso reikalai? — pasiteiravo Adamas.

— Vakar vakare buvo susirinkusi taryba. Korina nepasirodė. Manyčiau, tai keista. Tik norėjau informuoti ją apie vieną reikalą. — Vyras pažvelgė namo pusėn, tarsi tikėtųsi išvysti ją prie durų. — Bet tai neskubu.

— Jos nėra namuose, — paaiškino Adamas.

— Gerai, puiku. Perduok jai, kad buvau užsukęs. — Tripas pasisuko ir pažiūrėjo Adamui į akis. Įtampa, rodės, dar labiau sutirštėjo. — Ar viskas gerai?

— Taip, — atsakė Adamas. — Viskas gerai.

— Išgerkime kada alaus.

— Mielai.

Tripas atidarė savo automobilio dureles.

— Adamai? Būsiu atviras, — tarė vyras. — Atrodai kažkoks nesavas.

— Tripai?

— Ką?

— Būsiu atviras. Tu taip pat.

Tripas pamėgino nusišypsoti:

— Tikrai, nieko svarbaus.

— Taip, jau sakei. Neįsižeisk, bet aš netikiu tavim.

— Tai tik vartinio teniso reikalai. Tikrai. Vis dar viliuosi, kad nieko rimta, bet kol kas negaliu papasakoti daugiau.

— Kodėl ne?

— Tarybos konfidencialumas.

— Tu rimtai?

Bet Tripas nepasidavė. Adamas matė, kad jis nenusileis ir nepasakys, apie ką norėjo pasikalbėti, bet vėlgi, jei Tripas sako tiesą, kaip, velniai rautų, vartinio teniso taryba gali būti susijusi su tuo, kas vyksta?

Tripas Evansas įsėdo į automobilį.

— Tik pasakyk Korinai, kad paskambintų man, kai galės. Gero vakaro, Adamai.

16

Adamas tikėjosi, kad meras Gušerovskis atrodys kaip riebus katinas, politikierius, ką tik išlipęs iš kyšininkų traukinio — apkūnus, raudonžandis, su įprasta šypsena, galbūt žiedu ant mažojo piršto — ir šiuo atveju Adamas nenusivylė. Įdomu, ar Gušerovskis visada atrodė lyg pavyzdinis korumpuotas politikas, ar tiesiog per metus „tarnybos" tai tapo jo DNR dalimi, pagalvojo jis.

Trims iš keturių pastaruoju metu dirbusių Kaseltono merų JAV Federalinio prokuroro kabinetas buvo pareiškęs kaltinimus. Rikas Gušerovskis dirbo dviejose iš tų administracijų ir buvo miesto tarybos narys vadovaujant trečiajam. Paprastai Adamas nespręsdavo pagal žmogaus išvaizdą ar netgi jo reputaciją, tačiau kalbant apie Naujojo Džersio mažo miestelio korupciją, galėjai būti tikras, kad ten, kur dūmai, paprastai yra ir gaisras, didžiulis kaip supernova.

Kai Adamas atvyko, negausus miesto tarybos narių sambūris jau skirstėsi. Statistinis dalyvių amžius, rodės, buvo aštuoniasdešimt ir daugiau, tačiau tai galėjo būti dėl to, kad šis tarybos posėdis vyko naujutėlaičiame Painklif Lakšeri Vilidže, o tai neabejotinai buvo slaugos ir/ar senelių namų eufemizmas.

Meras Gušerovskis pasitiko Adamą su plačia šypsena, puikiai derančia žaidimo vedėjui ir Mapetų šou dalyviui.

— Nuostabu su jumis susipažinti, Adamai! — Meras mechaniškai, tačiau pernelyg energingai papurtė Adamui ranką ir net nežymiai truktelėjo jį prie savęs, kaip daro politikai, kurie tiki, kad toks gestas žmogų priverčia pasijusti menkesniu ar įsipareigojusiu. — Ar galiu vadinti jus Adamu?

— Žinoma, pone mere.

— O, nereikia. Vadinkite mane Gušu.

Gušu? Adamas mintyse papurtė galvą.

Meras išskėtė rankas.

— Ką jūs manote apie šią vietą? Gražu, ar ne?

Adamui ji priminė konferencijų salę „Courtyard Marriott“ viešbutyje, o tai reiškė: tvarkinga, jokio išskirtinumo, jokio asmeniškumo. Adamas abejingai linktelėjo.

— Pasivaikščiokime, Adamai. Noriu aprodyti jums šią vietą. — Jis pajudėjo koridoriumi miško žalumo sienomis. — Puiku, tiesa? Viskas čia modernu.

— Ką tai reiškia? — pasiteiravo Adamas.

— A?

— Modernu. Kuria prasme modernu?

Meras pasitrynė smakrą tarytum giliai mąstytų.

— Na, visų pirma, jie turi plokščiaekranius televizorius.

— Kaip ir beveik visi namai Amerikoje.

— Taip pat yra internetas.

— Vėlgi, kaip beveik daugelyje namų, ką jau kalbėti apie kavines, bibliotekas ir „McDonald's“ Amerikoje.

Gušas — Adamui ėmė patikti šis vardas — klausimą atrėmė dar plačiau šypsodamasis.

— Leiskite parodyti jums mūsų liukso apartamentus.

Jis atrakino duris ir iškilmingai atidarė jas — o gal Adamo galvoje dabar sukosi tik žaidimai — kaip „Atspėkite kainą“ vedėjas.

— Ką pasakysite?

Adamas įžengė į vidų.

— Ką manote?

— Primena „Courtyard Marriott“.

Gušo šypsena suvirpėjo.

— Čia viskas nauja ir mo... — jis užsikirto. — Šiuolaikiška.

— Nesvarbu, — tarė Adamas. — Jei atvirai, man nerūpi, net jei čia būtų kaip „Ritz-Carlton“ viešbutyje. Mano klientas nenori kraustytis.

Gušas užjaučiamai linktelėjo.

— Suprantu. Tikrai suprantu. Mums visiems brangūs prisiminimai, ar ne? Tačiau kartais prisiminimai neleidžia judėti į priekį. Jie verčia mus gyventi praeitimi, o ne ateitimi.

Adamas tylėdamas žiūrėjo į jį.

— Ir kartais kaip bendruomenės nariai mes turime galvoti ne tik apie save. Ar esate buvęs Rinskių namuose?

— Taip.

— Tai skylė, — drėbė Gušas. — O, ne tai turėjau galvoje. Aš užaugau tame rajone. Ir sakau tai kaip žmogus, kuris prasiskynė kelią kaip tik iš tų gatvių.

Adamas laukė dar kokios nors analogijos. Ir kažkaip nusivylė, kai neišgirdo.

— Mes turime progą padaryti tikrą pažangą, Adamai. Turime progą išvaikyti tą miesto amarą, nusikalstamumą, ir įnešti šviesos į tą miesto dalį, kuriai jos reikia. Aš kalbu apie naujų namų statybas. Tikrą bendruomenės centrą. Restoranus. Kokybiškas prekes. Realias darbo vietas.

— Esu matęs planus, — atsiliepė Adamas.

— Pažangu, ar ne?

— Man tai nerūpi.

— O?

— Aš atstovauju Rinskiams. Man rūpi jie. Man nerūpi „Old Navy“ ar „Home Depot“ pelnas.

— Tai nesąžininga, Adamai. Mes abu žinome, kad bendruomenė tik laimėtų, jei šis projektas būtų įgyvendintas.

— Mes abu to nežinome, — pasakė Adamas. — Kad ir kaip būtų, aš atstovauju ne bendruomenei. Aš atstovauju Rinskiams.

— Ir būkime atviri. Apsižvalgykite. Jie būtų laimingesni, gyvendami čia.

— Abejoju, nors galbūt, — tarė Adamas. — Bet, matote, ne Jungtinės Valstijos, ne valdžia sprendžia, kas daro žmogų laimingą.

Valdžia negali nuspręsti, kad pora, kuri sunkiai dirbo, nusipirko namą ir užaugino jame šeimą, dabar būtų laimingesnė gyvendama kur nors kitur.

Į Gušo veidą pamažu grįžo šypsena.

— Ar galiu paklausti tiesiai, Adamai?

— O ką, ar iki šiol mes kalbėjomės kitaip?

— Kiek?

Adamas sunėrė pirštus ir nutaisė geriausią blogiuko iš filmo balsą:

— Vienas milijonas dolerių.

— Aš rimtai. Žinoma, galėčiau žaisti žaidimus ir daryti, kaip manęs prašė statybų rangovas — derėtis su jumis, kelti sumą dešimtimis tūkstančių. Bet gal eikime tiesiai prie reikalo, a? Esu įgaliotas padidinti pasiūlymą dar penkiasdešimčia tūkstančių dolerių, — išdėstė meras.

— O aš esu įgaliotas pasakyti jums ne.

— Jūs elgiatės neapgalvotai.

Adamas nesivargino atsakyti.

— Jūs žinote, kad teisėjas mums jau davė sutikimą perimti privačią nuosavybę visuomenės poreikiams, tiesa?

— Taip.

— Ir kad ankstesnis pono Rinskio advokatas jau pralaimėjo bylą apeliaciniame teisme. Todėl jo ir nebėra.

— Žinau ir tai.

Gušas nusišypsojo.

— Ką gi, jūs nepaliekate man pasirinkimo.

— Žinoma, kad palieku, — tarė Adamas. — Juk jūs dirbate ne tik statybų rangovui, ar ne, Gušai? Jūs dirbate žmonėms. Tad statykite savo prekybos pasažus aplink jo namą. Pakeiskite planus. Tai įmanoma.

— Ne, — atsakė Gušas, šįkart jau be šypsenos. — Neįmanoma.

— Tai jūs išmesite juos?

— Įstatymas mano pusėje. Ir po to, kaip jūs elgėtės... — Gušas palinko artyn, pakankamai, kad Adamas užuostų „Tic Tac“ kvapą, ir sušnabždėjo: — Su malonumu.

Adamas žingtelėjo atgal ir linktelėjo.

— Taip, aš taip ir maniau.

— Tai paklausysite sveiko proto?

— Jei kada nors išgirsiu jį. — Adamas trumpai pamojavo ir pasisuko eiti. — Gero vakaro, Gušai. Netrukus vėl pasikalbėsime.

17

Nepažįstamajam šis reikalas labai nepatiko.

Tačiau Mikeila Sigel, kuri kaip tik pasirodė jo akiratyje, nusipelnė žinoti tiesą prieš padarydama siaubingą klaidą. Nepažįstamasis pagalvojo apie Adamą Praisą. Apie Haidę Dan. Jo apsilankymas tuodu galbūt pribloškė, tačiau Mikeilos Sigel atveju bus daug daug blogiau.

O gal ir ne.

Gal Mikeila pajus palengvėjimą. Galbūt, nors iš pradžių tiesa pribloks, vėliau paprasčiausiai išlaisvins. Galbūt tiesa grąžins į jos gyvenimą pusiausvyrą ir vėl atves į kelią, kuriuo turėjo eiti ir būtų nuėjusi.

Niekada nežinai, kaip žmogus sureaguos, kol neištrauki granatos žiedo, tiesa?

Buvo vėlu, beveik antra nakties. Mikeila Sigel atsisveikindama apkabino savo triukšmingas drauges. Visos atrodė kažkokios apsvaigusios nuo tos nakties linksmybių. Nepažįstamasis jau dukart mėgino pagauti Mikeilą vieną. Nepavyko. Jis tikėjosi, kad dabar ji galbūt eis į liftą viena, ir jis galės imtis reikalo.

Mikeila Sigel. Dvidešimt šešerių. Baigusi Kolumbijos universiteto terapijos ir chirurgijos koledžą, trečius metus dirba rezidente Vidaus ligų skyriuje Mount Sinai ligoninėje. Ji pradėjo kaip inter-

nė Džonso Hopkinso ligoninėje, bet po to, kas atsitiko, darbuotoja ir ligoninės administracija nusprendė, kad visiems bus geriau, jei ji pereis į kitą vietą.

Kai ji kone klupinėdama žengė lifto pusėn, nepažįstamasis išniro jai už nugaros.

— Sveikinu, Mikeila.

Ji atsisuko kreivai šypsodamasi. Mikeila Sigel, kaip jis jau žinojo, gan seksuali moteris, todėl šis reikalas tam tikra prasme buvo dar blogesnis. Nepažįstamasis pajuto, kaip įškaito jo skruostai prisiminus, ką matė, visgi jis susitvardė.

— Chm, — numykė ji.

— Chm?

— Ketinate įteikti man šaukimą į teismą, ar kažkas panašaus?

— Ne.

— Ir neketinate manęs kabinti, ar ne? Aš susižadėjusi.

— Ne.

— Aš taip ir nemaniau, — pasakė Mikeila Sigel. Jos liežuvis lengvai pynėsi. — Nes šiaip aš nekalbu su nepažįstamaisiais.

— Suprantu, — tarė jis, ir, bijodamas, kad ji nueis, numetė bombą. — Ar pažįstate vyrą, vardu Deividas Torntonas?

Jos veidas užsivėrė tarsi automobilio durelės. Nepažįstamasis buvo tai numatęs.

— Ar jis jus atsiuntė? — paklausė Mikeila Sigel.

Moters balse nebeliko nė lašo girtumo.

— Ne.

— Gal jūs koks iškrypėlis, ar ką?

— Ne.

— Bet esate matęs...

— Taip, — atsakė jis. — Tik dvi sekundes. Nežiūrėjau iki pabaigos, nespoksojau, nieko panašaus. Tik... man reikėjo įsitikinti.

Dabar jis matė, jog moteris sprendžia tą pačią dilemą kaip ir daugelis kitų — bėgti nuo šio pamišėlio ar išklausyti jį? Dažniau-

siai laimėdavo smalsumas, tačiau niekada negali būti tikras, kaip viskas pasisuks.

Mikeila Sigel papurtė galvą ir tą dilemą išsakė garsiai.

— Kodėl aš vis dar kalbuosi su jumis?

— Žmonės sako, kad esu gero veido.

Tai buvo tiesa. Kaip tik todėl beveik visuomet jis ir imdavosi tokių užduočių. Eduardas ir Mertonas turėjo savų stiprybių, tačiau jei jie štai šitaip tave užkalbintų, pirmas instinktas būtų bėgti, ir greitai.

— Taip aš galvojau ir apie Deividą. Kad jo veidas geras. — Ji pakreipė galvą. — Kas jūs?

— Tai nesvarbu.

— Kodėl jūs čia? Visa tai liko mano praeityje.

— Ne, — tarė jis.

— Ne?

— Ne praeityje. Deja, bet taip nėra.

Jos balsas virto išgąstingu šnabždesiu.

— Apie ką čia kalbate, velniai rautų?

— Judu su Deividu išsiskyrėte.

— Na taip, aišku, — atkirto ji. — Šį savaitgalį aš išteku už Markuso.

Mikeila Sigel parodė jam sužadėtuvių žiedą ant piršto.

— Ne, — tarė nepažįstamasis. — Noriu pasakyti... ne taip pradėjau. Ar nieko prieš, jei pradėsiu nuo pradžių?

— Man nesvarbu, koks geras jūsų veidas, — pasakė Mikeila. — Aš nenoriu nieko prisiminti.

— Žinau.

— Viskas liko praeityje.

— Ne. Bent jau dar ne. Todėl aš čia.

Mikeila tylėdama stebeilijo į nepažįstamąjį.

— Ar jūs su Deividu buvote išsiskyrę, kai?.. — jis nežinojo, kaip čia geriau pasakius, todėl tik pamojavo ranka.

— Galite sakyti. — Mikeila išsitiesino. — Tai vadinama keršto pornografija. Kalbama, kad tai labai madinga.

— Aš klausiu ne šito, — ėmė aiškinti nepažįstamasis. — Aš klausiu apie jūsų santykių statusą *iki* jam įdedant tą vaizdo įrašą į internetą.

— Visi jį matė.

— Žinau.

— Mano draugai. Mano tėvai. Mano mokytojai. Visi ligoninėje. Mano tėvai...

— Žinau, — švelniai ištarė nepažįstamasis. — Ar jūs ir Deividas Torntonas buvote išsiskyrę?

— Mes buvome siaubingai susipykę.

— Aš klausiu ne apie tai.

— Nesuprantu...

— Ar jūs buvote išsiskyrę, kai buvo paviešintas vaizdo įrašas?

— Koks dabar skirtumas?

— Prašau, — tarė nepažįstamasis.

Mikeila truktelėjo pečiais.

— Nežinau.

— Jūs vis dar mylėjote jį. Todėl buvo taip skaudu.

— Ne, — atkirto ji. — Skaudėjo todėl, kad tai buvo siaubinga išdavystė. Skaudėjo todėl, kad vyras, su kuriuo susitikinėjau, įkėlė vaizdo įrašą, kaip mudu užsiiminėjame seksu, į keršto porno svetainę... — Ji nutilo. — Ar galite įsivaizduoti? Mes susipykome, ir tokia buvo jo reakcija.

— Jis neigė tai padaręs, tiesa?

— Aišku, neigė. Jam neužteko drąsos...

— Jis sakė jums tiesą.

Jie buvo nebe vieni. Į liftą įžengė vyrukas. Dvi moterys praskubėjo pro šalį. Už savo stalo sėdėjo šveicorius. Jie visi buvo ten, tačiau tą akimirką atrodė, kad nėra nė vieno.

Moters balsas buvo tolimas, tuščias.

— Apie ką jūs kalbate?

— Deividas Torntonas nekėlė to vaizdo įrašo į internetą.

— Jūs jo draugas?

— Nesu jo nei matęs, nei kalbėjęsis.

Mikeila nurijo seiles.

— Tai jūs įkėlėte tą įrašą į internetą?

— Ne, žinoma, ne.

— Tai iš kur?..

— IP adresas.

— Ką?

Nepažįstamasis žengė arčiau jos.

— Tinklalapis tvirtina, kad vartotojų IP adresai neskelbiami. Tokiu būdu niekas negali žinoti arba patraukti atsakomybėn asmens, kuris jį paviešino.

— Bet jūs žinote?

— Taip.

— Kaip?

— Žmonės mano, kad tinklalapis anonimiškas, nes šiame taip teigiama. Tai melas. Už kiekvieno tinklalapio slepiasi žmogus, kontroliuojantis kiekvieną klavišo paspaudimą. Nėra nieko slapto ar anonimiško.

Tyla.

Na štai. Nepažįstamasis laukė. Dabar jau netruks. Jis matė, kaip virpa jos lūpos.

— Tai kieno buvo tas IP adresas?

— Manau, jūs jau žinote.

Moters veidas skausmingai persikreipė. Ji užsimerkė.

— Markuso?

Nepažįstamasis neatsakė nei taip, nei ne. Nebuvo reikalo.

— Jie buvo artimi draugai, ar ne? — galiausiai tarė jis.

— Niekšas.

— Netgi kambario draugai. Tiksliai nežinau visų smulkmenų. Tačiau judu su Deividu susipykote. Markusas pamatė galimybę ir

pasinaudojo ja. — Nepažįstamasis įkišo ranką į kišenę ir ištraukė voką. — Štai įrodymas.

Mikeila atkišo delną.

— Man nebūtina matyti.

Nepažįstamasis linktelėjo, įsikišo voką atgal.

— Kodėl jūs man tai pasakojate? — paklausė ji.

— Toks mūsų darbas.

— Vestuvės po keturių dienų. — Mikeila pažiūrėjo į jį. — Tai ką man dabar daryti?

— Ne man spręsti, — atsiliepė nepažįstamasis.

— Taip, žinoma. — Jos balse pasigirdo kartėlis. — Jūs tik atveriate gyvenimus. Visa kita — ne jūsų reikalas.

Nepažįstamasis neatsiliepė.

— Tikriausiai manote, kad dabar grįšiu pas Deividą? Pasakysiu jam žinanti tiesą ir paprašysiu atleidimo? O paskui kas? Jis apkabins mane ir mes ilgai bei laimingai gyvensime? Ar taip įsivaizduojate pabaigą? Save kaip mūsų meilės didvyrį?

Tiesą sakant, ši mintis buvo šovusi į galvą nepažįstamajam, nors ne toji dalis apie didvyrį. O mintis, kaip ištaisyti blogį, atkurti pusiausvyrą, grąžinti ją į gyvenimo taką, kuriuo ėjo — taip, jis tikėjosi tokios pabaigos.

— Tačiau yra viena problema, pone Paslapčių Atskleidėjau. — Mikeila prisiartino prie jo. — Dar tada, kai susitikinėjau su Deividu, aš buvau įsimylėjusi Markusą. Tai bent ironiška, ar ne? Markusui nebuvo būtina tai daryti. Mes vis tiek būtume susiėję. Galbūt, nežinau, bet gal Markusas jaučiasi blogai dėl to, ką padarė. Jaučiasi kaltas. Gal jis bando tai ištaisyti ir todėl man toks geras.

— Tai ne priežastis būti geram.

— O, tai dabar siūlote man gyvenimišką patarimą? — atkirto ji. — Ar suprantate, kokį pasirinkimą man pakišote? Galiu sugriauti sau gyvenimą arba gyventi su melu.

— Jūs vis dar jauna, patraukli...

— Ir įsimylėjusi. Markusą.

— Netgi dabar? Net kai žinote, ką jis gali?

— Žmonės daug ką gali dėl meilės.

Dabar Mikeilos balsas buvo švelnus. Pyktis išgaravo. Ji nusisuko ir nuspaudė lifto iškvietimo mygtuką.

— Ar papasakosite apie tai dar kam nors? — paklausė ji.

— Ne.

— Labos nakties.

— Tai vis dėlto tekėsite už jo?

Lifto durys atsidarė. Mikeila įžengė vidun ir atsisuko į jį.

— Jūs neatskleidėte paslapties, — tarė ji. — Jūs tiesiog sukūrėte dar vieną.

18

Adamas pasuko į šalikelę, kirsdamas Siderfildo miestelio ribą. Jis išsitraukė telefoną ir dar kartą parašė Korinai:

AŠ NERIMAUJU. BERNIUKAI NERIMAUJA. PRAŠAU, GRĮŽK NAMO.

Jis nuspaudė SIŲSTI ir vėl pajudėjo. Adamas ėmė svarstyti, beje, jau ne pirmą kartą, kaip jis atsidūrė Siderfildo miestelyje. Mintis paprasta, tačiau jį slėgė akivaizdžios išvados. Ar tai buvo sąmoningas pasirinkimas? Jis taip nemanė. Jis žinojo, jog jiedu su Korina galėjo pasirinkti gyventi kitur, bet vėlgi, kuo blogas Siderfildas? Daugeliu atvejų tai buvo tasai karo trofėjus, kurį mes vadiname amerikietiška svajone. Siderfildas turėjo gražius namus su plačiais kiemais. Patrauklų miestelio centrą su daugybe restoranų, parduotuvių ir netgi kino teatru. Čia buvo puikiai įrengtos sporto salės, moderni biblioteka ir tvenkinys su antimis. Žurnalas „Money“, įtakingumu kone prilygstantis Biblijai, praeitais metais įvardijo Siderfildą dvidešimt septinta „Geriausia vieta gyventi Amerikoje“. Pasak Naujojo Džersio švietimo skyriaus, pagal socio-

ekonominius rajonų vertinimo faktorius Siderfildas buvo priskiriamas J grupei, aukščiausiai iš aštuonių kategorijų. Taip, valdžia iš tiesų turi tokius vertinimo kriterijus. Kodėl jie taip skirsto, niekas nežino.

Tiesą sakant, Siderfildas buvo puiki vieta vaikams auginti, net jei rūpiniesi jais tam, kad užaugę taptų tavim. Kai kas mano, kad toks yra gyvenimo ciklas, bet Adamui tai labiau priminė pasikartojančią plovimo ir skalavimo egzistenciją: dauguma jų kaimynų ir draugų — geri, solidūs žmonės, kurie Adamui labai patiko, — užaugo Siderfilde, išvyko ketveriems metams į koledžą, sugrįžo, vedė, augina čia savo vaikus, kurie užaugę išvyks ketveriems metams į koledžus, tikėdamiesi sugrįžti, vesti ir užauginti čia savo vaikus.

Nieko čia bloga, ar ne?

Pagaliau ir Korinai, kuri pirmuosius dešimt savo gyvenimo metų praleido Siderfilde, nelabai pavyko pasekti šia gerai išminta trajektorija. Kai ji buvo ketvirtoje klasėje, ir šis miestelis bei jo vertybės jau buvo giliai įsigėrusios į jos DNR, per avariją žuvo Korinos tėvas. Vyrui buvo tik trisdešimt septyneri, per jaunas, kad nerimautų dėl tokių dalykų, kaip antai mirtingumas ar turto planavimas. Jo draudimo suma buvo menka, tad netrukus Korinos motinai teko parduoti namą ir prisiglausti su Korina ir jos vyresniąja seserimi Rouze bute su plytų tvora aptvertu sodu ne tokiame patraukliame Hakensako mieste.

Keletą mėnesių Korinos motina keliaudavo dešimt mylių iki Siderfildo, kad Korina galėtų matytis su savo senaisiais draugais. Bet paskui prasidėjo mokslo metai, ir jos draugai, kaip reikėjo tikėtis, įniko į miestelio sportus bei šokių pamokas, kurių Korina nebegalėjo sau leisti, ir nors fizinis atstumas išliko toks pat, socialinė praraja smarkiai padidėjo. Vaikiškos draugystės greitai ėmė dilti ir galų gale visai iširo.

Korinos sesuo Rouzė elgėsi tipiškai: prastai mokėsi, maištavo prieš motiną, eksperimentavo su įvairiais narkotikais ir nevykėliais vaikinais. O štai Korina savo gilų skausmą ir nuoskaudą nukreipė

į tai, ką dauguma laikytų teigiamu išsiliejimu. Savo energiją ji sutelkė į mokslą ir gyvenimą, pasiryžusi pasiekti viską, kas geriausia. Korina mokėsi nepakeldama galvos, ignoravo įprastas paaugliškas pagundas, tylomis prisiekinėdama sau, kad pergalingai sugrįš į vietą, kur ji buvo tokia laiminga su tėvu. Kitus du dešimtmečius Korina praleido kaip vaikas, prispaudęs veidą prie pasiturinčių priemiesčio gyventojų lango, kuris pagaliau atsivėrė — arba labiau tikėtina — subyrėjo.

Korina ir Adamas nusipirko namą, įtartinai panašų į tą, kokiame augo Korina. Adamas neprisiminė, ar tuo metu kreipė į tai dėmesį, tačiau bent jau palaikė jos žygį. Kai vedi, perimi ir savo sutuoktinės viltis bei svajones. O Korinos troškimas buvo pergalingai sugrįžti ten, iš kur buvo išstumta. Jis netgi jautė tam tikrą jaudulį, dabar svarstė Adamas, padėdamas Korinai įgyvendinti tą dvidešimties metų odisėją.

Sporto salėje, vykusiai pavadintoje „Nepajudinami“, tebedegė šviesos (moto: Tu nesi nepajudinamas, jei negali pakelti nepajudinamo). Adamas greitomis apžvelgė stovėjimo aikštelę ir pastebėjo Kristinos Hoj automobilį. Jis nuspaudė greitojo rinkimo mygtuką, paskambino Tomui į mobilųjį — vėlgi nėra prasmės skambinti į namų telefoną, nes nė vienas iš berniukų neatsilieps — ir palaukė. Tomas atsiliepė po trečio signalo, kaip visuomet abejingai ir vos girdimai ištardamas „Alio.“

— Namuose viskas gerai?

— Aha.

— Ką tu veiki?

— Nieko.

— O nieko reiškia?

— Žaidžiu „Call of Duty“. Ką tik pradėjau.

Kurgi ne.

— Namų darbus padarei? — iš įpročio paklausė Adamas. Tai buvo dažnai kartojamas tėvų klausimas, primenantis žiurkėno ratą — niekur nevedantis, tačiau lyg ir privalomas.

— Beveik.

Adamas nesivargino sakyti, kad iš pradžių pabaigtų namų darbus. Beprasmiška. Tegu vaikas pats tvarkosi. Reikia duoti jam šiek tiek laisvės.

— Kur tavo brolis?

— Nežinau.

— Bet jis namie?

— Tikriausiai.

Broliai.

— Tiesiog pažiūrėk, ar jam viskas gerai. Aš netrukus grįšiu.

— Gerai. Tėti?

— Taip?

— Kur mama?

— Ji išvykusi, — pakartojo jis.

— Kur?

— Į kažkokį mokytojų seminarą. Galėsime pasikalbėti apie tai, kai grįšiu namo, gerai?

Tyla kiek užsitęsė.

— Taip, gerai.

Adamas sustojo šalia Kristinos audi atverčiamu stogu ir nužingsniavo į vidų. Išpampęs žaliūkas už stalo nužvelgė Adamą ir akivaizdžiai įvertino jo menkumą. Jo kakta buvo kaip pirmykščio žmogaus. Lūpos sustingusios paniekinamu vypsniu. Vyrukas vilkėjo berankovį triko. Adamas pabijojo, kad tas tipas kreipsis į jį „Brolau".

— Padėti?

— Aš ieškau Kristinos Hoj.

— Narys?

— Ką?

— Jūs narys?

— Ne, draugas. Mano žmona narė. Korina Prais.

Jis linktelėjo, tarsi tai viską paaiškintų. Tada paklausė:

— Ji sveika?

Klausimas nustebino Adamą.

— Kodėl neturėtų būti?

Galbūt jis gūžtelėjo, bet tie kamuoliai abipus jo galvos beveik nesujudėjo.

— Svarbi savaitė, o jos nėra. Kitą penktadienį varžybos.

Korina, jo žiniai, nedalyvavo varžybose. Ji buvo puikiai sudėta ir visa kita, tačiau jo žmona jokiu būdu nebūtų lindusi į tuos siaurus kostiumus ir pozavusi. Visgi pernai ji su Kristina priklausė valstijos rinktinei.

Raumenų kalnas parodė — ir netgi iš tiesų pajudėjo tai darydamas — į kampą salės gilumoje.

— B salė.

Adamas stumtelėjo stiklines duris. Kai kuriose sporto salėse būdavo tylu. Kitose plyšaudavo garsi muzika. O dar kitose, kaip šioje, aidėjo pirmykštis kriokimas ir sunkių metalinių svarmenų žvangėjimas. Visos sienos buvo veidrodinės, čia — ir tik čia — dabinimasis bei pozavimas savo malonumui buvo ne tik priimtinas, bet ir skatinamas. Salėje tvoskė prakaitu, dezinfekavimo priemonėmis ir veikiausiai „Axe" tualetiniu vandeniu, bent jau jam taip atrodė prisižiūrėjus reklamos.

Jis susirado B salę, lengvai pabeldė ir pastūmė duris. Patalpa atrodė kaip jogos studija, šviesiomis medinėmis grindimis, buomu ir, o taip, tonomis veidrodžių. Nepaprastai raumeninga moteris išsvirduliavo ant grindų su bikiniu ir kvailais aukštakulniais.

— Sustok! — šūktelėjo Kristina.

Moteris sustojo. Kristina atkaukšėjo prie jos su rožiniu bikiniu ir tokiais pat kvailais aukštakulniais. Jos eisenoje nebuvo jokio neužtikrintumo, jokio nerangumo ar dvejojimo. Kristina žirgliojo per salę tarsi ši būtų jai skolinga.

— Tavo šypsena silpna. Ir atrodai taip, tarsi niekada nebūtum avėjusi aukštakulnių.

— Paprastai aš jų neaviu, — pasakė moteris.

— Ką gi, tau teks pasipraktikuoti. Tave vertins pagal viską:

kaip įžengi, kaip išeini, kaip eini, tavo pozas, šypseną, pasitikėjimą savimi, tavo manieras, veido išraišką. Turėsi tik vieną progą sudaryti tą pirmą įspūdį. Jau vien pirmais žingsniais gali pralaimėti konkursą. Gerai, visos atsisėskit.

Penkios raumeningos moterys susėdo ant grindų. Kristina priešais jas žingsniavo pirmyn atgal. Sulig kiekvienu žingsniu jos raumenys susivyniodavo ir išsivyniodavo.

— Jums visoms reikia suliesėti, — tarė Kristina. — Likus trisdešimt šešioms valandoms iki varžybų galėsite pasikrauti angliavandenių. Jie neleis jūsų raumenims suglebti ir suteiks tuos natūralius pūpsnius, kurių mes taip norime. O kol kas turėtumėte valgyti maistą, kurio devyniasdešimt procentų sudarytų baltymai. Juk visos turite specialius dietų planus, ar ne?

Linkčiojimai.

— Laikykitės jų kaip švento rašto. Visos turite išgerti po pusantro galono vandens per dieną. Mažiausiai. Artėjant konkursui, tą kiekį mažinsime. Dieną prieš pasirodymą galima gerti tik po kelis gurkšnelius, o varžybų dieną — išvis jokio vandens. Aš turiu vandens kapsulių, jei kuri nors vis dar negalite atsikratyti svorio. Turite klausimų?

Pakilo viena ranka.

— Taip?

— Ar repetuosime vakarinių suknelių konkursą?

— Taip. Atminkite, ponios. Dauguma žmonių mano, kad tai kultūrizmo varžybos. Visai ne. Pasaulio lengvojo kultūrizmo grožio konkursas orientuojasi į kūno rengybą. Jūs demonstruosite pozas, kaip mes ir darome. Tačiau teisėjai dabar ieško Mis Amerikos, „Victoria's Secret" modelių, Mados savaitės veidų ir taip, modelių „MuscleMag" žurnalui, įvyniotų į vieną elegantišką paketą. Harieta padės jums išsirinkti vakarines sukneles. O, ir pakalbėkime apie tai, ko dar reikės kelionėje. Prašom pasiimti klijų bikiniui, lipniosios juostos jūsų kostiumo viršutinei daliai, E6000 klijų, liemenėlės įklotų, pleistrų nuospaudoms, klijų batams — visada

paskutinę minutę atsitinka kokia nelaimė su dirželiais — grimo, pirštinių grimui tepti, kremo, apsaugančio delnus ir padus nuo grimo, dantų balinimo juostelių, akių lašų nuo raudonio...

Ir tada ji pastebėjo veidrodyje Adamą. Kristinos veidas tučtuojau pasikeitė. Dingo trenerės, besirengiančios lengvojo kultūrizmo varžyboms, kaukė. Grįžo draugė ir kolegė. Nuostabu, kaip lengvai mes įeiname ir išeiname iš savo vaidmenų, pagalvojo Adamas.

— Padirbėkite su pradinėmis pozomis, — paliepė Kristina, nenuleisdama akių nuo Adamo. — Kai įeinate, iš pradžių padarote vieną priekyje, tada kitą atsitraukę ir tik tada užbaigiate. Viskas. Gerai, Harieta jus išlydės. Aš tuoj ateisiu.

Kristina nieko nelaukdama pasuko Adamo link, vėlgi kaukšėdama aukštakulniais, kuriuos avėdama ji atrodė beveik tokia pat aukšta kaip ir jis.

— Kas nors naujo? — paklausė ji.

— Nelabai.

Kristina pasivedė jį nuošaliau.

— Tai kas atsitiko?

Neturėtų būti nesmagu kalbėtis su moterimi, avinčia juokingai aukštus aukštakulnius ir vilkinčia bikinį. Visgi buvo nesmagu. Kai Adamui buvo aštuoniolika, jis dvi savaites praleido Kosta de Sol kurorte Ispanijoje. Dauguma moterų vaikščiojo be liemenėlių, bet Adamas manėsi esąs per daug subrendęs, kad spoksotų. Jis nespoksojo, tačiau jautėsi truputį nejaukiai. Tas pat jausmas sugrįžo ir dabar.

— Spėju, rengiatės pasirodymui, — tarė Adamas.

— Ne tik pasirodymui, o Nacionalinėms varžyboms. Ar galiu minutę pabūti savanaude? Korina išvyko labai netinkamu metu. Ji — mano kelionės partnerė. Aš viską žinau, nieko baisaus, bet tai mano pirmas pasirodymas nuo tada, kai tapau profesionale, ir... et, kvaila dėl to jaudintis. Bet tai tik maža dalis to, kaip aš jaučiuosi. Iš tiesų labai nerimauju. Tai visiškai nebūdinga Korinai.

— Žinau, — pasakė Adamas. — Todėl noriu kai ko tavęs paklausti.

— Prašom.

Jis nežinojo, kaip tai padaryti, todėl išrėžė tiesiai.

— Apie jos nėštumą prieš dvejus metus.

Pataikė.

Jo žodžiai trenkė Kristinai lyg netikėta banga paplūdimyje. Dabar jau ji susvirduliavo ant savo kvailų aukštakulnių.

— Kodėl klausi?

— Atrodai nustebusi, — tarė jis.

— Ką?

— Kai paminėjau nėštumą. Atrodei tarsi būtum išvydusi vaiduoklį ar ką nors panašaus.

Jos žvilgsnis lakstė į šonus, tačiau atkakliai vengė jo akių.

— Na taip, nustebau. Noriu pasakyti, Korina dingsta, o tu kažkodėl imi klausinėti apie tai, kas buvo prieš dvejus metus. Nematau ryšio.

— Bet tu prisimeni jos nėštumą?

— Žinoma. Kodėl klausi?

— Kaip ji tau pasakė?

— Kad laukiasi?

— Taip.

— O, aš nepamenu. — Bet ji prisiminė. Adamas tai matė. Kristina jam melavo. — Koks skirtumas, kaip ji man pasakė?

— Noriu, kad pagalvotum. Ar prisimeni ką nors keisto?

— Ne.

— Visiškai nieko neįprasto?

Kristina įsirėmė rankomis į šonus. Jos oda blizgėjo nuo prakaito, o galbūt nuo įdegio kremo likučių.

— Kur tu suki?

— O kai ji persileido? — dar kartą pamėgino Adamas. — Kaip Korina elgėsi tuomet?

Kad ir kaip keista, tie du klausimai kažkaip padėjo jai susikoncentruoti. Kristina tempė laiką, lėtai kvėpuodama, tarsi medituotų, ir jos atsikišę raktikauliai kilnojosi.

— Keista.

— Taip?

— Man jos reakcija pasirodė kažkokia prislopinta.

— Kuria prasme?

— Na, aš galvojau apie tai. Ji taip puikiai tvardėsi. Ir kai šiandien tu išvažiavai iš mokyklos, aš pradėjau galvoti — bent jau iš pradžių, — kad galbūt Korina pernelyg puikiai tvardėsi po persileidimo.

— Nesuprantu.

— Žmogui reikia išlieti skausmą, Adamai. Žmogui reikia jį išreikšti ir išjausti. Jei neišsilieji, neišgyveni jo, tavo kraujyje ima kauptis toksinai.

Adamas stengėsi nesiraukyti, klausydamasis tų naujojo amžiaus tauškalų.

— Man pasirodė, kad Korina užgniaužė savo skausmą, — tęsė Kristina. — O kai tai padarai, susikaupia ne tik toksinai, tačiau susidaro ir vidinis spaudimas. Laikui bėgant tai turi išsilieti. Todėl kai tu išvažiavai, ėmiau svarstyti. Galbūt Korina užspaudė skausmą, praradusi kūdikį. Galbūt ji neleido jam prasiveržti, bet dabar, po dvejų metų, tos sienos staiga sugriuvo.

Adamas pažiūrėjo į ją.

— Iš pradžių.

— Ką?

— Tu pasakei, jog taip galvojai „iš pradžių". Vadinasi, kažkuriuo metu persigalvojai.

Kristina neatsiliepė.

— Kodėl?

— Ji mano draugė, Adamai.

— Žinau.

— Tu esi vyras, nuo kurio ji bando pabėgti, ar ne? Noriu pasakyti, jei tu sakai tiesą ir jai nenutiko nieko bloga.

— Tu rimtai?

— Taip. — Kristina sunkiai nurijo seiles. — Mes vaikštome tomis pačiomis gatvėmis, kuriose visi gyvename. Matome gražius namus, išpuoselėtas vejas, dailius lauko baldus vidiniuose kiemeliuose. Tačiau nė vienas iš tikro nežinome, kas vyksta už tų fasadų, ar ne?

Jis stovėjo tylėdamas.

— Iš kur man žinoti, Adamai, gal tu smurtauji prieš ją.

— O, liaukis...

Kristina kilstelėjo ranką.

— Aš nesakau, kad tai darai. Tik duodu pavyzdį. Tiesiog mes nieko nežinome.

Dabar moters akyse susitvenkė ašaros, ir Adamas pagalvojo apie jos vyrą Henką ir kodėl ji, turėdama tokį dailų kūną, kartais dengia jį drabužiais ilgomis rankovėmis. Anksčiau jis manydavo, kad galbūt ji nori atrodyti kukliai. Bet gal priežastis visai kita.

Visgi ji teisi. Nors jie gyvena, atrodytų, draugiškoje bendruomenėje ar artimoje kaimynystėje, kiekvienas namas yra atskira sala su savo paslaptimis.

— Tu kažką žinai apie tai, — pasakė jai Adamas.

— Ne. Ir man tikrai jau reikia grįžti pas merginas.

Kristina nusisuko. Adamas vos susilaikė nepagriebęs jos už rankos. Tačiau vietoj to tik išrėžė:

— Aš nemanau, kad Korina iš tiesų laukėsi.

Kristina sustojo.

— Tu žinojai, ar ne?

Ji neatsisukdama papurtė galvą.

— Korina man nieko nesakė.

— Bet tu žinojai.

— Aš nieko nežinojau, — tyliai atsiliepė Kristina. — O dabar jau eik.

19

Rajanas laukė jo prie užpakalinių durų.

— Kur mama?

— Išvykusi, — atsakė Adamas.

— Kaip tai išvykusi?

— Ji keliauja.

— Kur?

— Į kažkokį mokytojų seminarą. Netrukus grįš.

Rajano balsas virto išgąstingu inkštimu:

— Man reikia mano uniformos, pameni?

— Ar patikrinai savo stalčių?

— Taip! — išgąstingas inkštimas prasiveržė šūksniu. — Jau vakar to manęs klausei! Patikrinau stalčių ir skalbinių krepšį!

— O skalbimo mašiną ir džiovyklę?

— Žiūrėjau ir ten! Visur žiūrėjau!

— Gerai, — tarė Adamas, — nusiramink.

— Bet man reikia uniformos! Jei neturėsiu uniformos, treneris Džausas privers mane bėgti papildomus ratus ir neleis žaisti.

— Viskas gerai. Eime, paieškosime.

— Tu niekada nieko nerandi! Mums reikia mamos! Kodėl ji neatsako į mano žinutes?

— Jos telefonas ne ryšio zonoje.

— Tu nesupranti! Tu ne...

— Ne, Rajanai, tai tu nesupranti!

Adamas išgirdo savo balsą, nuaidintį per namą. Rajanas nutilo. Adamas ne.

— Ar manai, kad tavo motina ir aš egzistuojame tik tam, kad patarnautume tau? Ar taip manai? Ką gi, metas tau kai ką išgirsti, bičiuli. Tavo mama ir aš taip pat esame žmonės. Nustebai, a? Mes taip pat turime savo gyvenimus. Mums būna liūdna, kaip ir tau. Mes nerimaujame dėl savo gyvenimų, kaip ir tu. Mes čia ne tik

tam, kad patarnautume tau ar darytume, ką liepi. Ar dabar supranti?

Sūnaus akyse pasirodė ašaros. Adamas išgirdo žingsnius. Jis atsisuko į juos. Laiptų viršuje stovėjo Tomas ir apstulbęs spoksojo į tėvą.

— Atsiprašau, Rajanai. Nenorėjau...

Rajanas užlėkė laiptais.

— Rajanai!

Vaikinas pralėkė pro brolį. Adamas išgirdo, kaip trinktelėjo miegamojo durys. Tomas liko stovėti laiptų viršuje žiūrėdamas į tėvą.

— Nesusilaikiau, — tarė Adamas. — Pasitaiko.

Kurį laiką Tomas tylėjo. Tada tarė:

— Tėti?

— Ką?

— Kur mama?

Jis užsimerkė.

— Jau sakiau tau. Ji kažkokiame mokytojų seminare.

— Ji ką tik buvo mokytojų seminare.

— Čia kitas.

— Kur?

— Atlantik Sityje.

Tomas papurtė galvą.

— Ne.

— Ką nori pasakyti, ne?

— Aš žinau, kur ji, — pasakė Tomas. — Ji tikrai ne Atlantik Sityje.

20

— Ateik čionai, prašau, — tarė Adamas.

Tomas dvejojo prieš nusileisdamas laiptais į virtuvę. Rajanas tebebuvo užsidaręs savo kambaryje. Galbūt taip geriausia. Tegu

visi atvėsta. Bet šią akimirką Adamas labai norėjo išsiaiškinti tai, ką jam pasakė Tomas.

— Tu žinai, kur motina? — paklausė jis.

— Panašiai.

— Ką reiškia, panašiai? Ar ji tau skambino?

— Ne.

— Parašė žinutę arba elektroninį laišką?

— Ne, — atsakė Tomas. — Nieko panašaus.

— Bet tu žinai, kad Atlantik Sityje jos nėra.

Tomas linktelėjo.

— Iš kur žinai?

Jo sūnus nuleido galvą. Adamas kartais pastebėdavo tam tikrus judesius ar gestus, kurie labai primindavo jį patį. Ir neabejojo, kad Tomas — jo sūnus. Pernelyg dideli panašumai. Ar jis abejoja dėl Rajano? Anksčiau niekada taip nemanė, tačiau visi vyrai slaptame, tamsiame širdies kampelyje turi tą abejonę. Tačiau niekada neišsako jos garsiai. Ji retai kada pasiekia jų sąmonę. Tačiau ji ten, miega tamsiame kamputyje, ir dabar nepažįstamasis bakstelėjo į tą baimę ir ištraukė ją į dienos šviesą.

Ar šitai paaiškina tą kvailą Adamo proveržį?

Jis nesusivaldė kalbėdamas su Rajanu, ir taip, šiomis aplinkybėmis tai labiau nei suprantama, berniukui rūpi tik jo uniforma.

Bet gal dar kas nors yra?

— Tomai?

— Mama supyks.

— Ne, nesupyks.

— Aš pažadėjau jai niekada to nedaryti, — tarė Tomas. — Bet paprastai ji visada atsako į mano žinutes. Nesuprantu, kas vyksta. Todėl aš padariau kai ką, ko neturėjau daryti.

— Viskas gerai, — ramino Adamas, stengdamasis suvaldyti neviltį balse. — Papasakok man, kas atsitiko.

Tomas iškvėpė ir suėmė save į rankas.

— Gerai, pameni, prieš tau išeinant, aš paklausiau, kur mama?

— Taip.

— Ir, nežinau, tavo balsas buvo... toks keistas, tik tiek. Iš pradžių tu nesakai, kur mama, tada mama neatsiliepia į mano žinutes... — Jis pakėlė galvą. — Tėti?

— Ką?

— Kai sakei, kad mama mokytojų konferencijoje, ar sakei tiesą?

Adamas dvejojo, bet neilgai.

— Ne.

— Ar tu žinai, kur mama?

— Ne. Mes, a, susipykome.

Jo sūnus kažkaip per daug išmintingai linktelėjo.

— Tai mama, ką, pabėgo nuo tavęs?

— Nežinau, Tomai. Tai ir bandau išsiaiškinti.

Tomas vėl linktelėjo.

— Tai gal mama nenorėtų, kad pasakyčiau tau, kur ji.

Adamas atsilošė ir pasitrynė smakrą.

— Gali būti, — pripažino jis.

Tomas pasidėjo rankas ant stalo. Ant jo riešo buvo silikoninė apyrankė, kokias mūvi žmonės, palaikantys tam tikras idėjas, nors ant šios buvo parašyta SIDERFILDO VARTINIS TENISAS. Laisvąja ranka berniukas ėmė knebinėti apyrankę.

— Bet reikalas toks, — prabilo Adamas. — Aš nežinau, kas atsitiko, supranti? Jei mama susisiekė su tavim ir paprašė nesakyti man, kur ji, ką gi, aš ir neklausiu. Bet aš nemanau, kad ji taip padarė. Tikrai nemanau, kad ji įstumtų tave ar Rajaną į tokią padėtį.

— Mama to nepadarė, — tarė Tomas, nepakeldamas akių nuo apyrankės.

— Gerai.

— Tačiau ji privertė mane pažadėti, kad niekada tuo nesinaudosiu.

— Kuo nesinaudosi?

— Šia programa.

— Tomai?

Berniukas pakėlė akis.

— Aš nesuprantu, apie ką tu kalbi.

— Matai, mes susitarėme. Mama ir aš.

— Ką susitarėte?

— Ji pasinaudos programa tik kraštutiniu atveju, o ne tam, kad šnipinėtų mane. Bet man nebuvo leista ja naudotis.

— Ką nori pasakyti, kraštutiniu atveju?

— Na, jei kartais dingčiau arba ji negalėtų susisiekti su manimi.

Adamas vėl pajuto, kaip ima suktis galva. Jis nutilo ir pabandė susikoncentruoti.

— Gal paaiškintum man, kokia tai programa.

— Tai vadinama telefono lokatoriumi, ir ji turėtų padėti rasti tavo telefoną, na supranti, jei kartais pamestum jį arba kas nors pavogtų.

— Taip.

— Tai va, šiame žemėlapyje programa rodo, kur yra tavo telefonas. Man regis, visi telefonai turi tokią, bet ši naujesnė. Jei mums kas nors atsitiktų, arba mama negalėtų rasti manęs ar Rajano, pasinaudodama šia programa ji galėtų mus susiieškoti ir tiksliai matytų, kur esame.

— Telefone?

— Taip.

Adamas ištiesė ranką.

— Parodyk.

Tomas dvejojo.

— Tai ir yra bėda. Aš neturėjau teisės ja naudotis.

— Bet pasinaudojai, tiesa?

Tomas nuleido galvą ir linktelėjo.

— Tu užsiregistravai ir pamatei, kur yra motina?

Vėl linktelėjimas.

Adamas uždėjo ranką sūnui ant pečių.

— Aš nepykstu, — tarė jis. — Bet gal parodytum man tą programą?

Tomas išsitraukė savo telefoną. Jo pirštai nubėgo per ekraną. Baigęs, jis ištiesė telefoną tėvui. Adamas pažiūrėjo. Ekrane buvo Siderfildo žemėlapis. Trys taškeliai mirksėjo toje pačioje vietoje. Mėlynas, kitas žalias, raudonas.

— Tai šie taškeliai... — pradėjo Adamas.

— Tai mes.

— Mes?

— Taip. Tu, aš ir Rajanas.

Tvinksėjimas Adamo galvoje sustiprėjo. Kai prakalbo, jo balsas buvo tolimas.

— Aš?

— Žinoma.

— Yra man skirtas taškelis?

— Taip. Tu esi tas žalias.

Jo burna išdžiūvo.

— Vadinasi, kitaip tariant, jei mama norėtų, ji galėtų pasekti... — Jis nutilo. Viskas ir taip aišku. — Ar ši programa seniai mūsų telefonuose?

— Nežinau. Treji, gal ketveri metai.

Adamas sėdėjo, surakintas suvokimo. Treji ar ketveri metai. Tiek laiko Korina turėjo galimybę naudotis kažkokia programa ir žinoti, kur tiksliai tam tikrą akimirką yra jos vaikai ir, dar svarbiau, jos vyras.

— Tėti?

Jis taip didžiavosi savo neišmanymu, kai kalba pakrypdavo apie technologijas, pavergusias mases, priverčiančias ignoruoti kitus žmones ir paklusti tam nepasotinamam dėmesio poreikiui. Adamo telefone nebuvo jokių nereikalingų programų. Jokių žaidimų, jokio „Twitter“, „Facebook“, jokių apsipirkinėjimų, mokymosi rezultatų, orų prognozių, nieko panašaus. Jo telefonas turėjo būtiniausias — elektroninio pašto, pranešimų, skambučių programas ir panašiai. Taip pat buvo prašęs Rajano įrašyti GPS programą, kuri padėtų pasirinkti geriausius maršrutus, atsižvelgiant į eismo sąlygas.

Bet tai buvo viskas.

— Tai kodėl aš čia nematau mamos? — paklausė Adamas.

— Reikia išplėsti lauką.

— Kaip?

Tomas paėmė telefoną, uždėjo ant ekrano du pirštus ir praskėtė juos. Tada grąžino telefoną tėvui. Dabar Adamas matė visą Naujojo Džersio valstiją ir dalį vakarinės Pensilvanijos. Ekrano kairėje buvo oranžinis taškelis. Adamas pabaksnojo į jį, ir laukas ekrane vėl išsiplėtė.

Pitsbergas?

Kartą Adamas važiavo į Pitsbergą, kad sumokėtų užstatą už klientą ir ištrauktų jį iš kalėjimo. Kelionė truko ilgiau nei šešias valandas.

— Kodėl tas taškelis nemirksi? — paklausė Adamas.

— Nes jis neaktyvus.

— Ką tai reiškia?

Tomas užgniaužė atodūsį, kuris visuomet prasiverždavo, kai reikdavo aiškinti tėvui apie technologijas.

— Kai prieš kelias valandas tikrinau programą, jis tebejudėjo. Bet maždaug prieš valandą mama turėjo būti čia.

— Tai ji sustojo čia?

— Aš taip nemanau. Supranti, jei paspaustum čia... — Sūnus pasilenkė ir vėl palietė ekraną. Jame atsirado mobiliojo telefono vaizdas su užrašu KORINA. — Dešiniau rodoma, kiek likę baterijos galingumo. Matai? Kai žiūrėjau, jos telefone buvo likę tik keturi procentai. Dabar baterija išsikrovusi, todėl taškelis nebemirksi.

— Tai ji tebėra ten, kur tas taškelis?

— Nežinau. Čia rodo tik tai, kur mama buvo, kai išsikrovė baterija.

— Ir daugiau jos nebegali matyti?

Tomas papurtė galvą.

— Galėsime matyti, kai mama įkraus telefono bateriją. Dabar nėra prasmės jai nei rašyti, nei skambinti.

— Nes jos telefonas neveikia.

— Taip.

Adamas linktelėjo.

— Bet jei ir toliau stebėsime, galėsime pamatyti, kai jos telefonas atgis?

— Taip.

Pitsbergas. Kokio galo Korina važiavo į Pitsbergą? Kiek jis prisiminė, ji nieko ten nepažinojo ir niekada nėra ten buvusi. Adamas neprisiminė, kad ji būtų kalbėjusi apie tą miestą, turėjusi draugų ar giminaičių, persikėlusių ten.

Jis vėl išplėtė lauką aplink tą oranžinį taškelį. Saut Bredoko aveniu. Jis įjungė palydovinės nuotraukos vaizdą. Korina buvo kažkokiame parduotuvių rajone ar netoliese. Štai prekybos centras, dolerinė, „Foot Locker“, „GameStop“. Galbūt ji užsuko nusipirkti maisto ar dar ko nors.

O gal ji susitiko su tuo nepažįstamuoju.

— Tomai?

— A?

— Ar ši programa yra ir mano telefone?

— Turi būti. Jei kiti gali matyti tave, tai ir tu gali matyti juos.

— Ar gali parodyti, kur ji?

Adamas padavė jam telefoną. Sūnus prisimerkė ir jo pirštai ėmė bėgioti. Galų gale tarė:

— Radau.

— Kodėl aš niekada nemačiau jos?

— Ji buvo paskutiniame puslapyje kartu su daugybe kitų programų, kuriomis veikiausiai niekada nesinaudoji.

— Tai jei aš dabar užsiregistruosiu, — pasitikslino Adamas, — galėsiu sekti mamos telefoną?

— Kaip jau sakiau, jos baterija šiuo metu išsikrovusi.

— Bet jei ji įkraus?

— Taip, tada galėsi. Tau tik reikės slaptažodžio.

— Koks jis?

Tomas dvejojo.

— Tomai?

— MyliuSavoŠeimą, — pasakė jis. — Vienas žodis. Didžiosios *M*, *S* ir *Š*.

21

O taip, smarkuoli, še tau.

Bobas Beimas — arba, kaip Adamui labiau patiko, Gastonas — pašoko su kamuoliu ir įmetė į krepšį. Taip, šįvakar Didysis Bobas buvo savo stichijoje. Degte degė. *En fuego.*

Jie žaidė gatvės krepšinį su Betliejaus liuteronų bažnyčios komanda. Žaidėjai, dažniausiai miestelio tėvai, keisdavosi ir rungtyniaudavo du kartus per savaitę. Žaidėjų pajėgumas buvo nevienodas. Kai kurie vyrukai žaidė puikiai — vienas iš jų kadaise netgi priklausė Djuko universiteto komandai ir buvo pakviestas į Bostono „Celtics", bet susižeidė kelį. O kai kurie buvo tokie nerangūs, kad vos galėjo paeiti.

Bet šiandien Bobas Beimas, Didysis Bobas Beimas, buvo vakaro didvyris, žaidimo variklis, automatinė mėtymo į krepšį mašina. Po krepšiu vienintelis atkovodavo. Jis išnaudojo savo dviejų šimtų septyniasdešimties svarų rėmą ir šlavė visus iš kelio. Jis partrenkė poną Krepšinio Žvaigždę. Šis piktai dėbtelėjo, bet Didysis Bobas Beimas įžūliai atrėmė jo žvilgsnį.

Ponas Krepšinio Žvaigždė papurtė galvą ir nubėgo per aikštę.

Taip, šikniau, judinkis, kitaip išspardysim tau užpakalį.

Ponios ir ponai, Didysis Bobas Beimas sugrįžo. Paprastai tasai ponas Krepšinio Žvaigždė su savo kvailu kelio įtvaru įveikdavo jį. Bet ne šiandien. O ne, niekaip. Bobas laikėsi it uola. Žmogau, tėvas būtų didžiavęsis juo. Jo senis, kuris beveik visą sūnaus vaikystę va-

dino jį ne Bobu, o Bete, apšaukdavo niekam tikusiu ir silpnu, arba dar blogiau, skystablauzdžiu, pederastu ir netgi merga. Jo tėvas, kietas kalės vaikas, trisdešimt metų dirbo Siderfildo gimnazijoje sporto skyriaus direktoriumi. Susiraskite žodyne žodį *senoji mokykla*, ir jūs pamatysite Roberto Beimo vyresniojo atvaizdą. Buvo sunku augti su tokiu žmogumi, bet galų gale, be jokios abejonės, griežta meilė padarė savo.

Gaila. Labai gaila, kad senis nemato, kaip jo vienintelis sūnus tapo toks svarbus miestelyje. Bobas jau negyveno tame pigiame miestelio rajone, kur vargsta mokytojai ir tarnautojai. Ne, jis nusipirko didelį namą su mansarda prašmatniame „užmiesčio klubo“ kvartale. Jis ir Melanė važinėjo mersedesais. Žmonės gerbė juos. Bobas buvo pakviestas į išskirtinį Siderfildo golfo klubą, vietą, kur jo tėtis kartą lankėsi kaip svečias. Bobas augino tris vaikus, visus puikius sportininkus, net jei Pitas šiuo metu ir turi sunkumų dėl vartinio teniso, galbūt netgi neteks galimybės gauti stipendiją, nes Tomas Praisas užėmė jo vietą. Visgi šiaip viskas buvo gerai.

Ir vėl bus.

Labai gaila, kad jo tėvas nematė ir šios dalies. Gaila, kad nematė, kaip jo sūnus prarado darbą, nes tada jis būtų supratęs, koks iš tiesų yra Bobas — kovotojas, laimėtojas; žmogus, kuris susidūręs su bėdomis, atkakliai siekia tikslo. Netrukus jis užvers šį siaubingą gyvenimo skyrių ir taps Didžiuoju Bobu, svarbiausiu šeimos maitintoju. Netgi Melanė tai pamatys. Melanė, jo žmona, buvusi palaikymo komandos kapitonė. Anksčiau ji žiūrėdavo į jį kone dievindama, tačiau nuo tada, kai užklupo bėdos, ji tik bamba ir bamba; plaka jį už tai, kad buvo toks dosnus, kad puikavosi savo pinigais, kad netekęs darbo liko ir be santaupų. Taip, grifai jau suko ratus. Bankas buvo pasirengęs atimti namą. Automobilių parduotuvės atstovas užsiminė apie dviejų mersedesų grąžinimą.

Na, ir kas dabar juoksis paskutinis?

Džimio Hočo tėtis, kadrų medžiotojas Niujorke, šiandien su-

organizavo jam darbo pokalbį, ir, paprastai šnekant, Bobas Beimas prirėmė visus prie sienos. Sutraiškė kaip tuščią skardinę. Vyrukas, kalbinęs jį, valgė iš Didžiojo Bobo rankos. Žinoma, jis dar nesulaukė skambučio — Bobas vis dirsčiojo į telefoną aikštės pakrašty — bet netrukus sulauks. Jis gaus tą darbą, galbūt net išsireikalaus didesnį atlyginimą, ir tada, galima sakyti, bus oficialiai sugrįžęs. O, kai jis papasakos Melanei apie tą darbo pokalbį. Pagaliau ji vėl nusiramins, galbūt netgi apsirengs tą mažą rožinį rūbelį, kuris jam taip patinka.

Grįžęs į aikštę, Bobas pagavo kamuolį, prasiveržė prie krepšio ir įmetė pergalingus taškus.

O taip, Bobas sugrįžo ir dar geresnis nei kada nors. Žmogau, kaip gaila, kad nesijautė taip tą vakarą, kai pasipūtėlis Adamas Praisas priekaištavo jam dėl Džimio Hočo pasirinkimo į vartinio teniso komandą. Dėl Dievo meilės, visi tie trys berniūkščiai niekam tikę. Jie visi taps išgirtais rankšluosčius padavinėjančiais vaikinais. Kam rūpi, kad juos skiria dešimtoji balo, paskirta kokio nors nuobodžiaujančio vertintojo, kuris kreipia dėmesį tik į gerus žaidėjus? Jis tikrai neketino praleisti progos gauti šį gerą darbą. Nors tai niekieno reikalas. Nėra taip, kad jis ir Džimio Hočo tėtis laikytųsi susitarimo paslauga už paslaugą, bet, ei, juk gyvenimas paremtas abipuse nauda. Sportas — gyvenimiška pamoka, ar ne? Vaikams jau taip pat ne pro šalį šitai sužinoti.

Bobo komanda jau rengėsi išbėgti į aikštę naujam žaidimui, kai suskambo jo telefonas.

Jis skubiai čiupo telefoną kone drebančia ranka ir pažiūrėjo į skambintojo numerį.

GOLDMANAS.

Na štai.

— Bobai, tu pasiruošęs?

— Pradėkite žaidimą be manęs, vyručiai. Turiu atsiliepti.

Bobas išėjo į koridorių, kad niekas negirdėtų. Jis atsikrenkštė

ir nusišypsojo, nes jei šypsaisi nuoširdžiai, tasai pasitikintis balso tonas persiduoda netgi telefonu.

— Alio?

— Ponas Beimas?

— Klausau.

— Čia Džeris Kacas iš Goldmano įmonės.

— Taip, sveikas, Džeri. Malonu girdėti.

— Deja, naujienos nelabai geros, pone Beimai.

Bobas pajuto, kaip jo širdis smuktelėjo. Džeris Kacas kalbėjo kažką apie konkurencingą rinką, ir kaip jam patikę su juo bendrauti, tačiau žodžiai ėmė lietis į vos girdimą miglą. Džeris, tas liesas kvailys, vis dar kažką tauškė. Į Bobo krūtinę ėmė smelktis tamsa, o kartu su ja atplūdo prisiminimas. Jis prisiminė aną vakarą, kai Adamas atvirai užsipuolė jį dėl Džimio Hočo. Tai, dabar suvokė Bobas, nustebino jį daugiau nei vienu atžvilgiu. Pirma, koks jo, vyruko, kuris netgi netreniruos išvykų komandos, reikalas, kokius žaidėjus Bobas pasirinko? Adamo ir Korinos vaikis pateko į komandą. Tai ko jis taip plėšėsi dėl Džimio Hočo?

Dar svarbiau, ypač dabar, kai jis pagalvojo apie tai: kaip Adamas taip greitai atsigavo po tos gniuždančios žinios, kurią buvo gavęs vos prieš kelias minutes Amerikos legiono bare?

Džeris nesiliovė kalbėjęs. Bobas nesiliovė šypsojęsis. Šypsojosi ir šypsojosi. Šypsojosi kaip kvailys, ir kai pagaliau jis pasakė: „Ką gi, ačiū, kad paskambinai ir pranešei", Bobas galėjo lažintis, jog pasirodė kaip tikras savimi pasitikintis idiotas.

Jis baigė pokalbį.

— Bobai, tu pasirengęs?

— Nagi, paskubėk, mums reikia tavęs.

Ir jiems iš tiesų reikėjo. Galbūt, pagalvojo Bobas, to reikėjo ir Adamui aną vakarą. Dabar Bobas grįš į aikštę ir suras, ant ko išlieti pyktį, tad galbūt ir Adamui reikėjo išsilieti, kai anąkart jis užsipuolė Bobą dėl Džimio.

Įdomu, svarstė Bobas, kaip sureaguotų Adamas, jei sužinotų visą tiesą apie savo žmoną? Ne apie tą išdavystę, apie kurią jis dabar manėsi žinąs. Bet visą tiesą.

Ką gi, pagalvojo Bobas, palengva bėgdamas aikštės link, netrukus jis sužinos, ar ne?

22

Buvo antra nakties, kai Adamas šį tą prisiminė — arba, tiksliau, prisiminė vieną žmogų.

Siuzaną Houp iš Najako, Niujorke.

Tai ji paskatino Koriną apsilankyti „Suvaidink nėštumą" svetainėje. Nuo to juk viskas ir prasidėjo, ar ne? Korina susipažįsta su Siuzana. Ši apsimeta esanti nėščia. Korina dėl kažkokios priežasties nusprendžia padaryti tą patį. Galbūt. O tada pasirodo nepažįstamasis.

Adamas įsijungė savo išmaniajame paieškos sistemą ir įvedė žodžius *Siuzana Houp Najakas, Niujorkas.* Jis nesitikėjo, kad tai suveiks, nes veikiausiai ši moteris prisistatė netikru vardu arba pasisakė esanti iš išgalvotos vietos, kaip ir jos netikras nėštumas, tačiau rezultatas iššoko beveik akimirksniu.

Baltieji puslapiai skelbė Siuzaną Houp iš Najako Niujorke esant trisdešimties trisdešimt penkerių metų amžiaus. Buvo nurodyti jos telefonas ir adresas. Adamas jau ketino užsirašyti informaciją, bet prisiminė, ko jį prieš kelias savaites buvo išmokęs Rajanas, — vienu metu nuspausti du mygtukus ir padaryti telefono ekrano nuotrauką. Jis pabandė, tada patikrino vaizdą nuotraukų galerijoje ir įsitikino, kad viskas įskaitoma.

Tada išjungė telefoną ir pamėgino vėl užsnūsti.

*

Ankštas gyvenamasis kambarys senio Rinskio name atsidavė valikliu ir kačių šlapimu. Kambarys buvo sausakimšas, bet tai reiškė, kad jame grūdosi galbūt dešimt žmonių. Visgi Adamui tik to ir reikėjo. Jis pastebėjo pliką vyruką, kuris paprastai rašydavo į *The Star-Ledger* sporto skiltį. Taip pat čia buvo žurnalistė iš *The Bergen Record,* kuri jam patiko. Pasak Adamo nepaprastojo pagalbininko Endžio Gribelio, dalyvavo *Asbury Park Press ir New Jersey Herald.* Didesnieji dar nesusidomėjo, tačiau *News 12 New Jersey* buvo atsiuntę operatorių komandą.

To pakaks.

Adamas palinko arčiau Rinskio.

— Jūs tikras, kad atlaikysite?

— Gal juokauji? — Senis išrietė antakį. — Tik teks pasistengti, kad neįsijausčiau.

Trys reporteriai buvo susigrūdę ant plastiku uždengtos sofos. Kiti stovėjo atsirėmę į pianiną prie sienos. Ant tolimosios sienos kabėjo inkilo formos laikrodis su gegute. Ant staliuko rikiavosi dar daugiau porcelianinių figūrėlių. Kadaise buvęs gauruotas kilimas dabar gulėjo sutryptas į kažką, kas priminė dirbtinę velėną.

Adamas dar kartą pasitikrino savo telefoną. Taškelis, rodantis Korinos buvimo vietą, vis dar nepajudėjo. Ji arba nepasikrovė telefono, arba... dabar nėra prasmės apie tai galvoti. Reporteriai žiūrėjo į jį viltingai ir kartu skeptiškai — pusiau „pažiūrėkime, ką turi", pusiau „tai laiko švaistymas". Adamas žengė į priekį. Ponas Rinskis liko savo vietoje.

— Tūkstantis devyni šimtai septyniasdešimtais metais, — pradėjo Adamas be įžangos, — Maiklas Dž. Rinskis sugrįžo namo atitarnavęs savo šaliai pačiuose priešiškiausiuose Vietnamo mūšio laukuose. Jis sugrįžo čionai, į savo gimtąjį miestą, ir vedė mokyklos laikų meilę, Junisę Šafer. Tada, pasinaudojęs pinigais, kuriuos užsidirbo kaip karys, Maikas Rinskis nusipirko namą.

Adamas patylėjo. Tada pridūrė:

— Šį namą.

Reporteriai ėmė užsirašinėti.

— Šiame name Maikas ir Junisė pagimdė bei užaugino tris berniukus. Maikas gavo darbą vietinėje policijos nuovadoje, pradėjo kaip naujokas patrulis ir pakilo karjeros laiptais iki vado. Abudu su Junise daugelį metų buvo svarbūs šios bendruomenės nariai. Jie savanoriavo vietinėje prieglaudoje, miestelio bibliotekoje, Bidžio krepšinio programoje, Liepos ketvirtosios parade. Per šiuos penkiasdešimt metų Maikas ir Junisė palytėjo ne vieną šio miestelio gyvenimą. Jie sunkiai triūsė. Po įtemptos darbo dienos Maikas į šį namą grįždavo pailsėti. Vyras pats suremontavo vandens šildymo sistemą rūsyje. Jo vaikai užaugo, baigė mokyklas ir išvyko. Maikas ir toliau dirbo, kol pagaliau, po trisdešimties metų, išmokėjo paskolą. Dabar šis namas priklauso jam — namas, kuriame visi šiuo metu esame.

Adamas dirstelėjo už savęs. Tarsi gavęs ženklą — tiesą sakant, tai ir buvo ženklas — senis nunarino pečius, nutaisė ištįsusį veidą ir pakėlė priešais save seną įrėmintą Junisės nuotrauką.

— Bet tada, — tęsė Adamas, — Junisė Rinski susirgo. Gerbdami jos privatumą, mes nesileisime į smulkmenas. Tačiau Junisė myli šį namą. Jis suteikia jai paguodos. Dabar naujos vietos jai kelia baimę, ir moteris ramybę atranda ten, kur jiedu su mylimu vyru užaugino Maiką jaunesnįjį, Denį ir Bilį. Ir dabar, po viso gyvenimo darbo ir aukos, valdžia nori atimti iš jos šį namą, jos namus.

Krebždėjimas nutilo. Adamas norėjo užakcentuoti šį momentą, todėl ištiesė už savęs ranką, susirado butelį vandens ir gurkštelėjo. Kai vėl prakalbo, jo balsas kunkuliavo ir trūkčiojo iš sunkiai valdomo įniršio.

— Valdžia nori išmesti Maiką ir Junisę iš jų vienintelių kada nors turėtų namų, kad kažkoks turtingas konglomeratas galėtų juos nugriauti ir pastatyti „Bananų respubliką". — Ne visai tiesa, pagalvojo Adamas, bet panašu. — Šis žmogus, — Adamas mostelė-

jo už savęs į senį Rinskį, kuris entuziastingai vaidino savo vaidmenį, netgi sugebėjo kažkaip susitraukti, — šis Amerikos didvyris ir patriotas tiesiog nori išsaugoti namą, kurį taip sunkiai užsidirbo. Tai viskas. O jie nori jį atimti. Aš klausiu jūsų: ar tai panašu į Jungtines Amerikos Valstijas? Ar mūsų valdžia atima iš sunkiai dirbančių žmonių nuosavybę ir atiduoda ją turtuoliams? Ar mes mėtome karo didvyrius ir pagyvenusias moteris į gatves? Ir lyg niekur nieko atimame iš šių žmonių namus po to, kai jie visą gyvenimą dirbo, kad juos išmokėtų? Ar mes traiškome jų svajones tik tam, kad būtų pastatytas dar vienas prekybos centras?

Dabar visi žiūrėjo į senį Rinskį. Netgi Adamas visai rimtai užsivedė. Žinoma, jis kai ką nutylėjo, pavyzdžiui, kad Rinskiams buvo pasiūlyta daugiau nei vertas jų namas, tačiau dabar kalba ne apie tai. Advokatai — šališki žmonės. Kita pusė viską pateiks sau palankioje šviesoje. Reikia būti šališkam. Taip veikia ši sistema.

Kažkas nufotografavo senį Rinskį. Tada dar kažkas. Pakilo rankos norinčiųjų užduoti klausimą. Vienas reporteris šūktelėjo, klausdamas senio Rinskio, kaip jis jaučiasi. Šis vaidino puikiai, atrodė sutrikęs ir pažeidžiamas, ne tiek piktas, kiek išmuštas iš vėžių. Jis gūžtelėjo, kilstelėjo žmonos nuotrauką ir atsakė paprastai:

— Junisė savo paskutines dienas nori praleisti čia.

Geimas, setas, mačas, pagalvojo Adamas.

Tegu kita pusė pateikia faktus, kaip jie nori. Skambios frazės — jų arkliukas. Geresnė istorija — ir iš tiesų kaip tik to nori žiniasklaida, ne nuoširdžios istorijos, bet geriausios — priklauso jiems. Kas pasiūlys įtikinamesnį pasakojimą — didžiulis konglomeratas išmeta karo didvyrį ir jo sergančią žmoną iš namų, ar užsispyręs senis trukdo naujoms statyboms, neimdamas pinigų ir nepersikeldamas į geresnę vietą?

Nereikia nė spėlioti.

Po pusvalandžio, išėjus reporteriams, Gribelis nusišypsojo ir paplekšnojo Adamui per petį.

— Tau skambina meras Gušas.

Adamas paėmė telefoną.

— Sveiki, pone mere.

— Manai, tai suveiks?

— Ką tik skambino *Today* laida. Rytoj iš ryto jie nori paimti iš mūsų išskirtinį interviu. Aš dar neatsakiau jiems.

Adamas blefavo, bet gana įtikinamai.

— Ar žinai, koks greitas žinių ciklas šiomis dienomis? — atkirto Gušas. — Mes galime jus aplenkti.

— O, aš taip nemanau, — nenusileido Adamas.

— Kodėl ne?

— Nes kol kas mūsų byla objektyvi ir juridinė. Bet kitas mūsų žingsnis bus kitoks.

— Ką tai reiškia?

— Tai reiškia, jog mes atskleisime, kad meras, kuris taip stengiasi išmesti senukų porą iš jų namų, gali turėti asmeninių nuoskaudų dėl to, jog sąžiningas faras kartą buvo jį suėmęs, nors vėliau ir paleido.

Tyla. Tada:

— Aš buvau jaunas.

— Taip, esu tikras, tai gerai nuskambės spaudoje.

— Tu nežinai, su kuo turi reikalą, bičiuli.

— Regis, gana gerai nutuokiu, — atsiliepė Adamas. — Gušai?

— Ką?

— Statyk savo naują kaimą aplink šį namą. Tai įmanoma. O, ir geros dienos.

Rinskių namai ištuštėjo.

Adamas išgirdo barškant klaviatūrą iš virtuvės pusryčių kampelio. Įžengęs į kambarį, jis apstulbo, kai pamatė šitiek jį supančių technologijų. Ant staliuko stovėjo du plačiaekraniai kompiuteriai ir lazerinis spausdintuvas. Viena siena atrodė tarsi skelbimų lenta.

Ant jos buvo prismaigstyta nuotraukų, laikraščių iškarpų, straipsnių iš interneto.

Rinskio skaitymo akiniai buvo nukarę žemai ant nosies. Ekrano šviesoje jo akys atrodė dar mėlynesnės.

— Kas gi čia? — paklausė Adamas.

— Tiesiog stumiu laiką. — Jis atsilošė ir nusiėmė akinius. — Tai mano hobis.

— Naršyti internete?

— Ne visai. — Rinskis parodė už savęs. — Matai šią nuotrauką?

Joje buvo mergina, užsimerkusi, Adamo nuomone, maždaug nuo aštuoniolikos iki dvidešimties.

— Ji mirusi?

— Nuo tūkstantis devyni šimtai aštuoniasdešimt ketvirtųjų, — atsakė Rinskis. — Jos kūnas buvo rastas Madisone, Viskonsino valstijoje.

— Studentė?

— Abejoju, — tarė jis. — Studentės tapatybę būtų lengviau nustatyti. O šitos iki šiol niekas neatpažino.

— Tai ji Džeinė Dou*?

— Taip. Supranti, su keliais bičiuliais internete bandome išspręsti šią mįslę. Dalijamės informacija.

— Jūs tiriate senas bylas?

— Bent jau bandome, — vyras kreivai šyptelėjo Adamui. — Kaip sakiau, tai tik hobis. Kad senas faras turėtų ką veikti.

— Ei, aš turiu vieną klausimą jums.

Rinskis mostelėjo ranka, ragindamas klausti.

— Man reikia susitikti su liudininke. Ir labai norėčiau padaryti tai asmeniškai.

— Visada geriau, — pritarė Rinskis.

— Taip, bet nesu tikras, ar ji namuose, ir nenoriu jos perspėti ar prašyti susitikti.

* Neatpažintas moteriškos lyties lavonas paprastai vadinamas Džeinėmis Dou.

— Nori nustebinti ją?

— Taip.

— Kuo ji vardu?

— Siuzana Houp, — pasakė Adamas.

— Turi jos telefono numerį?

— Taip, Endis surado man jį internete.

— Gerai. Ar toli ji gyvena?

— Maždaug dvidešimt minučių kelio.

— Duok man tą numerį. — Rinskis atkišo ranką ir pakrutino pirštus. — Parodysiu tau vieną farų gudrybę, kuria galėsi pasinaudoti, tik būčiau dėkingas, jei daugiau niekam neprasitartum.

Adamas ištiesė jam telefoną. Rinskis vėl užsidėjo akinius, pasiėmė kažkokį juodą telefoną, kokį Adamas buvo matęs tik vaikystėje, ir surinko numerį.

— Nesijaudink, — tarė jis. — Mano numeris ir tapatybė blokuojami.

Po dviejų signalų atsiliepė moteriškas balsas:

— Alio?

— Siuzana Houp?

— Kas skambina?

— Aš dirbu „Ekmi" kaminų valymo tarnyboje...

— Nedomina, išbraukite mane iš savo sąrašo.

Trakšt.

Rinskis truktelėjo pečiais ir nusišypsojo.

— Ji namie.

23

Kelionė užtruko lygiai dvidešimt minučių.

Adamas sustojo prie vieno iš tų liūdnų, nuobodžių plytinių daugiabučių su mažomis vejomis, kuriuose gyveno jaunos poros, taupančios pirmajam namui, arba išsiskyrę tėčiai, kurie buvo ban-

krutavę ir/arba norėjo būti arčiau savo vaikų. Jis susirado 9B butą ir pasibeldė į duris.

— Kas ten?

Moteriškas balsas. Ji neatidarė durų.

— Siuzana Houp?

— Ko jūs norite?

Tiesą sakant, jis nebuvo tam pasiruošęs. Kažkodėl keistai tikėjosi, kad ji atidarys duris, pakvies į vidų, ir tada jis galės paaiškinti savo apsilankymo priežastį, net jei pats dar nebuvo tikras, kokia ji. Siuzana Houp buvo potenciali plona gija, silpna jungtis su tuo, kas privertė Koriną pabėgti. Galbūt jam pavyktų švelniai trukteléti tą siūlą ir, supainiojant metaforas, ką nors sužinoti.

— Aš Adamas Praisas, — prisistatė jis uždarytoms durims. — Korina mano žmona.

Tyla.

— Ar prisimenate ją? Koriną Prais?

— Jos čia nėra, — pasigirdo balsas, kuris, jo manymu, buvo Siuzanos Houp.

— Aš ir nemaniau, — atsiliepė Adamas, nors dabar, kai apie tai pagalvojo, suvokė visgi turėjęs tą menką neišsakytą viltį, jog surasti Koriną nebus sunku.

— Ko jūs norite?

— Ar galime šnekteléti?

— Apie ką?

— Apie Koriną.

— Tai ne mano reikalas.

Šūkaliotis pro duris, žinoma, buvo nemandagu, tačiau Siuzana Houp, akivaizdu, dar nebuvo pasirengusi atidaryti. Adamas nenorėjo jos spausti ir visiškai nutraukti kontaktą.

— Kas ne jūsų reikalas? — paklausė jis.

— Jūs ir Korina. Kad ir kokių bėdų turite.

— Kodėl manote, kad mes turime bėdų?

— Ko dar čia būtumėt?

Iš tiesų, ko. Taškas Siuzanos Houp naudai.

— Ar žinote, kur Korina?

Dešinėje, tolėliau ant tako, paštininkas įtariai nužvelgė Adamą. Nenuostabu. Čia, matyt, pasirodo ne vienas išsiskyręs tėtis, tačiau yra ir išsiskyrusių mamų. Adamas linktelėjo paštininkui parodydamas, esą neturi jokių piktų kėslų, tačiau tai, rodės, nepadėjo.

— Iš kur man žinoti? — atsiliepė balsas.

— Ji dingo, — tarė Adamas. — Aš bandau ją surasti.

Praėjo keletas sekundžių. Adamas žengė žingsnį atgal, laikydamas rankas prie šonų, stengdamasis atrodyti kaip įmanoma nekalčiau. Pagaliau durys šiek tiek prasivėrė. Grandinėlė tebebuvo savo vietoje, tačiau dabar jis galėjo matyti dalelę Siuzanos Houp veido. Adamas vis dar vylėsi įeiti į vidų, atsisėsti, pasikalbėti akis į akį, sukelti užuojautą, nuginkluoti, nukreipti jos mintis — padaryti viską, ko prireiks. Bet jei Siuzana Houp jaučiasi saugiau su grandinėle, tebūnie.

— Kada paskutinį kartą matėte Koriną? — paklausė jis moters.

— Labai seniai.

— Kaip seniai?

Adamas pastebėjo, kaip jos akys nukrypo į dešinę. Jis nelabai tikėjo ta teorija, jog galima pasakyti, kada žmogus meluoja pagal tai, kaip juda jo akys, tačiau Adamas tikrai žinojo, kad kai žmogus pažiūri į viršų, o po to dešinėn, tai paprastai reiškia, jog vizualiai *prisimena*, kas buvo, o žiūrėjimas kairėn reikštų, kad jis *kuria* prisiminimus. Žinoma, tuo negalima pasikliauti kaip ir dauguma bendrųjų dėsnių, ir vizualinis kūrimas nereiškia, kad žmogus meluoja. Jei paprašytum pagalvoti apie raudoną karvę, jis būtų priverstas kurti vizualiai, o tai nėra melas ar suktybė.

Vis dėlto jam neatrodė, kad Siuzana Houp meluoja.

— Gal prieš dvejus trejus metus.

— Kur?

— „Starbucks“ kavinėje.

— Tai jūs nematėte jos nuo...

— Nuo tada, kai ji suprato, jog aš meluoju apie savo nėštumą, — užbaigė ji. — Teisingai.

Adamas tokio atsakymo nesitikėjo.

— Ir nekalbėjote telefonu?

— Nesikalbėjome telefonu, nerašėme viena kitai nei elektroninių, nei kitokių laiškų. Apgailestauju, negaliu jums padėti.

Paštininkas judėjo nuo dėžutės prie dėžutės, nuolat žvilgčiodamas į Adamą. O Adamas ranka prisidengė akis nuo saulės.

— Žinot, Korina pasekė jūsų pavyzdžiu.

— Ką norite tuo pasakyti? — paklausė ji.

— Jūs žinote, ką noriu pasakyti.

Pro durų plyšį jis pamatė, kaip Siuzana Houp linktelėjo.

— Taip, ji daug manęs klausinėjo.

— Ko klausinėjo?

— Kur aš pirkau pilvo imitaciją, kaip gavau ultragarso tyrimo nuotraukų ir panašių dalykų.

— Ir jūs nukreipėte ją į „Suvaidink nėštumą“ svetainę.

Siuzana Houp uždėjo kairę ranką ant durų rėmo.

— Niekur aš jos nenukreipiau, — jos balsas šiek tiek paaštrėjo.

— Ne tai turėjau galvoje.

— Korina paklausė, ir aš papasakojau apie tai. Ir viskas. Bet taip, ji pernelyg smalsavo. Tarsi mudvi būtume artimos sielos.

— Nesuprantu.

— Aš maniau, kad ji pasmerks mane. Juk dauguma taip ir padarytų, tiesa? Ir kas galėtų juos kaltinti? Keistuolė, apsimetinėjanti nėščiąja. Tačiau Korina mane jautė tarsi giminingą sielą. Ji iškart mane suprato.

Nuostabu, pagalvojo Adamas, tačiau sarkazmą pasilaikė sau.

— Prašau atleisti už įžūlumą, — lėtai ištarė jis, — bet ar labai melavote mano žmonai?

— Ką turite galvoje?

— Visų pirma, — jis parodė į ranką ant durų rėmo, — ant jūsų piršto nėra vestuvinio žiedo.

— Oho, jūs tikras šių dienų Šerlokas?

— Ar bent buvote ištekėjusi?

— Taip.

Dabar jos balse Adamas išgirdo apgailestavimą ir akimirką pasirodė, kad ji patrauks ranką ir užtrenks duris.

— Atsiprašau, — tarė Adamas. — Nenorėjau...

— Tai buvo jo kaltė.

— Kokia kaltė?

— Kad mes negalėjome susilaukti vaikų. Todėl Haroldas turėjo labiau suprasti, ar ne? Juk jo spermoje buvo per mažai spermatozoidų. Tai jis šaudė tuščiais šoviniais. Jo spermatozoidai plaukė per lėtai. Tai buvo vyro kaltė, tačiau jis buvo nekaltas, jei suprantat, ką noriu pasakyti.

— Suprantu, — patikino Adamas. — Tai iš tiesų jūs niekada nebuvote pastojusi?

— Niekada, — patvirtino Siuzana, ir jis išgirdo didžiulį nusivylimą jos balse.

— Korinai sakėte, kad pagimdėte negyvą kūdikį.

— Maniau, kad galbūt tada ji geriau mane supras. Arba nesupras. Tiesą sakant, atvirkščiai. Kad ji vis tiek mane užjaus. Bet aš taip troškau pastoti, ir galbūt tai buvo mano kaltė. Haroldas tai matė. Todėl ėmė tolti. Galbūt. O gal jis niekada ir nemylėjo manęs. Nebežinau. Bet aš visuomet norėjau vaikų. Net būdama maža mergaitė svajojau apie didelę šeimą. Mano sesuo Sara, kuri visados tvirtindavo, kad neturės nė vieno, dabar turi tris. Ir aš pamenu, kokia ji buvo laiminga, kai laukėsi. Kaip ji švytėjo. Veikiausiai aš norėjau sužinoti, koks tai jausmas. Sara tvirtino, kad būdama nėščia jautėsi labai svarbi, nes visi teiraudavosi, kada gims kūdikis, linkėdavo jai sėkmės ir viso kito. Todėl vieną dieną aš padariau tai.

— Apsimetėte, kad laukiatės?

Siuzana linktelėjo pro durų plyšį.

— Iš pradžių tai buvo tarsi pokštas. Norėjau pažiūrėti, kas bus. Pasirodė, Sara teisi. Žmonės atidarydavo man duris. Jie siūlydavosi panešėti mano pirkinius ar užleisti vietą stovėjimo aikštelėje. Aplinkiniai teiraudavosi, kaip man sekasi, ir atrodė, jog jiems tikrai rūpi mano atsakymas. Žmonės užsikabina už narkotikų, ar ne? Jiems ima patikti toji apsvaigimo būsena, ir aš skaičiau, kad tai dėl dopamino, kuris sukelia pasitenkinimą. Taip atsitiko ir man. Tai buvo mano atpalaiduojantis dopaminas.

— Jūs vis dar darote tai? — paklausė Adamas, nors nesuprato, kodėl jam tai rūpi. Siuzana Houp papasakojo jo žmonai apie tą svetainę. Jis jau išsiaiškino tai. Nieko naujo čia nebesužinosi.

— Ne, — atsakė ji. — Kaip ir visi narkomanai, aš lioviausi, kai pasiekiau dugną.

— Gal pasakytumėt, kada tai atsitiko?

— Prieš keturis mėnesius. Kai apie tai sužinojo Haroldas ir išmetė mane kaip panaudotą nosinę.

— Man labai gaila, — ištarė jis.

— Nereikia. Taip tik geriau. Dabar aš gydausi, ir kol sergu šia liga — aš esu savimi, ne kažkuo kitu. Haroldas nemylėjo manęs. Štai ką dabar suprantu. Gal jis niekada manęs nemylėjo, nežinau. O gal liovėsi mylėjęs, kai pradėjo nekęsti. Vyras negali turėti vaikų, ir tai skaudžiai žeidžia jo vyriškumą. Galbūt dėl to. Kad ir kaip būtų, aš ieškojau patvirtinimo kitur. Mūsų ryšys liko užnuodytas.

— Man labai gaila, — pakartojo Adamas.

— Nieko tokio. Jūs ne to čia atėjote. Pasakysiu tik tiek, jog džiaugiuosi, kad nesumokėjau tų pinigų. Galbūt tas vyrukas, kuris išklojo Haroldui mano paslaptį, padarė man didžiausią paslaugą.

Adamo krūtinę nutvilkė šaltis, kuris išplito iki jo pirštų. Jo balsas buvo tarsi nesavas, atsklidęs kažkur iš toli:

— Koks vyrukas?

— Ką?

— Jūs pasakėte, kad kažkoks vyras išklojo sutuoktiniui jūsų paslaptį, — patikslino Adamas. — Koks vyras?

— O Dieve. — Pagaliau Siuzana Houp atidarė duris ir sielvarto pilnomis akimis pažiūrėjo į jį. — Jis papasakojo ir jums.

24

Adamas atsisėdo ant sofos priešais Siuzaną Houp. Jos buto sienos buvo baltos, baldai balti, visgi kažkodėl jis atrodė tamsus ir slegiantis. Čia buvo langai, tačiau pro juos vidun beveik neprasiskverbė natūrali šviesa. Bute nebuvo jokių matomų dėmių ar purvo, visgi jis atrodė nešvarus. Paveikslai, jei juos galima taip pavadinti, tinkamesni „Motel 6“ tinklui.

— Ar taip sužinojote apie netikrą nėštumą? — paklausė Siuzana Houp. — Ar tas vyrukas aplankė ir jus?

Adamas sėdėjo, vis dar negalėdamas atsikratyti to šalčio. Siuzana Houp buvo sukėlusi savo plaukus į aukštą kuodą, tačiau vėžlio kiauto šukos laikė vos kelias vietoje išlikusias sruogas. Jos dešinį riešą puošė daugybė apyrankių kaip čigonės, ir kai ji pajudėdavo, jos sužvangėdavo. Moters akys buvo didelės ir dažnai mirksėjo; jaunystėje tokios akys sudarytų energingumo ir gyvumo įspūdį, tačiau dabar ji atrodė tarsi lauktų smūgio.

Adamas palinko į priekį.

— Jūs pasakėte, kad nesumokėjote pinigų.

— Taip.

— Papasakokite man, kas buvo.

Siuzana Houp atsistojo.

— Gal norėtumėt vyno?

— Ne.

— Man turbūt taip pat nederėtų gerti.

— Kas atsitiko, Siuzana?

Ji ilgesingai pažvelgė virtuvės link. Adamas prisiminė kitą kvotos, o galbūt net gyvenimo, taisyklę: alkoholis nuslopina susivaržymą. Jis prakalbina žmones, ir nors mokslininkai dar tik dis-

kutuoja apie tai, Adamas buvo įsitikinęs, kad alkoholis — tikras tiesos serumas. Kad ir kaip būtų, jei jis priimtų jos vaišingumą, Siuzana veikiausiai daugiau papasakotų.

— Visgi išgerčiau nedidelę taurę, — apsisprendė jis.

— Baltojo ar raudonojo?

— Nesvarbu.

Ji pasuko į virtuvę energingu žingsniu, kuris kažkaip nederėjo prie šios slegiančios aplinkos. Priėjusi prie šaldytuvo, Siuzana tarė:

— Aš pusę dienos dirbu kasininke „Kohl's" universalinėje parduotuvėje. Man ten patinka. Gaunu nuolaidų darbuotojams, o ir žmonės ten puikūs.

Ji ištraukė dvi taures ir ėmė pilti vyną.

— Tai štai, vieną dieną per pietų pertrauką aš išeinu į kiemą. Vidiniame kieme jie ten turi staliukų. Aš išeinu, o tas vyrukas su beisbolo kepuraite laukia manęs.

Beisbolo kepuraitė. Adamas nurijo gumulą.

— Kaip jis atrodė?

— Jaunas, baltasis, liesas. Netgi, sakyčiau, apšepęs. Žinau, skamba keistai, ypač turint galvoje, kas atsitiko toliau, bet jis elgėsi maloniai. Tartum būtų mano draugas. Jis taip šypsojosi, kad aš truputį apsiraminau.

Moteris pripylė taures.

— Ir kas atsitiko? — paklausė Adamas.

— Lyg iš giedro dangaus jis staiga klausia: ar jūsų vyras žino? Aš stabteliu, ištariu atsiprašau, kažką panašaus. O jis ir sako: ar jūsų vyras žino, kad jūs vaidinate nėščiąją?

Siuzana paėmė vieną taurę ir nugėrė didelį gurkšnį. Adamas atsistojo ir priėjo prie jos. Moteris padavė jam taurę ir ištiesė savąją, norėdama susidaužti. Jis taip ir padarė.

— Tęskit, — tarė Adamas.

— Jis paklausė, ar mano vyras žino, kad meluoju. Aš paklausiau, kas jis toks. Jis neatsakė. Tik pasakė kažką apie nepažįstamąjį,

kuris atskleidžia tiesą, kažką tokio. Pasakė turįs įrodymų, jog aš melavau apie savo nėštumą. Iš pradžių pagalvojau, kad jis matė mane Bukendse ar „Starbucks" kavinėje, kaip ir Korina. Bet aš jo nebuvau mačiusi, ir tas jo kalbėjimas... negalėjau suprasti.

Siuzana Houp nugėrė dar gurkšnį. Adamas taip pat paragavo. Vynas trenkė žuvimi.

— Tai va, tas vyrukas paprašė penkių tūkstančių dolerių. Sakė, kad jei sumokėsiu, jis išeis, ir aš niekada jo nebepamatysianti, tačiau — ir tai buvo labai keista — jis pridūrė, kad aš daugiau nebegalėsianti meluoti.

— Ką jis turėjo galvoje?

— Tai, ką pasakė. Jis pasakė taip: siūlau sandėrį. Tu sumoki man penkis tūkstančius dolerių ir liaujiesi vaidinti nėščiąją, o aš dingstu visam laikui. Bet jei aš ir vėl griebčiausi apgaulės — jis taip ir pasakė, *apgaulės,* — jis atskleistų mano vyrui tiesą. Dar jis pažadėjo, kad tai būsiąs vienkartinis mokestis.

— Ką jūs atsakėte?

— Visų pirma, aš paklausiau, iš kur man žinoti, kad galiu juo pasitikėti. Jei duočiau pinigų, iš kur man žinoti, kad jis nepaprašys daugiau?

— Ir ką jis atsakė?

— Jis vėl nusišypsojo man ta savo šypsena ir pasakė: mes taip nedarome, mes taip nedirbame. Ir, žinot, keista, bet aš patikėjau juo. Galbūt dėl tos šypsenos, gal ne, nežinau. Bet aš manau, kad jis man nemelavo.

— Visgi jūs nesumokėjote, ar ne?

— Iš kur žinote? O, pala, aš jau sakiau jums. Juokinga. Iš pradžių ėmiau sukti galvą, kaip aš gausiu tiek pinigų? Bet po to, kai stabtelėjau ir apmąsčiau viską, pagalvojau, palauk, ką blogo aš padariau? Melavau nepažįstamiems žmonėms. Bet juk Haroldui nemelavau, tiesa?

Adamas nugėrė dar gurkšnelį, kad jį kur galas tokį skonį.

— Taip.

— Galbūt, aš nežinau, gal pamaniau, kad tas vyrukas blefuoja. Galbūt man paprasčiausiai nerūpėjo. O gal aš net norėjau, kad jis papasakotų Haroldui. Tiesa išlaisvina žmogų, ar ne? Galbūt to aš ir norėjau. Haroldas supras, jog tai pagalbos šauksmas. Jis ims rodyti man daugiau dėmesio.

— Bet viskas nutiko ne taip, kaip tikėjotės, — įsiterpė Adamas.

— Nė iš tolo, — tarė ji. — Nežinau, kada ir kaip tas vyrukas papasakojo Haroldui. Bet papasakojo. Jis nurodė Haroldui svetainę, kad jis galėtų pamatyti visus dalykėlius, kuriuos užsisakiau iš tos netikro nėštumo svetainės. Haroldas įsiuto. Aš tikėjausi, kad jam atsivers akys ir vyras supras mano skausmą, tačiau iš tiesų viskas susiklostė atvirkščiai. Tai tik sužadino jo kompleksus. Visos tos nesąmonės, jog nesi tikras vyras, — viskas tiesiog suplūdo jam į galvą. Sudėtingas reikalas, sakyčiau. Vyras turėtų barstyti savo sėklą, o jei toji sėkla niekam tikusi — tai tarsi smūgis į paširdžius. Kvaila.

Ji nugėrė dar gurkšnį ir pažiūrėjo tiesiai jam į akis.

— Aš nustebusi, — tarė Siuzana.

— Dėl ko?

— Kad Korina pasirinko tą patį kelią. Buvau linkusi manyti, kad ji sumokėtų.

— Kodėl taip manote?

Siuzana gūžtelėjo.

— Nes ji mylėjo jus. Nes turėjo tiek daug ką prarasti.

25

Ar gali būti taip paprasta?

Ar gali visa tai būti nepavykęs mėginimas šantažuoti? Nepažįstamasis susirado Siuzaną Houp ir paprašė pinigų mainais į tylėjimą. Ji atsisakė sumokėti. Tada nepažįstamasis papasakojo jos vyrui apie žmonos netikrą nėštumą.

Ar taip atsitiko Korinai ir Adamui?

Viena vertus, viskas labai logiška. Houpai buvo šantažuojami. Kodėl taip negalėjo nutikti Korinai ir jam? Tu paprašai pinigų, negauni jų, tad viską iškloji. Toks šantažo modelis. Bet kai Adamas pajudėjo namų link, kai perkratė galvoje viską, ką išgirdo, jam kilo įtarimų. Kokių, jis nežinojo. Tačiau kažkodėl ši akivaizdi šantažo versija neišlaikė kvapo testo.

Korina buvo ryžtinga ir protinga. Ji buvo ta, kuri visais rūpinasi ir viską planuoja. Jei nepažįstamasis pagrasino šantažu, ir jei ji nusprendė nemokėti, Korina, toji uoli mokinė, būtų pasiruošusi. Visgi kai Adamas užsipuolė ją po tos akistatos su nepažįstamuoju, Korina sutriko. Ji neturėjo paruošto atsakymo. Beviltiškai tempė laiką. Jis nė neabejojo, kad Korina labai nustebo.

Kodėl? Jeigu buvo šantažuojama, negi jai nešovė į galvą, kad nepažįstamasis galėtų pasakyti Adamui?

Ir kaip ji sureagavo, a? Pabėgo? Argi tai protinga? Ji pabėgo taip skubiai ir bet kaip, beveik nepranešusi jam ir mokyklai, o labiausiai stebina, kad palikusi nežinioje berniukus.

Tai nebūdinga Korinai.

Kažkas čia ne taip.

Jis mintyse grįžo į tą vakarą Amerikos legiono salėje. Prisiminė nepažįstamąjį. Ir tą jauną blondinę, buvusią kartu su juo. Prisiminė, koks ramus, netgi susirūpinęs atrodė nepažįstamasis. Tas vyrukas nesilinksmino, pasakodamas Adamui, ką iškrėtė Korina, — jis niekuo nepriminė nei psichopato, nei sociopato, — bet vėlgi, jis nebuvo nusiteikęs ir dalykiškai.

Adamas šimtąjį kartą tą dieną pasitikrino telefono vietos nustatymo programą tikėdamasis, jog Korina pasikrovė savo telefoną Pitsberge. Ir dar kartą pasvarstė, ar ji nusprendė ten likti, ar tiesiog keliauja per Pitsbergą. Jis buvo įsitikinęs, kad žmona tik trumpam ten užsuko. Taip pat neabejojo, jog jau bus susivokusi, kad vienas iš berniukų galėjo surasti ją per telefono vietos nustaty-

mo programą, todėl paprasčiausiai išjungė telefoną, o galbūt rado būdą išjungti tą programą.

Gerai, tai jei Korina keliauja iš Siderfildo per Pitsbergą, kur ji traukia?

Adamas neturėjo supratimo. Bet kažkas čia tikrai, tikrai ne taip. Ot, ačiū tau, kapitone Akivaizdusis. Visgi Korina liepė jam nesikišti. Ar jis turėtų klausyti? Ar turėtų sėdėti ir laukti, kol viskas išsispręs? O gal grėsmė pernelyg reali, kad lauktų?

Gal jis turėtų kreiptis pagalbos? Ar turėtų skambinti į policiją, ar vis dėlto palikti viską, kaip yra?

Adamas negalėjo pasakyti, į kurią pusę būtų pakrypęs — abi galimybės atrodė sudėtingos, — bet staiga, kai įsuko į savo gatvę, tai tapo nebesvarbu. Privažiavęs prie savo namo, Adamas pastebėjo tris vyrus, stovinčius ant šaligatvio priešais jo veją. Vienas buvo jo kaimynas, Kalas Gotesmanas, kuris vis stumdė akinius ant savo nosies. Kiti du — tai Tripas Evansas ir Bobas Gastonas Beimas.

Kokio velnio?..

Akimirką, tik trumpą akimirką, Adamas pagalvojo blogiausia: kažkas siaubingo nutiko Korinai. Bet ne, jam praneštų ne šie vyrai. Atvyktų Lenas Gilmanas, miestelio policininkas, kurio du vaikai taip pat dalyvavo vartinio teniso programoje.

Tarsi išgirdęs jo mintis, tarnybinis automobilis su užrašu SIDERFILDO POLICIJOS DEPARTAMENTAS ant šono, įsuko į gatvę ir pajudėjo trijų vyrų link. Vairuotojo vietoje sėdėjo Lenas Gilmanas.

Adamo širdis smuktelėjo.

Jis paskubomis sustojo ir plačiai atidarė automobilio dureles. Gilmanas padarė tą patį. Kai Adamas išlipo ir išsitiesė, jo keliai vos laikėsi nesulinkę. Drebančiomis kojomis jis atskubėjo prie ketverto, susibūrusio tiesiai priešais Adamo namus.

Visi keturi rimtais veidais atsisuko į jį.

— Mums reikia pasikalbėti, — pasakė Lenas Gilmanas.

26

Bičvudo Ohajuje policijos vadei Johanai Grifin dar niekada neteko būti nužudymo vietoje.

Žinoma, ji buvo mačiusi ne vieną lavoną. Daugelis žmonių skambindavo į policiją aptikę mylimą žmogų, mirusį dėl natūralių priežasčių. O kur dar perdozavusieji ar savižudžiai — todėl taip, Johana ne kartą buvo susidūrusi su mirtimi. Taip pat per jos darbo policijoje metus įvyko gana daug tragiškų avarijų. Prieš du mėnesius sunkvežimis kirto ištisinę liniją ir įsirėžė į „Ford Fiesta“ — automobilio vairuotojas liko be galvos, o jo žmonos kaukolė buvo sutraiškyta kaip polistirolo puodelis.

Kraujas ir bjaurastis, netgi lavonai, negąsdino Johanos. Bet, o varge, šitai kėlė siaubą.

Kodėl? Visų pirma, žmogžudystė. Buvo sunku jau vien ištarti šį žodį. Žmogžudystė. Ištarkite jį garsiai ir pajuskite šaltį. Su niekuo nepalyginsi, iš tiesų. Vienas dalykas, kai prarandi gyvybę dėl ligos ar per nelaimingą atsitikimą. Tačiau kai iš tavęs atima gyvybę tyčia, kai kitas žmogus nusprendžia nutraukti tavo egzistavimą — tai ne tik nusikaltimas. Tai cinizmas. Nesuvokiamas žiaurumas. Tarsi kažkas vaidintų Dievą pačiu siaubingiausiu būdu.

Bet netgi su šituo Johana galbūt galėtų susitaikyti.

Johana stengėsi kvėpuoti lygiai, tačiau jautė, kaip vos spėja ryti orą. Ji stebeilijosi į lavoną. Haidė Dan žiūrėjo į ją nemirksinčiomis akimis. Jos kaktoje buvo kulkos skylutė. Antra kulka — o galbūt tai buvo pirma, kai geriau pagalvoji, — buvo sutraiškiusi moters kelio girnelę. Haidė nukraujavo ant savo rytietiško kilimo, pusvelčiui nusipirkto iš vyruko, vardu Ravis, kuris pardavinėjo juos tiesiai iš sunkvežimio priešais „Whole Foods“ parduotuvę. Johana ne kartą nepiktai buvo išvariusi Ravį, bet vyrukas, siūlęs savo pirkėjams aukštos kokybės gaminius ir šypseną, visuomet sugrįždavo.

Naujokas, dirbęs su ja, vaikis, vardu Norbertas Pendergastas, stengėsi nerodyti susijaudinimo. Jis prisigretino prie Johanos ir tarė:

— Apygardos policija jau pakeliui. Jie atims šią bylą iš mūsų, ar ne?

Taip, atims, žinojo Johana. Vietinė šio rajono policija leido dienas nagrinėdama eismo taisyklių pažeidimus, leidimus važiuoti dviračiu ar kartais kokį buitinį konfliktą. Svarbesnius nusikaltimus, kaip antai žmogžudystes, perimdavo apygardos pareigūnai. Todėl taip, po kelių minučių pasirodys didieji berniukai ir pamojuos savo mažais pimpaliukais, kad įsitikintų, jog visi supranta, kas čia vadovauja. Jie nustums ją į šoną, bet — Johana nenorėtų pasirodyti pernelyg melodramatiška — čia jos miestelis. Johana čia užaugo. Ji žinojo čionykštę padėtį. Ir pažinojo vietinius žmones. Pavyzdžiui, kad Haidė mėgo šokti, puikiai žaidė bridžą ir mokėjo šelmiškai, užkrečiamai juoktis. Ji žinojo, kad Haidei patiko eksperimentuoti su keistų spalvų nagų laku, kad jos mėgstamiausi serialai buvo „Merė Tailer Mur“ ir „Bręstantis blogis“ (taip, tokia buvo Haidė) ir kad ji nusipirko šį rytietišką kilimą, ant kurio nukraujavo, iš Ravio priešais „Whole Foods“ parduotuvę.

— Norbertai?

— Taip?

— Kur Martis? — paklausė Johana.

— Kas?

— Jos vyras.

Norbertas parodė už savęs.

— Jis virtuvėje.

Johana truktelėjo aukštyn kelnes — kad ir kiek ji stengėsi, policininko uniformos kelnių juosmuo niekaip jai netiko — ir pasuko į virtuvę. Jai įėjus, išblyškęs Marčio veidas kilstelėjo lyg truktelėtas už virvutės. Jo akys buvo kaip sudaužytas į šipulius marmuras.

— Johana?

Vyro balsas buvo duslus kaip vaiduoklio.

— Man labai gaila, Marti.

— Nesuprantu...

— Neskubėkime. — Johana prisitraukė virtuvinę kėdę — taip, tai buvo Haidės kėdė — ir atsisėdo priešais jį. — Turiu užduoti tau keletą klausimų, Marti. Ar tu nieko prieš?

Tie apygardos pimpaliukai ilgai narstys Martį kaip įtariamąjį. Jis to nepadarė. Johana tai žinojo, tačiau jiems aiškinti nebus prasmės, nes tiesa ta, kad ji žinojo, na, paprasčiausiai žinojo. Apygardos mulkiai tik pasijuoktų iš jos ir pasakytų, esą daugiausia tokių nusikaltimų įvykdo vyrai. Ką gi, puiku. Ir kas žino? Gal jie teisūs (neteisūs), bet kad ir kaip būtų, tie apygardos mulkiai tegu tiria šią versiją. Ji patyrinės kitas.

Martis abejingai linktelėjo.

— Ne, viskas gerai.

— Tu ką tik grįžai namo, tiesa?

— Taip. Buvau susirinkime Kolumbe.

Nėra reikalo klausti, kas galėtų tai patvirtinti. Apygardos mulkiai išsiaiškins.

— Ir kaip viskas buvo?

— Aš pastačiau automobilį kieme, — jo balsas buvo negyvas ir labai tolimas, netgi svetimas. — Atsirakinau duris savo raktu. Šūktelėjau Haidę — aš žinojau, kad žmona namie, nes jos automobilis stovėjo kieme. Įžengiau į poilsio kambarį ir...

Marčio veidas neatpažįstamai susiraukšlėjo, paskui įgavo pernelyg žmogišką išraišką. Paprastai Johana būtų davusi sielvartaujančiam sutuoktiniui laiko atsigauti, tačiau netrukus pasirodys tie apygardos mulkiai.

— Marti?

Jis pamėgino vėl susikaupti.

— Ar ko nors pasigedai?

— Ką?

— Gal jus apiplėšė?

— Nemanau. Nematau, kad ko nors trūktų. Nors iš tiesų tai nežiūrėjau.

Ne, tai ne apiplėšimas, sumojo Johana. Visų pirma, šiuose namuose nėra labai vertingų daiktų. Antra, Haidės sužadėtuvių žiedas, kuris, kaip Johana žinojo, priklausė moters senelei ir buvo pats brangiausias jos turimas daiktas, tebebuvo ant nužudytosios piršto. Vagis tikrai būtų jį pasiėmęs.

— Marti?

— A?

— Kas pirmas tau šovė į galvą?

— Ką nori tuo pasakyti?

— Kas galėjo tai padaryti?

Martis nutilo ir susimąstė. Tada jo veidas vėl išsikreipė.

— Tu juk pažįsti mano Haidę, Johana.

Pažįsti. Vis dar vartoja esamąjį laiką.

— Ji neturi nė vieno priešo visame pasaulyje.

Johana išsitraukė užrašų knygelę. Atsivertė tuščią puslapį ir įsistebeilijo į jį tikėdamasi, kad niekas nepamatys jos nuo ašarų sublizgusių akių.

— Pagalvok, Marti.

— Aš galvoju, — jis sudejavo. — O Dieve, turėsiu pasakyti Kimberlei ir berniukams. Kaip man reikės jiems pasakyti?

— Galiu padėti, jei nori.

Martis įsikibo į jos žodžius kaip į gelbėjimosi ratą.

— Tikrai?

Jis geras vyrukas, pagalvojo Johana, tačiau niekada nebuvo ganėtinai geras tokiai kaip Haidė. Mat Haidė buvo ypatinga. Ji buvo toks žmogus, šalia kurio visi pasijusdavo ypatingi. Paprasčiausiai Haidė buvo nuostabi.

— Vaikai tave dievina, juk žinai. Haidė taip pat tave labai mylėjo. Ji norėtų, kad tu tai padarytum.

Johana nepakėlė akių nuo tuščio lapo.

— Ar pastaruoju metu kas nors atsitiko?

— Kas? Nori pasakyti, kas nors panašaus į tai?

— Noriu pasakyti, bet kas. Gal sulaukėte kokių nors grasinančių skambučių? Gal Haidė įsivėlė į kokį ginčą „Macy's" parduotuvėje? Gal kas nors sustabdė ją 271 kelyje? Gal ji parodė didįjį pirštą, kai kas nors užlindo be eilės? Bet kas.

Jis lėtai papurtė galvą.

— Nagi, Marti. Pagalvok.

— Nieko, — ištarė jis. Vyras pažiūrėjo į ją skausmo iškreiptu veidu. — Aš nieko negaliu prisiminti.

— Kas čia vyksta?

Valdingas balsas nuskambėjo už jos nugaros, ir Johana suprato, kad jos laikas baigėsi. Ji atsistojo ir atsisuko į du apygardos mulkius. Prisistatė. Abu nužvelgė ją tarsi bijotų, kad ji gali pavogti sidabrą, tada pasakė, jog nuo šiol viską perims jie.

Tegu. Johana leis. Jie turi patirties tokiuose dalykuose, o Haidė nusipelno geriausio. Johana pasuko pro duris, leisdama žmogžudyscių skyriaus detektyvams imtis darbo.

Bet tegu ją skradžiai, jei ji neatliks savojo.

27

— Ar tavo vaikai namie? — paklausė Lenas Gilmanas.

Adamas papurtė galvą. Jie visi penki tebestovėjo ant šaligatvio. Lenas Gilmanas neatrodė kaip policininkas; savo šiurkščia išvaizda labiau priminė menininką. Adamui jis buvo panašus į vieną iš tų senstančių motociklininkų gaujų narių, kurie vis dar dėvi odinius drabužius ir kiurkso pigiuose baruose. Žilstantys Gilmano ūsai palei burnos kampučius buvo pageltę nuo nikotino. Jis mėgo vilkėti trumparankovius marškinėlius, netgi su uniforma, ir vyro rankos buvo tokios plaukuotos, kad galėjai supainioti jį su meška.

Minutėlę niekas nejudėjo, paprasčiausiai penketas miestelio tėtukų stoviniavo ant šaligatvio ketvirtadienio vakarą.

Kažkokia nesąmonė, pagalvojo Adamas, ir galbūt tai yra gerai.

Jei Lenas Gilmanas atvažiavo čia kaip policijos pareigūnas, kad praneštų pačią blogiausią žinią, tai kurių galų jis atsivestų Tripą, Gastoną ir Kalą?

— Gal galėtume įeiti į vidų ir pasikalbėti, — tarė Lenas.

— Apie ką?

— Būtų geriau, jei padarytume tai nuošaliau.

Adamas gundėsi pasakyti, kad jie ir taip toliau nuo akių, ant šaligatvio priešais jo veją, kur niekas kitas negali jų išgirsti, bet Lenas jau kulniavo takeliu, ir Adamas nebenorėjo atidėlioti pokalbio. Kiti trys laukė Adamo. Gastonas stovėjo nuleidęs galvą ir tyrinėjo žolę. Kalas nervingai trypčiojo, bet jis nuolatos būdavo toks. Tripas atrodė abejingas.

Adamas pajudėjo Lenui įkandin, kiti trys nusekė paskui. Kai jie priėjo prie durų, Lenas pasitraukė į šoną ir leido Adamui atrakinti duris. Prie jų prišoko Džersė, klapsėdama nagais į medines grindis, bet, matyt, pajutusi, jog kažkas negerai, tik tyliai ir trumpai pasisveikino. Džersė paskubomis įvertino situaciją ir nuslinko atgal į virtuvę.

Name stojo tyla, tokia tyla, kuri atrodo sąmoninga, tarsi net sienos ir baldai būtų susimokę nuščiūti. Adamas nesivargino būti mandagus. Jis nepasiūlė atsisėsti, nepaklausė, ar jie norėtų ko nors išgerti. Lenas Gilmanas pasuko į svetainę, tarsi ši vieta priklausytų jam arba kaip policininkas, patogiai besijaučiantis savo kailyje.

— Kas čia vyksta? — paklausė Adamas.

Lenas prakalbo už visą grupę.

— Kur Korina?

Adamą iškart užplūdo dvejopas jausmas. Pirmiausia, palengvėjimas. Jei Korina būtų sužeista ar dar blogiau, Lenas žinotų, kur ji. Todėl kad ir ko jie čia būtų atėję, net jei reikalas ir nemalonus, jis nėra tragiškas. Antra, baimė. Nes, regis, Korina kol kas saugi, tačiau kad ir kokia būtų šio apsilankymo priežastis, tiek policijos dalyvavimas, tiek Leno balso tonas rodo, jog reikalas iš tiesų rimtas.

— Jos nėra namuose, — pasakė Adamas.

— Taip, mes tai matome. Gal malonėtum pasakyti, kur ji?

— Gal malonėtum paaiškinti, kodėl klausi?

Lenas Gilmanas nenuleido akių nuo Adamo. Kiti vyrai stovėjo ir mindžiukavo.

— Kodėl mums neprisėdus?

Adamas jau žiojosi prieštarauti, kad tai jo namai ir kad jis pasakys, kada ir kur sėsti, tačiau toks ginčas atrodė beprasmiškas ir tuščias laiko gaišimas. Lenas sudribo į didžiulį fotelį, kuriame paprastai sėdėdavo Adamas, ir iškvėpė. Adamas pastebėjo, jog taip veikiausiai jis norėjo pademonstruoti savo valdžią, bet vėlgi, nėra reikalo raukytis dėl nereikšmingų dalykų. Kiti trys susėdo ant sofos tarsi tos „nieko nesakau, nieko negirdžiu, nieko nematau" beždžionėlės. Adamas liko stovėti.

— Kas, po galais, čia vyksta? — vėl paklausė Adamas.

Lenas Gilmanas pasiglostė ūsus tarsi šie būtų koks mažas gyvūnėlis.

— Aš tik noriu, kad viskas būtų aišku nuo pat pradžių. Esu čia kaip draugas ir kaimynas. Atėjau ne kaip policijos vadas.

— O, iškart ramiau.

Lenas nuleido negirdomis sarkazmą ir tęsė:

— Todėl kaip draugas ir kaimynas aš sakau, kad mes ieškome Korinos.

— Ir kaip draugas ir kaimynas, taip pat ir kaip susirūpinęs vyras, aš klausiu, kodėl.

Lenas Gilmanas linktelėjo, delsdamas atsakyti, bandydamas sugalvoti, kaip elgtis toliau.

— Žinau, kad vakar buvo užsukęs Tripas.

— Taip.

— Jis užsiminė apie vartinio teniso tarybos susirinkimą.

Lenas Gilmanas nutilo, kaip daro policininkai, laukdami ir tikėdamiesi, jog jų apklausiamas asmuo ką nors pasakys. Adamas puikiai žinojo šį metodą nuo tų laikų, kai dirbo prokuratūroje. Jis

taip pat žinojo, kad tie, kurie bando gudrauti, kurie stengiasi ištylėti ilgiau nei farai, paprastai kažką slepia. Adamas neslėpė. Jis taip pat norėjo viską greičiau išsiaiškinti, todėl dar kartą patvirtino:

— Taip.

— Korina neatėjo į susirinkimą. Ji tiesiog nepasirodė.

— Tai kas? Ar jai reikia vieno iš tėvų pateisinimo raštelio?

— Nešmaikštauk, Adamai.

Lenas teisus. Jam reikia sutramdyti savo sarkazmą.

— Ar tu tarybos narys, Lenai? — paklausė Adamas.

— Plačiąja prasme.

— Ką tai reiškia?

Lenas šyptelėjo ir skėstelėjo rankomis.

— Kad aš žinočiau. Tripas — prezidentas. Bobas — viceprezidentas. Kalas — sekretorius.

— Žinau, ir, vaje, esu sužavėtas. — Adamas vėl išbarė mintyse save už tokį toną. Dabar tikrai ne laikas. — Bet vis tiek nesuprantu, kodėl jūs visi ieškote Korinos.

— O mes nesuprantame, kodėl negalime jos rasti, — atrėmė Lenas, išskėsdamas savo mėsingas letenas. — Kažkokia mistika, ar ne? Mes išsiuntėme jai žinutę. Parašėme elektroninį laišką. Skambinome į jos mobilųjį ir jūsų namų telefoną. Prakeikimas, aš netgi užsukau į mokyklą. Ar žinojai tai?

Adamas nurijo atsakymą.

— Korinos ten nebuvo. Jos nebuvo darbe — ir jokio tėvų pateisinimo raštelio. Todėl aš pasikalbėjau su Tomu. — Tomas Gormanas buvo direktorius. Jis taip pat gyveno miestelyje ir turėjo tris vaikus. Tokie miesteliai kaip šis kartais būna labai kraujomaišiški. — Pasak jo, paprastai Korina nepraleidžia nė dienos, bet staiga ji kažkur dingo. Jis irgi susirūpinęs.

— Lenai?

— Taip?

— Gal gali liautis malęs šūdą ir pasakyti, kodėl tau taip rūpi surasti mano žmoną?

Lenas pažiūrėjo į tris beždžionėles ant sofos. Bobo veidas buvo akmeninis. Kalas įnirtingai valėsi akinius. Liko Tripas Evansas. Tripas krenkštelėjo ir tarė:

— Regis, yra tam tikrų neatitikimų dėl vartinio teniso finansų.

Pokšt.

O gal atvirkščiai. Namai dar labiau nutilo. Adamas galėjo prisiekti, kad girdi savo širdies plakimą krūtinėje. Jis sugraibė už savęs kėdę ir atsisėdo.

— Apie ką čia kalbate?

Bet, aišku, jis jau žinojo, ar ne?

Bobas atgavo savo balsą.

— O kaip manai, apie ką mes kalbame? — beveik piktai atkirto jis. — Sąskaitoje trūksta pinigų.

Kalas linktelėjo, tiesiog kad kažką darytų.

— Ir jūs manote?.. — Adamas neužbaigė minties.

Visų pirma, aišku, ką jie galvoja. Antra, jis netgi negalėtų garsiai ištarti tokio juokingo kaltinimo.

Bet ar jis juokingas?

— Neskubėkime daryti išvadų, — tarė Lenas, vaidindamas poną Blaivųjį protą. — Kol kas mes tik norime pasikalbėti su Korina. Kaip jau sakiau, esu čia kaip draugas ir kaimynas, galbūt kaip tarybos narys. Todėl mes visi čia. Esam Korinos draugai. Ir tavo. Norime, kad viskas liktų tik tarp mūsų.

Visi sulinksėjo.

— Ką tai reiškia?

— Tai reiškia, — toliau kalbėjo Lenas, sąmokslininkiškai palinkdamas į priekį, — kad jei reikalas bus ištaisytas, viskas tuo ir baigsis. Viskas liks šiame kambaryje. Niekas nieko neklausinės. Jei trūkumai bus panaikinti ir buhalterinė knyga ištaisyta — ką gi, mes nė neklausime, kaip ir kodėl. Visi gyvensime toliau.

Adamas tylėjo. Organizacijos visos tokios. Dangstymai ir melas. Dėl didesnio gėrio ir panašiai. Pro sutrikimą ir baimę prieš jo valią prasimušė pasibjaurėjimas. Bet tai beprasmiška. Jis turi

būti atsargus. Nors Lenas Gilmanas du kartus pakartojo „draugas/ kaimynas/ tarybos narys“ dainelę, vis dėlto jis policininkas. Atėjo čia ne iš mandagumo. Jis renka informaciją. Adamas turi įvertinti, kiek tos informacijos duoti.

— Šis neatitikimas, — tarė Adamas. — Ar jis didelis?

— Labai, — atsiliepė Lenas Gilmanas.

— Įvardinant skaičiais...

— Atleisk, tai konfidencialu.

— Negali būti, jog jūs rimtai galvojate, kad Korina padarytų ką nors panašaus...

— Kol kas, — pasakė Lenas Gilmanas, — mes tik norime su ja pasikalbėti.

Adamas nutilo.

— Kur ji, Adamai?

Žinoma, jis negalėjo jiems pasakyti. Netgi negalėjo mėginti paaiškinti. Adamą užvaldė jame slypintis advokatas. Kiek kartų jis yra perspėjęs savo klientus nekalbėti? Kiek kaltinamųjų nuosprendžių yra pateikęs vien todėl, kad kažkoks idiotas bandė išsisukti kalbėdamas?

— Adamai?

— Manyčiau, būtų geriau, jei dabar išeitumėt.

28

Danas Molinas bandė sulaikyti ašaras stebėdamas, kaip jo sūnus Kenis rikiuojasi keturiasdešimties jardų sprintui.

Kenis buvo gimnazijos abiturientas ir vienas perspektyviausių valstijos futbolininkų. Šiais metais vaikinui ypač gerai sekėsi, jis buvo pastebėtas ir pelnė pagarbą tarp talentų ieškotojų, ir štai dabar ruošiasi paskutiniam bendram renginiui. Danas stovėjo tribūnose, jausdamas tą pažįstamą adrenaliną, tą tėvišką išdidumą stebint, kaip jo dičkis sūnus — dabar Kenis svėrė 285 svarus —

rengiasi žengti prie starto linijos. Danas ir pats buvo stambus vyras, šešių pėdų dviejų colių, dviejų šimtų keturiasdešimties svarų. Kadaise taip pat žaidė futbolą, buvo valstijos komandos gynėjas, bet jis buvo per lėtas ir per mažas, kad patektų į I diviziją. Prieš dvidešimt metų Danas įkūrė savo verslą, baldų pristatymo įmonę, ir dabar turėjo du sunkvežimius ir devynis jam dirbančius vyrukus. Didžiosios parduotuvės dažniausiai turėjo savo pristatymo tarnybas. Danas aptarnavo nedideles tėvelių ir mamyčių parduotuves, nors jų, rodės, sulig kiekviena diena mažėjo. Didieji tinklai vis labiau spaudė jas, kaip ir tie dičkiai UPS ir FedEx spaudė jį.

Visgi Danas pragyvenimui užsidirbdavo. Kelios iš tų didžiųjų tinklų parduotuvių, prekiaujančios čiužiniais, neseniai nusprendė sumažinti savo sunkvežimių parką. Joms pasirodė, kad bus pigiau samdyti vietinius vyrukus, tokius kaip Danas. Tai padėjo. Todėl taip, Danas ne turtuolis, bet jam puikiai sekasi. Jiedu su Karle gyvena gražioje vietoje Spartoje, netoli ežero. Turi tris vaikus. Ronaldas — jauniausias. Jam dvylika. Karena — gimnazijos pirmaklasė, įžengė į tą lytinės brandos etapą, kai imama maištauti, kai norisi berniukų dėmesio. Danas tikėjosi, kad jam pavyks tai išgyventi. Ir, žinoma, Kenis, jo pirmagimis, gimnazijos abiturientas, pasirengęs tiesiu taikymu šauti į gero koledžo futbolo komandą. Alabamos ir Ohajo valstijos juo jau domisi.

Jei tik Keniui pavyks laimėti šį keturiasdešimties jardų bėgimą.

Stebint sūnų, Dano akys prisipildė ašarų. Visuomet taip atsitinka. Lyg ir nesmagu, kad šitaip reaguoja, bet negali nieko sau padaryti. Akis, kad niekas nepamatytų, ėmė slėpti po tamsiais akiniais per Kenio mokyklos renginius, tačiau tai negelbsti, kai renginys vyksta viduje, ir Kenis gauna kokį nors apdovanojimą, pavyzdžiui, kaip tada, kai per komandos vakarienę jį paskelbė Vertingiausiu žaidėju. Danas ten sėdėjo, ir staiga akys prisipildė ašarų, viena kita netgi nuriedėjo skruostais. Kai kas nors tai pastebėdavo, Danas pasiteisindavo esąs alergiškas ar peršalęs. Kas žino, galbūt jie patikėdavo. Karlei patiko toji vyro pusė, ji vadindavo jį jau-

triuoju Meškinu arba stipriai apkabindavo. Kad ir ką Danas yra padaręs, kad ir kokių klaidų būtų prikrėtęs gyvenime, jo didžiausias laimėjimas yra Karlė Eplgeit, kuri pasirinko jį savo gyvenimo partneriu.

Jei atvirai, Danas nemanė, kad Karlei irgi taip pasisekė. Tuo metu ji labai patiko Edžiui Tomsonui. Edžio šeima anksti įsipynė į „McDonald's" tinklą, susikrovė turtus. Miestelio laikraštis dabar nuolat rašydavo apie Edį ir jo žmoną Melindą, organizuojančius kokį nors labdaros pokylį ar dar ką nors. Karlė niekada nieko nesakė, bet Danas suprato, kad ją tai erzina. O gal tik pats taip galvoja? Jis jau nebesupaisė. Danas tik žino, kad kai jis mato savo vaikus tam tikrais ypatingais momentais, pavyzdžiui, žaidžiančius futbolą arba laiminčius apdovanojimus, akys iškart prisipildo ašarų. Jis tikras verksnys ir bando tai nuslėpti, bet Karlė žino tiesą ir jį už tai myli.

Šiandien Danas užsidėjęs tamsius akinius. Be jokios abejonės.

Atidžiai stebint talentų ieškotojams, Kenis tikrai puikiai atliko kitus testus — vertikalų šuolį, septyni prieš septynis rungtį, tą pozicinio karo išbandymą. Visgi keturiasdešimties jardų sprintas viską galutinai nulems. Jo tiesų kelią į kokį nors gerą universitetą. Ohajuje, Peno valstijoje, Alabamoje, galbūt net — o varge, baugu ir pagalvoti — Noterdame. Noterdamo universiteto skautas taip pat čia, ir Danas negalėjo nepastebėti, kad tas vyrukas įdėmiai stebi Kenį.

Tik vienas paskutinis bėgimas. Įveik jį per 5,2 ir tapsi auksiniu. Taip jie sakė. Jei nubėgi lėčiau, skautai praranda susidomėjimą, net jei visa kita buvo puiku. Jiems reikia 5,2 arba geriau. Jei Keniui pavyktų, jei Kenis nubėgtų tą distanciją per geriausią laiką...

— Jūs žinote, ar ne?

Nepažįstamas balsas privertė jį krūptelėti, tačiau Danas pamanė, kad tas vyrukas kalbasi ne su juo. Visgi kai jis paslapčia žvilgtelėjo į šoną, pamatė, kad kažkoks nepažįstamasis žiūri tiesiai į Dano akis po tamsiais akiniais.

Smulkus vyriokas, pagalvojo, bet vėlgi, Danui visi atrodė smulkūs. Ne žemas. Tik smulkus. Mažos plaštakos, plonos rankos, beveik gležnos. Vyrukas, kuris spoksojo į jį, išsiskyrė iš minios, nes buvo aišku, kad jam čia ne vieta. Jis neturėjo nieko, kas sietų jį su futbolu. Per mažas. Pernelyg vėpliškas. Didelė beisbolo kepuraitė užtraukta per žemai. Ir toji švelni, draugiška šypsena.

— Jūs kalbatės su manim? — paklausė Danas.

— Taip.

— Aš čia šiek tiek užsiėmęs.

Vyrukas nesiliovė šypsotis, kai Danas lėtai nusigręžė atgal į takelį. Stadione Kenis statė koją prie linijos. Danas stebėjo ir laukė, kada pasrūs jo upeliai iš akių.

Bet šį kartą jo akys išliko sausos.

Danas surizikavo ir atsigręžė. Vyrukas vis dar šypsojosi ir spoksojo.

— Ko jūs norite?

— Tai gali palaukti iki baigsis bėgimas, Danai.

— Kas gali palaukti? Iš kur žinote mano?..

— Ššš, pažiūrėkim, kaip jam seksis.

Stadione kažkas šūktelėjo: „Dėmesio, pasiruoškite", tada nuaidėjo šūvis. Danas skubiai atsigręžė į sūnų. Kenis puikiai startavo ir nuskubėjo savo takeliu it nevaldomas sunkvežimis. Danas nusišypsojo. Tik pabandykit sutrukdyti, pagalvojo jis. Kenis sutryps jus kaip žolės stiebelį.

Bėgimas truko vos kelias sekundes, tačiau atrodė ilgesnis. Vienas iš Dano naujųjų vairuotojų, kažkoks vaikis, dirbantis, kad išmokėtų studentišką paskolą, atsiuntė straipsnį, kuriame sakoma, kad laikas sulėtėja, kai patiri ką nors naujo. Ką gi, tai nauja. Gal todėl sekundės tiksėjo taip lėtai. Danas stebėjo, kaip jo sūnus gerina asmeninį keturiasdešimties jardų bėgimo rekordą, tuo užsitikrindamas vietą ten, kur tėvas niekada negalėjo patekti, ir kai Kenis kirto finišo liniją, įveikęs distanciją per 5,07, Danas suprato, kad tuoj prapliups ašaros.

Bet jos taip ir nepasipylė.

— Puikus laikas, — tarė vyriokas. — Tikriausiai didžiuojatės.

— Galite neabejoti.

Dabar Danas visiškai atsigręžė į nepažįstamąjį. Velniop jį. Tai yra viena nuostabiausių akimirkų jo gyvenime — galbūt pati nuostabiausia — ir jis tikrai neleis, kad kažkoks mulkis trukdytų.

— Ar mes pažįstami?

— Ne.

— Jūs skautas?

Nepažįstamasis nusišypsojo.

— Ar aš panašus į skautą, Danai?

— Iš kur žinote mano vardą?

— Aš daug ką žinau. Štai.

Nepažįstamasis ištiesė storą gelsvą voką.

— Kas čia?

— Jūs žinote, ar ne?

— Nesuprantu, kas, po galais, dedatės...

— Sunku patikėti, kad niekas anksčiau apie tai neužsiminė.

— Neužsiminė apie ką?

— Noriu pasakyti, pažiūrėkit į savo sūnų.

Danas atsigrįžo į takelį. Kenio veide švytėjo plati šypsena, ir jis žiūrėjo už šoninės linijos, ieškodamas tėvo pritarimo. Dabar Dano akys sublizgo nuo ašarų. Jis pamojavo, ir jo sūnus, kuris nesivalkiojo naktimis, negėrė, nerūkė žolės ir nesusidėjo su bloga kompanija, kuriam vis dar — taip, niekas tuo netikėjo — labiau patiko leisti laiką su savo senu tėvu, žiūrėti rungtynes ar kokį nors filmą per „Netflix“ kanalą, pamojavo atgal.

— Pernai jis svėrė, kiek, du šimtus trisdešimt, — tarė nepažįstamasis. — Jis priaugo penkiasdešimt devynis svarus ir niekas to nepastebėjo?

Danas susiraukė, nors jo širdis smuktelėjo.

— Tai vadinama brendimu, mulki. Ir sunkiomis treniruotėmis.

— Ne, Danai. Tai vadinama vinstrolu. Tai vadinama steroidais.

— Kuo?

— Narkotikais, gerinančiais fizinę veiklą. Geriausiai žinomi kaip steroidai.

Danas atsisuko ir prisikišo prie pat nepažįstamojo veido. Nepažįstamasis toliau šypsojosi.

— Ką tu pasakei?

— Neversk manęs kartotis, Danai. Viskas šiame voke. Tavo sūnus kreipėsi į „Silk Road" parduotuvę. Tu žinai, kas tai? Slaptasis internetas? Internetinė nusikalstama ekonomika? Bitkoinai? Nenutuokiu, ar davei Keniui savo palaiminimą, ar tavo sūnus susimokėjo pats, bet žinai tiesą, ar ne?

Danas stovėjo it įbestas.

— Kaip manai, ką pasakys visi čia susirinkę skautai, kai ši informacija išlįs į viešumą?

— Tu kalbi nesąmones. Tu viską išsigalvoji. Visa tai...

— Dešimt tūkstančių dolerių, Danai.

— Ką?

— Dabar nenoriu leistis į smulkmenas. Visi įrodymai šiame voke. Kenis pradėjo nuo vinstrolo. Tai buvo jo pagrindinis steroidas, tačiau kartu jis dar vartojo anadrolį ir deka Duraboliną. Pamatysi, kaip dažnai sūnus pirkdavo juos, kaip susimokėdavo, rasi netgi jūsų namų kompiuterio IP adresą. Kenis pradėjo vartoti juos prieš kelerius metus, todėl visi šie trofėjai, visos šios pergalės, visa ši statistika... ką gi, jei paaiškės tiesa, viskas baigsis, Danai. Baigsis tie sveikinamieji tapšnojimai per nugarą, kai įžengi į O'Malio alaus barą, dings visi tie gero linkintys miestelio žmonės, kurie taip vertina tavo puikųjį berniuką — ką jie pagalvos apie tave, kai sužinos, kad tavo sūnus sukčiavo? Ką jie galvos apie Karlę?

Danas bedė pirštu vyriokui į krūtinę.

— Tu man grasini?

— Ne, Danai. Aš prašau dešimties tūkstančių dolerių. Vienkartinis mokestis. Tu žinai, kad galėčiau pareikalauti kur kas dau-

giau, žinant, kiek šiomis dienomis kainuoja koledžas. Todėl manyk, kad tau pasisekė.

Tada jo dešinėje suskambo balsas, kuris visuomet sukeldavo jam ašaras:

— Tėti?

Kenis bėgo prie jo džiaugsmingu ir viltingu veidu. Danas tiesiog sustingo ir įsistebeilijo į sūnų, akimirką negalėdamas pajudėti.

— Dabar aš paliksiu tave, Danai. Visa informacija tame storame voke, kurį ką tik tau padaviau. Peržiūrėk ją, kai grįši namo. Rytojus priklauso tik nuo tavęs, bet kol kas, — nepažįstamasis mostelėjo į jų link bėgantį Kenį, — kodėl tau nepasidžiaugus šia ypatinga akimirka su savo sūnumi?

29

Amerikos legiono salė buvo netoli santykinai triukšmingo Siderfildo centro. Todėl, kai ribotas vietų skaičius gatvėse užsipildydavo, daugelis statydavo savo automobilius čia. Kovodama su tuo, Amerikos legiono vadovybė nusamdė vietinį vyruką, Džoną Bonerį, „saugoti" aikštelę. Boneris užaugo šiame miestelyje, paskutiniais metais mokykloje netgi buvo krepšinio komandos kapitonas, bet jį ėmė kankinti psichikos problemos, kurios vėliau prasiskverbė ir įsitaisė jo viduje ilgam. Siderfildo nuomone, dabar Boneris buvo kaip ir benamis. Jis leisdavo naktis Painso psichikos ligų centre, o dienomis slampinėdavo po miestelį, murmėdamas sau apie įvairius politinius sąmokslus, į kuriuos įsivėlęs dabartinis meras ir Stounvolas Džeksonas. Kai kurie iš senųjų Bonerio bendraklasių jautėsi nesmagiai ir norėjo padėti. Reksas Deivisas, Amerikos legiono prezidentas, sugalvojo duoti Boneriui darbo stovėjimo aikštelėje, kad jis liautųsi tiek daug klajojęs.

Boneris, kaip Adamas žinojo, rimtai žiūrėjo į savo naująjį darbą. Pernelyg rimtai. Natūralu, kad turėdamas obsesinį-kompulsinį

sutrikimą, jis vedė išsamų žurnalą, kuriame buvo apstu miglotų paranojiškų klejonių bei nepaprastai daug detalių apie kiekvieno automobilio, įvažiavusio į aikštelę, modelį, spalvą ir registracijos numerius. Kai įsukdavai į aikštelę kitu, ne su Amerikos legionu susijusiu reikalu, Boneris arba įspėdavo tave, kartais šiek tiek per daug energingai, arba tyčia leisdavo neteisėtai pastatyti automobilį, įsitikindavo, kad iš tiesų nuėjai į „Stop & Shop" ar „Backyard Living", o ne į salę, ir tada paskambindavo savo senajam komandos draugui Reksui Deivisui, kuris turėjo savo automobilių servisą ir pasirūpindavo nutempti ne vietoje paliktas transporto priemones.

Visur reketas.

Boneris įtariai nužvelgė Adamą, kai jis įsuko į Amerikos legiono aikštelę. Boneris, kaip visuomet, vilkėjo mėlyną bluzoną su daugybe sagų, kuris atrodė tarsi užsilikęs nuo Pilietinio karo laikų, ir raudonais bei baltais langeliais išmargintą staltiesę-marškinius. Jo kelnės buvo apirusios palei atraitus, o ant kojų puikavosi sportbačiai be batraiščių.

Adamas suvokė, kad nebegali sau leisti sėdėti ir laukti, kol Korina sugrįš. Aplinkui sklando per daug melo ir apgavysčių, galvojo jis, tačiau blogiausia, kas įvyko per pastarąsias kelias dienas, prasidėjo čia, Amerikos legiono salėje, kai kažkoks nepažįstamasis papasakojo jam apie tą prakeiktą tinklalapį.

— Sveikas, Boneri.

Boneris galbūt atpažino jį, o gal ir ne.

— Labas, — atsargiai atsiliepė jis.

Adamas pastatė automobilį ir išlipo.

— Turiu vieną problemą.

Boneris pakrutino antakius, tokius tankius, kad jie priminė Adamui Rajano žiurkėnus.

— Tikrai?

— Tikiuosi, galėsi man padėti.

— Tu mėgsti keptus sparnelius?

Adamas linktelėjo.

— Aišku. — Galbūt Boneris buvo genijus iki susirgo, bet argi ne taip žmonės visada sako apie rimtus psichikos ligonius? — Nori, kad atneščiau tau jų iš Babso?

Boneris pasibaisėjo:

— Babsas — šūdas!

— Taip, atsiprašau.

— A, keliauk sau, — jis mostelėjo Adamui. — Tu nieko neišmanai, žmogau.

— Atsiprašau. Tikrai. Klausyk, man reikia tavo pagalbos.

— Daugybei žmonių reikia mano pagalbos. Bet aš negaliu būti visur, ar ne?

— Žinoma. Bet gali būti čia, tiesa? — nenusileido Adamas.

— A?

— Šioje aikštelėje. Tu gali padėti man išspręsti problemą šioje aikštelėje. Tu gali būti čia.

Boneris nuleido savo tankius antakius taip žemai, kad Adamas nebegalėjo matyti jo akių.

— Problema? Mano aikštelėje?

— Taip. Supranti, aš buvau čia aną vakarą.

— Kai vyko atranka į vartinio teniso komandas, — pasakė Boneris. — Žinau.

Toks staigus vyruko atminties pabudimas turėjo išgąsdinti Adamą, bet kažkodėl neišgąsdino.

— Teisingai, ir taip jau atsitiko, kad mano automobilį kliudė kažkoks kitas vairuotojas, ne iš miestelio.

— Ką?

— Gana stipriai užkliudė.

— Mano aikštelėje?

— Taip. Kažkokie jauni atvykėliai, manyčiau. Jie vairavo pilką „Honda Accord".

Bonerio veidas išraudo dėl tokios neteisybės.

— Užsirašei numerius?

— Ne, todėl tikėjausi, kad tu galėtum man pasakyti. Pareikščiau pretenzijas. Jie išvažiavo maždaug penkiolika po dešimtos.

— O taip, prisimenu juos. — Boneris išsitraukė savo milžinišką žurnalą ir ėmė skubiai versti lapus. — Tai buvo pirmadienį.

— Taip.

Jis pervertė dar keletą lapų, vis labiau ir labiau nekantraudamas. Adamas dirstelėjo Boneriui per petį. Kiekvienas puslapis storame žurnale buvo prirašytas nuo viršaus iki apačios, iš kairės iki pat dešiniojo krašto, mažomis raidelėmis. Boneris įnirtingai vertė puslapius.

Staiga jis sustojo.

— Radai?

Bonerio veide pasirodė šypsena.

— Adamai?

— Ką?

Boneris šypsodamasis atsisuko į jį. Tada vėl pakrutino žiurkėniškus antakius ir tarė:

— Turi du šimtus žalių?

— Du šimtus?

— Nes tu man meluoji.

Adamas nutaisė įsižeidusį veidą.

— Apie ką tu kalbi?

Boneris garsiai užvertė žurnalą.

— Matai, aš buvau čia. Tikrai būčiau girdėjęs, kaip kažkas užkliudė tavo automobilį.

Adamas jau žiojosi prieštarauti, bet Boneris kilstelėjo delną.

— Ir prieš sakydamas man, neva jau buvo vėlu, triukšminga ar esą tavo automobilį tik apibraižė, nepamiršk, kad jis stovi štai čia. Ir jokių žymių ant jo nėra. Ir kol dar nepasakei man, kad vairavai žmonos automobilį ar kokią nors kitą nesąmonę, — Boneris tebesišypsodamas pakilnojo žurnalą, — žinok, čia visos to vakaro detalės.

Pričiuptas. Pričiuptas nerangiai meluojantis Boneriui.

— Todėl man atrodo štai kaip, — tęsė Boneris. — Tau reikia to vyruko registracijos numerio dėl kitos priežasties. Jo ir tos dailios blondinės, su kuria jis buvo. Taip, taip, aš prisimenu juos, nes visus kitus jus, klounus, esu matęs tūkstančius kartų. Jie buvo atvykėliai. Ne vietiniai. Nesupratau, ko jiems čia reikėjo, — jis vėl nusišiepė. — Dabar jau žinau.

Adamo galvoje sukosi aibė minčių, bet jis pasirinko paprasčiausią.

— Sakai, du šimtai dolerių?

— Normali kaina. O, ir aš neimu čekiais. Dvidešimt penkių centų monetomis taip pat.

30

Senis Rinskis pasakė:

— Tas automobilis nuomojamas.

Jie sėdėjo aukštųjų technologijų kampelyje virtuvėje. Šiandien Rinskis buvo visas smėlinis — smėlio spalvos velveto kelnės, smėlio spalvos vilnoniai marškiniai ir tokia pat liemenė. Junisė sėdėjo prie virtuvės stalo, apsirengusi sodo vakarėliui, ir gėrė arbatą. Atrodė, tarsi dažydamasi būtų pasinaudojusi dažasvydžio šautuvu. kai Adamas įėjo, ji pasakė „Labas rytas, Normanai". Jis jau norėjo pataisyti ją, bet Rinskis sulaikė:

— Nereikia. Tai vadinama patvirtinimo terapija. Tegu ji kalba.

— Gal žinoma, kas buvo išsinuomojęs automobilį pirmadienį? — pasiteiravo Adamas.

— Taip, turiu vardą štai čia. — Rinskis prisimerkęs pažiūrėjo į ekraną. — Ji naudojosi Lorenos Barnos vardu, tačiau tai slapyvardis. Aš pasidomėjau, pasirodo, toji Barna yra moteris, vardu Ingrida Prisbi. Gyvena Ostine, Teksase.

Jo skaitymo akiniai buvo su grandinėle. Vyras leido jiems nukristi ant krūtinės ir atsisuko.

— Ar tas vardas tau ką nors sako?

— Ne.

— Šiek tiek užtruksiu, bet aš galėčiau patikrinti jos biografiją.

— Tai man labai padėtų, — atsakė Adamas.

— Jokių problemų.

Ir dabar kas? Juk negali paprasčiausiai imti ir nuskristi į Ostiną. Gal reikėtų gauti tos moters telefono numerį ir paskambinti jai? Ir ką pasakyti? Sveiki, aš esu Adamas Praisas, ir jūs kartu su tokiu vyruku su beisbolo kepuraite papasakojote man žmonos paslaptį...

— Adamai?

Jis pakėlė galvą.

Rinskis sunėrė pirštus ir pasidėjo juos sau ant pilvo.

— Tau nebūtina man sakyti. Tu tai žinai, tiesa?

— Taip.

— Bet kad viskas tarp mūsų būtų aišku, kad ir ką man papasakotum, viskas liks šiuose namuose. Tu žinai ir tai, tiesa?

— Atleisk, bet tai tu turi tokią privilegiją, — tarė Adamas. — Ne aš.

— Taip, bet aš senas. Mano prasta atmintis.

— O, aš tuo abejoju.

Rinskis nusišypsojo.

— Kaip nori.

— Ne, ne. Tiesą sakant, jei per daug neapsunkinčiau, labai norėčiau išgirsti tavo nuomonę šiuo klausimu.

— Įdėmiai klausau.

Adamas nebuvo tikras, kiek turėtų papasakoti Rinskiui, tačiau senasis faras mokėjo klausytis. Kadaise jis, matyt, vaidindavo Oskaro vertą „gerąjį farą", nes Adamas negalėjo užsičiaupti. Taip jau atsitiko, kad jis išklojo visą istoriją, nuo tos akimirkos, kai nepažįstamasis įžengė į Amerikos legiono salę, iki šio momento.

Kai Adamas baigė, abu vyrai kurį laiką sėdėjo tylėdami. Junisė gėrė savo arbatą.

— Kaip manai, ar turėčiau papasakoti policijai? — paklausė Adamas.

Rinskis susiraukė.

— Tu juk buvai prokuroras, tiesa?

— Taip.

— Taigi pats žinai geriau.

Adamas linktelėjo.

— Esi jos vyras, — tarė Rinskis tarsi tai viską paaiškintų. — Ką tik sužinojai, kad žmona gana bjauriai apgavo tave. Dabar ji pabėgo. Sakykit, pone Prokurore, ką jūs pagalvotumėt?

— Kad aš kažką jai padariau.

— Pirmiausia. Tada pagalvotum, kad tavo žmona — koks jos vardas?

— Korina.

— Taip, Korina. Tada tu pagalvotum, jog Korina pavogė pinigus iš tos sporto lygos ar iš ko ten, kad galėtų pabėgti nuo tavęs. Tau taip pat tektų papasakoti vietiniam farui apie netikrą nėštumą. Jis vedęs?

— Taip.

— Tuomet jis akimirksniu išpliurptų apie tai visam miesteliui. Ne todėl, kad tai būtų svarbu palyginti su kitais faktais. Bet pripažinkim: farai pagalvos, kad arba tu nužudei savo žmoną, arba ji yra vagilė.

Rinskis patvirtino tai, ką Adamas jau buvo apgalvojęs.

— Tai ką man daryti?

Rinskis vėl užsidėjo skaitymo akinius.

— Parodyk man tą žinutę, kurią tau atsiuntė žmona prieš pabėgdama.

Adamas ją surado. Jis padavė Rinskiui telefoną ir dar kartą perskaitė žinutę per senio petį:

GALBŪT MUMS REIKIA PABŪTI ATSKIRAI. PASIRŪPINK VAIKAIS. NEBANDYK SU MANIM SUSISIEKTI. VISKAS BUS GERAI.

Tada:

TIESIOG DUOK MAN KELETĄ DIENŲ. PRAŠAU.

Rinskis perskaitė, gūžtelėjo ir nusiėmė akinius.

— O ką tu gali padaryti? Kiek tau žinoma, žmonai reikia pabūti vienai. Pati paprašė jai neskambinti. Tai tu ir darai.

— Negaliu sėdėti ir nieko nedaryti.

— Ne, negali. Bet jei farai paklaustų, štai tau atsakymas.

— Kodėl farai turėtų manęs šito klausti?

— Pričiupai mane. Kol kas tu darai viską, ką gali. Sužinojai to automobilio numerį ir atėjai pas mane. Pasielgei teisingai abiem atvejais. Gali būti, kad tavo Korina pati greitai sugrįš. Bet kad ir kaip būtų, tu teisus — mums reikia pamėginti ją surasti. Aš pasidomėsiu ta Ingrida Prisbi. Galbūt ji turi atsakymą.

— Gerai, ačiū. Dėkingas už pagalbą.

— Adamai?

— Taip?

— Yra tikimybė, kad tavo Korina pavogė tuos pinigus. Tu tai žinai.

— Jei ji tai padarė, vadinasi, turėjo priežastį.

— Pavyzdžiui, jai reikėjo pabėgti. Arba sumokėti tam šantažuotojui.

— Arba yra dar kas nors, ko mes nežinome.

— Kad ir kas būtų, — tarė Rinskis, — tu negali sakyti farams nieko, kas ją inkriminuotų.

— Žinau.

— Sakei, ji buvo Pitsberge?

— Taip, mes šitai užfiksavome per telefono vietos nustatymo programėlę.

— Tu ten ką nors pažįsti?

— Ne.

Adamas pažiūrėjo į Junisę. Moteris nusišypsojo jam ir kilstelėjo savo arbatą. Visiškai normalus buitinis vaizdelis pašaliniam stebėtojui, bet kai žinai jos būklę...

Staiga Adamas kai ką prisiminė.

— Kas?

— Tą rytą, prieš jai dingstant, aš nulipau žemyn. Berniukai pusryčiavo, bet Korina buvo kieme ir kalbėjosi telefonu. Pamačiusi mane, ji iškart baigė pokalbį.

— Ar nutuoki, kam ji skambino?

— Ne, bet galiu pažiūrėti internete.

Senis Rinskis atsistojo ir pamojo Adamui užimti jo vietą. Adamas atsisėdo ir atsivertė „Verizon“ svetainę. Jis įvedė žmonos telefono numerį ir slaptažodį. Žinojo jį mintinai ne todėl, kad turėjo puikią atmintį, bet todėl, kad tokiems dalykams jis ir Korina visados naudodavo tą patį slaptažodį. Žodį BARISTA, visos didžiosios raidės. Kodėl? Nes jie nusprendė sugalvoti slaptažodį sėdėdami kavinėje, todėl ėmė dairytis aplink kokio nors žodžio, ir štai, *voila*, barista. Žodis buvo tobulas, nes neturėjo su jais visiškai jokio ryšio. Jei reikėdavo ilgesnio nei septyni ženklai slaptažodžio, tada jie rinkdavosi BARISTABARISTA. Jei slaptažodis reikalaudavo dar ir skaičių, jie naudodavo BARISTA77.

Ir panašiai.

Adamas atspėjo slaptažodį iš antro mėginimo — BARISTA77.

Jis spustelėjo ties įvairiomis nuorodomis ir pirmiausia atsivertė žmonos skambučius. Tikėjosi, kad galbūt jam pasiseks, gal pamatys, kad Korina skambino kam nors prieš kelias valandas ar vakar vakare. Nieko panašaus. Tiesą sakant, paskutinį kartą iš jos telefono buvo skambinta tuo laiku, kurio jis ir ieškojo, — 07.35 valandą ryto, to ryto, kai ji pabėgo.

Pokalbis truko tik tris minutes.

Ji buvo išėjusi į vidinį kiemą, kalbėjosi tyliai ir baigė pokalbį, vos tik pasirodė Adamas. Jis primygtinai klausinėjo, tačiau Korina atsisakė pasakyti, su kuo kalbėjosi. Bet dabar...

Adamo akys nukeliavo prie numerio ekrane. Jis sustingo ir išpūtė akis.

— Atpažįsti šį numerį? — paklausė senis Rinskis.

— O taip, atpažįstu.

31

Kuncas abu ginklus įmetė į Hadsono upę. Jis turi dar, nieko čia tokio.

Įsėdo į A traukinį, važiuojantį į Šimtas šešiasdešimt aštuntąją gatvę. Išlipo Brodvėjuje ir pėsčiomis nukulniavo tris kvartalus iki ligoninės, kuri kadaise vadinosi Kolumbijos presbiterionų. Dabar ji buvo žinoma kaip Niujorko presbiterionų Morgano Stenlio vaikų ligoninė.

Morganas Stenlis. Taip, kai pagalvoji apie rūpinimąsi vaikų sveikata, pirmas vardas, kuris šauna tau į galvą, yra tarptautinio finansų giganto Morgano Stenlio.

Bet pinigai kalba. Pinigai yra tokie, ką už juos darai.

Kuncas nesivargino parodyti savo pažymėjimo. Apsaugininkai prie stalo jį gerai pažinojo iš dažnų apsilankymų. Jie taip pat žinojo, jog kažkada jis dirbo Niujorko policijos departamente. Kai kurie, galbūt netgi dauguma, žinojo, kodėl jis buvo priverstas išeiti. Apie tai rašė visi laikraščiai. Liberalai žiniasklaidoje nukryžiavo jį — norėjo, kad ne tik netektų darbo ir pragyvenimo šaltinio, bet netgi siekė įkišti už grotų, kaltindami žmogžudyste, — tačiau vyrukai, dirbantys gatvėse, jį palaikė. Jie žinojo, jog Kuncas buvo apkaltintas neteisingai.

Jie žinojo tiesą.

Byla buvo aptarinėjama laikraščiuose. Kažkoks stambus juočkis priešinosi suimamas. Jis buvo pagautas vagiliaujantis maisto prekių parduotuvėje Devyniasdešimt trečiojoje, ir kai korėjietis parduotuvės savininkas jį užsipuolė, tasai juočkis žmogų pargriovė ir gerokai apspardė. Kuncas ir jo partneris Skuteris sučiupo tą vyruką. Bet šiam buvo nė motais. Jis suriaumojo ir tiesiog pasakė: „Niekur aš su jumis neisiu. Man tik reikėjo pakelio rūkalų." Ir patraukė savais keliais. Štai taip. Įvykio vietoje stovi du farai, jis ką tik įvykdė nusikaltimą, o dabar ketina daryti taip, kaip pačiam norisi. Kai Skuteris užstojo kelią, stambusis juočkis pastūmė jį ir nuėjo nesustodamas.

Todėl Kuncas skaudžiai parbloškė jį ant žemės.

Iš kur jis galėjo žinoti, kad toks stambus vyras serga? Rimtai. Negi tikrai galima leisti nusikaltėliui lyg niekur nieko pasišalinti? Ką daryti, kai nusikaltėlis tavęs neklauso? Bandyti pargriauti jį gražiai? O gal padaryti ką nors, dėl ko kiltų grėsmė tavo ir tavo partnerio gyvybei?

Kokie idiotai sugalvojo tokias taisykles?

Trumpai tariant, tas vyrukas mirė, ir liberalioji žiniasklaida patyrė orgazmą. Viską pradėjo toji lesbietė kalė iš kabelinės. Ji Kuncą pavadino rasistiniu žudiku. Šarptonas* ėmė organizuoti žygius. Žinote, kaip būna. Nebuvo svarbu, kad Kunco reputacija nepriekaištinga, ar kiek pagyrimų yra gavęs už drąsą, ar kaip jis savanoriavo pas juodaodžius vaikus Harleme. Niekam nerūpėjo, kad jis turėjo asmeninių bėdų, tarp jų ir dešimtmetį berniuką, sergantį kaulų vėžiu. Niekas niekam nė velnio nerūpėjo.

Dabar Kuncas buvo rasistinis žudikas — toks pat blogis kaip tos padugnės, kurias jam kada nors teko areštuoti.

Kuncas pasikėlė liftu į septintą aukštą. Jis linktelėjo slaugių

*. Al Sharpton — Amerikos pilietinių teisių aktyvistas, televizijos ir radijo laidų vedėjas.

kolektyvui ir nuskubėjo į 715 palatą. Barbė sėdėjo toje pačioje kėdėje. Ji atsisuko į jį ir liūdnai nusišypsojo. Po jos akimis buvo juodi ratilai. Moters plaukai atrodė taip, tarsi ji būtų vos suspėjusi į paskutinį autobusą. Bet kai ji nusišypsojo jam, Kuncas tematė tik ją.

Jo sūnus miegojo.

— Sveika, — sušnabždėjo jis.

— Labas, — atsakydama sušnabždėjo ir Barbė.

— Kaip Robis?

Barbė truktelėjo pečiais. Kuncas priėjo prie lovos ir pažiūrėjo į sūnų. Jam plyšo širdis bežiūrint. Tačiau podraug tai jam teikė ryžto.

— Kodėl tau nenuvažiavus namo trumpam? — tarė jis žmonai. — Pailsėk truputį.

— Netrukus važiuosiu, — atsiliepė Barbė. — Prisėsk, pasikalbėk su manim.

Dažnai girdime, kad žiniasklaida yra parazitė, tačiau retai ši tiesa pasitvirtina taip kaip Džono Kunco atveju. Jie apspito jį ir rijo, kol nieko neliko. Jis prarado darbą. Neteko pensijos ir išmokų. Tačiau blogiausia, kad jis nebeįstengė suteikti geriausio gydymo savo sūnui. Tai buvo sunkiausia pakelti. Ką gi dar veikia tėvas šiame gyvenime, kad ir kas jis būtų — faras, gaisrininkas, indėnų vadas, — jis aprūpina savo šeimą. Tiktai nesėdi susidėjęs rankas ir nežiūri į savo sūnų, kenčiantį skausmą, o daro viską, ką gali, kad kaip nors palengvintų padėtį.

Ir tada, kai beveik pasiekė dugną, Džonas Kuncas rado išsigelbėjimą.

Argi ne taip visuomet būna?

Draugo draugas suvedė Kuncą su jaunu Gebenės lygos nariu, tokiu Lariu Pauersu, kuris buvo sukūręs kažkokią naują telefono programėlę, padedančią lengviau susirasti dorų vyrukų namams remontuoti. Kažkas panašaus. „Labdara ir statybos" — taip jie vadinosi. Iš tiesų Kuncui visiškai nerūpėjo jų verslas. Jo darbas buvo

vadovauti asmeninei ir įmonės apsaugai — saugoti svarbiausius darbuotojus ir visas verslo paslaptis — ir į tai jis buvo sutelkęs visą savo dėmesį.

Jam puikiai sekėsi.

Verslas, kaip jam buvo paaiškinta, dar labai naujas, todėl iš pradžių atlyginimas buvo mažas. Visgi tai buvo šis tas, šioks toks darbas, ir jis galėjo išsilaikyti. Šiek tiek daugiau buvo žadama. Kuncui buvo leista nusipirkti akcijų. Taip, tai rizikinga, tačiau taip ir uždirbami dideli pinigai. Jo laukė geras kąsnis — didelis, sultingas, — jei reikalai pajudėtų į gera.

Ir jie pajudėjo.

Programa prigijo taip, kaip niekas nesitikėjo, ir dabar, po trejų metų, Amerikos bankas įsipareigojo finansiškai paremti jų PVVPP — pradinį viešą vertybinių popierių platinimą, ir jei viskas bus gerai (ne super, ne puikiai, tiesiog gerai), po dviejų mėnesių nuo dabar, kai įmonė pradėjo prekiauti vertybiniais popieriais biržoje, Džono Kunco akcijų dalis bus verta maždaug septyniolikos milijonų dolerių.

Pamėginkite suvokti šį skaičių. Septyniolika milijonų dolerių.

Pamirškite sugrįžimą. Pamirškite išsigelbėjimą. Su tokiais pinigais jis savo sūnui galės nupirkti geriausius gydytojus pasaulyje. Jis parūpins Robiui namų slaugą ir visa, kas geriausia. Galės įtaisyti savo kitus vaikus — Karę ir Harį — į geras mokyklas ir galbūt vieną dieną padės jiems įkurti savo verslus. Jis pasamdys Barbei namų pagalbininkų, galbūt netgi nusiveš ją atostogų. Gal į Bahamas. Ji nuolatos žiūrinėja „Atlantis“ viešbučio reklamas, o jie niekur nebuvo nuo to trijų dienų Karnavalo kruizo prieš šešerius metus.

Septyniolika milijonų dolerių. Visos jų svajonės netrukus turėtų išsipildyti.

Bet ir vėl kažkas bando tai atimti iš jo.

Ir iš jo šeimos.

32

Adamas pravažiavo pro „MetLife“ stadioną, tiek Niujorko „Giants“, tiek Niujorko „Jets“ bazę. Jis pastatė automobilį biurų pastato aikštelėje maždaug už ketvirčio mylios. Pastatas, kaip ir viskas aplink jį, buvo senas pelkynas. Apylinkių kvapas garsėjo visame Naujajame Džersyje, dėl to daugelis kreivai žiūrėjo į šią valstiją. Čia atsidavė pelke (akivaizdu), chemikalais, kurie buvo naudojami jai nusausinti, ir iš dalies bendrabučio bongu, kurio niekas taip ir neišplovė.

Žodžiu, labai keistai.

1970-aisiais biurų pastatas atrodė taip, tarsi jo statytojas būtų sėmęsis įkvėpimo iš serialo „Breidžių šeimyna“. Čia buvo daugybė rudos ir kažkokios guma impregnuotos grindų dangos, kuri veikiausiai buvo įsprausta per jėgą. Adamas pasibeldė į vieną iš biurų pirmame aukšte, kurio langai išėjo į pakrovimo prieplauką.

Tripas Evansas atidarė duris.

— Adamai?

— Kodėl mano žmona skambino tau?

Buvo keista matyti Tripą ne savo įprastoje aplinkoje. Miestelyje jis buvo populiarus, mėgstamas ir svarbus tame savo mažame pasaulėlyje. Čia jis atrodė stulbinamai pilkas. Adamas šiek tiek žinojo Tripo istoriją. Kai Korina augo Siderfilde, Tripo tėvas turėjo „Evanso sporto prekių“ parduotuvę miestelio centre, kur dabar buvo „Rite Aid“. Trisdešimt metų Evanso parduotuvė buvo ta vieta, kur visi miestelio vaikai pirkdavo sporto įrangą. Joje taip pat buvo prekiaujama Siderfildo komandos švarkais bei įranga gimnazijos komandoms. Evansas atidarė dar dvi parduotuves kaimyniniuose miesteliuose. Kai baigė koledžą, Tripas sugrįžo namo ir ėmė vadovauti rinkodaros skyriui. Jis leisdavo sekmadieninius prospektus ir prigalvodavo ypatingų progų, kad Evansai išliktų svarbūs. Taip pat sumokėdavo vietiniams profesionaliems sportininkams, kad

šie ateitų į parduotuvę pasirašyti autografų ir pasisveikinti su klientais. Geri buvo laikai.

O tada, kaip dažnai atsitinka mažoms parduotuvėms, reikalai ėmė prastėti.

Į miestelį atėjo „Herman's World of Sporting Goods". Paskui palei greitkelį atsidarė „Modell's", „Dick's" ir keletas kitų. Šeimos verslas pamažu ėmė silpti ir galutinai užgeso. Visgi Tripas skaudžiai nepuolė. Įgyta profesinė patirtis padėjo jam gauti vietelę didelėje reklamos firmoje Madisono aveniu, tačiau likę šeimos nariai nukentėjo smarkiai. Prieš keletą metų Tripas persikėlė į priemiestį ir atidarė savo butiką, cituojant Briusą Springstiną, čia, Džersio pelkėse.

— Gal nori prisėsti ir pasikalbėti? — paklausė Tripas.

— Žinoma.

— Šalia yra kavinė. Pasivaikščiokime.

Adamas norėjo paprieštarauti, jis nebuvo nusiteikęs vaikštinėtis, bet Tripas jau suko pro duris.

Tripas Evansas vilkėjo labai šviesius trumparankovius marškinius, pakankamai plonus, kad po jais matytųsi marškinėliai V formos iškirpte. Jo kelnės buvo rudos kaip vidurinės mokyklos direktoriaus. Batai atrodė per dideli jo pėdoms — ne ortopediniai, bet iš tų patogiųjų, nelabai brangių prekių ženklų, pretenduojančių į dirbtinį formalumą. Miestelyje Adamas nuolatos matydavo Tripą su akivaizdžiai patogesne trenerio apranga — polo marškinėliais su Siderfildo vartinio teniso logotipu, šiugždžiomis chaki kelnėmis, beisbolo kepuraite tvirtu snapeliu ir švilpuku ant kaklo.

Skirtumas buvo stulbinantis.

Kavinė buvo sena pigi užeiga su padavėja, įsikišusia pieštuką į savo plaukų kuodą. Jie abu užsisakė po puodelį kavos. Tik kavos. Čia ne tokia vieta, kur galėtum gauti *macchiato* ar *latte*.

Tripas pasidėjo rankas ant lipnaus stalo.

— Nori, kad papasakočiau, kas vyksta?

— Mano žmona skambino tau.

— Iš kur žinai?

— Patikrinau telefono ataskaitą.

— Patikrinai... — tai išgirdus Tripo antakiai krustelėjo. — Tu rimtai?

— Ko ji tau skambino?

— O kaip tu manai? — atrėmė Tripas.

— Ar dėl tų pavogtų pinigų?

— Žinoma, dėl pavogtų pinigų. Dėl ko gi dar?

Tripas laukė atsakymo. Adamas tylėjo.

— Ir ką ji tau pasakė?

Priėjo padavėja ir garsiai pastatė jų kavas, šiek tiek gėrimo net ištiško ant lėkštutės.

— Korina pasakė, kad jai reikia daugiau laiko. Aš atrėmiau, kad jau gana ilgai laukiau.

— Kaip suprasti?

— Kiti tarybos nariai ėmė nekantrauti. Kai kurie norėjo užsipulti ją agresyviau. Keletas siūlė iškart kreiptis į policiją ir parašyti pareiškimą.

— Kiek laiko tai tęsiasi? — paklausė Adamas.

— Kas, tyrimas?

— Taip.

Tripas įsidėjo į kavą cukraus.

— Maždaug mėnesį.

— Mėnesį?

— Taip.

— Kodėl tu man niekada nieko nesakei?

— Norėjau. Tą vakarą, po atrankos Amerikos legiono salėje. Bet kai tu kaip pakvaišęs užsipuolei Bobą, pagalvojau, kad galbūt jau žinai.

— Aš nė nenutuokiau.

— Taip, dabar tai suprantu.

— Galėjai ką nors man pasakyti, Tripai.

— Galėjau, — sutiko jis. — Tik kai kas neleido.

— Kas?

— Korina prašė tau nesakyti.

Kurį laiką Adamas sėdėjo nejudėdamas. Tada tarė:

— Aš tik noriu būti tikras, kad suprantu.

— Tuomet galbūt galėsiu tau padėti. Korina žinojo, jog įtariame ją dėl vagystės, ir aiškiai leido suprasti, kad nesakytume tau, — pasakė Tripas. — Tu viską puikiai supranti.

Adamas tylėdamas atsilošė.

— Tai ką Korina pasakė tą rytą, kai skambino tau?

— Ji paprašė daugiau laiko.

— Ir tu jai davei?

— Ne. Pasakiau, kad jos laikas baigėsi. Aš ir taip gana ilgai bandžiau sulaikyti tarybą.

— Kai tu sakai taryba...

— Visus juos. Bet labiausiai Bobą, Kalą ir Leną.

— Kaip Korina sureagavo?

— Ji paprašė — ne, tiksliau pasakius, maldavo — ji maldavo duoti dar savaitę. Sakė galinti įrodyti, kad yra visiškai nekalta, bet jai reikia daugiau laiko.

— Ar tu ja patikėjai?

— Atvirai?

— Būtų gerai.

— Ne, jau nebe.

— Ką tu pagalvojai?

— Pamaniau, kad ji ieško būdo grąžinti pinigus. Korina žinojo, kad mes nenorėjome pateikti kaltinimų. Mes tik norėjome viską sutvarkyti. Todėl taip, aš pamaniau, kad ji stengiasi įkalbėti giminaičius ar draugus duoti jai pinigų.

— Kodėl ji nesikreipė į mane?

Tripas neatsakė. Tik gurkštelėjo kavos.

— Tripai?

— Negaliu į tai atsakyti.

— Tai nelogiška.

Tripas toliau gurkšnojo kavą.

— Ar seniai pažįsti mano žmoną, Tripai?

— Tu žinai atsakymą. Mes abu užaugome Siderfilde. Ji buvo pora metų jaunesnė už mane, kaip ir manoji Bekė.

— Tada tu žinai. Korina taip nepasielgtų.

Tripas įsistebeilijo į savo kavą.

— Aš ilgai taip maniau.

— Ir kas privertė tave persigalvoti?

— Baik, Adamai. Tu juk buvai prokuroras. Aš nemanau, kad Korina pradėjo vogti. Žinai, kaip būna. Kartais išgirsti apie kokią mielą senučiukę, pavogusią iš bažnyčios aukų dėžutės, arba, po galais, sporto tarybos narį, iššvaisčiusį pinigus, bet juk jie nedaro to nuolat. Žmonės taip elgiasi turėdami geriausių ketinimų, ar ne? Bet pamažu tai ima patikti.

— Tik ne Korina.

— Ar kuris nors kitas. Mes visuomet taip galvojame. Ir visuomet liekame priblokšti, ar ne?

Adamas matė, kad Tripas tuoj ims giedoti kažkokią filosofinę giesmę. Akimirką jis svarstė, ar nesustabdžius jo, bet gal geriau tegu kalba. Galbūt kuo daugiau Tripas kalbės, tuo daugiau Adamas sužinos.

— Tačiau, tarkim, tu užsibūni iki vėlumos sudarinėdamas vartinio teniso treniruočių tvarkaraštį. Tu dirbi tikrai labai sunkiai ir galbūt atsiduri kavinėje kaip ši, užsisakai kavos, kaip padarėme mudu dabar, ir galbūt prisimeni pamiršęs savo piniginę automobilyje. Tad, pagalvoji, a, terauna velniai, vis tiek tau turėtų už tai mokėti. Teisėtos išlaidos, ar ne taip?

Adamas neatsiliepė.

— O po kelių savaičių koks nors teisėjas nepasirodo žaidynėse, tarkim, Toms Riverse, ir tu prarandi tris valandas, nes privalai jį pakeisti. Tad, ei, mažiausiai, ką gali organizacija padaryti dėl ta-

vęs, — tai apmokėti bent jau degalų išlaidas. Paskui galbūt užsuki pavalgyti, nes esi toli nuo namų, o žaidimas vėlai baigėsi. Tada tau reikia sumokėti už picas treneriams, kai dėl tarybos susirinkimo jūs visi liekate be vakarienės. Paskui tau reikia pasamdyti vietinių jaunuolių, kad šie pateisėjautų mažųjų rungtynėse, todėl pasirūpini, kad tą darbą gautų tavo vaikas. Ei, kodėl gi ne? Ar yra geresnių? Negi tavo šeima neturėtų gauti naudos iš viso to savanoriško darbo, kurį atlieki?

Adamas tiesiog laukė.

— Štai taip ir slysti. Taip viskas ir prasideda. O tada vieną dieną apsižiūri, kad negali padengti įmokos už automobilį, kai tuo metu tavo organizacijos sąskaitoje — perteklius. Nes tu pasistengei. Todėl šiek tiek pasiskolini. Nieko baisaus, grąžinsi. Ką tu nuskriausi? Nieko. Taip ir kvailini save, kol patiki.

Tripas nutilo ir pažiūrėjo į Adamą.

— Negali būti, kad tu kalbi rimtai, — tarė Adamas.

— Visiškai rimtai, mano drauge. — Tripas išraiškingai pažiūrėjo į laikrodį. Jis numetė ant stalo kelis banknotus ir atsistojo. — Ir kas žino? Gal mes visi klystame dėl Korinos.

— Klystate.

— Be galo apsidžiaugčiau, jei taip būtų.

— Ji paprašė šiek tiek daugiau laiko, — priminė Adamas. — Negi negali tiesiog duoti?

Tripas tyliai atsiduso ir truktelėjo aukštyn kelnes.

— Galiu pamėginti.

33

Pagaliau Odrė Fain pasakė šį tą svarbaus. Ir suteikė Johanai pirmą tikrą užuominą.

Policijos vadė Johana Grifin buvo teisi dėl apygardos vyrukų.

Jie nė neieškojo kitos versijos, įtariamuoju pasirinko sutuoktinį ir apkaltino Martį Daną nužudžius savo žmoną Haidę. Jų pasiryžimo nesumažino nė tai, kad vargšelis Martis turėjo tvirtą alibi. Kol kas. Jie nuo pat pradžių laikėsi nuomonės, jog tai „profesionalaus žudiko darbas", ir dabar knaisiojosi po vargšelio Marčio telefono atasakaitas, žinutes ir elektroninį paštą. Jie klausinėjo „TTT grindų dangos" darbuotojų apie vyro elgesį pastaruoju metu, apie jo pažįstamus, kur jis eidavo išgerti ar papietauti ir panašių dalykų, tikėdamiesi surasti ryšį tarp Marčio ir galimo žudiko.

Svarbiausia užuomina buvo pietūs. Bet ne tai, kur pietaudavo Martis. Štai čia apygardos vyrukai vėl susimovė.

Svarbu buvo tai, kur pietavo Haidė.

Johana žinojo, kad Haidė kartą per savaitę pietauja su draugėmis. Kartą ar du ji ir pati dalyvavo tokiuose pietuose. Iš pradžių Johanai toji mintis atrodė tikra tuštybė, laiko švaistymas. Ir dalis tiesos tame buvo. Tačiau tai buvo moterys, kurios norėjo bendrauti su kitomis moterimis. Tai buvo moterys, kurios pasistengdavo pailginti savo pietų valandą, kad pabūtų su draugėmis, pabendrautų ne tik su savo šeima ar darbo kolegomis.

Kas čia blogo?

Šią savaitę pietūs vyko „Raudonajame omare", juose dalyvavo Odrė Fain, Keitė Branum, Stefanė Keiles ir Haidė. Nė viena nepastebėjo nieko neįprasta. Pasak jų, Haidė prieš mažiau nei dvidešimt keturias valandas nuo tada, kai buvo nužudyta savo namuose, atrodė kaip visuomet energinga. Buvo keista kalbėtis su tomis moterimis. Visos jos buvo tiesiog sugniuždytos. Visos jautė netekusios artimiausios draugės, žmogaus, kuriam galėjo patikėti paslaptis, stipriausios iš visų draugių.

Johana irgi taip jautėsi. Taip, Haidė buvo ypatinga. Ji buvo iš tų žmonių, šalia kurio visi kiti pasijusdavo geresni.

Kaip, svarstė Johana, kulka gali sunaikinti tokią dvasią?

Taigi Johana susitiko su visa pietavusiųjų grupe ir išklausė jų bevertę informaciją. Ji jau ketino eiti ir užsiimti kitos versijos

paieškomis, į kurią apygardos vyrukai nebūtų atkreipę dėmesio, kai staiga Odrė šį tą prisiminė.

— Stovėjimo aikštelėje Haidė kalbėjosi su jauna pora.

Johana sėdėjo nugrimzdusi į mintis, paskendusi prisiminimuose. Prieš dvidešimt metų po ilgų mėginimų ir nesėkmių Johana po dirbtinio apvaisinimo „stebuklingai" pastojo. Haidė buvo kartu akušerės kabinete, kai ji sužinojo naujieną. Ir būtent Haidei Johana paskambino pirmiausia, kai persileido. Haidė atvažiavo pas ją. Johana susmuko keleivio vietoje ir papasakojo, kas atsitiko. Abi moterys sėdėjo automobilyje ir ilgai verkė. Johana niekada nepamirš, kaip Haidė nuleido galvą ant vairo, uždengė jį plaukais lyg vėduokle ir verkė dėl Johanos netekties. Kažkaip jos abi žinojo — stebuklų nebebus. Šis nėštumas buvo vienintelis Johanos šansas. Ji ir Rikis taip ir nebesusilaukė vaikų.

— Pala, — ištarė Johana. — Kokia jauna pora?

— Mes visos atsisveikinome ir susėdome į savo automobilius. Aš jau buvau besukanti į Orindž Pleisą, bet tas sunkvežimis atlėkė taip greitai, kad pamaniau, jog nuplėš mano priekines groteles. Aš pažiūrėjau į galinio vaizdo veidrodėlį ir pamačiau, kaip Haidė kalbasi su jauna pora.

— Ar galėtum juos apibūdinti?

— Nelabai. Šviesiaplaukė mergina. Vyrukas su beisbolo kepuraite. Pamaniau, kad jie klausia kelio ar dar ko nors.

Daugiau Odrė nieko neprisiminė. Kodėl turėtų? Tačiau visas pasaulis, ypač didžiųjų parduotuvių tinklų ir restoranų stovėjimo aikštelės, turi vaizdo kameras. Gerokai užtruktų, kol gautų orderį, todėl Johana pati nuvažiavo į „Raudonąjį omarą". Apsaugos viršininkas įrašė vaizdą į diską, kas šiek tiek priminė jai senąją mokyklą, paskui paprašė jį grąžinti.

— Tokia politika, — paaiškino jis Johanai. — Mums reikia jį turėti.

— Viskas gerai.

Bičvudo policijos nuovada turėjo skaitmeninį vaizdo grotuvą. Johana nuskubėjo į savo kabinetą, uždarė duris ir įkišo diską į plyšį. Ekranas atgijo. Tasai apsaugininkas išmanė savo darbą. Po dviejų sekundžių dešiniajame kampe pasirodė Haidė. Johana garsiai aiktelėjo ją pamačiusi. Matydama savo mirusią draugę gyvą, svirduliuojančią su tais savo aukštakulniais, ji dar giliau suvokė tragediją.

Haidės nebėra. Ji išėjo amžiams.

Juosta buvo be garso. Haidė ėjo. Staiga ji sustojo ir kilstelėjo galvą. Pasirodė vyras su beisbolo kepuraite ir šviesiaplaukė moteris. Jie iš tiesų atrodė jauni. Vėliau, sukdama vaizdą antrą, trečią, ketvirtą kartą, Johana bandys įžiūrėti jų bruožus, tačiau iš šio aukščio ir šio kampo nelabai ką galėjai matyti. Po kurio laiko ji nusiųs juostą į apygardą ir leis jų kompiuterių specialistams bei technologijų žyniams išspausti iš juostos viską, kas įmanoma.

Bet dar ne dabar.

Iš pradžių, žiūrint be garso, išties atrodė, kad jaunoji pora klausia kelio. Taip galėjo pasirodyti pašaliniam stebėtojui. Tačiau, laikui bėgant, Johana pajuto vėsumą kabinete. Visų pirma, šis pokalbis per ilgas, kad būtų klausiama tik kelio. Negana to, Johana pažinojo savo draugę. Jos gestus, kūno kalbą. Ir dabar, netgi be garso, Johana matė, kad draugės elgesys smarkiai pasikeitė.

Pokalbiui tęsiantis, Johana vis labiau ir labiau stingo. Vienu metu net galėjo prisiekti pamačiusi sulinkstant draugės kojas. Po minutės jaunoji porelė sėdo į automobilį ir nuvažiavo. O Haidė dar beveik visą minutę stovėjo aikštelėje apstulbusi, sutrikusi, ir tik po to įsėdo į savo automobilį. Įraše Johana nebegalėjo matyti draugės. Bet laikas ėjo. Dešimt sekundžių. Dvidešimt, trisdešimt. Staiga už priekinio stiklo kažkas sujudėjo. Johana prisimerkė ir pasilenkė arčiau ekrano. Buvo sunku įžiūrėti, bet Johana suprato, kas vyksta.

Haidės plaukai kaip vėduoklė buvo pasklidę ant vairo.

O ne...

Haidė sėdėjo padėjusi galvą ant vairo, kaip tuomet, prieš dvidešimt metų, kai Johana papasakojo jai apie persileidimą.

Ji, neabejojo Johana, verkė.

— Ką, po galais, jie tau pasakė? — garsiai ištarė Johana.

Ji vėl atsuko įrašą, ir šį kartą stebėjo jaunąją porą, išsukančią iš aikštelės. Johana sulėtino vaizdą, galiausiai nuspaudė pauzės mygtuką. Tada išdidino vaizdą, pasiėmė savo telefoną ir surinko numerį.

— Labas, Norbertai, — tarė ji. — Man reikia, kad tučtuojau patikrintum vieną registracijos numerį.

34

Tomas laukė tėvo virtuvėje.

— Gal turi žinių iš mamos?

Adamas vylėsi, kad nė vieno iš sūnų dar nebus namuose. Visą kelią namo besvarstant, ką daryti, jam lyg ir užgimė viena mintis. Tik reikėjo užlipti į viršų ir prisėsti prie kompiuterio.

— Ji turėtų grįžti bet kurią dieną, — pasakė Adamas. Tada, norėdamas skubiai pakeisti temą, pasiteiravo: — Kur tavo brolis?

— Būgnų pamokoje. Po pamokų jis nueina ten pėsčiomis, bet mama paprastai jį pasiima.

— Kelintą?

— Po keturiasdešimt penkių minučių.

Adamas linktelėjo.

— Gofl kelyje, ar ne?

— Taip.

— Gerai. Klausyk, aš turiu padirbėti. Gal vėliau, kai paimsiu tavo brolį, galėtume užsukti į „Amici“ kavinę vakarienės, a?

— Aš einu į sporto salę treniruotis su Džastinu.

— Dabar?

— Aha.

— Bet tau reikia pavalgyti.

— Ką nors pasidarysiu, kai sugrįšiu. Tėti?

— Ką?

Jie abu stovėjo virtuvėje, tėvas ir sūnus; sūnus, vyriškėjantis sulig kiekviena diena. Dabar Tomas buvo tik coliu žemesnis už tėvą, ir turint galvoje, kiek jis treniruojasi ir kilnoja svarmenis, Adamas neabejojo, kad vieną dieną sūnus galiausiai jį įveiks. Paskutinį kartą Tomas kvietė tėvą pažaisti krepšinį vienas prieš vieną maždaug prieš pusmetį, ir pirmą kartą Adamui teko labai pasistengti, kad išplėštų pergalę 11:8. Dabar, galvojo Adamas, rezultatas veikiausiai būtų atvirkštinis, ir įdomu, kaip jis jaustųsi dėl to.

— Man neramu, — tarė Tomas.

— Nesijaudink.

Jis pasakė taip, kaip pasakytų bet kuris tėvas, norintis nuslėpti tiesą.

— Kodėl mama šitaip ėmė ir pabėgo?

— Juk sakiau. Klausyk, Tomai, esi pakankamai suaugęs, kad suprastum. Tavo mama ir aš labai mylime vienas kitą. Bet kartais tėvams reikia pabūti atskirai.

— Atskirai vienam nuo kito, — linktelėjo Tomas. — Bet ne nuo Rajano ir manęs.

— Na, taip ir ne. Kartais mums reikia pabėgti nuo visko.

— Tėti?

— Ką?

— Aš tuo netikiu, — pasakė Tomas. — Nenoriu pasirodyti viską išmanąs ar panašiai ir, taip, aš suprantu. Jūs turite savo gyvenimus. Gyvenate ne tik dėl mūsų. Todėl galbūt galėčiau suprasti, kad mamai reikėjo, nežinau, trumpam pabėgti ar nuleisti garą. Bet mama yra mama. Supranti, ką noriu pasakyti? Ji pirmiausia pasakytų mums, ar bent jau paskutinę sekundę. Paskambintų ar kaip. Atsakytų į mūsų žinutes. Lieptų nesijaudinti. Mama yra daugelis dalykų, bet pirmiausia, atsiprašau, ji yra mūsų mama.

Adamas nežinojo, ką atsakyti, todėl tik kvailai leptelėjo:

— Viskas bus gerai.

— Ką tai reiškia?

— Mama liepė man pasirūpinti jumis ir duoti jai keletą dienų. Paprašė neskambinti jai.

— Kodėl?

— Aš nežinau.

— Man tikrai baisu, — prisipažino Tomas.

Ir dabar šis jau beveik vyras vėl tarsi virto mažu berniuku. Tėvo pareiga buvo nuraminti jį. Tomas teisus. Pirmiausia ir svarbiausia — Korina yra motina, o jis, Adamas, tėvas. Ir jie privalo ginti savo vaikus.

— Viskas bus gerai, — pakartojo jis, girdėdamas tuštumą savo balse.

Tomas papurtė galvą; jo brandumas sugrįžo taip pat greitai kaip išsisklaidė.

— Ne, tėti, nebus. — Jis nusisuko, nusibraukė nuo veido ašaras ir pasuko prie durų. — Turiu susitikti su Džastinu.

Adamas norėjo šūktelėti jį, bet ką gero tai duotų? Jis neturėjo paguodos žodžių, ir galbūt, jei nėra nieko geriau, būdamas su draugais sūnus šiek tiek prasiblaškys. Sprendimas — vienintelė tikra paguoda šiuo atveju būtų surasti Koriną. Adamui reikia pasiknisti giliau, išsiaiškinti, kas vyksta, duoti sūnums aiškesnį atsakymą. Todėl jis leido Tomui išeiti ir užlipo į viršų. Jis dar turi šiek tiek laiko, kol baigsis būgnų pamoka.

Gal visgi reikėtų kreiptis į policiją, vėl šmėstelėjo mintis. Iš tiesų jis nebebijojo, jog kas nors pamanys, kad jis nuskriaudė savo žmoną, tačiau iš patirties žinojo, jog policija neabejotinai remsis faktais. Pirmas faktas: Korina ir Adamas susipyko. Antras faktas: Korina atsiuntė Adamui žinutę, kurioje buvo rašoma, kad jai reikia kelių dienų, ir prašoma jai neskambinti.

Ar policijai reikės trečio fakto?

Jis atsisėdo prie kompiuterio. Pas senį Rinskį Adamas tik greitomis patikrino Korinos pastarųjų dienų skambučius. Dabar

jis norėjo atidžiau peržiūrėti jos skambučius ir žinutes. Ar nepažįstamasis, o gal toji Ingrida Prisbi, galėjo skambinti arba rašyti Korinai? Abejotina — juk nepažįstamasis susirado jį be jokio perspėjimo, tačiau yra tikimybė, kad Korinos skambučių ataskaita pateiks kokią užuominą.

Tačiau netrukus Adamui tapo aišku, kad nėra ko ieškoti. Sprendžiant iš pastarųjų dienų pokalbių, jo žmona buvo tarsi atvira knyga. Jokių netikėtumų. Daugumą numerių jis žinojo atmintinai — skambučiai ir žinutės jam, berniukams, draugams, kolegoms mokykloje, vartinio teniso tarybos nariams — ir tai viskas. Pasitaikė keli nepažįstami numeriai, tačiau jie buvo restoranų, kuriuose ji užsakinėjo staliukus, valyklos, iš kurios turėjo atsiimti drabužius, ir panašiai.

Jokių užuominų.

Adamas sėdėjo ir galvojo, ką daryti. Taip, Korina buvo atvira knyga. Taip atrodė iš jos pastarųjų skambučių ir žinučių.

Raktažodis: pastarųjų.

Jis prisiminė netikėtą nuskaičiavimą iš „Visa“ kortelės — mokestį „Novelty Funsy“ įmonei prieš dvejus metus.

Tuomet Korina pateikė daugiau netikėtumų, ar ne?

Kažkas paskatino tą jos pirkinį. Bet kas? Juk negali taip imti ir nuspręsti apsimesti nėščia. Kažkas atsitiko. Ji kažkam paskambino. Arba kažkas paskambino jai. Arba parašė žinutę.

Kažkas.

Adamas užtruko kelias minutes, kol aptiko dvejų metų senumo įrašus, visgi jis susirado. Jis žinojo, kad pirmąjį užsakymą „Suvaidink nėštumą“ svetainei Korina pateikė vasario mėnesį. Todėl pradėjo nuo ten. Jis tikrino skambutį po skambučio, slinkdamas ekranu aukštyn, o ne žemyn.

Iš pradžių terado įprastus skambučius ir žinutes jam, berniukams, draugams, kolegoms mokykloje...

Ir tada Adamo širdis smuktelėjo — jis pamatė pažįstamą numerį.

35

Selė Perimen sėdėjo viena tolimajame baro gale, gurkšnodama alų ir skaitydama *New York Post*. Ji tebevilkėjo baltą palaidinę ir pilką pieštuko formos sijoną. Jos plaukai buvo surišti į uodegą. Ant kėdės šalia buvo pasidėjusi paltą, saugodama vietą jam. Kai Adamas priėjo, ji patraukė paltą nepakeldama akių nuo laikraščio. Adamas atsisėdo.

— Seniai matėmės, — ištarė ji.

Selė vis dar nepakėlė akių nuo laikraščio.

— Taip, — atsiliepė jis. — Kaip sekasi darbe?

— Darbo daug, klientų irgi. — Pagaliau ji pažiūrėjo į jį. Adamas pajuto švelnų pokštelėjimą ir palaukė. — Bet tu ne dėl to paskambinai.

— Ne.

Tai buvo vienas iš tų momentų, kai triukšmas nutolsta, lieka tik juos supantis pasaulis ir atrodo, jog aplinkui nėra nieko, tik jis ir ji.

— Adamai?

— Ką?

— Aš negaliu kalbėtis svarbiais klausimais čia. Tiesiog pasakyk, ko nori.

— Ar mano žmona kada nors tau skambino?

Selė sumirksėjo, tarsi šis klausimas taip pat būtų lyg pokštelėjimas.

— Kada?

— Kada nors.

Ji nudelbė akis į savo alų.

— Taip, — atsiliepė ji. — Kartą.

Jie buvo viename iš tų triukšmingų restoranų-barų, kurie garsėja gruzdintuvėje keptais užkandžiais ir turi šimtus televizorių ekranų, rodančių galbūt dvejas sporto rungtynes. Prie jų priėjo

barmenas ir iškilmingai prisistatė. Adamas paskubomis užsisakė alaus, kad tik šis greičiau dingtų.

— Kada? — paklausė jis.

— Prieš dvejus metus, jei gerai pamenu. Per bylos tyrimą.

— Niekada neminėjai man.

— Tai buvo tik kartą.

— Vis tiek.

— Koks dabar skirtumas, Adamai?

— Ką ji pasakė?

— Ji žinojo, kad buvai mano namuose.

Adamas vos nepaklausė, iš kur, betgi pats puikiai žinojo atsakymą, ar ne? Korina buvo įdiegusi sekimo programėlę į visus telefonus. Ji bet kuriuo metu galėjo patikrinti, kur yra berniukai.

Arba jis.

— Kas dar?

— Ji norėjo žinoti, kodėl tu buvai pas mane.

— Ką tu jai pasakei?

— Kad buvai darbo reikalais, — atsakė Selė Perimen.

— Tu pasakei jai, kad nieko nebuvo, taip?

— Nieko ir nebuvo, Adamai. Mes buvome apsėsti tos bylos... Nors kažkas beveik buvo.

— Beveik nesiskaito.

Selės lūpose pasirodė liūdna šypsena.

— Man regis, tavo žmonai veikiausiai skaitosi.

— Ar ji patikėjo tavim?

Selė gūžtelėjo.

— Daugiau ji man neskambino.

Adamas sėdėjo ir žiūrėjo į ją. Jis prasižiojo, nebūdamas tikras, ką pasakys, bet Selė nutildė jį atkišdama delną.

— Nereikia.

Ji buvo teisi. Jis nuslydo nuo kėdės ir pasuko prie durų.

36

Įžengęs į garažą, nepažįstamasis pagalvojo, kaip ir kiekvieną kartą atėjęs čionai, apie visas tas garsias kompanijas, kurios neva pradėjo savo verslą kaip tik taip. Stivas Džobsas ir Stivas Vozniakas pradėjo *Apple* (kodėl jie nepavadino savo įmonės „Stivai"?), parduodami penkiasdešimt Vozniako naujųjų *Apple I* kompiuterių iš garažo Kupertine, Kalifornijoje. Džefas Bezosas įkūrė *Amazon* kaip knygų interneto parduotuvę garaže Belvju, Vašingtone. *Google, Disney, Mattel, Hewlett-Packard, Harley-Davidson* — visos šios kompanijos, jei tikėsime legenda, buvo pradėtos mažyčiuose, neaiškiuose garažuose.

— Kas girdėti iš Dano Molino? — paklausė nepažįstamasis.

Garaže jie buvo trise, visi sėdėjo priešais galingus kompiuterius su didžiuliais ekranais. Ant lentynos, šalia dažų skardinių, kurias Eduardo tėtis padėjo čionai daugiau nei prieš dešimtmetį, stovėjo keturi belaidžiai maršrutizatoriai. Eduardas, tikrai geriausiai iš jų išmanęs technologijas, buvo sukūręs sistemą, kuri leido belaidžiui ryšiui išeiti už garažo ribų į platųjį pasaulį, užtikrindama jų anonimiškumą kiek tai įmanoma internete. Be to, jei kas nors pamėgintų juos atsekti, maršrutizatoriai automatiškai išsijungtų ir perkeltų juos į kitą kompiuterį. Jei atvirai, nepažįstamasis ne viską suprato. Bet jam ir nebuvo būtina.

— Jis sumokėjo, — pasakė Eduardas.

Eduardo šiurkštūs plaukai prašyte prašėsi nukerpami, o neva neskustas smakras atrodė labiau netvarkingas nei madingas. Jis buvo senosios mokyklos programišius, kuriam internetinė medžioklė teikė ne mažiau malonumo nei moralinis pasitenkinimas ar grynieji.

Šalia jo buvo Gabrielė, vieniša dviejų vaikų motina; keturiasdešimt ketverių, vyriausia iš jų. Prieš du dešimtmečius ji pradėjo darbuotis kaip sekso telefonu operatorė. Jos užduotis buvo kalbin-

ti vyruką kaip įmanoma ilgiau, nes pokalbio minutė jam kainuodavo 3,99 dolerio. O dar visai neseniai Gabrielė pozavo kaip karšta namų šeimininkė „be išankstinių sąlygų“ virtualioje pasimatymų svetainėje. Jos darbas buvo įteigti naujam klientui (suprask: mulkiui), kad jis sulauks sekso dar nesibaigus nemokamai bandomajai versijai, ir vyrukas įsipareigodavo užsisakyti metų prenumeratą iš savo kredito kortelės.

Mertonui, jų naujausiam kolegai, buvo devyniolika; liesas, gausiai išsitatuiravęs, skusta galva ir skaidriomis mėlynomis akimis, beveik kaip bepročio. Vaikinas mūvėdavo apsmukusius džinsus su iš kišenių kabančiomis grandinėmis, tik buvo sunku pasakyti, kam jos skirtos — dviračiams ar seksui. Jis valydavosi nagus spyruokliniu peiliu, o laisvalaikiu padėdavo televizijos pastoriui, kuris rengdavo pamaldas dvylika tūkstančių vietų turinčioje arenoje. Ingrida atsivedė Mertoną iš savo darbo interneto svetainėje pavadinimu „Five“.

Mertonas atsisuko į nepažįstamąjį.

— Atrodai nusivylęs.

— Dabar jis išsisuks.

— Kad vartojo steroidus, norėdamas žaisti didįjį futbolą? Baisaus čia daikto. Veikiausiai aštuoniasdešimt procentų tų vaikų ką nors vartoja.

Eduardas pritarė.

— Mes laikomės savo principų, Krisai.

— Taip, — atsiliepė nepažįstamasis. — Aš žinau.

— Tiesą sakant, tavo principų.

Nepažįstamasis, kurio tikras vardas buvo Krisas Teiloras, linktelėjo. Šį judėjimą įkūrė Krisas, net jei garažas buvo Eduardo, kuris pirmasis prie jo prisidėjo. Iš pradžių tai buvo tarsi pokštas, bandymas ištaisyti blogį. Netrukus Krisas suvokė, kad jų judėjimas galėtų tapti pelningu verslu ir kartu gėrio šaltiniu. Bet tam, kad taip būtų, kad vienas neužgožtų kito, visi turėjo laikytis priimtų nuostatų.

— Tai kas negerai? — paklausė jo Gabrielė.

— Kodėl manai, kad kažkas negerai?

— Tu čia nesirodai, nebent kas nors atsitinka.

Tai buvo beveik tiesa.

Eduardas atsilošė.

— Ar buvo kokių bėdų su Danu Molinu arba jo sūnumi?

— Taip ir ne.

— Mes gavome pinigus, — tarė Mertonas. — Vadinasi, nebuvo taip blogai.

— Taip, bet aš turėjau sutvarkyti tai vienas.

— Ir kas?

— Tas, kad ten turėjo būti ir Ingrida.

Jie visi susižvalgė. Tylą nutraukė Gabrielė.

— Gal ji pagalvojo, kad moteris per futbolininkų atranką pernelyg patrauktų dėmesį.

— Gali būti, — tarė Krisas. — Ar kuris nors iš jūsų kalbėjotės su ja?

Eduardas ir Gabrielė papurtė galvas. Mertonas atsistojo ir paklausė:

— Pala, kada tu matei ją paskutinį kartą?

— Ohajuje. Kai kalbėjomės su Haide Dan.

— Ir ji turėjo susitikti su tavimi per futbolininkų atranką?

— Taip ji sakė. Mes laikėmės protokolo, todėl keliavome atskirai ir nebendravome.

Eduardas vėl ėmė baksnoti klaviatūrą.

— Luktelk, Krisai, aš kai ką patikrinsiu.

Krisas. Buvo gan keista girdėti savo vardą iš kito žmogaus lūpų. Pastarąsias keletą savaičių jis buvo anonimas, nepažįstamasis, ir niekas nevadino jo vardu. Netgi su Ingrida susitarimas buvo aiškus: jokių vardų. Anonimiškumas. Žinoma, tai gana ironiška. Žmonės, kuriuos jis susirasdavo, manė, jog niekas nieko nežino, jie troško anonimiškumo, nesuvokdami, kad iš tiesų to jie visiškai neturi.

Krisas — nepažįstamasis — turėjo.

— Pagal planą, — prabilo Eduardas, spoksodamas į ekraną, — vakar Ingrida turėjo nuvažiuoti į Filadelfiją ir palikti išnuomotą automobilį. Tuoj pažiūrėsiu... — Jis pakėlė akis. — Prakeikimas.

— Kas?

— Ji taip ir negrąžino automobilio.

Kambaryje padvelkė šaltuku.

— Reikia jai paskambinti, — tarė Mertonas.

— Rizikinga, — atsiliepė Eduardas. — Jei Ingridai kilęs pavojus, jos mobilusis gali būti blogose rankose.

— Mes turime sulaužyti susitarimą, — pasakė Krisas.

— Atsargiai, — pridūrė Gabrielė.

Eduardas linktelėjo.

— Paskambinsiu jai per „Viber" ir užmegsiu ryšį per du IP adresus Bulgarijoje. Turėčiau užtrukti penkias minutes.

Jis užtruko vos tris.

Telefonas ėmė skambėti. Vienas, du, ir tada po trečio signalo kažkas pakėlė ragelį. Jie tikėjosi išgirsti Ingridos balsą. Bet neišgirdo.

Vyriškas balsas pasiteiravo:

— Kas čia skambina?

Eduardas skubiai baigė pokalbį. Visi keturi kurį laiką stovėjo sustingę, garaže tvyrojo absoliuti tyla. Tada nepažįstamasis — Krisas Teiloras — ištarė tai, ką jie visi mintyse galvojo:

— Mes išaiškinti.

37

Jie nepadarė nieko blogo.

Selė Perimen buvo jaunesnioji partnerė firmos, kurioje Adamui buvo pavesta vadovauti daug laiko pareikalavusiai bylai dėl

graikų imigrantų kavinės. Kavinės savininkai laimingai ir pelningai dirbo toje pačioje vietoje Harisone keturiasdešimt metų, kol didžiulis apribotos rizikos fondas pastatė toje gatvėje naują biurų pastatą, priversdamas valdžią prieiti prie išvados, kad kelias, vedantis į tą pastatą, turi būti išplatintas ir pritaikytas gausesniam eismo srautui. Tai reiškė, kad kavinė turėjo būti sulyginta su žeme. Adamas ir Selė stojo prieš valdžią, bankininkus ir galų gale prieš įsišaknijusią korupciją.

Kartais tiesiog negali sulaukti, kada reikės keltis ir eiti į darbą, o vakare nesinori grįžti namo. Tave tarsi kas apsėda. Tu valgai, geri ir miegi, alsuodamas byla. Šis buvo vienas iš tokių atvejų. Tu suartėji su stovinčiais šalia kelyje, kurį tu traktuoji kaip garbingą, bet sunkų žygį.

Jis ir Selė Perimen suartėjo.

Labai suartėjo.

Tačiau tarp jų nebuvo jokio fizinio kontakto, netgi bučinio. Ribos nebuvo peržengtos, nors jie ne kartą buvo prie jų priartėję, gundėsi, galbūt net buvo užmynę, tačiau niekuomet neperžengė. Ateina toks etapas, jau žinojo Adamas, kai stovi visai šalia tos linijos, svirduliuoji: vienoje pusėje vienas gyvenimas, kitoje — kitas, ir kažkuriuo metu tu arba peržengsi ribą, arba kažkas sunyks ir mirs. Šiuo atveju kažkas mirė. Praėjus dviem mėnesiams po bylos baigties, Selė Perimen priėmė kitą darbo pasiūlymą iš teisės firmos Livingstone.

Viskas baigėsi.

Bet Korina paskambino Selei.

Kodėl? Atsakymas atrodė akivaizdus. Adamas bandė jį apgalvoti, išvesti tam tikras teorijas ir hipotezes, kurios galėtų paaiškinti, kas atsitiko Korinai. Kai kurie gabalėliai galbūt sulipo. Pradėjęs ryškėti vaizdas nebuvo malonus.

Buvo jau po vidurnakčio. Berniukai miegojo. Namuose tvyrojo kažkoks liūdesys. Dalis Adamo norėjo, kad berniukai išsaky-

tų savo baimes, bet dabar labiau norėjo, jog vaikai pasilaikytų jas bent dieną ar dvi, kol Korina grįš. Galų gale lieka tik vienas būdas viską sutvarkyti.

Jam reikia surasti Koriną.

Senis Rinskis atsiuntė jam preliminarią informaciją apie Ingridą Prisbi. Kol kas nieko vertinga ar ypatinga. Ji gyveno Ostine, prieš aštuonerius metus baigė Raiso universitetą Hjustone, dirbo dviejose interneto bendrovėse. Rinskis gavo ir jos namų telefono numerį. Paskambinus atsiliepė mechaninis atsakiklio balsas ir paliepė palikti žinutę. Adamas paprašė Ingridos jam paskambinti. Rinskis taip pat gavo Ingridos motinos namų telefoną ir adresą. Adamas norėjo jai skambinti, tačiau neišmanė, kaip pradėti pokalbį. Be to, buvo jau vėlu. Jis nusprendė palaukti.

Kas toliau?

Ingrida Prisbi turėjo savo feisbuko paskyrą. Įdomu, ar joje galima rasti ką nors daugiau, pagalvojo Adamas. Jis ir pats turėjo feisbuko paskyrą, tačiau retai ją tikrindavo. Jis ir Korina susikūrė savo paskyras prieš keletą metų, kai Korina, apimta nostalgijos, perskaitė straipsnį apie tai, kaip socialinė žiniasklaida padeda jų amžiaus žmonėms iš naujo atrasti senus draugus. Praeitis Adamą nelabai domino, tačiau jis sutiko. Ir nuo tada, kai įkėlė savo profilio nuotrauką, beveik neužsukdavo į ją. Korina iš pradžių rodė daugiau entuziazmo dėl tų visų socialinių ryšių, tačiau jis abejojo, ar žmona užsukdavo į savo paskyrą dažniau nei du ar tris kartus per savaitę.

Bet kas žino?

Jis prisiminė, kaip sėdėjo šitame kambaryje su Korina, kai jie susikūrė savo feisbuko profilius. Jie ėmė ieškoti ir „priiminėti į draugus“ savo šeimą, kaimynus. Adamas peržiūrėjo nuotraukas, kurias buvo įkėlę jo koledžo draugai — jų plačiai besišypsančios šeimynos paplūdimy, Kalėdų vakarienės, vaikų sportai, slidinėjimas Aspene, įdegusi žmona, apsivijusi rankomis besišypsantį vyrą, ir panašiai.

— Visi atrodo laimingi, — pasakė jis Korinai.

— O, nepradėk dar ir tu.

— Ką?

— Feisbuke visi atrodo laimingi, — pasakė Korina. — Tai tarsi tavo geriausių gyvenimo momentų kompiliacija, — jos balse buvo girdėti susierzinimas. — Tai nėra tikras gyvenimas, Adamai.

— Aš ir netvirtinu, kad yra. Aš pasakiau, visi atrodo laimingi. Tai ir norėjau pasakyti. Jei spręsi apie pasaulį pagal feisbuką, imsi stebėtis, kodėl tiek daug žmonių geria prozaką.

Po to Korina kažkaip nutilo. Adamas viską nuleido juokais ir pamiršo, bet dabar, po tiek metų, žiūrint pro jo iš naujo išvalytus įžvalgos akinius, tiek daug dalykų įgavo tamsesnį, bjauresnį atspalvį.

Ingridos Prisbi feisbuko paskyroje jis naršė beveik valandą. Pirmiausia patikrino jos asmeninių santykių statusą — galbūt jam pasiseks, ir tas nepažįstamasis pasirodys esąs jos vyras ar vaikinas, tačiau Ingrida skelbėsi esanti vieniša. Jis pervertė jos šimto aštuoniasdešimt aštuonių draugų sąrašą, tikėdamasis tarp jų surasti nepažįstamąjį. Nieko panašaus. Jis ieškojo pažįstamų vardų, veidų, ko nors iš savo ar Korinos praeities. Nieko. Jis paslinko Ingridos puslapiu žemyn, ieškodamas kokių nors naujienų moters gyvenime. Nerado nieko, jokių užuominų apie nepažįstamąjį, netikrą nėštumą ar panašius dalykus. Adamas pamėgino ištyrinėti jos nuotraukas. Susidarė gana teigiamas įspūdis. Ingrida Prisbi atrodė laiminga vakarėlių nuotraukose, ji gėrė ir smaginosi, vis dėlto laimingesnė atrodė tose fotografijose, kuriose užfiksuota savanoriaujanti. O savanoriavo ji daug kur: dalijant maistą, Raudonajame Kryžiuje, USO, „Junior Achievement“. Adamas pastebėjo dar kai ką. Visos nuotraukos buvo grupinės, jokių pavienių, jokių portretų ar asmenukių.

Tačiau šie pastebėjimai nė kiek nepriartino jo prie Korinos.

Jis kažką pražiūrėjo.

Buvo jau vėlu, tačiau Adamas naršė toliau. Visų pirma, kaip Ingrida susipažino su nepažįstamuoju? Juos turėtų kas nors sieti. Jis prisiminė Siuzaną Houp, kaip ji buvo šantažuojama dėl apsimestinio nėštumo. Labiausiai tikėtina, kad Korina taip pat buvo šantažuojama. Nė viena iš šių moterų šantažuotojams nesumokėjo...

Bet ar tai tiesa? Jis žinojo, kad Siuzana pinigų nemokėjo. Pati jam tai pasakė. Bet galbūt Korina sumokėjo. Adamas atsilošė ir susimąstė. Jei Korina pavogė tuos vartinio teniso pinigus — kuo jis vis dar netikėjo, — bet jei ji tai padarė, galbūt taip pasielgė, norėdama susimokėti šantažuotojams už tylėjimą.

Ir galbūt jie buvo tokie šantažuotojai, kurie vis tiek papasakojo.

Ar tai tikėtina?

Iš kur gali žinoti. Reikia susikoncentruoti į pastarąjį klausimą: kaip Ingrida ir nepažįstamasis susipažino? Žinoma, buvo keletas galimybių, todėl Adamas sudėliojo jas į seką nuo labiausiai iki mažiausiai tikėtinos.

Labiausiai tikėtina: darbe. Ingrida dirbo kelioms internetinėms kompanijoms. Tas, kas slypi už viso šito, veikiausiai dirbo „Suvaidink nėštumą" svetainei arba buvo programišius — o gal ir viena, ir kita.

Antra labiausiai tikėtina galimybė: jie susipažino koledže. Abu atrodė panašaus amžiaus, tad galėjo susipažinti kur nors koledžo teritorijoje ir susidraugauti. Tad galbūt atsakymo reikia ieškoti Raiso universitete.

Trečia labiausiai tikėtina: jie abu iš Ostino, Teksaso.

Ar tokiuose pamąstymuose yra logikos? Adamas nežinojo, bet dar kartą peržiūrėjo jos draugus, ieškodamas tų, kurių darbas taip pat buvo susijęs su internetu. Tokių buvo gana daug. Jis patikrino jų profilius. Kai kurie buvo blokuojami arba turėjo ribotą prieigą, tačiau dauguma žmonių internete yra ne tam, kad slėptųsi. Laikas slinko. Tada Adamas peržiūrėjo Ingridos draugų draugus, kurie dirbo internete. Ir netgi tų draugų draugus. Pati-

krino jų profilius, darbovietes, ir 04.48 — jis pamatė laiką mažame skaitmeniniame laikrodyje kompiuterio viršuje — Adamui pagaliau pasisekė.

Pirmoji užuomina atėjo iš „Suvaidink nėštumą“ svetainės. Po nuoroda SUSISIEKTI įmonė buvo nurodžiusi pašto adresą Reveryje, Masačusetse. Adamas įrašė adresą į *Google* paieškos sistemą ir surado atitikmenį — verslo konglomeratą „Towning Place“, kurio žinioje buvo įvairios IT bendrovės ir interneto svetainės.

Pagaliau jis šį tą turi.

Vėl ėmęsis Ingridos draugų, surado vieną, kuris kaip savo darbovietę buvo nurodęs „Downing Place“. Adamas atsivertė jo profilį. Jame nieko ypatinga nebuvo, tačiau vyrukas turėjo du draugus, kurie taip pat čia dirbo. Adamas atsivertė ir jų profilius — ir taip toliau, kol pateko į paskyrą, priklausančią moteriai, vardu Gabrielė Dunbar.

Pasak informacijos apie ją, Gabrielė Dunbar studijavo verslą Naujojo Džersio Oušeno apygardos koledže, o dar anksčiau mokėsi Fair Lono gimnazijoje. Ji nebuvo nurodžiusi jokių dabartinių ar ankstesnių darboviečių — jokių užuominų apie „Downing Place“ ar kitus tinklalapius — ir per pastaruosius aštuonis mėnesius nebuvo paskelbusi jokių naujienų apie save.

Adamo akį patraukė tai, kad ji turėjo tris draugus, kurie buvo nurodę „Downing Place“ kaip savo darbdavį. Įdomu ir tai, kad Gabrielė Dunbar gyveno Reveryje, Masačusetse.

Todėl Adamas ėmė tyrinėti jos profilį, peržiūrinėdamas nuotraukų albumą, kai netikėtai pastebėjo trejų metų senumo nuotrauką. Ji buvo perkelta iš mobiliojo telefono ir pavadinta tiesiog „Šventinis vakarėlis“. Tai buvo viena iš tų „greitai nusifotografuojam, kol dar per daug nenusigėrėm“, nuotraukų, kai koks nors atlapaširdis paprašo visus papozuoti grupinei nuotraukai, o tada išsiuntinėja ją elektroniniu paštu arba įkelia į paskyras. Vakarėlis vyko kažkokiame mediena iškaltame restorane ar bare. Nuotraukoje buvo koks

dvidešimt trisdešimt žmonių, daugelis įraudę ir raudonomis akimis tiek nuo fotoaparato blykstės, tiek nuo alkoholio.

Ir joje, tolimajame kairiajame kampe, su alaus bokalu rankoje, nežiūrintis į objektyvą — veikiausiai net nesuvokiantis, kad yra fotografuojamas, — stovėjo nepažįstamasis.

38

Johana Grifin turėjo du Havanos bišonus, Starskį ir Hučą. Iš pradžių ji nenorėjo bišonų. Jie buvo laikomi žaisline veisle, o Johana užaugo su vokiečių dogais ir, jos nuomone, maži šunys, atleiskite, buvo kaip kokie žiurkėnai. Bet Rikis užsispyrė ir, po galais, jis pasirodė esąs teisus. Johana laikė šunis visą savo gyvenimą, ir šie du buvo ypač meilūs.

Paprastai Johanai patiko vedžioti Starskį ir Hučą anksti ryte. Ji didžiavosi esanti gera miegalė. Nesvarbu, kokie siaubai ar nelaimės apjuodintų jos kasdienį gyvenimą, Johana niekada neįsileisdavo jų į miegamąjį. Tokia buvo jos taisyklė. Gali mirtinai jaudintis virtuvėje ar svetainėje — tačiau kai išeini iš tos patalpos, išjungi šviesą. Viskas. Rūpesčių nebėra.

Vis dėlto du dalykai trukdė jai miegoti. Vienas iš jų buvo Rikis. Galbūt dėl to, kad priaugo kelis svarus, o gal tiesiog dėl amžiaus, tačiau vyro kitados pakenčiamas knarkimas dabar tapo nenutylančiu diskinio pjūklo džeržgimu. Jis išbandė įvairias priemones — juostelę, pagalvę, kažkokius be recepto parduodamus vaistus — tačiau niekas nepadėjo. Rikio knarkimas pasiekė tokį lygį, kad jie ėmė svarstyti apie miegojimą atskirai, bet Johanai tai prilygo baltos vėliavos iškėlimui. Jai tiesiog teks dar pakentėti, kol ką nors sugalvos.

Antras, žinoma, buvo Haidė.

Draugė lankė Johaną sapnuose. Jie nebuvo kruvini ar šiurpūs. Haidė nesivaideno kaip šmėkla ir nešnabždėjo: „Atkeršyk už

mane". Nieko panašaus. Johana net negalėjo tiksliai pasakyti, kas vyko tuose sapnuose. Jie buvo tokie normalūs, kaip realiame gyvenime, ir Haidė juose juokdavosi, šypsodavosi, jiedvi puikiai leisdavo laiką, bet kažkuriuo momentu Johana prisimindavo, kas atsitiko, kad Haidė iš tiesų buvo nužudyta. Tada ją apimdavo panika. Sapnas imdavo sklaidytis, Johana ištiesdavo rankas ir beviltiškai mėgindavo sugriebti draugę, tarsi galėtų išlaikyti gyvą — tarsi Johana, jei gerai pasistengtų, galėtų užbėgti už akių nužudymui ir Haidei viskas būtų gerai.

Johana pabusdavo drėgnais nuo ašarų skruostais.

Todėl pastaruoju metu, norėdama atsikratyti slogučio, ji ėmė vedžioti Starskį ir Hučą vėlyvais vakarais. Johana bandė mėgautis vienatve, tačiau keliai buvo tamsūs, nors ir apšviesti gatvės žibintų, ir ji nuolat bijojo įžengti į kokią duobę ant šaligatvio bei parkristi. Jos tėtis, būdamas septyniasdešimt ketverių, parkrito, o paskui visiškai taip ir neatsigavo. Tokių atvejų dažnai girdėti. Todėl vaikščiojo Johana akis įsmeigusi į žemę. Kaip tik dabar, kai įžengė į ypač tamsią vietą, ji išsitraukė savo išmanųjį ir įjungė žibintuvėlį.

Telefonas jos rankoje suzvimbė. Tokią vėlyvą valandą gali skambinti tik Rikis. Jis tikriausiai pabudo ir panoro paklausti, kada ji grįš, arba nusprendė, kad būtų gerai atsikratyti šiek tiek antsvorio ir pajudėti, pasivaikščioti visiems kartu. Johanai tai tiko. Ji dar netoli nuėjusi, tad nebus jokios problemos grįžti su Starskiu ir Huču.

Johana suėmė abu pavadėlius į kairę ranką ir pakėlė telefoną prie ausies. Ji nepažiūrėjo, kas skambina. Tiesiog nuspaudė mygtuką ir tarė:

— Alio?

— Vade?

Sprendžiant iš balso, skambutis buvo svarbus. Ji sustojo. Abu šunys taip pat sustojo.

— Čia tu, Norbertai?

— Taip, atsiprašau, kad taip vėlai, bet...

— Kas atsitiko?

— Patikrinau tuos registracijos numerius, kaip prašėte. Turėjau gerokai pasiknisti, tačiau atrodo, kad automobilį buvo išsinuomojusi moteris, kurios tikrasis vardas yra Ingrida Prisbi.

Tyla.

— Ir? — paragino ji.

— Ir tai blogai, — atsiliepė Norbertas. — Labai labai blogai.

39

Adamas anksti ryte paskambino Endžiui Gribeliui.

— Kas? — išdejavo Gribelis.

— Atleisk, nenorėjau tavęs žadinti.

— Dabar šešta ryto, — pasakė Endis.

— Atsiprašau.

— Vakar vakare turėjome pasirodymą su grupe. O dūzgėse buvo daug karštų gerbėjų. Žinai, kaip būna.

— Taip. Klausyk, ar tu ką nors išmanai apie feisbuką?

— Gal juokauji? Aišku, kad išmanau. Grupė yra sukūrusi gerbėjų puslapį. Mes turime beveik aštuoniasdešimt sekėjų.

— Puiku. Persiunčiu tau vieną feisbuko nuorodą. Joje keturi žmonės. Pažiūrėk, gal pavyks gauti kurio nors iš jų adresą ir sužinok viską, ką tik gali, apie tą nuotrauką — kur ji buvo daryta, kas dar joje, bet ką.

— Svarbu?

— Nepaprastai. Man reikėjo šios informacijos vakar.

— Supratau. Ei, vakar mes velniškai gerai perdainavome „The Night Chicago Died". Salėje nebuvo sausų akių.

— Tu negali įsivaizduoti, kiek man tai reiškia šiuo metu, — atsiliepė Adamas.

— O, taip svarbu?

— Net labiau.

— Jau šoku.

Adamas padėjo ragelį ir išlipo iš lovos. Jis pažadino berniukus septintą ir ilgai stovėjo po karštu dušu. Buvo gera. Galiausiai apsirengė ir pažiūrėjo į laikrodį. Berniukai jau turėtų nusileisti.

— Rajanai? Tomai?

Atsiliepė Tomas.

— Taip, taip, mes atsikėlėme.

Suburzgė Adamo mobilusis. Skambino Gribelis.

— Alio?

— Mums pasisekė.

— Kaip suprasti?

— Ta nuoroda, kurią atsiuntei. Ji iš moters, vardu Gabrielė Dunbar, profilio puslapio.

— Taip, ir ką?

— Ji nebegyvena Reveryje. Grįžo namo.

— Į Fair Loną?

— Taigi.

Fair Lonas buvo vos už pusvalandžio kelio nuo Siderfildo.

— Ką tik išsiunčiau tau jos adresą.

— Ačiū, Endi.

— Jokių problemų. Važiuosi pas ją šįryt?

— Taip.

— Pranešk, jei tau manęs prireiks.

— Ačiū.

Adamas padėjo ragelį. Jis jau suko į koridorių, kai išgirdo kažkokius garsus, sklindančius iš Rajano miegamojo. Adamas priėjo prie uždarytų durų ir priglaudė ausį. Jis išgirdo duslius sūnaus kūkčiojimus. Šis garsas lyg stiklo šukės perrėžė jam širdį. Adamas pabeldė krumpliais į duris, susikaupė ir pasuko rankeną.

Rajanas sėdėjo lovoje ir kūkčiojo kaip mažas berniukas, koks, tam tikra prasme, jis vis dar buvo. Adamas liko stovėti tarpduryje. Skausmas jo viduje, kurstomas beviltiškumo, vis stiprėjo.

— Rajanai?

Ašaros visus sumažina ir padaro gležnesnius, tai ką kalbėti apie jaunimą. Rajano krūtinė sunkiai kilnojosi, bet jis išspaudė:

— Aš pasiilgau mamytės.

— Žinau, drauguži.

Akimirką Adamą perskrodė įniršis. Pyktis Korinai, kad pabėgo, nepaskambino, kad suvaidino tą prakeiktą nėštumą, kad pavogė pinigus — dėl visko. Pamirškim, ką ji padarė Adamui. Tai nesvarbu. Tačiau šitaip įskaudinti berniukus... tai atleisti bus daug sunkiau.

— Kodėl ji neatsako į mano žinutes? — verkė Rajanas. — Kodėl mamos nėra namuose su mumis?

Adamas jau žiojosi pažerti dar daugiau banalybių, kad mama užsiėmusi, kad jai reikia laiko, ir panašiai. Tačiau tos banalybės buvo melas. Jos tik dar labiau viską blogino. Todėl šį kartą Adamas nusprendė pasakyti tiesą.

— Aš nežinau.

Kad ir kaip būtų keista, atsakymas, rodės, truputį nuramino Rajaną. Jis ne iš karto liovėsi kūkčiojęs, tačiau verkė jau lėčiau, galima sakyti, tik šnirpštė. Adamas priėjo ir atsisėdo ant lovos šalia Rajano. Jis norėjo apkabinti sūnų, bet kažkodėl susilaikė pagalvojęs, kad taip daryti nederėtų. Todėl kurį laiką jis paprasčiausiai sėdėjo, leisdamas sūnui jausti, kad yra šalia. To, regis, pakako.

Po minutėlės duryse pasirodė Tomas. Dabar jie visi trys buvo kartu — „mano berniukai“, kaip visados juos vadino Korina, juokaudama, esą Adamas yra jos didžiausias vaikas. Jie sėdėjo tame kambaryje nejudėdami, ir Adamas staiga suvokė vieną paprastą, bet reikšmingą dalyką: Korina mylėjo savo gyvenimą. Ji mylėjo savo šeimą. Mylėjo pasaulį, kurį taip sunkiai stengėsi susikurti. Jai patiko gyventi šiame miestelyje, kur pati užaugo, šiame rajone, kurį brangino, šiuose namuose, kuriuos dalijosi su savo berniukais.

Tai kas atsitiko?

Jie visi trys išgirdo automobilio durelių trinktelėjimą. Rajanas tučtuojau pažiūrėjo į langą. Adamas instinktyviai užėmė gynybines pozicijas; skubiai prišoko prie lango ir savo kūnu užstojo vaizdą. Tačiau neilgam. Abu berniukai priėjo, atsistojo jam iš šonų ir pažiūrėjo žemyn. Nė vienas nešūktelėjo. Neaiktelėjo. Neištarė nė žodžio.

Kieme stovėjo policijos automobilis.

Vienas iš pareigūnų buvo Lenas Gilmanas, o tai buvo keista, nes ant automobilio buvo užrašas ESEKSO APYGARDOS POLICIJA. Lenas dirbo Siderfildo miesteliui.

Iš vairuotojo pusės išlipo uniformuotas apygardos pareigūnas.

— Tėti? — ištarė Rajanas.

Korina negyva.

Mintis šmėstelėjo sekundę, ne ilgiau. Bet argi tai ne akivaizdus atsakymas? Dingsta tavo žmona. Ji nepalaiko jokio ryšio su tavimi ar net su savo vaikais. Dabar du farai, vienas šeimos draugas, vienas iš apygardos, pasirodo ant slenksčio niūriais veidais. Ir iš tiesų, argi tai nebuvo logiška prielaida visą šį laiką — kad Korina negyva guli kur nors griovyje, tad dabar šie paniurę vyrai praneš jam baisiąją žinią, ir po to jam reikės dorotis su pasekmėmis, liūdėti ir būti stipriam dėl berniukų?

Jis apsisuko ir pajudėjo laiptais žemyn. Berniukai sekė paskui, pirma Tomas, paskui Rajanas. Tarsi jie būtų be žodžių suaugę į vieną, susieti trijų išgyvenusiųjų ryšio, kurie kartu priims likimo smūgį. Kai Lenas Gilmanas paskambino į duris, Adamas jau lenkė durų rankeną.

Lenas atšoko ir sumirksėjo.

— Adamai?

Adamas stovėjo, pravėręs duris. Lenas pažiūrėjo už jo ir pastebėjo berniukus.

— Maniau, jie jau bus išėję į treniruotę.

— Kaip tik ruošėsi išeiti, — pasakė Adamas.

— Gerai, tuomet tegu jie eina, ir mes galėsime...

— Kas atsitiko?

— Bus geriau, jei mes pasikalbėsime nuovadoje, — tada, aiškiai norėdamas nuraminti berniukus, Lenas pridūrė: — Viskas gerai, vaikinai. Mes tik norime užduoti keletą klausimų.

Lenas pažiūrėjo Adamui į akis. Adamas neketino paklusti. Jeigu žinia bloga — jei ji vaikus priblokš, — koks skirtumas, kada ją išgirs, dabar ar po treniruotės.

— Ar tai susiję su Korina? — pasiteiravo Adamas.

— Ne, aš taip nemanau.

— Nemanai?

— Prašau, Adamai, — Leno balse buvo girdėti maldavimas. — Išlydėk berniukus į treniruotę ir važiuojam su mumis.

40

Kuncas praleido naktį sūnaus palatoje, pusiau miegodamas ant kėdės, kuri išsilankstė į kažką, ko niekas negalėtų pavadinti lova. Kai ryte slaugė pamatė jį, bandantį išjudinti sustingusią nugarą, pasakė:

— Nelabai patogu, a?

— Ar jūs užsisakėte ją iš Gvantanamo?

Slaugė nusišypsojo jam ir patikrino Robio gyvybinius rodiklius — temperatūrą, širdies pulsą, kraujo spaudimą. Jie darydavo tai kas keturias valandas, kai vaikas būdavo budrus ar miegodavo. Jo mažasis berniukas buvo taip įpratęs prie šito, kad beveik nesukrutėjo. Mažam berniukui nederėtų prie šito įprasti. Niekada.

Kuncas prisėdo ant lovos šalia sūnaus ir leidosi užliejamas pažįstamos baimės, sukeltos beviltiškumo. Slaugė pamatė nerimą jo veide. Visos jį matė, tačiau buvo ganėtinai išmintingos, kad nekalbėtų globėjišku tonu ar neguostų melu. Ji tik tarstelėjo „netrukus grįšiu". O jis buvo dėkingas už tai.

Kuncas pasitikrino trumpąsias žinutes. Tarp jų buvo kelios skubios nuo Lario. Kuncas to ir tikėjosi. Jis palaukė, kol atvažiavo Barbė. Tada pabučiavo jai į kaktą ir pasakė:

— Turiu trumpam išeiti. Reikalai.

Barbė linktelėjo, nieko neklausinėdama ir nesigilindama.

Kuncas susistabdė taksi ir nuvažiavo į butą Park Aveniu. Duris atidarė dailioji Lario Pauerso žmona Lorė. Kuncas niekada nesuprato, kaip galima apgaudinėti savo žmoną. Žmona yra toji moteris, kurią myli labiau už viską pasaulyje, tavo tikroji draugė, dalis tavęs. Tu arba myli ją visa širdimi, arba ne — o jei ne, tada laikas traukti tolyn, šuneli.

Lorė Pauers visada turėdavo paruoštą šypseną. Ji buvo pasipuošusi perlų vėriniu ir vilkėjo paprastą juodą suknelę, kuri atrodė brangi — o galbūt Lorė atrodė brangi. Lorė Pauers buvo kilusi iš senųjų pinigų pasaulio, ir net jei ji vilkėtų palaidą maišą, vis tiek matytum jos kilmę.

— Jis laukia tavęs, — pasakė ji. — Savo kabinete.

— Ačiū.

— Džonai?

Kuncas atsisuko į ją.

— Ar kas nors atsitiko?

— Aš taip nemanau, ponia Pauers.

— Lorė.

— Gerai, — tarė jis. — O kaip jūs, Lore?

— Ką aš?

— Ar jums viskas gerai?

Ji užsikišo už ausies plaukus.

— Viskas gerai. Bet Laris... jis kaip nesavas. Aš žinau, tavo darbas — jį saugoti.

— Tai aš ir darysiu. Galite neabejoti, Lore.

— Ačiū, Džonai.

Štai jums dar viena trumpa gyvenimo pamoka: jei žmogus laukia jūsų savo „kabinete", jis turi pinigų. Normalūs žmonės turi

darbo kambarį, šeimos kambarį ar šiaip kokį urvelį. Turtuoliai turi darbo kabinetus. Šis buvo ypač prabangus, gausus oda įrištų knygų, medinių gaublių ir rytietiškų kilimų. Tokioje vietoje būtų galėjęs gyventi Briusas Veinas prieš įlįsdamas į savo Betmeno urvą.

Laris Pauersas sėdėjo bordo spalvos odiniame krėsle su porankiais. Rankoje laikė stiklinę, panašu, su konjaku. Jis buvo apsiverkęs.

— Džonai?

Kuncas priėjo ir paėmė stiklinę iš jo rankos. Tada pažiūrėjo į butelį ir pamatė, kad jame mažai belikę.

— Negalima šitaip gerti.

— Kur tu buvai?

— Rūpinausi mūsų problema.

Problema buvo sukrečianti ir paprasta. Dėl kažkokių religinių sąsajų su jų produktu bankas, išleidžiantis vertybinius popierius, pareikalavo įrašyti tam tikrus moralinius punktus, įskaitant neištikimybę. Trumpai tariant, jei paaiškėtų, kad Laris Pauersas dažnai lankosi pupyčių tinklalapyje ir, tiesą sakant, pasinaudojo juo, norėdamas įteisinti koledžo studenčių seksualines paslaugas, viso gero, vertybiniai popieriai. Viso gero, septyniolika milijonų dolerių. Viso gero, geriausias sveikatos draudime Robiui. Viso gero, kelione į Bahamas su Barbe.

Viso gero viskam.

— Gavau laišką iš Kimberlės, — pasakė Laris.

Jis vėl pradėjo verkti.

— Kas jame sakoma?

— Nužudyta jos motina.

— Ji pasakė jums apie tai?

— Žinoma, pasakė. Jėzau, Džonai, žinau, tu...

— Nurimkit.

Laris nutilo, tarsi būtų gavęs per veidą.

— Tiesiog paklausykit manęs.

— Nereikėjo to daryti, Džonai. Mes būtume galėję pradėti iš naujo. Būtume suradę kitų galimybių. Viskas būtų buvę gerai.

Kuncas tylėdamas žiūrėjo į jį. Taip, kurgi ne. Kitų galimybių. Lengva jam kalbėti. Lario tėvas prekiavo vertybiniais popieriais, susižėrė gražų pinigą, išsiuntė savo sūnų į Gebenės lygos mokyklą. Lorė kilusi iš velniškai turtingos šeimos. Nė vienas jų nė velnio nenutuokia.

— Mes būtume galėję...

— Patylėkite, Lari.

Laris pakluso.

— Ką tiksliai Kimberlė jums pasakė?

— Nepasakė. Atsiuntė elektroninį laišką. Jau sakiau. Mes niekada nesikalbame telefonu. Ir elektroninis paštas ne mano. Jis persiųstas per pupyčių adresą.

— Gerai. Ką ji rašo tame laiške?

— Kad buvo nužudyta jos motina. Kimberlės manymu, per įsilaužimą.

— Veikiausiai taip ir buvo, — atsiliepė Kuncas.

Tyla.

Tada Laris atsistojo ir tarė:

— Kimberlė nekelia grėsmės. Ji net nežino mano vardo.

Kuncas jau buvo apsvarstęs visus už ir prieš dėl Haidės dukters Kimberlės nutildymo, tačiau galiausiai nusprendė, kad jos nužudymas sukeltų didesnį pavojų. Šiuo metu policija niekaip nesusies Haidės Dan ir Ingridos Prisbi nužudymų. Jas skiria daugiau nei keturi šimtai mylių. Kuncas panaudojo du skirtingus ginklus. Bet jei kartais kas nors nutiktų Haidės dukrai, tai patrauktų per daug dėmesio.

Laris tvirtina nesakęs Kimberlei savo tikrojo vardo. Svetainė kruopščiai stengiasi vyrų tapatybes išlaikyti paslaptyje. Žinoma, Kimberlė gali atpažinti, jeigu jo nuotrauka atsidurtų laikraštyje, tačiau jie jau nusprendė, kad Laris bus tylusis įmonės vadovas, o su žiniasklaida bendraus prezidentas, kai oficialiai bus išleisti ver-

tybiniai popieriai. O jei mergina imtų kelti rūpesčių vėliau, Kuncas sugalvos, kaip tai sutvarkyti.

Laris atsistojo ir ėmė vaikštinėti po kambarį netvirtu žingsniu.

— Kaip tie žmonės sužinojo apie mane? — sudejavo jis. — Ta svetainė anonimiška.

— Juk turėjote susimokėti už paslaugas, tiesa?

— Taip, žinoma, kredito kortele.

— Kortelė turi kažkam priklausyti, Lari. Taip jie ir sužinojo.

— Ir kažkas papasakojo apie tai Kimberlės mamai?

— Taip.

— Kodėl?

— O kaip jūs manote, Lari?

— Šantažas?

— Būtent.

— Tai sumokėkime jiems.

Kuncas jau buvo apgalvojęs ir tai, bet, pirmiausia, jie dar nesusisiekė su jais; antra, liktų labai daug palaidų galų. Šantažuotojais, ypač linkusiais į fanatizmą, negalima pasikliauti. Jis nelabai nutuokė, ko tikėtis, kai pirmą kartą nuvyko į Ohajų. Jis tik žinojo, jog Haidę Dan sugniuždė žinia, kad jos dukra užsiiminėja, galima sakyti, prostitucija. Ji žinojo tų merginų klientų slapyvardžius, bet, laimei, dukrai apie tai nepapasakojo. Po šiokių tokių įtikinėjimų Haidė papasakojo Kuncui apie jauną porą, užkalbinusią ją prie „Raudonojo omaro". Kuncas pamojavo savo pažymėjimu kažkokiam vaikiui, kuris dirbo restorano apsaugos tarnyboje, gavo vaizdajuostę, kurioje jauna pora kalbasi su Haide, nusirašė jų automobilio numerius.

Toliau viskas buvo paprasta. Iš automobilių nuomos agentūros jis sužinojo Lorenos Barnos vardą ir susiejo jį su Ingrida Prisbi. Tada patikrino jos kredito kortelę ir išsiaiškino, jog ji apsistojusi motelyje netoli Delavarų kanjono.

— Vadinasi, viskas? — paklausė Laris. — Viskas baigta, ar ne?

— Dar ne.

— Tik daugiau jokio kraujo. Prašau? Man nerūpi, jei neteksime tų vertybinių popierių. Daugiau niekam nieko nedaryk.

— Jūs įskaudinote savo žmoną.

— Ką?

— Apgaudinėdamas ją. Jūs ją įskaudinote.

Laris prasižiojo, užsičiaupė, pamėgino dar kartą.

— Bet... noriu pasakyti, ji gyva. Negalima šito lyginti.

— Galima. Pats skaudinate žmogų, kurį mylite, ir kartu nerimaujate dėl nepažįstamųjų, kurie gali jums pakenkti.

— Mes kalbame apie žmogžudystę, Džonai.

— Aš apie nieką nekalbu, Lari. Jūs kalbate. Girdėjau, kad Kimberlės mama žuvo per įsilaužimą. Tai gerai, nes jei kas nors būtų ją nužudęs, tarkim, žmogus, kuris dirba jums, tas žmogus galėtų lengvai sudaryti sandėrį ir pasakyti buvęs pasamdytas tam darbui. Ar suprantate, ką sakau?

Laris tylėjo.

— Ar dar yra koks jovalas, kurį turėčiau sutvarkyti, Lari?

— Ne, — tyliai atsiliepė šis. — Nėra.

— Gerai. Nes niekas nesutrukdys išleisti šiuos vertybinius popierius. Ar suprantate tai?

Laris linktelėjo.

— Dabar liaukitės gėręs, Lari. Suimkite save į rankas.

41

Dviem farams tebestovint prie durų, Tomas ir Rajanas nustebino Adamą. Jie neprieštaravo ir nesispyriojo. Tiesiog paskubomis susirinko savo daiktus ir pasiruošė eiti. Tada demonstratyviai apkabino ir atsisveikindami išbučiavo tėvą. Kai Lenas Gilmanas paplekšnojo Rajanui per nugarą ir pasakė „Tavo tėtis tik padės mums kai ką išsiaiškinti", Adamas vos susilaikė neužvertęs akių. Jis liepė

berniukams nesijaudinti; pažadėjo paskambinsiąs vos tik sužinos, kas atsitiko.

Kai sūnūs išėjo, Adamas nužingsniavo takeliu prie policijos automobilio. Kažin ką pagalvos kaimynai, nors iš tiesų jam tai nė velnio nerūpi. Jis patapšnojo Lenui Gilmanui per petį ir tarė:

— Jei tai dėl tų kvailų vartinio teniso pinigų...

— Ne dėl jų, — atsakė Lenas, leisdamas suprasti, kad daugiau nieko nesakys.

Jie tylėjo visą kelią. Adamas sėdėjo ant užpakalinės sėdynės. Kitas policininkas — jaunas vyrukas, kuris neprisistatė, — vairavo, o Lenas Gilmanas sėdėjo keleivio vietoje. Adamas manė, kad jie važiuoja į Siderfildo nuovadą Godvino kelyje, bet kai automobilis išsuko į greitkelį, jis suprato, jog važiuoja į Nuarką. Jie nušvilpė 280 magistrale ir pričiuožė prie apygardos šerifo biuro Vest Marketo gatvėje.

Automobilis sustojo. Lenas Gilmanas išlipo. Adamas ėmė ieškoti durų rankenėlės, tačiau policijos automobilio užpakalinėse durelėse jų nebuvo. Tad palaukė, kol Lenas atidarė jam dureles. Išlipo. Automobilis nuvažiavo.

— Nuo kada tu dirbi apygardai? — paklausė Adamas.

— Jie paprašė paslaugos.

— Kas vyksta, Lenai?

— Tik keletas klausimų, Adamai. Daugiau nieko negaliu pasakyti.

Lenas įleido jį pro duris ir nusivedė koridoriumi. Jie įžengė į apklausų kambarį.

— Sėskis.

— Lenai?

— Ką?

— Esu buvęs ir kitoje pusėje, todėl padaryk man paslaugą. Neversk manęs per ilgai laukti, gerai? Dėl to mano noras bendradarbiauti nepadidės.

— Turėsiu galvoje, — tarė Lenas, uždarydamas paskui save duris.

Bet jis nepaisė prašymo. Pasėdėjęs valandą, Adamas atsistojo ir padaužė į duris. Lenas Gilmanas atidarė jas. Adamas skėstelėjo rankomis:

— Gal juokauji?

— Mes nežaidžiame su tavimi, — tarė Lenas. — Tik kai ko laukiame.

— Ko?

— Duok mums penkiolika minučių.

— Puiku, bet man reikia nusičiurkšti.

— Jokių problemų. Aš palydėsiu...

— Ne, Lenai, aš čia esu savo noru. Ir pats nueisiu į tualetą, kaip didelis berniukas.

Jis atliko reikalą, sugrįžo, atsisėdo į kėdę, pažaidė su savo išmaniuoju. Dar kartą pasitikrino žinutes. Šį rytą Endis Gribelis pasirūpino jo reikalais. Adamas pažiūrėjo į Gabrielės Dunbar adresą. Ji gyveno beveik pačiame Fair Lono centre.

Ar Gabrielė Dunbar nuves jį pas nepažįstamąjį?

Pagaliau apklausų kambario durys atsidarė. Pirmas įėjo Lenas Gilmanas, paskui jį įžengė moteris, Adamo nuomone, ką tik pradėjusi skaičiuoti penktą dešimtį. Jos kelnių ir švarko kostiumėlis buvo tokio atspalvio, kokį galima apibūdinti kaip uniforminis žalias. Jos marškinių apykaklė buvo per ilga ir per smaili. Jos šukuosena buvo vadinama „išsiplovei ir eik" — tokia rudų gaurų kupeta, kuri Adamui priminė septintojo dešimtmečio ledo ritulio žaidėjus.

— Apgailestauju, kad teko laukti, — tarė moteris.

Ji kalbėjo su lengvu akcentu, galbūt Vidurio Vakarų — tikrai ne Naujojo Džersio. Moters veidas buvo prakaulus; jis priminė Adamui fermos darbininkus ir kaimo šokius.

— Aš esu Johana Grifin.

Ji ištiesė savo stambią ranką. Adamas ją paspaudė.

— Adamas Praisas, bet, manau, jūs tai žinote.

— Prašom sėstis.

Jie atsisėdo prie stalo vienas priešais kitą. Lenas Gilmanas įsitaisė tolimajame kampe, stengdamasis atrodyti kuo labiau nepastebimas.

— Ačiū, kad atvykote šį rytą, — pasakė Johana Grifin.

— Kas jūs? — paklausė Adamas.

— Atsiprašau?

— Manau, jūs turite laipsnį ar...

— Esu policijos vadė, — tarė ji. Tada pagalvojusi pridūrė: — Iš Bičvudo.

— Nežinau, kur yra Bičvudas.

— Ohajuje. Netoli Klivlando.

Adamas to nesitikėjo. Jis sėdėjo ir laukė, ką dar ji pasakys.

Johana Grifin pasidėjo ant stalo lagaminėlį ir atidarė jį. Kiek pasirausė viduje, tada ištraukė nuotrauką ir paklausė:

— Ar pažįstate šią moterį?

Ji per stalą pastūmė fotografiją. Tai buvo dokumentinė nuotrauka, nesišypsantis veidas neutraliame fone, veikiausiai iš vairuotojo pažymėjimo. Adamas užtruko sekundę, ne ilgiau, kol atpažino tą šviesiaplaukę moterį. Buvo matęs ją tik kartą, bet tamsoje ir iš tolo, be to, ji sėdėjo automobilyje. Tačiau jis iškart suprato.

Visgi Adamas dvejojo.

— Pone Praisai?

— Gali būti, kad aš žinau, kas ji.

— Gali būti?

— Taip.

— Ir kas, jūsų nuomone, ji gali būti?

Jis nebuvo tikras, ką pasakyti.

— Kodėl jūs klausiate manęs?

— Tai tik klausimas.

— Taip, o aš tik advokatas. Todėl pasakykite, kodėl jūs norite žinoti.

Johana nusišypsojo:

— Vadinasi, jūs norite žaisti šitaip.

— Aš išvis nenoriu žaisti. Tik noriu žinoti...

— Kodėl mes klausiame. Mes dar prieisime prie to. — Ji vėl parodė į nuotrauką. — Ar pažįstate ją — taip ar ne?

— Mes niekada nesame susitikę.

— Oho, — pasakė Johana Grifin.

— Kas?

— Tai dabar ketinate žaisti semantinius žaidimus? Ar žinote, kas ji — taip ar ne?

— Manau, kad žinau.

— Puiku, nuostabu. Kas ji?

— Jūs nežinote?

— Kalbame ne apie tai, ką mes žinome, Adamai. Ir, tiesą sakant, aš neturiu laiko, todėl baikime visa tai. Jos vardas Ingrida Prisbi. Jūs sumokėjote Džonui Boneriui, Amerikos lygos salės stovėjimo aikštelės prižiūrėtojui, du šimtus dolerių, kad vyrukas nurodytų jums šios moters automobilio numerį. Tą numerį jums padėjo atsekti buvęs policijos detektyvas Maiklas Rinskis. Ar norite papasakoti mums, kodėl viso to ėmėtės?

Adamas tylėjo.

— Kaip jūs susiję su Ingrida Prisbi?

— Niekaip, — atsargiai atsiliepė jis. — Aš tik norėjau jos kai ko paklausti.

— Ko paklausti?

Adamas pajuto, kaip ėmė suktis galva.

— Adamai?

Pro jo akis neprasprūdo, kad Johana Grifin kreipėsi į jį jau ne taip oficialiai, nebe pone Praisai, o Adamai. Jis žvilgtelėjo į kampą. Lenas Gilmanas sėdėjo susidėjęs rankas. Jo veidas buvo abejingas.

— Tikėjausi, kad ji padės man vienu konfidencialiu reikalu.

— Pamirškit konfidencialumą, Adamai. — Moteris vėl pasi-

rausė lagaminėlyje ir ištraukė dar vieną nuotrauką. — Ar pažįstate šią moterį?

Ji padėjo ant stalo besišypsančios moters, kuri atrodė maždaug Johanos Grifin amžiaus, nuotrauką. Adamas papurtė galvą.

— Ne, jos aš nepažįstu.

— Jūs tikras?

— Aš jos neatpažįstu.

— Jos vardas — Haidė Dan, — Johanos Grifin balsas pasidarė kažkoks keistas. — Ar jums tai ką nors sako?

— Ne.

Johana įsmeigė į jį akis.

— Ar tikrai, Adamai?

— Taip. Aš nepažįstu šios moters. Nesu girdėjęs jos vardo.

— Kur jūsų žmona?

Toks staigus pokalbio posūkis išmušė jį iš vėžių.

— Adamai?

— Kuo čia dėta mano žmona?

— Jūs pilnas klausimų, ar ne? — dabar jos balsas tapo plieninis. — Tai pradeda mane erzinti. Kaip suprantu, jūsų žmona įtariama pavogusi didelę sumą pinigų.

Adamas vėl dirstelėjo į Leną. Vis dar jokių emocijų.

— Tai dėl to mane pasikvietėte? Dėl nepagrįstų įtarimų?

— Kur ji?

Adamas rūpestingai apgalvojo savo kitą ėjimą.

— Ji keliauja.

— Kur?

— Ji nepasakė. Kas, po galais, čia vyksta?

— Aš noriu žinoti...

— Man nė kiek nerūpi, ką jūs norite žinoti. Aš suimtas?

— Ne.

— Vadinasi, galiu atsistoti ir kada panorėjęs išeiti, teisingai?

Johana Grifin dėbtelėjo į jį.

— Taip, teisingai.

— Tiesiog kad viskas būtų aišku, vade Grifin.

— Taip.

Adamas atsisėdo tiesiau, bandydamas pasinaudoti proga.

— Ir staiga jūs imate klausinėti manęs apie žmoną. Todėl arba tučtuojau pasakykite, kas vyksta, arba...

Johana Grifin ištraukė kitą nuotrauką.

Ji tylėdama per stalą pastūmė jam. Adamas sustingo. Jis įsistebeilijo į nuotrauką. Niekas nejudėjo. Niekas neištarė nė žodžio. Adamas pajuto, kaip jo pasaulis susvyravo. Jis pamėgino pasitaisyti, pamėgino kažką sakyti.

— Ar čia?..

— Ingrida Prisbi? — užbaigė už jį Johana. — Taip, Adamai, tai Ingrida Prisbi, moteris, kurią galbūt pažįstate.

Adamui darėsi sunku kvėpuoti.

— Pasak koronerio, mirties priežastis — kulka į galvą. Tačiau prieš tai... Ką jūs čia matote? Jei jums įdomu, mes manome, kad žudikas tai padarė su dėžių rėžtuku. Mes nežinome, ar ji ilgai kankinosi.

Adamas negalėjo atitraukti akių.

Johana Grifin ištraukė dar vieną nuotrauką.

— Haidei Dan pirmiausia buvo šauta į kelį. Taip pat nežinome, ar žudikas ilgai ją kankino, bet galutinis rezultatas toks pat. Kulka į galvą.

Adamas sunkiai nurijo seiles.

— Ir jūs manote?..

— Mes nežinome, ką manyti. Mums rūpi, ką jūs apie tai žinote.

Jis papurtė galvą.

— Nieko.

— Tikrai? Tada leiskite pateikti jums šiokią tokią chronologiją. Ingrida Prisbi iš Ostino Teksase atskrido į Nuarko oro uostą iš Hjustono. Vieną naktį ji viena praleido „Courtyard Marriot" vieš-

butyje šalia oro uosto. Ten ji išsinuomojo automobilį ir nuvažiavo į Amerikos legiono salę Siderfilde. Automobilyje buvo ir vyras. Su tuo vyru jūs kalbėjotės Amerikos legiono salėje. Mes nenutuokiame, apie ką, tačiau žinome, kad po kurio laiko jūs sumokėjote aikštelės prižiūrėtojui, norėdamas gauti Ingridos Prisbi automobilio numerius ir, manome, jūs tą porelę susekėte. Po to Ingrida tuo pačiu išsinuomotu automobiliu nuvažiavo į Bičvudą Ohajuje, kur kalbėjosi su šia moterimi.

Drebančia ranka, tarsi vos valdytų pyktį, Johana Grifin bakstelėjo pirštu į Haidės Dan nuotrauką.

— Po kurio laiko šiai moteriai, Haidei Dan, buvo šauta į kelį, galiausiai — į galvą. Jos pačios namuose. Netrukus — mes vis dar dėliojame įvykių tvarkaraštį — kažkuriuo metu, praėjus pusdieniui ar dienai, Ingrida Prisbi buvo nukankinta ir nužudyta motelio kambaryje Kolumbijoje, Naujajame Džersyje, visai šalia Delavarų kanjono.

Ji atsilošė.

— Kaip jūs čia įsipaišote, Adamai?

— Negali būti, kad jūs...

Bet jie galėjo.

Adamui reikėjo laiko. Jam reikėjo surikiuoti mintis, viską apgalvoti ir nuspręsti, ką daryti.

— Ar tai kaip nors susiję su jūsų santuoka? — paklausė Johana Grifin.

Jis kilstelėjo galvą.

— Ką?

— Lenas sako, kad prieš kelerius metus jūs ir Korina turėjote sunkumų.

Adamo akys skubiai nukrypo į kampą.

— Lenai?

— Sklido gandai, Adamai.

— Tai policija remiasi ir gandais?

— Ne tik gandais, — įsiterpė Johana. — Kas tokia Kristina Hoj?

— Ką? Ji artima mano žmonos draugė.

— Ir jūsų, ar ne? Pastaruoju metu judu daug kalbatės.

— Nes... — jis užsikirto.

— Nes?

Pernelyg daug ir per greitai aiškėja. Adamui norėjosi tikėti farais, bet jis paprasčiausiai negalėjo. Šiuo atveju farai turi savo versiją. Adamas žinojo, jog kartą suformavus tokią versiją, bus sunku, o galbūt neįmanoma, priversti pareigūnus patikėti faktais ir neiškraipyti jų taip, kaip jiems paranku. Adamas prisiminė senio Rinskio perspėjimą jį nesikalbėti su policija. Be jokios abejonės, rizika padidėjo, bet argi tai reiškia, kad jis atsisakys minties pats surasti Koriną?

Jis nežinojo.

— Adamai?

— Mes tik kalbėjomės apie mano žmoną.

— Jūs ir Kristina Hoj?

— Taip.

— Ką judu kalbėjotės apie jūsų žmoną?

— Apie jos pastarąją... kelionę.

— Kelionę. A, taip. Jūs turite galvoje tą, kai ji vidury dienos tiesiog dingo iš darbo, ir dabar neatsiliepia į jūsų ir į vaikų žinutes?

— Korina pasakė, kad jai reikia laiko, — tarė Adamas. — Manau, kadangi jūs aiškiai patikrinote mano telefono skambučių ataskaitą — ir nepamirškite, jog aš esu advokatas, ir kai kuri jūsų perimta informacija gali būti interpretuojama kaip darbo produktas, — jūs skaitėte ir tą žinutę.

— Kaip patogu.

— Kas?

— Žmonos žinutė jums. Tos visos kalbos apie jos išvykimą ir neieškojimą. Žmogus laimi laiko, jums taip neatrodo?

— Apie ką jūs kalbate?

— Tą žinutę galėjo išsiųsti bet kas, ar ne? Netgi jūs.

— Kodėl aš turėčiau?..

Jis nutilo.

— Amerikos legiono salėje Ingrida Prisbi buvo su vyru, — toliau kalbėjo Johana. — Kas jis?

— Jis man nepasakė savo vardo.

— O ką jis pasakė?

— Tai neturi nieko bendra su šiuo reikalu, — atkirto Adamas.

— Turi. Ar jis jums grasino?

— Ne.

— Ir jūs su Korina neturite jokių santuokinių bėdų, taip?

— Aš to nesakiau. Tačiau tai neturi nieko...

— Gal papasakosite mums apie vakarykštį susitikimą su Sele Perimen?

Tyla.

— Ar Selė Perimen taip pat yra jūsų žmonos draugė?

Adamas tylėjo. Jis keletą kartų giliai įkvėpė. Dalis jo norėjo viską iškloti Johanai Grifin. Tikrai norėjo. Tačiau šią akimirką Johana Grifin, regis, buvo pasiryžusi pričiupti jį arba Koriną už visą šią velniavą. Adamas troško padėti. Norėjo išsiaiškinti daugiau apie šiuos nužudymus, tačiau taip pat žinojo pagrindinę taisyklę: jei patylėsi, vėliau nereikės gailėtis. Šįryt jis turėjo planą. Nuvažiuoti į Gabrielės Dunbar namus Fair Lone. Išgauti nepažįstamojo vardą. Jis turi laikytis šito plano. Jis netruks ten nuvažiuoti.

Dar svarbiau, tai suteiks jam galimybę viską apgalvoti.

Adamas atsistojo.

— Turiu eiti.

— Jūs juokaujate, taip?

— Ne. Jei norite mano pagalbos, duokite man kelias valandas.

— Mes turime dviejų moterų lavonus.

— Aš suprantu, — tarė Adamas, žengdamas durų link. — Bet jūs ieškote ne ten.

— Kur mums ieškoti?

— Tas vyras, kuris važiavo kartu su Ingrida, — pasakė Adamas. — Tas, kuris buvo Amerikos legiono salėje.

— Ir ką jis?

— Ar žinote, kas jis?

Ji pažiūrėjo į Leną Gilmaną, tada vėl į Adamą.

— Ne.

— Ir nenutuokiate?

— Ne.

Adamas linktelėjo.

— Jis šios paslapties raktas. Suraskite jį.

42

Kažkuriuo metu Gabrielės Dunbar namas veikiausiai buvo žavingas, tačiau, metams bėgant, kadaise kuklus buvęs Keip Kodas dėl įvairių priestatų, atnaujinimų ir pretenzingų „patobulinimų" virto išpampusiu, be charakterio miesteliu. Naujieji architektūriniai sprendimai, pavyzdžiui, švieslangiai ir bokšteliai, labiau blaškė dėmesį, nei kėlė namų vertę — pastatas atrodė pernelyg dirbtinis.

Adamas prisiartino prie ornamentais išpuoštų lauko durų ir paspaudė skambutį, kuris pagrojo įmantrią melodiją. Nenorėdamas laukti, kol policija parveš jį namo, jis pasinaudojo „Uber" programėle, išsikvietė automobilį ir atvažiavo čionai. Endis Gribelis jau buvo pakeliui pasiimti jį ir parsivežti į biurą. Adamas tikėjosi ilgai neužtruksiąs.

Duris atidarė Gabrielė. Adamas atpažino ją iš nuotraukos feisbuko paskyroje. Jos plaukai buvo juodi kaip varno ir tokie tiesūs, kad atrodė it išlyginti. Atidarydama duris ji maloniai šypsojosi. Šypsena dingo tą pačią akimirką, kai pamatė Adamą.

— Kuo galiu padėti? — paklausė ji.

Moters balsas lengvai virpėjo. Vidaus durų ji neatidarė.

Adamas nelaukė.

— Atsiprašau, kad trukdau, bet aš esu Adamas Praisas. — Jis pamėgino įduoti jai savo vizitinę kortelę, tačiau vidaus durys tebe-

buvo uždarytos. Galiausiai prakišo ją pro durų plyšį. — Advokatas iš Paramuso.

Gabrielė tiesiog stovėjo. Jos veidas vis labiau blyško.

— Šiuo metu tvarkau paveldėjimo bylą ir... — Adamas kilstelėjo telefoną. Dviem pirštais padidino vaizdą, kad ji galėtų aiškiau matyti nepažįstamojo veidą. — Ar pažįstate šį vyrą?

Gabrielė Dunbar įkišo pirštus į durų plyšį ir ištraukė jo vizitinę kortelę. Ilgai ją tyrinėjo. Tada pagaliau sutelkė dėmesį į vaizdą Adamo išmaniajame telefone. Po kelių sekundžių ji papurtė galvą ir tarė:

— Ne.

— Regis, tai buvo darbo vakarėlis. Neabejoju, kad jūs...

— Man reikia eiti.

Virpesys Gabrielės Dunbar balse išdavė paniką ar baimę. Ji jau norėjo uždaryti duris.

— Panele Dunbar?

Ji dvejojo.

Adamas nežinojo, ką dar pasakyti. Jis aiškiai išgąsdino ją. Tai akivaizdu. Išgąsdino ją, o tai reiškė, kad Gabrielė Dunbar kažką žino.

— Prašau, — tarė jis. — Man reikia surasti šį vyrą.

— Jau sakiau jums. Aš jo nepažįstu.

— O man atrodo, kad pažįstate.

— Pasitraukite nuo mano namų.

— Dingo mano žmona.

— Ką?

— Mano žmona. Šis vyras kažką padarė, ir dabar ji dingo.

— Aš nesuprantu, apie ką jūs kalbate. Prašau išeiti.

— Kas jis? Tik tiek noriu sužinoti. Jo vardą.

— Jau sakiau. Aš jo nepažįstu. Prašau, man reikia eiti. Aš nieko nežinau.

Durys vėl ėmė vertis.

— Aš nesiliausiu ieškojęs. Taip ir pasakykite jam. Aš nesustosiu, kol nesužinosiu tiesos.

— Dinkit iš mano valdų, kitaip iškviesiu policiją.

Ji užtrenkė duris.

Gabrielė Dunbar dešimt minučių vaikštinėjo pirmyn atgal, vis niūniuodama žodžius *So Hum*. Ji išmoko šią mantrą sanskrito kalba per jogos užsiėmimus. Baigiantis užsiėmimui, mokytoja liepdavo visiems atsigulti Lavono poza. Tada užsimerkti ir penkias minutes kartoti „So Hum". Kai mokytoja pasiūlė padaryti tai pirmą kartą, Gabrielė kone užvertė savo užmerktas akis. Bet paskui, po minutės, dviejų ar trijų, ėmė jausti, kaip iš jos kūno šalinasi streso toksinai.

— So... hum...

Ji atsimerkė. Nepadeda. Pirmiausia reikia kai ką padaryti. Misė ir Polas dar negreit grįš iš mokyklos. Tai gerai. Jai liks laiko pasiruošti ir susidėti daiktus. Gabrielė čiupo telefoną, peržiūrėjo dažniausiai naudojamus adresatus ir susirado Dušo Purkštuko vardą.

Po dviejų signalų atsiliepė jos buvęs vyras.

— Gabse?

Vyro sugalvota pravardė — jis vienintelis ją taip vadino — vis dar erzina. Kai jiedu pradėjo susitikinėti, jis ėmė vadinti ją „mano Gabse"; ir jai tai atrodė žavu, nes taip būna, kai įsimyli, bet vėliau, po kelių mėnesių, vos išgirdus jau norėjosi vemti.

— Ar gali vaikai pabūti pas tave? — paklausė ji be įžangų.

Jis nė nesivargino slėpti savo pykčio.

— Kada?

— Ketinau užvežti juos šįvakar.

— Gal juokauji? Kai prašiau tavęs papildomų pasimatymų...

— Ir dabar duodu tau jų. Ar gali priimti juos šįvakar?

— Aš Čikagoje, darbo reikalais, grįšiu tik rytoj.

Prakeikimas.

— O toji Kaiptenjos vardas?

— Tu žinai jos vardą, Gabse. Tamė čia, su manimi.

Jis niekada nesiveždavo Gabrielės į komandiruotes, nes tikriausiai susitikdavo su Tame ar kuria nors iš jos pirmtakių.

— Tamė, — pakartojo Gabrielė. — Ar ant ė ji deda tašką, ar piešia širdelę? Vis pamirštu.

— Labai juokinga, — atsiliepė vyras. Bet juokinga nebuvo, ji tai žinojo. Buvo kvaila. Yra kur kas svarbesnių reikalų už seniai mirusią santuoką. — Mes grįšime anksti ryte.

— Tuomet juos ir užvešiu, — nusprendė ji.

— Ilgam?

— Kelioms dienoms, — pasakė ji. — Aš tau pranešiu.

— Ar viskas gerai, Gabse?

— Kuo puikiausiai. Linkėjimai Tamei.

Gabrielė padėjo ragelį. Pažiūrėjo pro langą. Dalis jos žinojo, kad ši diena ateis, dar tuomet, kai Krisas Teiloras užkalbino ją pirmą kartą. Buvo tik laiko klausimas, kada. Įmonės veikla jai buvo didžiai priimtina, abipusiai naudinga, atskleidžianti tiesą ir leidžianti užsidirbti pinigų, tačiau Gabrielė niekada nepamiršo svarbiausio: jie žaidžia su ugnimi. Žmonės padarys bet ką, kad tik išsaugotų savo paslaptis.

Netgi nužudys.

— So... hum...

Vis tiek neveikia. Gabrielė pasuko į miegamąjį. Nors žinojo, kad namuose viena, vis tiek uždarė duris. Ji atsigulė į lovą, susisuko embriono poza ir ėmė čiulpti nykštį. Gėda, tačiau kai mantra neveiksminga, dažnai padeda grįžimas prie itin primityvių, infantilių įpročių. Ji prisitraukė kelius dar arčiau krūtinės ir leido sau truputį paverkti. Baigusi išsitraukė telefoną. Dėl slaptumo naudojosi virtualiu privačiu tinklu. Žinoma, jis nebuvo visiškai saugus, tačiau šį kartą bus gerai. Ji dar kartą perskaitė vizitinę kortelę.

ADAMAS PRAISAS, ADVOKATAS

Jis surado ją. O jei jis surado ją, gali būti, kad tai jis surado Ingridą.

Perfrazuojant tą filmą su Džeku Nikolsonu, kai kurie žmonės negali susidoroti su tiesa.

Gabrielė įkišo ranką į apatinį stalčių, išsitraukė „Glock 19 Gen4" ir pasidėjo ant lovos. Jį jai buvo davęs Mertonas, tvirtindamas, esą tai tobulas ginklas moterims. Jis nusivedė ją į šaudyklą Randolfe ir išmokė juo naudotis. Iš pradžių Gabrielė nerimavo, kaip laikys užtaisytą ginklą namuose, kuriuose yra mažų vaikų, tačiau galima grėsmė užgožė standartinį namų saugumą.

Ir kas dabar?

Viskas paprasta. Laikykis procedūros. Ji išmaniuoju nufotografavo Adamo Praiso kortelę. Prisegė vaizdą prie elektroninio laiško ir prieš išsiųsdama parašė du žodžius:

JIS ŽINO.

43

Adamas anksti išėjo iš darbo ir nuvažiavo į naująjį dirbtine velėna klotą aikštyną prie Siderfildo gimnazijos. Čia treniravosi berniukų vartinio teniso komanda. Jis pastatė automobilį už kvartalo, toliau nuo akių, ir stebėjo savo sūnų Tomą iš už tribūnų. Adamas niekada nebuvo to daręs — stebėjęs treniruotės — ir veikiausiai nebūtų galėjęs paaiškinti, ką ten veikė. Jam tiesiog norėjosi kurį laiką pažiūrėti į sūnų. Ir viskas. Adamas prisiminė, ką Tripas Evansas pasakė tą vakarą Amerikos legiono salėje, kai visa tai prasidėjo, kad jis negali patikėti, kaip pasisekė tiems, kurie gyvena tokiuose miesteliuose kaip šis.

„Žinai, mes gyvename svajonėje."

Žinoma, Tripas teisus, tačiau įdomu tai, kad savo asmeninį rojų mes apibūdiname kaip „svajonę". Svajonės be galo trapios. Ir greitai baigiasi. Vieną rytą pabundi, ir še tau, svajonės nebėra. Sujudi ir pajunti, kaip ji atsiskiria nuo tavęs, nors ir bandai beviltiškai sugriebti

tuos dulsvus likučius. Tačiau tai beprasmiška. Svajonės išsisklaido, dingsta amžiams. Ir stovėdamas čia, stebėdamas sūnų, žaidžiantį mėgstamą žaidimą, Adamas negalėjo atsikratyti jausmo, kad nuo to nepažįstamojo pasirodymo jie visi yra ties pabudimo riba.

Treneris sušvilpė ir liepė visiems priklaupti. Berniukai taip ir padarė. Po kelių minučių jie nusiėmė šalmus ir nurisnojo persirengimo kambarių link. Adamas išėjo iš už tribūnų. Pamatęs jį, Tomas sustojo it įbestas.

— Tėti?

— Viskas gerai, — nuramino Adamas. Tada, suvokęs, kad tai gali būti suprasta, jog Korina sugrįžo, jis pridūrė: — Ta prasme, nieko naujo.

— Kodėl tu čia?

— Anksti baigiau darbą. Pamaniau, pavėžėsiu tave namo.

— Pirmiausia man reikia į dušą.

— Aš palauksiu.

Tomas linktelėjo ir nupėdino į persirengimo kambarius. Adamas pasitikrino, kur Rajanas. Šis iš karto po pamokų buvo nuėjęs pas Maksą. Adamas parašė jam žinutę klausdamas, ar sūnus būtų pasiruošęs keliauti namo, kai Tomas baigs praustis, kad jo seniui nereikėtų važiuoti dar kartą. Rajanas atsakė „jp", bet Adamas ne iš karto suprato, kad tai reiškė „jokių problemų".

Po dešimties minučių automobilyje Tomas jo paklausė, ko norėjo policija.

— Tiesą sakant, sunku paaiškinti, — ėmė kalbėti Adamas. — Sakau tai ne todėl, kad norėčiau apsaugoti tave, tačiau kol kas turėsi leisti man tvarkytis pačiam.

— Ar tai kaip nors susiję su mama?

— Nežinau.

Tomas nesispyrė. Jie stabtelėjo ir paėmė Rajaną. Šis klestelėjo ant užpakalinės sėdynės ir tarė:

— O siaubas, koks čia kvapas?

— Mano vartinio teniso apranga, — pasakė Tomas.

— Bjaurus kvapas.

— Pritariu, — sutiko Adamas, nuleisdamas langus. — Kaip sekėsi mokykloje?

— Gerai, — atsiliepė Rajanas. Tada: — Ar yra žinių apie mamą?

— Dar ne. — Jis svarstė, ar pasakyti daugiau, tada nusprendė, kad šiek tiek tiesos galbūt juos nuramins. — Tačiau gera žinia yra ta, jog dabar įsitraukė ir policija.

— Ką?

— Jie taip pat ieškos mamos.

— Policija, — tarė Rajanas. — Kodėl?

Adamas nežymiai truktelėjo pečiais.

— Vakar vakare Tomas buvo teisus. Tai mamai nebūdinga. Todėl jie padės mums ją rasti.

Jis neabejojo, jog berniukai turės daugiau klausimų, tačiau kai automobilis įsuko į jų gatvę, Rajanas tarė:

— Ei, kas čia?

Jų priekiniame atvirame prieangyje sėdėjo Johana Grifin. Adamui įsukus į kiemą, moteris atsistojo ir išsilygino savo žalsvas it uniforma kelnes. Ji nusišypsojo ir pamojavo tarsi kaimynė, užsukusi pasiskolinti cukraus. Adamas sustojo, ir Johana tebesišypsodama lyg niekur nieko draugiškai atžingsniavo prie jų.

— Sveiki, vyručiai! — šūktelėjo ji.

Jie visi išlipo. Berniukai įtariai žiūrėjo į ją.

— Aš Johana, — prisistatė ji, paspausdama berniukams rankas.

Tomas ir Rajanas pažiūrėjo į tėvą, laukdami atsakymų.

— Ji — policijos pareigūnė, — paaiškino Adamas.

— Na, čia aš kaip neoficialus asmuo, — patikslino Johana. — Bičvude, Ohajuje, esu žinoma kaip vadė Grifin. Bet čia, ne savo jurisdikcijoje, esu tiesiog Johana. Malonu su jumis susipažinti, vyručiai.

Ji vis dar šypsojosi, tačiau Adamas žinojo, kad tai tik dėl akių. Berniukai veikiausiai taip pat tai suprato.

— Ar nieko prieš, jei užeisiu? — paklausė ji Adamo.

— Prašom.

Tomas atidarė automobilio bagažinę ir išsitraukė savo sportinį krepšį. Rajanas užsimetė ant pečių kuprinę, keistai prigrūstą vadovėlių. Jiems pasukus prie durų, Johana stabtelėjo. Adamas taip pat sustojo. Kai berniukai buvo per toli, kad girdėtų, jis paprasčiausiai paklausė:

— Kodėl jūs čia?

— Mes radome jūsų žmonos automobilį.

44

Adamas ir Johana sėdėjo svetainėje.

Berniukai buvo virtuvėje. Tomas užvirė vandens makaronams. Rajanas pašildė mikrobangų krosnelėje šaldytų daržovių. Kurį laiką jie bus sotūs.

— Tai kur jūs radote Korinos automobilį? — paklausė Adamas.

— Visų pirma, turiu pasakyti tiesą.

— Kuria prasme?

— Tai, ką pasakiau kieme, buvo tiesa. Naujajame Džersyje aš nesu policininkė. Prakeikimas, netgi namuose negaliu vadintis policininke. Aš netiriu žmogžudysčių. Tokius atvejus tiria apygardos policija. Bet net jei ir tirčiau, čia ne mano jurisdikcija.

— Tačiau jūs atskridote apklausti mane.

— Ne, aš atvykau savo noru. Pažinojau vieną vyruką iš Bergeno, kuris paskambino vyrukui iš Esekso, ir jie padarė man paslaugą — atvežė jus į skyrių.

— Kodėl man tai pasakojate?

— Nes apygardos vyrukai namuose apie tai išgirdo ir supyko. Aš oficialiai nušalinta nuo bylos.

— Nesuprantu. Jei tai ne jūsų byla, kodėl išvis atvykote čia?

— Nes viena iš aukų buvo mano draugė.

Dabar Adamui paaiškėjo.

— Toji Haidė?

— Taip.

— Užjaučiu dėl netekties.

— Ačiū.

— Tai kur buvo Korinos automobilis?

— Gražiai pakeitėte temą, — tarė ji.

— Jūs atvažiavote man pasakyti.

— Tiesa.

— Tai?

— Prie oro uosto viešbučio Nuarke.

Adamas susiraukė.

— Kas yra?

— Nieko nesuprantu, — tarė jis.

— Kodėl ne?

Adamas paaiškino jai apie telefono vietos nustatymo programėlę išmaniajame, kurios duomenimis, Korina buvo Pitsberge.

— Ji galėjo kur nors nuskristi ir išsinuomoti automobilį, — pasakė Johana.

— Nelabai suprantu, kur galėjo nuskristi, jei važiavo automobiliu per Pitsbergą. Ir jūs sakote, kad automobilis stovėjo viešbučio aikštelėje?

— Taip, netoli oro uosto. Mes suradome mašiną iki ją nutempiant. Beje, paprašiau, kad automobilių nutempimo tarnyba pristatytų jį čionai. Jie turėtų atvykti po valandos.

— Visgi kai ko nesuprantu.

— Ko?

— Jei ketino kur nors skristi, Korina automobilį būtų palikusi oro uosto aikštelėje. Mes visuomet taip darome.

— Galbūt ji nenorėjo, kad kas nors sužinotų, kur ji skrenda. Gal ji susiprato, kad ieškosite jos ten.

Adamas papurtė galvą.

— Ieškosiu jos automobilio oro uosto stovėjimo aikštelėje? Nesąmonė.

— Adamai?

— Taip.

— Žinau, jūs neturite pagrindo pasitikėti manimi. Tačiau trumpai pasikalbėkime neoficialiai.

— Jūs policininkė, o ne žurnalistė. Su jumis visi pokalbiai oficialūs.

— Tiesiog paklausykite manęs, gerai? Nužudytos dvi moterys. Aš nepasakosiu, kokia ypatinga buvo Haidė, bet... dabar metas jums pasakyti tiesą. Turite papasakoti viską, ką žinote. — Johana įsmeigė į jį akis ir nenuleido žvilgsnio. — Aš prisiekiu jums. Prisiekiu savo mirusios draugės siela, kad nepanaudosiu nieko, ką pasakysite, nei prieš jus, nei prieš jūsų žmoną. Aš noriu teisingumo Haidės labui. Tai viskas. Ar suprantate?

Adamas sugavo save besimuistantį.

— Jie gali priversti jus liudyti.

— Tegu pamėgina. — Ji palinko į priekį. — Prašau, padėkite man.

Jis susimąstė apie tai, bet neilgai. Jam nebeliko pasirinkimo. Johana Grifin teisi. Nužudytos dvi moterys, ir Korinai gali grėsti rimtas pavojus. Jis nebeturi jokių rimtų versijų, tik nerimą dėl Gabrielės Dunbar.

— Pirmiausia, — prabilo jis, — papasakokite, ką žinote jūs.

— Aš beveik viską jums papasakojau.

— Papasakokite, kaip Ingrida Prisbi susijusi su jūsų drauge.

— Paprasta, — pasakė Johana. — Ingrida ir tas vyrukas pasirodė prie „Raudonojo omaro“. Jie pasikalbėjo. Kitą dieną Haidė buvo nužudyta. Dar po dienos buvo nužudyta Ingrida.

— Jūs įtariate vyruką, su kuriuo buvo Ingrida?

— Aš esu tikra, kad jis gali padėti mums viską išsiaiškinti, — tarė Johana. — Kaip suprantu, jie kalbėjosi ir su jumis, taip? Toje Amerikos legiono salėje.

— Taip, tas vyras.

— Ar pasakė jums savo vardą?

Adamas papurtė galvą.

— Jis tik pasakė esąs nepažįstamasis.

— O po to, kai jie nuvažiavo, bandėte jį surasti. Arba juos. Jūs įkalbėjote aikštelės prižiūrėtoją pasakyti porelės automobilio numerius. Jūs atsekėte ją.

— Aš sužinojau jos vardą, — pasakė Adamas. — Daugiau nieko.

— Tai ką tas vyrukas pasakė jums Amerikos legiono salėje? Tas nepažįstamasis?

— Jis pasakė, kad mano žmona suvaidino nėštumą.

Johana dukart sumirksėjo.

— Nesupratau?

Adamas papasakojo jai visą istoriją. Vos tik jis prasižiojo, viskas tiesiog liete išsiliejo. Jam baigus, Johana uždavė klausimą, akivaizdų, bet kartu ir netikėtą:

— Ar manote, kad tai tiesa? Ar manote, kad ji apsimetė esanti nėščia?

— Taip.

Štai taip. Jokių dvejonių. Jau nebe. Jis tikriausiai žinojo tiesą nuo pat pradžių, nuo tos akimirkos, kai apie tai prabilo nepažįstamasis, bet reikėjo laiko susitelkti, kad galėtų ištarti tai garsiai.

— Kodėl? — paklausė Johana.

— Kodėl manau, jog tai tiesa?

— Ne, kodėl ji taip pasielgė?

— Nes aš priverčiau ją pasijusti nesaugia.

Ji linktelėjo.

— Dėl tos Selės Perimen?

— Matyt, dėl jos daugiausia. Mes su Korina nutolome. Ji bijojo prarasti mane, baiminosi prarasti visa tai. Nesvarbu.

— Tiesą sakant, gali būti svarbu.

— Kaip?

— Patenkinkite mano smalsumą, — tarė Johana. — Kas vyko

jūsų gyvenime, kai žmona apsilankė toje netikrų nėštumų svetainėje?

Adamas nesuprato, kodėl ji tuo domisi, betgi nematė priežasties, kodėl neturėtų jai papasakoti.

— Kaip jau sakiau, mes tolome vienas nuo kito. Tai sena istorija, ar ne? Mes kalbėjomės tik apie berniukus ir šeimos reikalus — kas nupirks maisto, kas suplaus indus, apmokės sąskaitas. Noriu pasakyti, visa tai toks įprastas mėšlas. Iš tiesų. Ir galbūt aš išgyvenau vidutinio amžiaus krizę.

— Jautėtės neįvertintas?

— Jaučiausi, nežinau, jaučiausi tarsi nebebūčiau tikras vyras. Suprantu, kaip tai skamba. Buvau šeimos aprūpintojas ir tėvas...

Johana Grifin linktelėjo.

— Ir staiga toji Selė Perimen ima rodyti visokeriopą dėmesį.

— Ne staiga, bet taip, aš ėmiausi tos svarbios bylos kartu su Sele. Ir ji tokia graži, aistringa, žiūri į mane taip, kaip kitados žiūrėdavo Korina. Suprantu, kaip kvailai visa tai skamba.

— Normaliai, — tarė Johana. — Ne kvailai.

Įdomu, ar ji tikrai taip mano, ar tik pataikauja jam, pagalvojo Adamas.

— Kad ir kaip būtų, man atrodo, jog Korina nerimavo, kad aš išeisiu. Tuo metu to nesupratau, o galbūt man nerūpėjo, nežinau. Bet ji įdiegė į mano telefoną sekimo programėlę.

— Tą pačią, kuri parodė jums, kad ji Pitsburge?

— Taip.

— Ir jūs nieko apie tai nežinojote?

Adamas papurtė galvą.

— Ne, kol Tomas man neparodė.

— Oho. — Johana papurtė galvą. — Tai žmona šnipinėjo jus?

— Nežinau, galbūt. Mano manymu, buvo taip. Aš ne kartą sakydavau jai, kad dirbsiu iki vėlumos. Galbūt ji pasinaudojo ta sekimo programėle ir pamatė, kad aš lankausi pas Selę dažniau nei turėčiau.

— Jūs nepasakodavote jai, kur būdavot?

Jis papurtė galvą.

— Tai tik darbo reikalai.

— Tai kodėl nepasakėte?

— Nes, kad ir kaip ironiškai skambėtų, nenorėjau, kad ji jaudintųsi. Žinojau, kaip Korina sureaguos. O galbūt kažkur giliai širdyje žinojau, kad taip elgtis negerai. Mes galėdavome likti biure, bet man patiko Selės namuose.

— Ir Korina sužinojo.

— Taip.

— Tačiau tarp jūsų ir Selės Perimen nieko neįvyko?

— Ne. — Tada, pagalvojęs, pridūrė: — Bet galbūt kažkas vos neįvyko.

— Ką tai turėtų reikšti?

— Nežinau.

— Jūs turėjote fizinių kontaktų? Antra bazė? Trečia?

— Ką? Ne.

— Net nepabučiavote jos?

— Ne.

— Tai kodėl jaučiatės kaltas?

— Nes norėjau.

— Velniai rautų, aš norėčiau išmaudyti Hju Džekmeną su kempine. Tai kas? Su norais nepakovosi. Jūs žmogus. Atsipalaiduokit.

Adamas nieko neatsakė.

— Ir tada jūsų žmona užsipuolė Selę Perimen.

— Ji paskambino jai. Nežinau, ar užsipuolė.

— Ir Korina jums neprasitarė?

— Ne.

— Ji paklausė Selės, kas vyksta, tačiau niekada nesuteikė tos malonės jums. Teisingai?

— Galbūt.

— Ir tada kas?

— Tada, taip sakant, Korina pastojo, — tarė Adamas.

— Norite pasakyti, apsimetė esanti nėščia.

— Galima pavadinti ir taip.

Johana tik papurtė galvą ir dar kartą ištarė:

— Oho.

— Viskas ne taip, kaip jūs galvojate.

— Ne, viskas kaip tik taip.

— Tas nėštumas mane supurtė, suprantat? Bet gerąja prasme. Jis sugrąžino mane atgal. Priminė man, kas svarbu. Dar viena ironija. Jai pavyko. Korina pasielgė teisingai.

— Ne, Adamai, neteisingai.

— Tai sugrąžino mane į realybę.

— Ne, nesugrąžino. Žmona manipuliavo jumis. Šiaip ar taip, jūs būtumėt grįžęs į realybę. O jei ne, vadinasi, galbūt jums tai nebuvo skirta. Atleiskite, tačiau Korina pasielgė blogai. Tikrai blogai.

— Manau, gal ją buvo apėmusi neviltis.

— Tai ne pasiteisinimas.

— Tai jos pasaulis. Šeima. Jos visas gyvenimas. Korina taip kovojo, kad jį susikurtų, o dabar jam iškilo grėsmė.

Johana papurtė galvą.

— Jūs nepadarėte to, ką padarė ji, Adamai. Jūs tai žinote.

— Aš taip pat kaltas.

— Ne apie kaltę čia kalbame. Jūs abejojote. Jums apsisuko galva. Ėmėte svarstyti, kas jeigu. Jūs ne pirmas žmogus, išgyvenęs tokius dalykus. Tokiu atveju arba randi išėjimą, arba ne. Bet Korina jums to šanso nesuteikė. Ji nusprendė apgauti ir gyventi meluodama. Aš jūsų neginu, bet ir nesmerkiu. Kiekviena santuoka turi savo istoriją. Bet jūs neišvydote tos šviesos. Jums buvo pašviesta prožektoriumi į akis.

— Galbūt man to reikėjo.

Johana vėl papurtė galvą.

— Tik ne šitaip. Taip neteisinga. Privalote tai suprasti.

Adamas galvojo apie tai.

— Aš myliu Koriną. Nemanau, kad tas apsimestinis nėštumas būtų ką nors pakeitęs.

— Bet niekada nežinai.

— Netiesa, — tarė Adamas. — Aš daug apie tai galvojau.

— Ir esate tikras, kad būtumėte likęs?

— Taip.

— Dėl vaikų?

— Iš dalies.

— Dėl ko dar?

Adamas palinko į priekį ir akimirką stebeilijosi į grindis. Jas dengė mėlynai geltonas rytietiškas kilimas, kurį jiedu su Korina išsirinko antikvarinių daiktų parduotuvėje Varvike. Vieną spalio dieną jie nuvažiavo ten pasiskinti obuolių, tačiau viskas baigėsi tuo, kad jie prisigėrė obuolių sidro, prisipirko „McIntosh" rūšies obuolių ir tada nuėjo į antikvariatą.

— Nes nesvarbu, kiek sunkumų mudu su Korina išgyvenome, — prabilo jis, — kokių nesutarimų, nusivylimų ar nuoskaudų patyrėme, aš negaliu įsivaizduoti savo gyvenimo be jos. Negaliu įsivaizduoti savo senatvės be jos. Negaliu įsivaizduoti savo pasaulio be jos.

Johana pasitrynė smakrą, linktelėjo.

— Suprantu. Tikrai. Mano vyras Rikis knarkia taip, kad jaučiuosi lyg miegočiau su sraigtasparniu. Bet aš jaučiu tą patį.

Kurį laiką jie tiesiog sėdėjo, leisdami aprimti jausmams.

Tada Johana paklausė:

— Kodėl, jūsų manymu, tas nepažįstamasis papasakojo jums apie tą netikrą nėštumą?

— Nenutuokiu.

— Jis reikalavo pinigų?

— Ne. Sakė, kad daro tai dėl manęs. Jis elgėsi, tarsi vykdytų šventą kryžiaus žygį. O jūsų draugė Haidė? Ar ji taip pat apsimetė esanti nėščia?

— Ne.

— Tada nesuprantu. Ką nepažįstamasis pasakė jai?

— Nežinau, — tarė Johana. — Tačiau, kad ir ką būtų pasakęs, tai ją pražudė.

— Turite kokių minčių?

— Ne, — atsakė Johana, — bet dabar galbūt žinau, kas jų turi.

45

JIS ŽINO.

Krisas Teiloras perskaitė žinutę ir dar kartą pagalvojo, kaip ir kur reikalai pakrypo į blogąją pusę. Praisai buvo užsakomasis darbas. Galbūt tai buvo klaida, nors dažniausiai užsakomieji darbai — o tokių pasitaikydavo visai nedaug — buvo saugiausi. Atlygis ateidavo iš nesuinteresuotos trečiosios pusės, aukšto lygio tyrimų firmos. Tam tikra prasme tai sąžiningesni darbai, nes juose nebuvo — taip, Krisas nebijojo pavartoti šio žodžio — šantažo.

Procedūra buvo paprasta. Internetu sužinai baisią paslaptį apie tam tikrą žmogų. Tas žmogus turi dvi galimybes. Jis arba ji gali susimokėti, kad išsaugotų paslaptį, arba gali nuspręsti nemokėti ir leisti paslapčiai atsiskleisti. Krisą tenkino abu variantai. Abiem atvejais galutinis rezultatas buvo arba pelnas (žmogus sumokėdavo šantažuotojui), arba katarsis (žmogus prisipažindavo). Tam tikra prasme jiems reikėjo, kad žmonės rinktųsi abi galimybes. Jiems reikėjo pinigų, kad galėtų toliau vykdyti savo veiklą. Drauge jie norėjo, kad atsiskleistų tiesa, nes tai ir buvo jų darbo esmė, dėl to jų įmonės veikla buvo teisinga ir gera.

Atskleista paslaptis yra suardyta paslaptis.

Galbūt, galvojo Krisas, tai ir yra užsakomųjų darbų problema. Jų imtis ragino Eduardas. Jie dirbtų, tvirtino Eduardas, tik su rinktine aukšto lygio apsaugos bendrovių grupe. Bus saugu, pa-

prasta ir pelninga. Metodas taip pat apgaulingai paprastas: firma paskelbia vardą. Eduardas per jų duomenų bazę patikrina, ar yra už ko užsikabinti, — šiuo atveju Korina įkliuvo per „Suvaidink nėštumą“ svetainę. Tuomet jiems sumokama tam tikra suma, ir jie atskleidžia paslaptį.

Tačiau tai reiškė, kad Korina Prais taip ir negavo galimybės rinktis. Taip, galų gale paslaptis buvo atskleista. Jis papasakojo Adamui Praisui tiesą. Tačiau jis padarė tai tik dėl pinigų. Paslapties turėtojui nebuvo suteikta galimybė išpirkti savo kaltę.

Tai neteisinga.

Krisas vartojo visaapimantį terminą paslaptis, nors iš tiesų tai nebuvo tik paslaptys. Tai buvo melas, apgaulės ir dar blogiau. Korina Prais melavo savo vyrui, kai apsimetė esanti nėščia. Kimberlė Dan melavo savo sunkiai dirbantiems tėvams apie tai, kaip ji užsidirba pinigų mokslams. Kenis Molinas neteisėtai vartojo steroidus. Mikeilos sužadėtinis Markusas pasielgė dar blogiau, kai paviešino tą vaizdo įrašą, taip sukeldamas skausmo savo kambario draugui ir būsimai savo žmonai.

Paslaptys, Kriso nuomone, buvo kaip vėžys. Kaip pūlinys. Paslaptys ėda žmogaus vidurius, nepalikdamos nieko, išskyrus permatomą kevalą. Krisui teko matyti iš arti, kokią žalą gali padaryti paslaptys. Kai Krisui buvo šešiolika, jo mylimas tėvas, žmogus, kuris išmokė jį važiuoti dviračiu, lydėdavo į mokyklą ir treniravo Mažosios lygos komandą, atskleidė siaubingą, seniai pūliuojančią paslaptį.

Jis nebuvo Kriso biologinis tėvas.

Likus kelioms savaitėms iki vestuvių, Kriso motina sugalvojo paskutinį kartą paišdykauti su savo buvusiu vaikinu ir pastojo. Motina visada įtarė tiesą, tačiau ji iškilo aikštėn tik tuomet, kai Krisas po automobilio avarijos atsidūrė ligoninėje, ir jo mylimas tėvas pabandė duoti kraujo.

— Visas mano gyvenimas, — tąsyk pasakė jam tėtis, — buvo vienas didelis melas.

Kriso tėvas stengėsi „elgtis teisingai". Jis įtikinėjo save, kad tėvas yra ne vien spermos donoras. Tėvas visada padeda savo vaikui, aprūpina jį, myli, globoja, augina. Vis dėlto tas melas buvo pernelyg išpūliavęs.

Praėjo jau treji metai, kai Krisas matė jį paskutinį kartą. Štai ką paslaptys padaro žmonėms, šeimoms, gyvenimams.

Baigęs koledžą, Krisas įsidarbino interneto bendrovėje, kuri vadinosi „Downing Place". Jam ten patiko. Manė suradęs namus. Tačiau nepaisant visų gražių kalbų, iš tiesų įmonė medžiojo tamsiausias paslaptis. Krisas atsidūrė vienoje ypatingoje svetainėje, kuri vadinosi „Suvaidink nėštumą". Kompanija melavo, netgi sau, apsimetinėdama, kad žmonės perka silikoninius pilvus „dėl juoko", kaip dovaną, kaip daikčiuką teminiam vakarėliui ar šiaip kokį „naują smagų dalykėlį". Tačiau jie visi žinojo tiesą. Žinoma, teoriškai kas nors galėjo nueiti į vakarėlį apsirengęs kaip nėščioji. Tačiau netikros sonogramos? Netikri nėštumo testai? Ką jie bando apkvailinti?

Tai buvo neteisinga.

Krisas tučtuojau suvokė, kad būtų beprasmiška mėginti demaskuoti kompaniją. Tiesiog tai būtų per didelis darbas, be to, kad ir kaip būtų keista, „Suvaidink nėštumą" turėjo konkurentų. Visos šios svetainės turėjo konkurentų. Ir jei sunaikinsi vieną, kitos tik dar labiau sustiprės. Todėl Krisas prisiminė vieną pamoką, kurios, kokia ironija, „tėvas" išmokė jį vaikystėje: tu darai, ką gali. Keiti pasaulį gelbėdamas po vieną žmogų.

Tad jis surado keletą bendraminčių, dirbančių panašiuose versluose; visi turėjo tą patį priėjimą prie paslapčių. Kai kuriuos labiau domino, kaip užsidirbti pinigų iš šios veiklos. Kiti suprato, kad tai, ką jie daro, yra teisinga ir dora; ir nors Krisas nenorėjo, kad jų veikla virstų į kokį nors kryžiaus žygį, šis naujas veiklos aspektas labiau priminė dorovės paieškas.

Galų gale susidarė grupės branduolys iš penkių žmonių — Eduardas, Gabrielė, Mertonas, Ingrida ir Krisas. Eduardas norėjo

viską daryti internetu. Siuntinėti grasinimus. Atskleisti paslaptis per neatsekamą elektroninį paštą. Išlaikyti visišką anonimiškumą. Bet Krisas nesutiko. Tai, ką jie daro, patinka jums ar ne, gniuždo žmones. Jie akimirksniu pakeičia jų gyvenimus. Galima vadinti tai kaip nori, tačiau žmogus, prieš jiems apsilankant, būna vienoks, o jiems išėjus — visiškai kitoks. Reikia atlikti tai akis į akį. Su užuojauta, žmogiškai. Paslapčių saugotojai buvo beveidžiai tinklalapiai, mašinos, robotai.

Jie bus kitokie.

Krisas dar kartą perskaitė Adamo Praiso kortelę ir trumpą Gabrielės žinutę: JIS ŽINO.

Tam tikra prasme padėtis pasikeitė. Dabar Krisas turi paslaptį, ar ne? Bet ne, jo paslaptis kitokia. Jo paslaptis skirta ne apgaudinėti, bet apsaugoti — o gal jis tik sau taip sako? Ar ir jis, kaip daugelis sutiktų žmonių, tik stengiasi racionaliai paaiškinti paslaptį?

Krisas žinojo: tai, ką jie daro, yra pavojinga, jie nuolat įgyja priešų, kas nors nesupras to gėrio ir panorės atsakyti tuo pačiu arba toliau gyvens savo „paslapčių" burbule.

Dabar Ingrida negyva. Nužudyta.

JIS ŽINO.

Tad atsakymas akivaizdus: jį reikia sustabdyti.

46

Kimberlės Dan bendrabutis buvo tariamai baisiai madingame Niujorko rajone Grinvič Vilidže. Bičvudas nebuvo provincija, nė iš tolo. Daugelis jo gyventojų — atvykėliai iš Niujorko, kuriems norėjosi pabėgti nuo šurmulio ir gyventi finansiškai patogesnėje vietoje, su mažesnėmis nuosavybės kainomis ir mokesčiais. Tačiau Bičvudas, žinoma, ne Manhatanas. Johana jau buvo pakankamai

prisikeliavusi — šis kartas šeštas, — kad žinotų, jog šios salos su niekuo nepalyginsi. Iš tiesų miestas ir miegojo, ir ilsėjosi, tačiau kai tik atvykdavo čionai, visi pojūčiai tarsi atgydavo. Ji tarsi pasikraudavo. Užplūsdavo tokia energija, kad net spragsėdavo.

Durys plačiai atsivėrė tą pačią akimirką, kai Johana pasibeldė, tarsi Kimberlė būtų stovėjusi kitapus, uždėjusi ranką ant rankenos, ir laukusi.

— O, teta Johana!

Kimberlės veidu riedėjo ašaros. Ji krito Johanai į glėbį ir ėmė kūkčioti. Moteris apkabino ją ir leido išsiverkti. Ji glostė merginai plaukus iki pat nugaros, kaip buvo ne kartą mačiusi darant Haidę, pavyzdžiui, tada, kai Kimberlė pargriuvo zoologijos sode ir susimušė kelį arba kai tas mulkis Frenkas Velis iš jų gatvės atsiėmė savo kvietimą eiti kartu į išleistuvių vakarą, nes jam „labiau patiko“ Nikola Šindler.

Laikydama glėbyje draugės dukrą, Johana pajuto, kaip ir jos pačios širdis ima plyšti iš naujo. Tada užsimerkė ir ėmė, jos manymu, raminti merginą guodžiančiais ištiktukais. Johana nesakė, kad „viskas bus gerai“, neguodė kitais melagingais žodžiais. Ji tik laikė ją apkabinusi ir leido verkti. Tada Johana pajuto ir pati verkianti. Kodėl ne? Kokio velnio apsimetinėti, kad tai jos negniuždo?

Netrukus Johana pasakys, ko jai reikia. O kol kas tegu abi išsiverkia.

Po kurio laiko Kimberlė paleido ją ir žengė žingsnį atgal.

— Aš jau susidėjau daiktus, — tarė ji. — Kada mūsų skrydis?

— Prisėskime ir iš pradžių pasikalbėkime, gerai?

Jos apsidairė, kur įsitaisius, bet kadangi tai buvo bendrabučio kambarys, Johana atsisėdo ant lovos kampo, o Kimberlė klestelėjo ant kažkokio madingo sėdmaišio. Taip, Johana savo valia atvyko apklausti Adamą Praisą, tačiau čia ji buvo ne tik dėl to. Ji buvo pažadėjusi Marčiui parlydėti Kimberlę namo į Haidės laidotuves. „Kimė tokia prislėgta, — pasakė Martis. — Nenoriu, kad ji keliautų viena, supranti?“

Johana suprato.

— Turiu tavęs kai ko paklausti, — pasakė Johana.

Kimberlė vis dar šluostėsi veidą.

— Gerai.

— Tavo mamos nužudymo išvakarėse judvi kalbėjotės telefonu, tiesa?

Kimberlė vėl pravirko.

— Kimberle?

— Man jos taip trūksta.

— Žinau, mieloji. Mums visiems trūksta. Bet man reikia, kad tu trumpam susikauptum, gerai?

Kimberlė linktelėjo.

— Apie ką judvi su mama kalbėjotės?

— Koks skirtumas?

— Aš noriu išsiaiškinti, kas ją nužudė.

Kimberlė ir vėl pravirko.

— Kimberle?

— Mama užklupo įsilaužėlius, argi ne taip?

Tai buvo viena iš apygardos berniukų versijų. Į namus įsilaužė pinigų pritrūkę narkomanai, bet, jiems nespėjus rasti ką nors vertinga, Haidė juos užklupo ir dėl to buvo nužudyta.

— Ne, mieloji, viskas buvo ne taip.

— O kaip?

— Tai ir bandau išsiaiškinti. Kimberle, paklausyk manęs. Tas pats žmogus nužudė dar vieną moterį.

Kimberlė sumirksėjo, tarsi kas būtų užtvojęs jai pagaliu.

— Ką?

— Man reikia, kad pasakytum, apie ką judvi su mama kalbėjotės.

Kimberlės akys ėmė bėgioti po kambarį.

— Nieko svarbaus.

— Aš tuo netikiu, Kimberle.

Mergina vėl pradėjo verkti.

— Aš patikrinau pokalbių telefonu ataskaitą. Judvi su mama apsikeitėte daugybe žinučių, tačiau per šį semestrą tik tris kartus kalbėjotės telefonu. Pirmas pokalbis truko šešias minutes. Antras — tik keturias. Tačiau nužudymo išvakarėse judvi kalbėjotės ilgiau nei dvi valandas. Apie ką jūs kalbėjotės?

— Prašau, teta Johana, tai jau nebesvarbu.

— Kurgi ne, velniai rautų. — Johanos balse pasigirdo metalinė gaidelė. — Pasakok.

— Aš negaliu...

Johana nučiuožė nuo lovos ir atsiklaupė priešais Kimberlę. Ji suėmė delnais merginos veidą ir pažvelgė jai į akis.

— Pažiūrėk į mane.

Po kurio laiko Kimberlė pakėlė akis.

— Tu nekalta dėl to, kas atsitiko tavo mamai. Girdi? Ji mylėjo tave ir būtų norėjusi, kad gyventum toliau, susikurtum kuo geresnį gyvenimą. Aš tau padėsiu. Visada. Nes to būtų norėjusi tavo motina. Ar girdi mane?

Mergina linktelėjo.

— O dabar, — pasakė Johana, — papasakok man apie tą jos paskutinį skambutį.

47

Adamas stebėjo iš, jo manymu, saugaus atstumo, kaip Gabrielė Dunbar paskubomis grūda lagaminą į savo automobilio bagažinę.

Prieš pusvalandį Adamas nusprendė, kad pakeliui į darbą jis dar kartą aplankys Gabrielę. Bet kai įsuko į jos gatvę, moteris jau dėjo lagaminą į bagažinę. Jos du vaikai — Adamo nuomone, dvylikos ir dešimties — nešėsi mažesnius krepšius. Jis sustojo palei šaligatvio kraštą, per saugų atstumą, ir ėmė stebėti.

Kas dabar?

Vakar vakare Adamas bandė pasikalbėti telefonu su kitais trimis žmonėmis iš tos nuotraukos Gabrielės Dunbar paskyroje, kuriuos Gribeliui pavyko identifikuoti ir nustatyti jų gyvenamąją vietą. Nė vienas nesuteikė jokios naudingos informacijos apie nepažįstamąjį. Nieko nuostabaus. Kad ir ką Adamas jiems melavo, visi, žinoma, įtariai žiūrėjo į „nepažįstamąjį" — taip, vėlgi, kokia ironija — kuris, šiaip ar taip, klausinėjo apie žmogų, galbūt jų draugą ar bendradarbį, iš grupinės nuotraukos. Nė vienas iš jų negyveno pakankamai arti Adamo, kad jis galėtų aplankyti juos asmeniškai kaip Gabrielę.

Todėl jo mintys vėl grįžo prie Gabrielės Dunbar.

Ji kažką slepia. Tiek jis suprato dar vakar — o dabar staiga taip skuba iš namų jau su trečiu lagaminu.

Sutapimas?

Adamas taip nemanė. Jis liko sėdėti automobilyje ir stebėjo toliau. Gabrielė įdėjo lagaminą į bagažinę ir šiaip taip uždarė dangtį. Tada paskubomis įsodino vaikus, abu ant užpakalinės sėdynės, ir pasirūpino, kad jie prisisegtų. Ji atidarė savo dureles, stabtelėjo, ir tada pažiūrėjo į gatvę tiesiai jo pusėn.

Prakeikimas.

Adamas skubiai slystelėjo žemyn vairuotojo sėdynėje. Ar ji pastebėjo jį? Veikiausiai ne. O jei pastebėjo, ar iš tokio atstumo pažino? Ir pala, tai kas, jei ir pastebėjo? Juk jis atvažiavo pasikalbėti su ja, tiesa? Adamas vėl lėtai išsitiesino, tačiau Gabrielė jau nebežiūrėjo į jo pusę. Ji buvo įsėdusi į automobilį ir pajudėjusi.

Žmogau, esi prastas seklys.

Gabrielės automobilis išsuko į gatvę. Adamas susimąstė, ką daryti toliau, bet neilgam. Jei pradėjai, tai ir baik. Adamas įjungė pavarą ir pajudėjo iš paskos.

Jis nebuvo tikras, kokį atstumą išlaikyti, kad Gabrielė jo nepastebėtų, o ir pats nepamestų jos iš akių. Visos jo žinios apie tokius dalykus buvo iš televizijos filmų. Argi kas nors žinotų, ką reiškia sekti, jei nežiūrėtų televizoriaus? Gabrielė pasuko į dešinę.

Adamas taip pat. Jie judėjo 208 kelio link, kuris vedė į 287 greitkelį. Adamas žvilgtelėjo į benzino bako rodmenis. Beveik pilnas. Gerai. Ir kiek laiko jis ketina ją sekti? O ką darys pasivijęs?

Neskubėk.

Suskambo jo mobilusis. Adamas žvilgtelėjo į ekraną ir pamatė vardą JOHANA.

Jis įsivedė moters numerį į savo išmanųjį po jos apsilankymo vakar vakare. Ar visiškai ja pasitiki? Galima sakyti, taip. Johanos planas paprastas: surasti draugės žudiką. Ir kol tai nėra Korina, Johana galėtų būti, mąstė Adamas, jo pagalbininkė ar netgi sąjungininkė. Jei žudikė būtų Korina, tada jis turėtų didesnių problemų nei pasitikėti policininke iš Ohajo.

— Alio?

— Aš netrukus sėsiu į lėktuvą, — pasakė Johana.

— Grįžtate namo?

— Aš jau namie.

— Ohajuje?

— Taip, Klivlando oro uoste. Turėjau parlydėti namo Haidės dukrą, bet po kelių minučių išskrendu į Nuarką. Ką jūs veikiate?

— Seku Gabrielę Dunbar.

— Sekate?

— Argi ne taip jūs, farai, tai vadinate, kai paskui ką nors sekiojate?

Adamas paskubomis paaiškino, kaip privažiavo prie Gabrielės Dunbar namų ir pamatė ją besikraunančią lagaminus.

— Tai koks jūsų planas, Adamai?

— Nežinau. Negaliu sėdėti ir nieko nedaryti.

— Tas tiesa.

— Kodėl paskambinot?

— Vakar vakare kai ką sužinojau.

— Klausau.

— Kad ir kas čia vyktų, — tarė ji, — į tai įsivėlusi ne viena interneto svetainė.

— Nesuprantu.

— Tas nepažįstamasis. Jis pasakoja savo aukoms ne tik apie žmonas, apsimestinius nėštumus. Jis turi prieigą ir prie kitų svetainių. Ar bent jau mažiausiai dar vienos.

— Iš kur žinote?

— Kalbėjausi su Haidės dukra.

— Ir kokia buvo jos paslaptis?

— Pažadėjau, kad niekam nesakysiu, — ir jums nebūtina žinoti, patikėkit manim. Svarbiausia, jog jūsų nepažįstamasis gali šantažuoti daugybę žmonių dėl įvairiausių priežasčių, ne tik dėl netikro nėštumo.

— Tai kas, jūsų nuomone, čia vyksta? — paklausė Adamas. — Šis nepažįstamasis ir Ingrida šantažavo žmones dėl jų veiklos internete?

— Kažkas panašaus, taip.

— Tai kodėl dingo mano žmona?

— Nežinau.

— Ir kas nužudė jūsų draugę? Ir Ingridą?

— Nežinau ir nežinau. Galbūt šantažas nepavyko. Haidė buvo kieta. Gal ji pasipriešino. O gal nepažįstamasis ir Ingrida susikivirčijo.

Priešaky Gabrielė rikiavosi 23 kelio išvažiavimo pusėn. Adamas įjungė posūkio signalą ir taip pat persirikiavo.

— Tai koks ryšys tarp jūsų draugės ir mano žmonos?

— Išskyrus nepažįstamąjį, nematau jokio.

— Luktelėkite, — pasakė Adamas.

— Kas yra?

— Gabrielė suka į kiemą.

— Kur?

— Lokvudo aveniu Pikvanoke.

— Tai Naujajame Džersyje?

— Taip.

Adamas nežinojo, ar jam derėtų staiga sustoti ir likti atokiau, ar pravažiuoti pro namą ir tada sustoti. Jis pasirinko pastarąjį variantą, pravažiavo pro trijų aukštų namą su aliuminio apkalais ir raudonomis langinėmis. Lauko duris atidarė besišypsantis vyras ir patraukė prie Gabrielės automobilio. Adamas jo neatpažino. Automobilio durelės atsivėrė. Pirmoji išlipo mergaitė. Vyras ją nerangiai apkabino.

— Kas vyksta? — pasiteiravo Johana.

— Spėju, netikras aliarmas. Panašu, kad ji atvežė vaikus savo buvusiam vyrui.

— Gerai, jau skelbia įsodinimą į lėktuvą. Paskambinsiu, kai nusileisiu. Per tą laiką neiškrėskite kokios kvailystės.

Johana padėjo ragelį. Dabar iš automobilio išlipo ir Gabrielės sūnus. Dar vienas nerangus apsikabinimas. Vyras, greičiausiai buvęs, pamojavo Gabrielei. Gali būti, kad ji taip pat pamojavo jam, tačiau Adamas to iš savo stebėjimo vietos nematė. Tarpduryje pasirodė moteris. Jaunesnė. Daug jaunesnė moteris. Sena istorija, pagalvojo Adamas. Gabrielė liko sėdėti automobilyje, o galimai jos buvęs vyras atidarė bagažinę. Jis ištraukė vieną iš lagaminų ir vėl uždarė bagažinę. Tada suglumusiu veidu pajudėjo prie automobilio priekio.

Gabrielė įjungė atbulinę pavarą ir pajudėjo, nespėjus vyrui prieiti. Ji išsuko į gatvę.

Su visais likusiais lagaminais automobilyje.

Tai kurgi ji važiuoja?

Jei jau pradėjai...

Adamas nusprendė ir toliau ją sekti.

48

Gabrielės automobilis ropštėsi Skailaino keliu į Ramapo kalnus. Tas kelias buvo vos keturiasdešimt penkios minutės nuo Man-

hatano, tačiau atrodė tarsi kitas pasaulis. Sklido legendos apie gentis, kurios vis dar gyveno toje vietovėje. Kai kas vadino jas Ramapo kalnų indėnais, lenapiais arba Lunapės delavarais. Vieni tikėjo, kad šie žmonės yra Amerikos čiabuviai. Kiti juos siejo su pirmaisiais olandų atvykėliais. Dar kiti manė, jog jie hesų kariai, padėję britams per Amerikos revoliuciją, arba išlaisvinti vergai, kurie surado namus nederlingose Naujojo Džersio žemėse. Daugelis žmonių gal netgi per daug niekinamai pravardžiavo juos Džeksono baltaisiais. Šios pravardės kilmė taip pat liko neatskleista, tačiau gali būti, kad įtakos tam turėjo čionykščių daugiarasė išvaizda.

Kaip ir visuomet, tokius žmones supo šiurpios istorijos. Paaugliai užkildavo į Skailaino kelią ir gąsdindavo vieni kitus istorijomis apie pagrobimus, nutempimus į miškus, apie dvasias, reikalaujančias keršto. Žinoma, visa tai buvo mitas, tačiau mitai gali būti galingas įrankis.

Kur, po galais, traukia Gabrielė?

Jie važiavo miškinga kalnų vietove. Nuo aukščio Adamui užgulė ausis. Tada ji vėl pasuko į 23 kelią. Adamas sekė moterį beveik valandą, kol ji pervažiavo siaurą Dingmano tiltą į Pensilvaniją. Šiame kelyje judėjimas buvo nedidelis. Adamas vėl pasvarstė, kokio atstumo turėtų laikytis, kad nebūtų pastebėtas. Nusprendė pernelyg nesisaugoti, geriau būti pastebėtam ir galbūt stoti į akistatą, nei iš viso pamesti Gabrielę iš akių.

Jis pasitikrino savo telefoną. Baterija buvo beišsenkanti. Adamas prijungė telefoną prie automobilinio kroviklio daiktadėžėje. Pavažiavusi dar mylią, Gabrielė pasuko dešinėn. Miškai čia buvo dar tankesni. Ji sulėtino greitį ir įsuko į žvyruotą įvažą. Išblukęs akmeninis užrašas skelbė: ŠERMEINO EŽERAS — PRIVATI VALDA. Adamas pasuko dešiniau ir sustojo už eglių. Jis negalėjo imti ir paprasčiausiai įvažiuoti į kiemą, jei tai iš tiesų buvo kiemas.

Ir ką jam dabar daryti?

Adamas atvėrė daiktadėžę ir patikrino telefoną. Baterija nespėjo pasikrauti, tačiau padala rodė 10 procentų. To turėtų pakak-

ti. Jis įsikišo telefoną į kišenę ir išlipo iš automobilio. Kas toliau? Tiesiog nueiti prie to „Šermeino ežero“ ir paskambinti į duris?

Jis aptiko užžėlusį taką, einantį lygiagrečiai su įvaža. Tiks. Dangus virš jo buvo mėlynas kaip liepsnelės kiaušiniai. Šakos trukdė eiti, bet Adamas brovėsi pirmyn. Miške tvyrojo tyla, išskyrus garsus, kuriuos kėlė pats Adamas. Kartkartėmis jis sustodavo ir pasiklausydavo... ko nors, bet dabar, įėjęs giliau į mišką, nebegirdėjo net keliu pravažiuojančių automobilių.

Įžengęs į laukymę, Adamas išvydo elnią, rupšnojantį lapus. Gyvūnas pažiūrėjo į Adamą, įsitikino, kad šis nekelia jokios grėsmės, ir vėl ėmė rupšnoti. Adamas judėjo tolyn, ir netrukus prieš jo akis atsivėrė ežeras. Kitomis aplinkybėmis jam čia būtų patikę. Ežeras buvo ramus kaip veidrodis, atspindintis žalius medžius ir mėlyną dangų. Vaizdas svaiginantis ir raminantis, toks velniškai romus, kad, o varge, argi nebūtų nuostabu tiesiog atsisėsti ir kurį laiką pasimėgauti. Korinai patiko ežerai. Vandenynas ją šiek tiek baugino. Bangos, jos nuomone, dažnai būna žiaurios ir nenuspėjamos. Tačiau ežerai — tai tylus rojus. Iki gimstant berniukams, jiedu su Korina nuomodavosi namelį prie ežero šiaurinėje Paseiko apygardos dalyje. Adamas prisiminė tas tingias dienas, kai abu drybsodavo hamake, jis su laikraščiu, ji — su knyga. Prisiminė, kaip stebėdavo Koriną skaitančią, kaip jos primerktos akys bėgiodavo puslapiu, o veidas išlikdavo labai susikaupęs — ir kaip ji retsykiais pakeldavo akis nuo savo knygos. Korina nusišypsodavo jam, Adamas nusišypsodavo jai, ir jų žvilgsniai nukrypdavo į ežerą.

Į ežerą kaip šis.

Dešinėje jis pastebėjo namą. Šis atrodė apleistas, tačiau priešais pastatą stovėjo automobilis.

Gabrielės.

Namas buvo arba rąstų trobelė, arba viena iš tų surenkamų konstrukcijų. Iš čia buvo sunku pasakyti. Adamas atsargiai nutipeno nuo kalno, prisidengdamas medžiais ir krūmokšniais. Jis jautėsi kvailai, tarsi vaikas, žaidžiantis karą ar dažasvydį. Pabandė prisi-

minti, kada paskutinį kartą darė ką nors panašaus, kai turėjo ką nors netikėtai užklupti; jo mintys gerokai paklajojo, kol nusikėlė į vieną vasaros stovyklą, kai buvo aštuonerių.

Adamas vis dar nebuvo sugalvojęs, ką darys, kai pasieks namą, tačiau akimirką pasigailėjo, kad nėra ginkluotas. Jis neturėjo jokio ginklo, nieko panašaus. Galbūt tai buvo klaida. Keletą kartų jo dėdė Gregas buvo nusivedęs jį pašaudyti, kai jam buvo vos dvidešimt. Adamui tai patiko ir jis žinojo galįs valdyti ginklą. Geriau pagalvojus, tai būtų buvęs protingas žingsnis. Jis turi reikalų su pavojingais žmonėmis. Netgi žudikais. Jis sugraibė kišenėje telefoną. Gal turėtų kam nors paskambinti? Bet kam ir ką pasakyti? Johana vis dar lėktuve. Jis galėtų parašyti žinutę Endžiui Gribeliui arba seniui Rinskiui, bet ką gi jiems pasakys?

Visų pirma, kur esi.

Jis jau buvo beišsitraukiąs telefoną, bet staiga kai ką pastebėjo ir sustingo.

Gabrielė Dunbar stovėjo laukymėje viena. Ji žiūrėjo tiesiai į jį. Jis pajuto užplūstant pykčio bangą. Žengė artyn, tikėdamasis, kad ji pabėgs ar ką nors pasakys. Gabrielė Dunbar nepajudėjo.

Tiesiog stovėjo ir stebėjo jį.

— Kur mano žmona? — šūktelėjo jis.

Gabrielė tik žiūrėjo.

Adamas žengė kitą žingsnį į laukymę.

— Pasakiau...

Kažkas taip smarkiai trenkė per pakaušį, kad Adamas beveik pajuto, kaip jo smegenys pajudėjo iš savo vietos. Jis suklupo ant kelių, akyse matydamas žvaigždes. Skatinamas gryno instinkto, jis kažkaip pasisuko ir pažiūrėjo į viršų. Jo kaukolės link it kirvis leidosi beisbolo lazda. Adamas pabandė pasilenkti, nusisukti ar bent jau prisidengti ranka.

Tačiau buvo gerokai per vėlu.

Lazda dusliai dunkstelėjo, ir viskas aplinkui aptemo.

49

Johana Grifin buvo įpratusi paisyti taisyklių, todėl įsijungė savo išmanųjį tik tada, kai lėktuvas liovėsi riedėjęs. Stiuardesė kaip visuomet pasveikino visus „atvykusius į Niujorką, kur temperatūra yra", ir per tą laiką Johanos pranešimų bei elektroninio pašto dėžutės pasikrovė.

Jokių žinių iš Adamo Praiso.

Pastarosios dvidešimt keturios valandos buvo varginančios. Kimberlė puolė į isteriją. Prireikė daug pastangų ir laiko, kol ištraukė iš jos tą siaubingą istoriją. Johana stengėsi būti supratinga, tačiau ką, po galais, ta mergaitė sau galvojo? Vargšė Haidė. Kaip ji sureagavo į žinią apie dukrą ir tą siaubingą svetainę? Johana prisiminė vaizdo įrašą su Haide „Raudonojo omaro" stovėjimo aikštelėje. Dabar Haidės kūno kalba buvo visiškai suprantama. Tam tikra prasme tame įraše Johana stebėjo užpuolimą. Tas vyrukas, tas prakeiktas nepažįstamasis, talžė jos draugę žodžiais, daužė jos širdį savo teisybe.

Ar jis suvokė, kokią žalą padarė?

Po to Haidė nuvažiavo namo. Ji paskambino Kimberlei ir liepė dukrai papasakoti tiesą. Ji išliko racionali ir rami, nors viduje ir buvo sugniuždyta. O gal Haidė nebuvo sugniuždyta? Kadangi Haidė buvo tolerantiškiausias žmogus, kokį tik Johana pažinojo, galbūt ji priėmė blogą žinią ir buvo pasirengusi kovoti. Kas žino? Haidė paguodė savo dukrą. Tada bandė sugalvoti, kaip ištraukti ją iš to jovalo, į kurį Kimberlė įklimpo.

Ir galbūt todėl Haidė buvo nužudyta.

Johana vis dar nežinojo, kas nutiko Haidei, tačiau akivaizdu, kad tai kažkaip susiję su atskleidimu, jog jos dukra tapo prostitute — pamirškit tuos rinkos terminus kaip pupytė, — miegojo su trimis vyrais. Johana jau ėmė domėtis tuo, tačiau šitai užtruks. Kimberlė nežinojo tikrųjų tų vyrų vardų — dar viena staigmena,

tačiau todėl jie ir vadinami klientais. Johana pasikalbėjo su pupyčių svetainės prezidente, išklausė jos samprotavimus ir, padėjusi ragelį, panoro ilgam palįsti po karštu dušu. Ji — taip, kokia miela feminizmo apraiška, svetainę valdė moteris — gynė savo įmonės „verslo sandorius“ ir savo klientų „teisę į privatumą“, ir įspėjo, kad jokiu būdu neatskleis jokios informacijos be teismo orderio.

Kadangi įmonė registruota Masačusetse, tam reikės laiko.

Tada, kai jau susitvarkė su visu tuo mėšlu, sulaukė skambučio iš pasipiktinusių apygardos farų, kurie norėjo išsamios ataskaitos apie Johanos savavališką kelionę į Naująjį Džersį. Ji nedemonstravo savimeilės. Johana tik norėjo, kad tas niekšas, kuris nužudė jos draugę, būtų sugautas. Taškas. Todėl ji išklojo pareigūnams viską, įskaitant tai, ką jai ką tik buvo papasakojusi Kimberlė, ir dabar tie vyrukai rūpinosi teismo orderiu ir darė viską, kad nustatytų, kas tas nepažįstamasis ir kaip jis gali būti susijęs su žmogžudystėmis.

Visa tai gerai. Tačiau tai nereiškia, kad Johana nusišalins nuo bylos.

Suskambo jos mobilusis. Numeris buvo nežinomas, tačiau vietovės kodas 216 rodė, jog skambinama iš kažkur netoli namų. Ji atsiliepė.

— Čia Darou Fontera.

— Kas?

— „Raudonojo omaro“ apsaugos viršininkas. Mes susipažinome, kai prašėte to vaizdo kamerų įrašo.

— A, taip. Kuo galiu padėti?

— Aš prašiau grąžinti diską, kai baigsite.

Ar jis kalba rimtai? Johana išsižiojo, ketindama liepti jam atsiknisti, bet persigalvojo.

— Mes dar nebaigėme tyrimo.

— Tai gal galėtumėte pasidaryti kopiją ir grąžinti originalą mums?

— Kodėl tai taip svarbu?

— Tokia tvarka, — vyro tonas buvo grynai biurokratiškas. — Mes laikome tik po vieną disko kopiją. Jei reikia daugiau...

— Aš paėmiau tik vieną kopiją.

— Ne, ne, jūs buvote antra.

— Atsiprašau?

— Prieš tai buvo atėjęs kitas policininkas.

— Pala, koks kitas policininkas?

— Mes nuskenavome jo pažymėjimą. Anksčiau jis dirbo Niujorko policijos departamente, bet... o, štai jis. Jo vardas Kuncas. Džonas Kuncas.

50

Pirmiausia nusmelkė skausmas.

Kelias akimirkas skausmas užgožė visa kita. Jis buvo toks visaapimantis ir nežabotas, kad Adamas ne iš karto suvokė, kur esąs ir kas nutiko. Jo kaukolė, rodės, buvo sutraiškyta, ir aštrios lūženos slankiojo, plėšydamos smegenų audinius. Adamas liko užsimerkęs ir bandė ištverti.

Tada pasigirdo balsai.

Kada jis atsigaus?.. Nereikėjo taip smarkiai trenkti... Aš nenorėjau rizikuoti... Tu juk turi ginklą, ar ne?.. O jei jis neatgaus sąmonės?.. Ei, jis atėjo čionai, kad nužudytų mus, pameni?.. Pala, man atrodo, jis juda...

Pamažu ėmė grįžti sąmonė, nagais braudamasi pro skausmą ir sustingimą. Jis gulėjo ant šaltos žemės, dešiniu skruostu prisispaudęs prie šiurkščių, kietų grindų. Galbūt betono. Adamas pamėgino atsimerkti, tačiau akys buvo tarsi nugultos voratinklių. Pabandęs sumirksėti stipriau, vos nesudejavo užplūdus naujai skausmo bangai.

Kai pagaliau visgi atmerkė akis, pamatė porą „Adidas“ sportba-

čių. Jis pamėgino prisiminti, kas atsitiko. Jis sekė Gabrielę. Dabar tai prisiminė. Atsekė ją iki ežero, ir tada...

— Adamai?

Jis pažino tą balsą. Buvo girdėjęs tik kartą, tačiau nuo tada jis aidėjo jo galvoje. Nepakeldamas skruosto nuo betono, Adamas iš paskutiniųjų užvertė akis aukštyn.

Nepažįstamasis.

— Kodėl tu tai padarei? — paklausė jo nepažįstamasis. — Kodėl nužudei Ingridą?

Tomas Praisas laikė anglų kalbos testą, kai suskambo klasės telefonas. Jo mokytojas, ponas Ronkovicas, pakėlė ragelį, akimirką pasiklausė ir tada pasakė:

— Tomai Praisai, jus kviečia į direktoriaus kabinetą.

Jo bendraklasiai, kaip milijonai klasės draugų yra darę milijonus kartų visame pasaulyje, suošė „ooo, patekai į bėdą", kai jis susirinko knygas, susikišo jas į kuprinę ir išėjo pro duris. Koridorius buvo tuščias. Tomas visuomet jausdavosi keistai tuščiame mokyklos koridoriuje, tarsi kokiame šmėklų mieste ar name, kuriame vaidenasi. Jo žingsniai aidėjo skubant į direktoriaus kabinetą. Vaikinas nė nenutuokė, ką tai galėtų reikšti, ar tai gerai, ar blogai, tačiau retai kada esi kviečiamas į direktoriaus kabinetą dėl niekų; ir kai tavo mama nusprendžia pabėgti, o tėtis pamažu ima niršti, tavo protas ima kurti įvairiausius šiurpius scenarijus.

Tomas vis dar negalėjo suprasti, kas atsitiko jo tėvams, tačiau žinojo, kad kažkas negerai. Labai blogai. Taip pat neabejojo, kad tėtis dar nepasakė visos tiesos. Tėvai visada galvoja, jog geriau „apsaugoti" tave, net jei toji „apsauga" reiškia „melas". Jie mano, kad padeda tau nesakydami tiesos, tačiau galų gale reikalai tik dar pablogėja. Čia kaip su Kalėdų Seneliu. Kai Tomas suprato, jog Kalėdų Senelis netikras, jis nepagalvojo „aš užaugau" ar „tos pasakos

tik vaikams“ ar panašiai. Ta pirma mintis buvo kur kas elementaresnė: „Tėvai melavo man. Mama ir tėtis žiūrėjo man į akis ir metų metus man melavo.“

Kaip tai galėtų paveikti ilgalaikį pasitikėjimą?

Tomui, šiaip ar taip, nepatiko visas tas reikalas su Kalėdų Seneliu. Kokia prasmė? Kam pasakoti vaikams, kad kažkoks keistas storulis, kuris gyvena Šiaurėje, visą laiką juos stebi? Atsiprašau, tai tiesiog šiurpu. Net kai buvo vaikas, Tomas prisiminė, kaip sėdėjo prekybos centre Kalėdų Seneliui ant kelių, o šis atsidavė šlapimu, ir Tomas pagalvojo: „Tai šis vyras atneša man žaislų?“ Ir kam išvis pasakoti apie tai vaikams? Ar nebūtų smagiau, jei žinotum, kad ne kažkoks šiurpus nepažįstamasis, o tavo tėvai, kurie daug dirbo, padovanojo tau visas tas dovanas?

Kad ir kas dabar vyktų, Tomas norėjo tikėti, kad jo tėtis papasakos visą tiesą. Ji negali būti baisesnė už tai, ko pastaruoju metu prisigalvojo Tomas su Rajanu. Jis ir jo brolis ne kvailiai. Tomas matė, kad tėtis buvo įsitempęs dar iki dingstant mamai. Jis nenutuokė, kodėl, bet nuo tada, kai mama grįžo iš tos mokytojų konferencijos, vyko kažkas blogo. Jų namai buvo tarsi gyvas organizmas, tarsi viena iš tų delikačių ekosistemų, ir dabar kažkas svetimas viską gadina.

Kai Tomas atidarė kabineto duris, šalia direktoriaus, pono Gormano, stovėjo toji policininkė, Johana. Ponas Gormanas tarė:

— Tomai, ar tu pažįsti šią moterį?

Jis linktelėjo.

— Ji tėčio draugė. Be to, policininkė.

— Taip, ji parodė man savo pažymėjimą. Bet aš negaliu palikti tavęs vieno su ja.

— Nieko tokio, — įsiterpė Johana ir žengė artyn jo. — Tomai, ar žinai, kur galėtų būti tavo tėvas?

— Darbe, manyčiau.

— Šiandien jis nepasirodė darbe. Skambinau jam į mobilųjį. Skambučiai iškart peradresuojami į balso paštą.

Tas mažytis panikos kamuoliukas berniuko krūtinėje ėmė plėstis.

— Taip būna tik tuomet, kai žmogus išjungia telefoną, — pasakė Tomas. — Tėtis niekada neišjungia savo telefono.

Johana Grifin priėjo dar arčiau. Jis pamatė susirūpinimą moters akyse. Tai jį gąsdino, bet juk šito jis ir norėjo, ar ne? Atvirumo vietoje globos?

— Tomai, tavo tėtis papasakojo man apie sekimo programėlę, kurią į jo telefoną įdiegė tavo mama.

— Ji nepadės, jei telefonas išsikrovęs arba išjungtas.

— Tačiau parodys, kur jis buvo paskutinį kartą iki telefonui išsijungiant, tiesa?

Dabar Tomas suprato.

— Taip.

— Ar tau reikia kompiuterio?..

Jis papurtė galvą ir įsikišo ranką į kišenę.

— Galiu pažiūrėti savo telefone. Tik duokit man porą minučių.

51

— Kodėl nužudei Ingridą?

Kai Adamas pabandė atsisėsti, bent jau pamėgino atplėšti veidą nuo betono — ir išvis, kur jis, toje rąstų trobelėje? — jo galva ėmė rėkti protestuodama. Tada pamėgino pakelti rankas prie galvos, tačiau šios neklausė. Sutrikęs Adamas pamėgino dar kartą ir išgirdo barškėjimą.

Jo riešai buvo surišti.

Jis pažiūrėjo apačion. Aplink riešus buvo apsukta dviračio grandinė ir prisegta prie vamzdžio, einančio nuo grindų iki lubų. Pamėgino įvertinti padėtį. Jis rūsyje. Tiesiai priešais jį, vis dar su ta pačia beisbolo kepuraite, buvo nepažįstamasis. Gabrielė stovėjo nepažįstamajam iš dešinės. Jaunas vaikinas, veikiausiai nieką vy-

resnis už Tomą, stypsojo kairėje. Vaikis buvo nusiskutęs galvą, išsitatuiravęs ir įsivėręs auskarų.

Vyrukas laikė ginklą.

Už šitos trijulės buvo dar vienas vyras, maždaug trisdešimties, ilgais plaukais ir apžėlusiu smakru.

— Kas jūs? — paklausė Adamas.

Nepažįstamasis nusprendė atsakyti:

— Aš jau tau sakiau, argi ne?

Adamas vėl pamėgino atsisėsti. Skausmo žybsniai vos neparalyžiavo, tačiau jis atsilaikė. Žinoma, atsistoti jam nepavyks. O dar tas skausmas ir grandinės ant riešų, be to, jam vis tiek nėra kur eiti. Dabar Adamas atsisėdo ir atsirėmė į vamzdį.

— Tu tas nepažįstamasis, — tarė Adamas.

— Taip.

— Ko jūs norite iš manęs?

Vaikis su ginklu žengė į priekį ir nusitaikė į Adamą. Jis pasuko ginklą šonu kaip kokiame blogame filme apie gangsterius ir pareiškė:

— Jei nepradėsi kalbėti, aš ištaškysiu tau smegenis.

— Mertonai, — burbtelėjo nepažįstamasis.

— Ne, žmogau. Mes neturime tam laiko. Jis turi kalbėti.

Adamas dirstelėjo į ginklą. Tada pažiūrėjo Mertonui į akis. Jis padarytų tai, pagalvojo Adamas. Iššautų ir nė nesusimąstytų.

Šįkart prakalbo Gabrielė:

— Nuleisk ginklą.

Mertonas nekreipė į ją dėmesio. Jis stebeilijosi į Adamą.

— Ji buvo mano draugė.

Jis nusitaikė Adamui į veidą.

— Kodėl tu nužudei Ingridą? — paklausė.

— Aš nieko nenužudžiau.

— Tauškalai!

Mertono ranka ėmė drebėti.

— Mertonai, baik, — sudraudė Gabrielė.

Nenuleisdamas ginklo nuo Adamo veido, Mertonas žengė atgal ir spyrė jam, tarsi bandytų įmušti įvartį iš labai toli. Jis avėjo batus metalinėmis nosimis, ir smūgis pataikė į skaudžią vietą po šonkauliais. Adamas vėl garsiai iškvėpė ir susilenkė.

— Liaukis, — supyko nepažįstamasis.

— Jis turi papasakoti mums, ką žino!

— Ir papasakos.

— Ką mes darysime? — paklausė Gabrielė kupinu panikos balsu. — Tai turėjo būti lengvi pinigai.

— Taip ir yra. Viskas gerai. Tik nusiramink.

Ilgaplaukis vyras pasakė:

— Man tai nepatinka. Visiškai nepatinka.

— Aš žmonių grobimui nepritarsiu, — pareiškė Gabrielė.

— Gal nusiraminsite visi? — tačiau netgi nepažįstamojo balsas buvo įsitempęs. — Mums reikia išsiaiškinti, kas nutiko Ingridai.

Adamas susiraukė ir išspaudė:

— Aš nežinau, kas nutiko Ingridai.

Visi sužiuro į jį.

— Tu meluoji, — nusprendė Mertonas.

— Paklausykite...

Mertonas nutildė jį dar vienu spyriu į šonkaulius. Adamas krito veidu ant kieto betono. Gindamasis pamėgino susiriesti į kamuolį, dar kartą pabandė išlaisvinti rankas, kad galėtų jomis prisidengti skaudamą galvą.

— Liaukis, Mertonai!

— Aš nieko nenužudžiau, — išspaudė Adamas.

— Taip, kurgi ne, — atsiliepė Mertonas. Adamas pamėgino dar labiau susiriesti, jei kartais vyrukas spirtų dar kartą. — Ir tikriausiai neklausinėjai Gabrielės apie Krisą?

Krisas. Jis sužinojo nepažįstamojo vardą.

— Pasitrauk, — pasakė Krisas, nepažįstamasis. Jis prisiartino prie Adamo ir tarė: — Tu ieškojai manęs ir Ingridos, taip?

Adamas linktelėjo.

— Ir pirmiausia suradai Ingridą.

— Tik jos vardą.

— Ką?

— Sužinojau jos vardą, — patikslino Adamas.

— Kaip?

— Kur mano žmona?

Krisas susiraukė.

— Nesupratau?

— Aš pasakiau...

— Ne, aš girdėjau tave. — Jis atsigręžė į Gabrielę. — Kodėl mes turėtume žinoti, kur jo žmona?

— Tu viską pradėjai, — pasakė Adamas.

Jis pamėgino atsisėsti. Žinojo, kad įklimpo į didelę bėdą, kad jo gyvybei gresia pavojus, tačiau taip pat žinojo, kad šie žmonės — mėgėjai. Jų baimės dvokas tvyrojo visur. Dviračio grandinė šiek tiek atsipalaidavo. Adamas ėmė pamažu laisvinti riešus. Galbūt jam pavyktų, jei Mertonas ir jo ginklas atsidurtų netoliese.

— Tu pirmas mane užkabinai.

— Ir ką, tu norėjai atkeršyti? Ar dėl to visa tai?

— Ne, — paprieštaravo Adamas. — Bet dabar aš žinau, kuo jūs užsiimate.

— Tikrai?

— Jūs sužinote ką nors kompromituojančio apie žmogų. Ir tada jį šantažuojate.

— Tu klysti, — tarė Krisas.

— Jūs šantažavote Siuzaną Houp dėl to, kad ji apsimetė esanti nėščia. Kai ji nesumokėjo, jūs viską išklojote Siuzanos vyrui, kaip papasakojote ir man.

— Iš kur sužinojai apie Siuzaną Houp?

Mertonas, kuris labiausiai bijojo ir todėl buvo pavojingiausias iš visų, sušuko:

— Jis šnipinėjo mus visus!

— Ji buvo mano žmonos draugė, — pasakė Adamas.

— A, turėjau numatyti, — linktelėjo Krisas. — Vadinasi, tai Siuzana Houp supažindino Koriną su ta svetaine?

— Taip.

— Tai, ką padarė Siuzana — ką padarė tavo žmona, — yra siaubinga, tu taip nemanai? Supranti, internetas suteikia galimybę lengvai apgaudinėti. Internetas leidžia išlikti anonimu, meluoti ir slėpti nuo mylimų žmonių baisias, gniuždančias paslaptis. Mes, — jis skėstelėjo rankas, parodydamas į grupę, — tik šiek tiek palyginame rezultatą šiame žaidimų lauke.

Adamas vos nenusišypsojo.

— Ar taip save įtikinėjate?

— Tai tiesa. Pavyzdžiui, tavo žmona. „Suvaidink nėštumą" svetainė, kaip ir visos tokios svetainės, žada būti diskretiška, ir ji pagalvojo: čia gi internetas, be to, dar tas kvailas pažadas, taigi niekas niekada nesužinos. Bet ar tu tikrai manai, kad yra dalykų, kurie gali likti neatskleisti? Ir aš nekalbu apie kokias nors valstybines saugumo agentūras, aš kalbu apie žmones. Negi tikrai manai, kad viskas yra taip automatizuota, kad nėra darbuotojų, kurie gali prieiti prie tavo kredito kortelės informacijos ar pasidomėti, kur tu naršai internete? — Jis nusišypsojo Adamui. — Negi iš tiesų manai, kad gali būti tikrų paslapčių?

— Krisai? Toks tavo vardas, tiesa?

— Taip.

— Man tai nerūpi, — ištarė Adamas. — Man rūpi mano žmona.

— Ir aš pasakiau tau tiesą apie ją. Atvėriau tau akis. Turėtum būti man dėkingas. O tu ėmei mus medžioti. Ir kai suradai Ingridą...

— Jau sakiau tau. Aš jos nesuradau. Aš ieškojau tavęs, ir tiek.

— Kodėl? Ar patikrinai nuorodą, kurią tau pasakiau?

— Taip.

— Ir tada pasitikrinai savo „Visa" kortelės sąskaitą. Supratai, kad tai, ką papasakojau, buvo tiesa, taip?

— Taip.

— Tai...

— Ji dingo.

— Kas? — Krisas susiraukė. — Tavo žmona?

— Taip.

— Pala, kai tu sakai, kad ji dingo — ar tu pasakei žmonai tai, ką aš papasakojau tau?

Adamas tylėjo.

— Ir tada kas? Ji pabėgo, ar ką?

— Ji ne šiaip pabėgo.

— Mes tik gaištame su juo. Jis vilkina laiką, — tūžo Mertonas.

Krisas pažiūrėjo į jį.

— Tu patraukei jo automobilį toliau nuo akių?

Mertonas linktelėjo.

— O mes išėmėme jo telefono bateriją. Nusiramink. Mes turime laiko. — Krisas atsigręžo į Adamą. — Negi nesupranti, Adamai? Tavo žmona apgavo tave. Tu turėjai teisę sužinoti.

— Galbūt, — atsiliepė Adamas. — Bet ne iš tavęs. — Jis pajuto, kaip jo dešinys riešas pamažu slysta iš grandinės pančių. — Tavo draugė Ingrida nužudyta per tave.

— Tu tai padarei! — ėmė rėkti Mertonas.

— Ne. Kažkas ją nužudė. Ir ne tik ją.

— Ką čia kalbi?

— Tas pats asmuo, kuris nužudė jūsų draugę, nužudė ir Haidę Dan.

Visi nuščiuvo.

— O Dieve, — sudejavo Gabrielė.

Krisas prisimerkė.

— Ką tu pasakei?

— Tai jūs nežinojote apie tai? Ingrida — ne vienintelė auka. Haidė Dan taip pat buvo nužudyta — nušauta.

— Krisai? — išlemeno Gabrielė.

— Leisk man pagalvoti.

— Iš pradžių buvo nužudyta Haidė, — tęsė Adamas. — Po to Ingrida. Negana to, dingo mano žmona. Štai ką davė jūsų paslapčių atskleidimas.

— Užsičiaupk, — nukirto Krisas. — Mums reikia pagalvoti.

— Man atrodo, jis sako tiesą, — pridūrė ilgaplaukis vyrukas.

— Nieko panašaus! — riktelėjo Mertonas, kilstelėdamas ginklą ir vėl nusitaikydamas į Adamą. — Bet net jeigu ir taip, jis kelia mums grėsmę. Mes neturime kito pasirinkimo. Jis klausinėjo apie mus ir ieškojo mūsų.

Adamas stengėsi išlaikyti ramų balsą.

— Aš ieškojau savo žmonos.

— Mes nežinome, kur ji, — pasakė Gabrielė.

— Tai kas tada atsitiko?

Krisas stovėjo, vis dar negalėdamas atsigauti.

— Haidė Dan negyva?

— Taip. Ir galbūt mano žmona bus kita auka. Jūs turite pasakyti, ką jai padarėte.

— Mes nieko nepadarėme, — tarė Krisas.

Riešas buvo beveik laisvas.

— Kaip sakei anksčiau, — vėl prabilo Adamas, — pradėkime nuo pradžių. Kai šantažavai mano žmoną, kaip ji sureagavo? Ar ji atsisakė sumokėti?

Krisas pasisuko ir pažiūrėjo į ilgaplaukį vyruką už savęs. Tada atsigrįžo į Adamą ir priklaupė šalia jo. Adamas vis dar bandė išlaisvinti riešą. Buvo arti tikslo. Bet ką jis darys paskui? Mertonas stovėjo atsitraukęs per žingsnį. Jei jis griebtų Krisą, Mertonas turėtų marias laiko nusitaikyti.

— Adamai?

— Ką?

— Mes niekada nešantažavome tavo žmonos. Mes net nesikalbėjome su ja.

Adamas suglumo.

— Bet jūs šantažavote Siuzaną.

— Taip.

— Ir Haidę.

— Taip. Bet tavo atvejis buvo kitoks.

— Kaip kitoks?

— Šiam darbui buvome pasamdyti.

Akimirką skausmas galvoje nuslopo, užgožtas visiško sutrikimo.

— Kažkas jus pasamdė, kad papasakotumėt man tai?

— Jie pasamdė mus, kad surastume kokių nors tavo žmonos paslapčių ar melų ir juos atskleistume.

— Kas jus pasamdė?

— Aš nežinau kliento vardo, — pasakė Krisas. — Bet mus pasamdė kažkokia tyrimų kompanija CBW.

Adamas pajuto, kaip jo viduje kažkas atplyšo ir nukrito.

— Kas yra? — paklausė Krisas.

— Atriškite mane, — paliepė Adamas.

Mertonas žengė į priekį.

— Na jau ne. Tu niekur...

Tą akimirką kambarį sudrebino šūvis. Ir Mertono galva išsitaškė.

52

Eduardo garažo adresą Kuncas išgavo iš Ingridos.

Jis įsitaisė netoliese ir ėmė laukti. Ilgai laukti neteko. Eduardas atvažiavo per kalnus, per Dingmano tiltą. Kuncas nusekė paskui. Kai Eduardas atvyko, tas plikagalvis pamėgdžiotojas jau buvo ten. Jis veikiausiai bus Mertonas Salesas. Tada pasirodė moteris. Tai turėtų būti Gabrielė Dunbar.

Trūksta dar vieno.

Kuncas stebėjo toliau. Slapstydamasis tarp medžių jis pamatė dar vieną vyrą, sliūkinantį per mišką. Kuncas neturėjo nė menkiausio supratimo, kas jis. Ar Ingrida pamiršo jį paminėti? Nepanašu. Galiausiai Ingrida papasakojo jam viską. Viską atskleidė ir meldė mirties.

Tai kas tas tipas?

Kuncas liko savo vietoje ir stebėjo pasalą. Jis matė, kaip Mertonas tyko už medžio su beisbolo lazda. Matė, kaip Gabrielė išeina į laukymę ir išvilioja tą vyrą į dienos šviesą. Jis vos susilaikė perspėjamai nešūktelėjęs, kai pamatė Mertoną prislenkantį prie to vyro iš nugaros su iškelta lazda. Bet nešūktelėjo. Jam reikėjo išlaukti. Reikėjo įsitikinti, kad jie visi čia.

Todėl jis tik stebėjo, kai Mertonas užsimojo lazda ir tvojo vyrui per galvą. Vyras susvirduliavo ir pargriuvo. Mertonas tikriausiai visai be reikalo trenkė jam dar kartą. Akimirką Kuncas pagalvojo, jog Mertonas nori jį nužudyti. Tai būtų keista ir įdomu. Grupė, pasak Ingridos, visiškai nevartojo smurto.

Matyt, šis vyras kelia jiems grėsmę.

Arba... arba jie mano, kad tas vyras — pats Kuncas?

Jis susimąstė apie tai. Ar gali būti, kad grupė žino apie jiems gresiantį pavojų? Dabar jie jau tikrai turėtų žinoti, kad Ingrida nužudyta. Jis ir tikėjosi, kad Ingridos mirtis suburs visus į krūvą. Ir jam pavyko. Kuncas taip pat tikėjosi, kad jie visi tik eiliniai mėgėjai, svaigstantys mintimis gelbėti pasaulį atskleidžiant paslaptis ar darant panašias nesąmones.

Be abejo, dabar, kai Ingrida negyva, jie turi žinoti, kad jiems gresia pavojus.

Tai ką reiškia ši pasala?

Nesvarbu. Kuncas vis dar valdo padėtį. Jam tereikia išlikti kantriam, ir viskas. Todėl jis laukė. Jis matė, kaip jie nutempė vyrą į namą. Kuncas laukė. Po penkių minučių privažiavo dar vienas automobilis.

Tai Krisas Teiloras. Vadas.

Pagaliau jie visi čia. Kuncas norėjo pašalinti Krisą Teilorą čia ir dabar, tačiau tai duotų pavojaus signalą kitiems. Reikia būti kantriam. Pažiūrėti, gal dar kas pasirodys. Reikia išsiaiškinti, kodėl jie užpuolė tą kitą vyrą ir ką ketina jam daryti.

Kuncas tyliai apėjo namą žvilgčiodamas pro langus. Nieko. Keista. Viduje mažiausiai penki žmonės. Gal jie užlipo į viršų, o gal?..

Jis pažiūrėjo pro galinį rūsio langą.

Na, žinoma.

Užpultasis tebebuvo be sąmonės. Jis gulėjo ant grindų. Kažkas buvo apvyniojęs jo riešą dviračio grandine, pritvirtinęs ją prie vamzdžio ir tada apsukęs ja kitą riešą. Eduardas, Gabrielė, Mertonas ir Krisas vaikštinėjo pirmyn atgal kaip žvėrys narve, laukdami, kada juos išskers; tam tikra prasme tokie jie ir buvo.

Praėjo valanda. Dvi.

Vyras nė nekrustelėjo. Kuncas ėmė svarstyti, ar šaunuolis Mertonas nebus užmušęs to vargšelio, vis dėlto po kurio laiko vyras sujudėjo. Kuncas pasitikrino savo „Sig Sauer P239“. Jis naudojosi 9 mm kalibro amunicija, todėl dėtuvėje buvo aštuoni šoviniai. Turėtų užtekti. Kišenėje turėjo dar daugiau 9 mm šovinių, jei kartais prireiktų.

Laikydamas rankoje ginklą, Kuncas nusėlino prie priekinių trobelės durų. Jis uždėjo ranką ant durų rankenos ir pajudino. Neužrakinta. Puiku. Jis įslinko į vidų ir nutipeno rūsio link.

Laiptų viršuje sustojo ir pasiklausė.

Tai, ką išgirdo, iš esmės buvo geros žinios. Trumpai tariant, Krisas Teiloras ir jo kolegos nė nenutuokė, kas nužudė jų draugę Ingridą. Vienintelis blogas dalykas, nors to neišvengsi, tas, kad užpultasis vyras įsitikinęs, jog Ingridos ir Haidės nužudymai susiję. Nors nieko tokio. Kuncas suprato, kad laikui bėgant kas nors gali suvesti galus, bet kad viskas šitaip greitai iškilo aikštėn — dėl to jam buvo neramu.

Nesvarbu. Jis pašalins juos visus, taip pat ir tą užpultą vyruką. Kuncas pakurstė savo ryžtą, prisimindamas Robį toje ligoninės lovoje. Tik dėl sūnaus jis visa tai ir daro. Ar jis leis šiems žmonėms ir toliau laužyti įstatymus ir šantažuoti žmones? O gal padarys tai, ką tėvas ir turi padaryti, kad išvaduotų savo šeimą nuo kančių?

Nedidelis pasirinkimas, ar ne?

Kuncas tebetupėjo laiptų viršuje, akimirkai paniręs mintyse apie Barbę ir Robį, kai Eduardas atsisuko ir jį pastebėjo.

Kuncas nedvejojo.

Kadangi ginklas buvo Mertono rankose, Kuncas pašalino jį pirmąja kulka į galvą. Tada nukreipė ginklą į Eduardą. Šis kilstelėjo ranką, tarsi kažkaip galėtų sustabdyti kulką.

Nesustabdė.

Gabrielė klykė. Kuncas nusitaikė į ją ir iššovė trečią kartą.

Klyksmas nutilo.

Trys pašalinti, liko du.

Kuncas nuskubėjo laiptais į apačią užbaigti darbą.

Naudodamasis telefono vietos nustatymo programėle, Tomas išsiaiškino, kad iki išsijungiant mobiliajam jo tėtis buvo prie Šermeino ežero Dingmane, Pensilvanijoje. Johana spyrėsi, kad Tomas grįžtų į klasę ir nesijaudintų; ją palaikė ir direktorius, kuris vis tiek nebūtų leidęs vaikino išsivežti.

Kai kam paskambinusi, Johana susisiekė su Šoholos miestelio policijos departamento dispečeriu. Dingmanas buvo jų jurisdikcija. Ji nusiuntė jam koordinates iš GPS vietos nustatymo programėlės ir pabandė paaiškinti situaciją. Dispečeris nelabai suprato, kodėl tai taip skubu.

— Tai kas čia tokio?

— Tiesiog pasiųskite ten ką nors.

— Gerai, šerifas Lovelis sako, kad jis nuvažiuos.

Johana įšoko į automobilį ir nuspaudė greičio pedalą. Iškart pasiruošė ženklelį, jei kartais ją bandytų sustabdyti policininkas. Ji parodytų jiems, kad sektų iš paskos, ir pamojuos ženkleliu. Po pusvalandžio jai paskambino tas pats dispečeris. Adamo automobilio niekur nematyti. Telefono programėlės koordinatės nėra tokios tikslios, kad nurodytų reikiamą namą — prie ežero jų keli — ir ką jiems, Johanos manymu, daryti?

— Patikrinkite visus namus.

— Atsiprašau. Kieno įsakymu?

— Mano. Jūsų. Bet kieno. Nužudytos jau dvi moterys. To vyro žmona dingusi. Jis bando ją surasti.

— Mes padarysime, ką galėsime.

53

Nuostabu, kiek daug dalykų gali atsitikti per vieną akimirką.

Kai nuaidėjo pirmasis šūvis, Adamo protas ir kūnas, rodės, pasuko daugybe skirtingų krypčių. Jis jau buvo išlaisvinęs dešinę ranką. To jam ir reikėjo. Grandinė, apsivyniojusi tik kairį riešą, jam netrukdė. Todėl kai nuaidėjo šūvis, Adamas nusirideno tolyn, pamiršęs skausmą galvoje ir šonkauliuose, ir apsidairė ieškodamas priedangos.

Kažkas drėgno aptaškė jam veidą. Adamas per miglą suvokė, kad tai Mertono smegenys.

Tuo pat metu jo galvoje šmėstelėjo įvairios versijos, paaiškinančios šaudymą. Pirmoji buvo teigiama: ar gali būti, kad šis šaulys yra policininkas, atsiųstas jo išgelbėti?

Ši versija patyrė skaudų smūgį, kai ilgaplaukis vyras krito it akmuo. Ir galutinai žlugo po sekundės, kai ant žemės atsidūrė ir Gabrielė.

Tai skerdynės.

Judėk...

Bet kur? Jis rūsyje, dėl Dievo meilės. Čia nėra kur slėptis. Jis keturpėsčias pašliaužė į dešinę. Akies krašteliu pastebėjo Krisą Teilorą, bandantį išsiropšti pro langą. Šaulys atidundėjo laiptais žemyn ir nusitaikė. Krisas stebėtinu greičiu atsispyrė, išsliuogė pro langą ir dingo iš akių.

Bet Adamas išgirdo Krisą šūktelint.

Ar jį sužeidė?

Galbūt. Sunku pasakyti.

Vyras su ginklu nusileido į rūsį.

Adamas spąstuose.

Gal reikėtų pasiduoti, pagalvojo Adamas. Kas žino, gal tas šaulys jo pusėje. Gal jis taip pat tapo Kriso grupės auka. Tačiau tai nereiškia, kad jis norės palikti bent vieną liudininką. Labai tikėtina, kad būtent šis vyras nužudė Ingridą ir Haidę. O dabar jis nušovė Mertoną ir tą ilgaplaukį vyruką. Gabrielė, jo manymu, dar buvo gyva. Adamas girdėjo ją dejuojant ant grindų.

Vyras stovėjo laiptų apačioje.

Adamas dar kartą pasirito į dešinę ir atsidūrė po tais pačiais laiptais, kuriais ką tik nulipo šaulys. Šaulys pajudėjo lango link, matyt, norėjo pažiūrėti, kur Krisas Teiloras, tačiau sustojo išgirdęs dejuojant Gabrielę. Vyras atsisuko į ją ir nė nesudvejojo.

Gabrielė kilstelėjo kruviną ranką ir ištarė:

— Maldauju, ne.

Šaulys iššovė jai į galvą.

Adamas vos nesuriko. Šaulys nelaukė. Jis nužingsniavo prie lango, pro kurį pabėgo Krisas.

Tą akimirką Adamas pastebėjo Mertono ginklą.

Jis gulėjo ant grindų, netoli lango. Šaulys stovėjo nusisukęs. Adamas turėjo dvi galimybes. Jis galėjo pamėginti užbėgti laiptais į viršų. Bet ne, taip per ilgai būtų be priedangos. Ir taptų taikiniu. Dar jis galėjo pamėginti staigiai pulti prie ginklo, ir jei tik spėtų jį pagriebti, kol tas vyras dairosi pro langą...

Pala, yra ir trečia galimybė. Gal jam likti ten, kur yra? Likti pasislėpusiam po laiptais?

Taip. Nelįsk į akis. Gal tas vyras nepamatė jo. Gal nežino, kad jis čia.

Žino.

Vyras pirmiausia nušovė Mertoną. Mertonas stovėjo visai šalia Adamo. Kaip jis būtų matęs Mertoną ir nepastebėjęs jo? Šaulys tik norėjo pasirūpinti, kad niekas nepasprukų. Jis nori išžudyti juos visus.

Reikia pasiekti ginklą.

Šie apmąstymai netruko nė kelių sekundžių. Jie netruko netgi kelių nanosekundžių. Viskas — visos trys galimybės, skaičiavimai, atmetimai, planavimas — truko vieną akimirką, tarsi pasaulis būtų trumpam sustingęs ir leidęs jam pagalvoti.

Ginklas. Reikia paimti ginklą.

Tai vienintelė viltis, žinojo jis. Ir kol vyras stovėjo nusisukęs, Adamas puolė iš savo vietos prie ginklo. Jis keturpėsčias, lyg nertų, čiuožtelėjo grindimis ginklo link. Jo ranka buvo vos per kelis colius nuo jo, kai staiga lyg iš niekur prieš akis išniro juodas batas ir nuspyrė ginklą tolyn.

Adamas dusliai dribtelėjo ant betono. Jis bejėgiškai stebėjo, kaip ginklas nuslysta po komoda kampe.

Šaulys pažiūrėjo į jį ir nusitaikė kaip ir į Gabrielę.

Viskas baigta.

Adamas puikiai tai suvokė. Jo protas vėl perkratė įvairias galimybes — ristis į šoną, griebti tam vyrui už kojos, bandyti pulti — tačiau aiškiai suprato, kad neturi tam laiko. Adamas užsimerkė ir susiraukė.

Ir tada pro langą švystelėjo pėda, taikydamasi vyrui į galvą.

Kriso Teiloro pėda.

Šaulys pasviro į šoną, bet greitai atgavo pusiausvyrą. Jis atkišo ginklą į langą ir dukart iššovė. Nežinia, ar jis į ką nors pataikė. Tada šaulys vėl ėmė gręžtis į Adamą.

Bet Adamas buvo pasiruošęs.

Jis pašoko ant kojų. Ant riešo tebeturėjo dviračio grandinę. Adamas pasinaudojo tuo, aklai užsimodamas ja tarsi botagu. Ji rėžėsi tiesiai vyrui į veidą. Šis suriko iš skausmo.

Sirenos. Policijos sirenos.

Adamas nesustojo. Jis metė grandinę, o laisvąją ranką sugniaužė į kumštį. Šis taip pat pasiekė tikslą. Iš vyro nosies kliūstelėjo kraujas. Šaulys bandė atstumti Adamą, mėgino išsilaisvinti.

O ne, nepavyks.

Adamas neatšlijo nuo jo. Dar stipriu apkabino šaulį ir ėmė stumti į priekį. Abu skaudžiai griuvo ant betono, ir Adamo glėbys atsileido. Šaulys tuo pasinaudojo. Jis smogė alkūne Adamui į veidą.

Adamas vėl išvydo žvaigždutes. Ir vėl vos nesustingo iš skausmo.

Vos nesustingo.

Šaulys pamėgino nusiridenti į šoną, pasidaryti vietos, kad galėtų išlaisvinti ranką su ginklu...

Ginklas, pagalvojo Adamas. Tiesiog stebėk ginklą.

Sirenos vis artėjo.

Jei šaulys negalės pasinaudoti ginklu, visa kita Adamas išgyvens. Nekreipk dėmesio į skausmą. Nekreipk dėmesio į šūvius. Jis turi vieną misiją: sugriebti vyrą už riešo ir neleisti jam panaudoti ginklo.

Užpuolikas muistėsi kaip įmanydamas, tačiau jų kūnai vis dar buvo gan glaudžiai susipynę. Vyras vėl spyrė. Adamo gniaužtai susilpnėjo. Vyras jau buvo beišsilaisvinąs, jis bandė iššliaužti iš Adamo glėbio.

Griebk tiesiog jam už riešo.

Staiga Adamas jį paleido. Vyras, manydamas esąs laisvas, ėmė kepurnėtis tolyn. Bet Adamas buvo pasiruošęs. Jis puolė prie rankos su ginklu. Abiem rankomis sugriebė už riešo, prispaudė ranką prie betono, tačiau patį vyrą paliko laisvą.

Vyras tuo pasinaudojo.

Jis skaudžiai smogė Adamui į inkstus. Nuo smūgio Adamui

užėmė kvapą. Jo nervų galūnėles užliejo karšto skausmo bangos. Bet Adamas nepasidavė. Vyras vėl smogė, šį kartą dar skaudžiau. Adamas laikėsi, tačiau jo kūnas jau palengva silpo.

Dar vienas smūgis, ir jis paleis šito niekšo ranką.

Nebeliko jokio pasirinkimo. Teks imtis aktyvesnių veiksmų.

Adamas nuleido galvą prie rankos su ginklu, plačiai išsižiojo ir it pasiutęs šuo suleido dantis vyrui į riešą. Šaulys suriaumojo. Adamas nepaleido ir skaudžiai pasukiojo sukąstą vietą, perplėšdamas ploną odą.

Ginklas iškrito vyrui iš rankos.

Adamas puolė prie jo kaip skęstantysis prie gelbėjimosi rato. Vos tik jo ranka apglėbė ginklą, vyras smogė jam dar kartą.

Tačiau smūgis buvo šiek tiek pavėluotas. Dabar ginklą spaudė Adamo rankos.

Šaulys užšoko Adamui ant nugaros. Adamas krito aukštielninkas, plačiai užsimodamas ginklu. Ginklo buožė trenkėsi į jau sulaužytą vyro nosį.

Adamas atsistojo, nusitaikė į vyrą ir tarė:

— Ką tu padarei mano žmonai?

54

Po pusės minutės pasirodė policija.

Vietiniai vyrukai. Netrukus atskubėjo ir Johana. Tai ji iškvietė pareigūnus, gavusi koordinates iš Tomo. Adamas didžiavosi savo sūnumi. Vėliau jis paskambins jam ir viską paaiškins.

Bet kol kas teks palaukti.

Adamas davė parodymus policijai. Tai užtruko. Bet viskas gerai. Kalbėdamasis su jais galėjo planuoti. Jis ramiai nupasakojo įvykius. Atsakė į visus klausimus. Atsakė, kaip dera advokatui. Jis laikėsi savo paties kaip teisininko patarimo: tik vienas atsakymas į klausimą.

Nieko daugiau, nieko mažiau.

Johana pasakė jam, kad šaulys vardu Džonas Kuncas. Buvęs policininkas, priverstas anksčiau išeiti į pensiją. Ji vis dar renka duomenis, tačiau šiuo metu Kuncas dirba kitai interneto bendrovei, kuri ketina išleisti savo vertybinius popierius. Matyt, jo motyvai buvo finansiniai, susiję su jo sergančiu vaiku.

Klausydamasis jos Adamas linkčiojo. Jis leidosi apžiūrimas greitosios pagalbos medikų, tačiau atsisakė vykti į ligoninę. Gydytojui tai ne itin patiko, tačiau jis nelabai ką galėjo padaryti. Kai jie baigė, Johana uždėjo ranką Adamui ant peties.

— Turėtum važiuoti į ligoninę.

— Man viskas gerai. Tikrai.

— Policija dar kartą norės apklausti tave rytoj ryte.

— Žinau.

— Žiniasklaida taip pat suplūs, — pasakė Johana. — Trys lavonai.

— Taip, žinau ir tai. — Adamas žvilgtelėjo į laikrodį. — Reikia važiuoti. Aš paskambinau berniukams, tačiau jie baisiai jaudinsis, kol sugrįšiu.

— Aš tave pavėžėsiu, nebent nori važiuoti su policija.

— Ne, viskas gerai, — pasakė Adamas. — Mano automobilis čia.

— Jie neleis tau jo paimti. Tai įkaltis.

Jis nebuvo pagalvojęs apie tai.

— Sėsk, — tarė Johana. — Aš parvešiu.

Kurį laiką jie važiavo tylėdami. Adamas krapštėsi su telefonu, bandydamas parašyti elektroninį laišką. Tada atsilošė. Greitosios pagalbos gydytojas buvo davęs jam kažko nuo skausmo. Vaistai migdė. Adamas užsimerkė.

— Pailsėk, — pasiūlė Johana.

Jis būtų to norėjęs, tačiau žinojo, kad dabar niekaip neužmigs.

— Tai kada skrendi namo? — pasiteiravo jis.

— Nežinau, — atsiliepė Johana. — Ko gero, dar pabūsiu čia keletą dienų.

— Kodėl? — Adamas praplėšė akis ir pažiūrėjo į jos profilį. — Juk sugavai vyruką, kuris nužudė tavo draugę?

— Taip.

— To negana?

— Gal ir gana, bet... — Johana pakreipė galvą, — mes dar nebaigėme, ar ne, Adamai?

— O, aš manau, baigėme.

— Liko pora didelių palaidų galų.

— Kaip ir sakei, dabar tai didelė sensacija. Jie sugaus nepažįstamąjį.

— Aš kalbu ne apie jį.

Jis taip ir suprato.

— Tu nerimauji dėl Korinos.

— O tu ne?

— Nebe taip smarkiai, — prisipažino jis.

— Gal pasakysi, kodėl?

Adamas neskubėjo atsakyti, rūpestingai apsvarstė savo žodžius.

— Kaip ir sakei, dabar suplūs žiniasklaida. Visi ims jos ieškoti, todėl Korina veikiausiai tiesiog sugrįš namo. Tačiau kuo daugiau aš apie tai galvoju, tuo labiau man aiškėja, kad viskas buvo gana paprasta nuo pat pradžių.

Johana išrietė antakį.

— Paaiškink, prašau.

— Aš labai norėjau, kad tai nebūtų mano kaltė, supranti? Jos pabėgimas turėjo reikšti daugiau nei atrodė. Tai turėjo būti kažkoks sąmokslas, susijęs su Kriso Teiloro grupe ar panašiai.

— Ir tu daugiau taip nebegalvoji?

— Ne.

— Tai ką tu manai?

— Krisas Teiloras atskleidė mano žmonos slapčiausią ir skausmingiausią paslaptį. Mes visi žinome, kaip tai paveikia žmogų.

— Sujaukia jo gyvenimą, — pasakė Johana.

— Taip. Bet dar svarbiau, kad tokios didelės paslapties atskleidimas apnuogina tave. Jis nuplėšia nuo tavęs viską ir atima pasitikėjimą gyvenimu. — Adamas vėl užsimerkė. — Po tokio dalyko reikia laiko atsigauti. Apgalvoti, ką darysi toliau.

— Tai tu manai, kad Korina?..

— Okamo skustuvas, — tarė Adamas. — Paprasčiausias atsakymas dažniausiai yra teisingas. Korina parašė, kad jai reikia kelių dienų. Ir praėjo dar tik kelios dienos. Ji sugrįš, kai bus pasirengusi.

— Kalbi gana užtikrintai.

Adamas neatsiliepė.

Johana įjungė posūkio signalą ir važiavo toliau.

— Gal nori sustoti ir susitvarkyti prieš grįždamas namo? Tu vis dar kruvinas.

— Nieko tokio.

— Išgąsdinsi berniukus.

— Ne, — atsiliepė Adamas. — Jie tvirtesni nei atrodo.

Po kelių minučių Johana išleido Adamą prie jo namo durų. Adamas pamojavo ir palaukė, kol ji nuvažiavo. Į namą jis nėjo. Berniukų ten vis tiek nėra. Kai jis buvo vienas prie ežero, paskambino Kristinai Hoj. Paprašė, kad ji paimtų berniukus iš mokyklos ir leistų jiems pernakvoti pas ją.

— Gerai, — sutiko Kristina Hoj. — Ar viskas gerai, Adamai?

— Puikiai. Dėkingas tau už paslaugą.

Korinos minivanas, tas, kuris buvo paliktas viešbučio aikštelėje, stovėjo kieme. Adamas įsėdo į jį. Vairuotojo vieta maloniai kvepėjo Korina. Vaistų poveikis praėjo, ir skausmas vėl sugrįžo. Jis nekreipė dėmesio. Jis iškęs skausmą. Bet jam reikia būti budriam. Jo telefonas buvo rankoje. Policija leido pasiimti jį iš nusikaltimo vietos. Pareigūnams pasakė, kad, jo manymu, telefoną Krisas Teiloras nuspyrė po sena komoda. Jie leido jam paieškoti, bet, žinoma, jokio telefono ten nebuvo.

Užtat buvo Mertono ginklas.

Kitas policininkas šūktelėjo į rūsį radęs Adamo telefoną viršuje. Iš jo buvo išimta baterija. Adamas įsidėjo bateriją ir padėkojo pareigūnui. Mertono ginklas jau buvo paslėptas už jo diržo. Policija neapieškojo jo dar kartą. Kodėl turėtų tai daryti?

Ginklas badė šoną visą kelią, kol važiavo su Johana, bet jis nedrįso jo išsitraukti.

Jam reikėjo to ginklo.

Jis išsiuntė Endžiui Gribeliui elektroninį laišką, kurį parašė važiuodamas su Johana. Laiško tema buvo:

PERSKAITYTI RYTOJ RYTE.

Jei kas nors atsitiks — o tai tikėtina, — Gribelis perskaitys laišką ryte ir persiųs jį Johanai Grifin bei seniui Rinskiui. Adamas norėjo pasakyti jiems dabar, prieš darydamas tai, tačiau jie būtų jį sustabdę. Būtų pranešę policijai, ir tada įtariamieji susimokytų ir pasiruoštų gynybai. Jie pasisamdytų advokatus, tokius kaip jis, ir tiesa niekada neišaiškėtų.

Taigi jis turi padaryti viską savaip.

Jis nuvažiavo prie Betliejaus liuteronų bažnyčios. Sustojo šalia sporto salės ir ėmė laukti. Manėsi jau supratęs, kas atsitiko, tačiau širdies gilumoje kažkas vis tiek nedavė jam ramybės. Kažkas čia ne taip, buvo ne taip nuo pat pradžių.

Jis išsitraukė telefoną, susirado Korinos žinutę ir dar kartą ją perskaitė:

GALBŪT MUMS REIKIA PABŪTI ATSKIRAI. PASIRŪPINK VAIKAIS. NEMĖGINK MAN SKAMBINTI. VISKAS BUS GERAI.

Jis jau ketino perskaityti ją dar kartą, kai iš pastato išžirgliojo Bobas Beimas-Gastonas. Atsisveikindamas susidaužė delnais ir

krumpliais su kitais vyrukais. Jis mūvėjo per trumpais šortais. Ant kaklo buvo pasikabinęs rankšluostį. Adamas kantriai laukė, kol Bobas prisiartino prie jo automobilio. Tada išlipo ir tarė:

— Sveikas, Bobai.

Bobas atsisuko į jį.

— O, Adamai. Oho, išgąsdinai mane. Kas?..

Adamas iš visų jėgų trenkė jam į veidą, parversdamas tą stambų vyrą ant vairuotojo sėdynės. Bobo akys išsiplėtė iš nuostabos. Adamas priėjo prie durelių ir prikišo ginklą jam prie veido.

— Nejudėk.

Bobas ranka prisidengė veidą, stengdamasis sustabdyti srūvantį kraują. Adamas atidarė dureles už savęs ir atsisėdo ant užpakalinės sėdynės. Jis įrėmė ginklą Bobui į sprandą.

— Kokį velnią čia išdarinėji, Adamai?

— Sakyk, kur mano žmona.

— Ką?

Adamas stipriau įspaudė ginklo vamzdį jam į sprandą.

— Tiesiog pasakyk, kodėl.

— Aš nežinau, kur tavo žmona.

— CBW kompanija, Bobai.

Tyla.

— Tu juos pasamdei, ar ne?

— Aš nesuprantu, ką...

Adamas ginklo buože tvojo jam į peties kaulą.

— Oi!

— Papasakok man apie CBW.

— Man skaudėjo, velniai rautų. Labai skaudėjo.

— CBW — tavo pusbrolio Dazo tyrimų firma. Tu pasamdei juos, kad išknistų ką nors blogo apie Koriną.

Bobas užsimerkė ir sudejavo.

— Ar taip?

Adamas vėl smogė jam ginklu.

— Pasakyk tiesą, kitaip, prisiekiu, nušausiu.

Bobas nuleido galvą.

— Atleisk man, Adamai.

— Pasakok, kas atsitiko.

— Aš nenorėjau. Tiesiog... man reikėjo ko nors griebtis, supranti?

Adamas vėl įrėmė ginklą jam į sprandą.

— Ko?

— Man reikėjo kokios nors informacijos apie Koriną.

— Kodėl?

Dičkis nutilo.

— Kodėl tau reikėjo informacijos apie mano žmoną?

— Padaryk tai, Adamai.

— Ką?

Bobas atsisuko ir pažiūrėjo į jį.

— Nuspausk gaiduką. Aš noriu, kad tai padarytum. Man vis tiek galas. Aš negaliu rasti darbo. Iš mūsų tuoj atims namą. Melanė mane paliks. Tad padaryk tai. Prašau. Aš nusipirkau gerą draudimo polisą iš Kalo. Berniukams bus tik geriau.

Adamas vėl pajuto tą įkyrų nerimą.

Berniukai...

Adamas sustingo ir prisiminė Korinos žinutę.

Berniukai...

— Padaryk tai, Adamai. Nušauk mane.

Adamas papurtė galvą.

— Kodėl tu nuskriaudei mano žmoną?

— Nes ji bandė pakenkti man.

— Apie ką tu kalbi?

— Tie pavogti pinigai, Adamai.

— Ir ką?

— Korina. Ji bandė suversti kaltę man. Ir jei ji būtų tai padariusi, kokie būtų buvę mano šansai prieš ją? Nagi, pats pagalvok.

Korina — miela mokyklos mokytoja. Visi ją myli. O aš... Aš be darbo, iš manęs rengiamasi atimti namą. Kas patikėtų manim, o ne ja?

— Ir tu pagalvojai: nagi, reikia prigriebti ją, kol ji neprigriebė manęs?

— Juk turėjau kaip nors gintis. Todėl papasakojau Dazui. Paprašiau pasidomėti ja, ir tiek. Jis nieko nerado. Žinoma, nerado, ar ne? Korina — Panelė Tobulybė. Tada Dazas pasakė perduosiąs jos vardą, — Bobas parodė ore kabutes, — „neįprastiems šaltiniams." Ir kažkokia keistuolių grupė kai ką apie ją aptiko. Tačiau jie turėjo savas taisykles. Jie norėjo atskleisti tą kompromituojančią informaciją patys.

— Ar tu pavogei tuos pinigus, Bobai?

— Ne. Bet kas patikės manim? O tada Tripas pakuždėjo, ką daro Korina — kad ji bando visą kaltę suversti man.

Ir tada toji įkyri mintis, nedavusi Adamui ramybės, nutilo.

Berniukai...

Adamui burna išdžiūvo.

— Tripas?

— Taip.

— Tripas pasakė, kad Korina nori suversti kaltę tau?

— Taip. Jis pasakė, jog mums reikia ko nors imtis, ir tiek.

Tripas Evansas. Kuris turi penkis vaikus. Tris berniukus. Dvi mergaites.

Vaikai...

Berniukai...

Jis dar kartą prisiminė žinutę:

GALBŪT MUMS REIKIA PABŪTI ATSKIRAI. PASIRŪPINK VAIKAIS.

Korina niekada nevadindavo Tomo ir Rajano vaikais. Ji visada sakydavo „berniukai".

55

Skausmas Adamo galvoje sustiprėjo iki žvėriško, netgi absurdiško dydžio.

Sulig kiekvienu žingsniu jo galvą perskrosdavo šviežias skausmo blyksnis. Greitosios pagalbos gydytojas buvo davęs jam kelias tabletes, jei skausmas taptų nebepakeliamas. Adamas gundėsi išgerti jas, nesvarbu, kad vaistai sukelia silpnumą.

Bet jis turi laikytis.

Kaip ir prieš dvi dienas, jis pravažiavo pro „MetLife" stadioną ir įsuko į pigių biurų teritoriją. Į šnerves vėl plūstelėjo tas baisus Džersio pelkių dvokas. Po jo kojomis sugirgždėjo guma impregnuotos grindys. Adamas pasibeldė į tas pačias duris pirmame aukšte.

Vėlgi Tripas atidarė duris ir tarė:

— Adamai?

Jis vėl paklausė:

— Kodėl mano žmona skambino tau tą rytą?

— Ką? Jėzau, atrodai siaubingai. Kas atsitiko?

— Kodėl Korina skambino tau?

— Aš jau sakiau tau. — Tripas žengė atgal. — Įeik ir prisėsk. Ar tavo marškiniai kruvini?

Adamas įžengė į biurą. Anąkart jis nebuvo užėjęs į vidų. Tripas labai stengėsi laikyti jį už durų. Nėra ko stebėtis. Biuras buvo tikra skylė. Vienas kambarys. Kilimas nutrintas. Tapetai atsilupę. Kompiuteris senas.

Gyventi tokiame miestelyje kaip Siderfildas kainuoja didelius pinigus. Kaip Adamas anksčiau nesuprato tiesos?

— Aš žinau, Tripai.

— Ką žinai? — Vyras tyrinėjo Adamo veidą. — Tau reikia pas gydytoją.

— Tu pavogei vartinio teniso pinigus, ne Korina.

— Jėzau, tu visas kruvinas.

— Viskas buvo atvirkščiai, nei tu man sakei. Tai tu paprašei Korinos duoti tau laiko, o ne ji tavęs. Ir išnaudojai tą laiką, kad pakištum ją. Dar tiksliai nežinau, kaip. Tikriausiai pakeitei skaičius buhalterinėse knygose. Paslėpei pavogtus pinigus, nežinau. Tu nuteikei visus tarybos narius prieš ją. Netgi pasakei Bobui, kad Korina ketina apkaltinti jį.

— Paklausyk manęs, Adamai. Prisėsk, gerai? Pasikalbėkime.

— Aš vis prisimenu Korinos reakciją, kai pasakiau jai žinąs apie netikrą nėštumą. Ji nė nebandė to neigti. Jai tik rūpėjo, iš kur aš sužinojau. Korina suprato, kad tu kažkaip su tuo susijęs. Siunti jai perspėjimą. Todėl tau ir paskambino. Kad pasakytų, jog jai jau gana. Ką tu atsakei jai, Tripai?

Jis nė neprasižiojo.

— Ar maldavai jos duoti dar vieną šansą? Ar pakvietei ją susitikti, kad galėtum paaiškinti?

— Turi lakią vaizduotę, Adamai.

Adamas papurtė galvą ir pamėgino susiimti.

— Visas tas filosofavimas apie mielą senučiukę ar kokį nors tarybos narį, iššvaisčiusius pinigus dėl pateisinamos priežasties. Kaip viskas prasideda nuo smulkmenų. Pinigai už degalus, sakei tu. Kavos puodelis per pietus, — kalbėdamas Adamas žengė artyn. — Ar ir tu taip pradėjai?

— Aš tikrai nenutuokiu, apie ką tu kalbi.

Adamas nurijo seiles ir pajuto besikaupiančias ašaras.

— Ji negyva, ar ne?

Tyla.

— Tu nužudei mano žmoną.

— Negi tu tikrai tuo tiki?

Bet Adamas pajuto, kaip jo kūnas pradeda drebėti suvokus tiesą.

— Mes gyvename svajonėje, taip? Argi ne taip visada sakai, Tripai? Kaip mums pasisekė, kokie dėkingi turėtume būti. Tu ve-

dei Bekę, savo mokyklos laikų meilę. Turite penkis nuostabius vaikus. Padarytum bet ką, kad apsaugotum juos, tiesa? Kas atsitiktų tavo brangiajai svajonei, jei paaiškėtų, jog esi ne kas kitas, o vagis?

Tripas Evansas išsitiesino ir parodė į duris.

— Nešdinkis iš mano kabineto.

— Reikėjo rinktis, tu arba Korina. Štai kaip tau atrodė. Žlugs tavo šeima. Arba mano. Tokiam tipui kaip tu pasirinkti buvo lengva.

Dabar Tripo balsas buvo šaltesnis.

— Nešdinkis.

— Ta žinutė, kurią atsiuntei apsimetęs ja. Turėjau iškart susiprasti.

— Ką čia šneki?

— Tu nužudei ją. O tada, kad laimėtum laiko, atsiuntei tą žinutę. Aš turėjau perskaityti ją ir suprasti, kad Korinai reikia nuleisti garą — o jei kartais nepatikėčiau, jei pagalvočiau, kad kažkas atsitiko, policija nekreiptų dėmesio. Jie pamatytų žinutę ir suprastų, jog mes ką tik smarkiai susipykome. Jie netgi nesivargintų pildyti pranešimo. Tu visa tai žinojai.

Tripas papurtė galvą.

— Tu ne taip supratai.

— Deja.

— Tu negali to įrodyti. Nieko negali įrodyti.

— Įrodyti? Gal ir ne. Bet aš žinau. — Adamas pakilnojo savo mobilųjį. — „Pasirūpink vaikais."

— Ką?

— Taip pasakyta žinutėje. „Pasirūpink vaikais."

— Ir kas?

— O tas, kad Korina niekada Tomo ir Rajano nevadino vaikais, — Adamas nusišypsojo, nors jo širdis nusmuko žemyn. — Visada tik berniukais. Jai jie buvo berniukai. Ne jos vaikai. Jos berniukai. Ne Korina rašė tą žinutę. Tu ją parašei. Nužudei ją, o tada atsiuntei žinutę, kad niekas nepultų jos iškart ieškoti.

— Toks tavo įrodymas? — Tripas vos nenusijuokė. — Tikrai manai, kad kas nors patikės šia beprotiška istorija?

— Abejoju.

Adamas išsitraukė iš kišenės ginklą ir nusitaikė.

Tripo akys išsiplėtė.

— Ei, nusiramink, paklausyk manęs.

— Aš tikrai nebenoriu klausytis tavo melo, Tripai.

— Tiesiog... po kelių minučių čionai atvažiuos Bekė.

— O, tai gerai. — Adamas prikišo ginklą arčiau jo veido. — Gal turi kokią filosofiją ir šiam atvejui? Gal akis už akį?

Pirmą kartą nuo Tripo Evanso veido nuslydo kaukė, ir Adamas išvydo tamsą po ja.

— Tu neišdrįsi jos paliesti.

Adamas ir Tripas žiūrėjo vienas į kitą nejudėdami. Tada Tripas kažkaip pasikeitė. Adamas pastebėjo tai. Tripas ėmė linksėti sau. Jis atsitraukė ir griebė automobilio raktelius.

— Važiuojam, — pasakė Tripas.

— Ką?

— Aš nenoriu čia būti, kai pasirodys Bekė. Važiuojam.

— Ir kur mes važiuosime?

— Tu norėjai tiesos, taip?

— Jei tai koks nors triukas...

— Ne. Pamatysi tiesą savo akimis, Adamai. Tada galėsi daryti, ką norėsi. Sutariam? Bet dabar mes turime išvažiuoti. Aš nenoriu, kad nukentėtų Bekė, supranti?

Jie pasuko prie durų. Adamas sekė vos per žingsnį. Kurį laiką jis ėjo taikydamasis į Tripą, bet paskui suvokė, kaip tai atrodytų, jei kas nors pastebėtų iš šalies, todėl įsikišo ginklą į švarko kišenę. Jis tebesitaikė į Tripą per kišenę, kaip prastame filme apie gangsterius, kai koks nors vyrukas atkiša pirštą apsimesdamas, kad turi ginklą.

Jiems išėjus į lauką, į aikštelę įsuko pažįstamas „Dodge Durango". Abu vyrai sustingo, pamatę Bekę. Tripas sušnabždėjo:

— Jei paliesi bent plauką ant jos galvos...

— Tiesiog atsikratyk ja, — pasakė Adamas.

Bekė Evans linksmai šypsojosi. Ji pernelyg energingai pamojavo jiems ir sustojo šalia.

— Sveikas, Adamai! — šūktelėjo Bekė.

Ji vis dar tebebuvo velniškai linksma.

— Sveika, Beke.

— Ką tu čia veiki?

Adamas pažiūrėjo į Tripą. Šis tarė:

— Mums reikia aptarti šeštaklasių žaidimą.

— Maniau, jie žaidžia rytoj.

— Na, tiesiog šis tas atsitiko. Mus gali išspirti iš turnyro dėl kažkokių registracijos klaidų. Mes su Adamu nuvažiuosime ten ir pažiūrėsime, ką galima padaryti.

— O, kaip gaila. Mes ketinome kartu pavakarieniauti.

— Ir pavakarieniausime, mieloji. Mes užtruksime ne ilgiau nei valandą ar dvi. O kai grįšiu, važiuosime į „Baumgart's", gerai? Tik mudu.

Bekė linktelėjo, tačiau pirmą kartą jos šypsena suvirpėjo.

— Žinoma. — Ji pasisuko į Adamą. — Sėkmės, Adamai.

— Ir tau.

— Perduok linkėjimų Korinai. Kurią nors dieną turėtume pavakarieniauti visi keturi.

— Būtų miela, — išspaudė Adamas.

Dar kartą linksmai pamojavusi, Bekė nuvažiavo. Tripas nulydėjo ją žvilgsniu. Vyro akys buvo drėgnos. Kai ji pradingo, jis vėl pajudėjo. Adamas nusekė iš paskos. Tripas išsitraukė raktelius ir atrakino automobilį. Jis atsisėdo į vairuotojo vietą. Adamas įsitaisė šalia. Jis išsitraukė ginklą iš kišenės ir vėl nusitaikė į Tripą. Dabar Evansas atrodė ramesnis. Jis nuspaudė greičio pedalą ir įsuko į 3 kelią.

— Kur mes važiuojame? — paklausė Adamas.

— Į Malono Dikersono draustinį.

— Prie Hopatkongo ežero?

— Taip.

— Korinos šeima kadaise turėjo ten namą, — pasakė Adamas. — Kai ji buvo maža.

— Žinau. Bekė lankėsi pas ją, kai abi mokėsi trečioje klasėje. Todėl ir pasirinkau tą vietą.

Adamo adrenalinas ėmė slūgti. Bukas, tvinkčiojantis skausmas galvoje sugrįžo su nauja jėga. Jį apėmė svaigulys ir nuovargis. Tripas įsuko į 80 magistralę. Adamas sumirksėjo ir tvirčiau suspaudė ginklą. Jis žinojo šį kelią ir apskaičiavo, kad iki draustinio jiems liko maždaug pusvalandis. Saulė jau leidosi, tačiau dar mažiausiai valandą bus šviesu.

Suskambo jo mobilusis. Adamas žvilgtelėjo į telefoną ir pamatė Johanos Grifin vardą. Jis neatsiliepė. Kai jie privažiavo nuovažą į 15 kelią, Tripas prabilo:

— Adamai? Daugiau to nedaryk.

— Ko nedaryti?

— Daugiau niekada negrasink mano šeimai.

— Kaip ironiška, — nusivaipė Adamas, — girdėti tai iš tavęs.

Tripas pasisuko, pažiūrėjo jam į akis ir pakartojo:

— Daugiau niekada negrasink mano šeimai.

Nuo jo balso Adamo nugara nubėgo pagaugais.

Tripas Evansas vėl įsuko į kelią. Abi vyro rankos buvo ant vairo. Jis pavažiavo Veldono keliu, tada nusuko žvyrkeliu, vedančiu į mišką. Po kurio laiko sustojo palei medžius ir išjungė variklį. Adamas pasiruošė ginklą.

— Eime, — tarė Tripas, atidarydamas automobilio dureles. — Užbaikime šį reikalą.

Jis išlipo iš automobilio. Adamas padarė tą patį, nenuleisdamas ginklo nuo Tripo. Jei jis ruošiasi ką nors iškrėsti, tai miške, kur jie vienui vieni, jam būtų geriausia tai padaryti. Bet Tripas nedvejojo. Jis nužingsniavo į mišką. Čia nebuvo tako, tačiau jie nesunkiai skynėsi kelią pirmyn. Tripas ėjo tvirtu žingsniu, ryžtingai. Adamas

bandė suspėti su juo, tačiau tokios būklės jam buvo sunku eiti. Kažin ar ne to ir siekia Tripas, pagalvojo Adamas, nusivilioti jį kuo giliau ir paskui pabėgti, galbūt net užpulti, kai pritems.

— Lėčiau, — išspaudė Adamas.

— Juk nori sužinoti tiesą, ar ne? — Tripo balsas buvo beveik monotoniškas. — Paskubėk.

— Tavo biuras, — tarė Adamas.

— O ką? O, tai sušikta skylė, jei apie tai galvoji.

— Maniau, tau puikiai sekasi kažkokioje Madisono aveniu firmoje.

— Nespėjau padirbėti nė penkių minučių, kai jie mane atleido. Supranti, visada maniau, kad amžinai turėsiu darbą savo tėčio sporto prekių parduotuvėje. Sudėjau visus savo kiaušinius į tą krepšelį. O kai verslas žlugo, aš viską praradau. Taip, mėginau kurti savo verslą, bet, ką gi, tu ką tik matei jo rezultatus.

— Tu bankrutavai.

— Aha.

— O vartinio teniso komandos ižde pinigų buvo.

— Daug daugiau nei pakankamai. Pažįsti Sidnį Galondę? Tą turtuolį, su kuriuo mokiausi Siderfildo gimnazijoje? Visiškai nemokėjo žaisti vartinio teniso. Nuolat sėdėdavo ant suolelio. Jis davė mums šimtą tūkstančių, nes aš jį treniravau. Aš. Buvo ir kitų rėmėjų. Kai aš atėjau į tarybą, organizacija vos išgalėjo nusipirkti vartų virpstus. Dabar mes turime aikštę su dirbtine danga, uniformas ir... — Tripas nutilo. — Matyt, aš vėl bandau pasiteisinti.

— Taip.

— Galbūt, Adamai. Tačiau tu nesi toks naivus, kad galvotum, jog pasaulis — tai juoda ir balta.

— Vargu.

— Nuolat vyksta kova. Toks jau tas gyvenimas. Dėl to mes ir kariaujame. Kiekvieną dieną priimame sprendimus, kad apsaugotume savo artimuosius, net jei tuo sukeliame kančių kitiems. Tu nuperki savo sūnui naujus sportinius batus. Gal būtum galėjęs pa-

aukoti tuos pinigus badaujantiems Afrikos vaikams. Bet ne, tegu jie badauja. Mes arba jie. Mes visi taip darome.

— Tripai?

— Ką?

— Dabar tikrai ne laikas tavo paistalams.

— Taip, tu teisus.

Tripas sustojo miško vidury, priklaupė ir ėmė čiupinėti žemę. Jo rankos stumdė į šalis šakas ir lapus. Adamas kilstelėjo ginklą ir žengė porą žingsnių atgal.

— Aš nesiruošiu pulti tavęs, Adamai. Nėra reikalo.

— Ką tu darai?

— Kai ko ieškau... a, štai čia.

Jis atsistojo.

Su kastuvu rankose.

Adamo kojos pasidarė guminės.

— O ne...

Tripas tiesiog stovėjo.

— Tu buvai teisus. Galų gale teko rinktis — mano šeima arba tavo. Tik viena galėjo išlikti. Todėl leisk paklausti tavęs, Adamai. Ką būtum daręs tu?

Adamas tik papurtė galvą.

— Ne...

— Tu beveik viską supratai teisingai. Taip, aš paėmiau pinigus, tačiau tikrai ketinau juos grąžinti. Aš nepradėsiu vėl teisintis. Korina sužinojo. Maldavau, kad ji nieko nesakytų, nes tai sugriautų mano gyvenimą. Stengiausi laimėti laiko. Nors iš tiesų aš negalėjau grąžinti tos skolos. Tik ne dabar. Todėl taip, aš moku tvarkyti buhalteriją. Ilgai tai dariau tėčio parduotuvėje. Ėmiau keisti skaičius knygose, todėl įtarimai labiau pakrypo į ją. Aišku, Korina to nežinojo. Tiesą sakant, ji klausė manęs ir tylėjo. Ji netgi nepapasakojo tau, ar ne?

— Ne, — patvirtino Adamas, — nepapasakojo.

— Taigi aš nuėjau pas Bobą ir Kalą, o paskui, apsimetęs didžiai gailestaujantis, pas Leną. Visiems pasakiau, kad Korina pavogė vartinio teniso komandos lėšas. Kad ir kaip būtų keista, būtent Bobas nepatikėjo, jog tai padarė ji. Todėl pamelavau jam, esą kai užsipuoliau Koriną, ši pasakė, kad tai padaręs jis.

— Ir tada Bobas kreipėsi į savo pusbrolį.

— Aš to nesitikėjau.

— Kur Korina dabar?

— Tu stovi ant jos kapo.

Štai taip.

Adamas prisivertė pažiūrėti žemyn. Svaigulys jį įveikė. Adamas nė nebandė išsitiesinti. Žemė po jo kojomis, matė jis, buvo neseniai kasinėta. Jis palinko į šoną ir atsirėmė į medį, bandydamas atgauti krūtinėje įstrigusį kvėpavimą.

— Ar gerai jautiesi, Adamai?

Jis nurijo gumulą ir kilstelėjo ginklą. Susiimk, susiimk, susiimk...

— Kask, — paliepė Adamas.

— Kas iš to? Juk jau pasakiau tau, kur ji.

Vis dar svaigstančia galva Adamas atsvirduliavo prie Tripo ir prikišo ginklą jam prie veido.

— Kask, sakau.

Tripas gūžtelėjo ir praėjo pro jį. Adamas nenuleido ginklo ir labai stengėsi nė nemirksėti. Tripas pabaksnojo žemę kastuvu, pasėmė ir numetė į šalį.

— Papasakok visa kita, — tarė Adamas.

— Visa kita tu juk žinai, ar ne? Po to, kai užsipuolei ją dėl to netikro nėštumo, Korina įsiuto. Pasakė daugiau nebetylėsianti. Pasakysianti visiems, ką aš padariau. Ir aš sutikau, gerai, tu teisi, aš prisipažinsiu. Pasiūliau susitikti per pietus ir viską suderinti, kad kalbėtume tą patį. Ji nenorėjo, bet aš... aš moku įtikinti.

Kastuvas vėl susmigo į žemę. Ir vėl.

— Kur judu susitikote? — kvotė Adamas.

Tripas nusviedė žemes į šoną.

— Jūsų namuose. Aš įėjau pro garažą. Korina pasitiko mane. Ji nenorėjo, kad įžengčiau į patį namą, supranti? Tarsi jis būtų skirtas tik jos šeimai.

— Ir ką tu padarei?

— O kaip tau atrodo?

Tripas pažiūrėjo žemyn ir nusišypsojo. Tada atsitraukė, kad Adamas galėtų pamatyti.

— Nušoviau ją.

Adamas pažvelgė pro jį į duobę. Jo širdis subyrėjo į šipulius. Tenai, tarp žemių, gulėjo Korina.

— O ne...

Jo kojos sulinko. Adamas parklupo šalia Korinos ir ėmė braukti žemes nuo jos veido.

— O ne...

Korinos akys buvo užmerktos, ir ji vis dar buvo velniškai graži.

— Ne... Korina... o Dieve, prašau...

Ir tada jis užsimiršo. Adamas prisiglaudė skruostu prie jos šalto, negyvo veido ir ėmė kūkčioti.

Jo galvoje šmėstelėjo blanki mintis apie Tripą, apie tai, kad jis vis dar laiko rankose kastuvą ir gali jį užpulti. Adamas pakėlė galvą, nukreipdamas į jį ginklą.

Tačiau Tripas nepajudėjo.

Jis stovėjo su blankia šypsena veide.

— Ar jau pasirengęs važiuoti, Adamai?

— Ką?

— Ar pasirengęs važiuoti namo?

— Ką tu kalbi, velniai rautų?

— Tai, ką pažadėjau biure. Dabar tu žinai tiesą. Viskas baigta. Mums reikia vėl palaidoti ją.

Adamui vėl ėmė suktis galva.

— Gal iš proto išsikraustei?

— Ne, mano drauge, bet galbūt tu išprotėjai.

— Kokį velnią čia šneki?

— Apgailestauju, kad nužudžiau ją. Tikrai. Bet aš nemačiau kitos išeities. Rimtai. Kaip jau sakiau, mes žudome dėl savo artimųjų, ar ne? Tavo žmona grasino mano šeimai. Ką būtum daręs tu?

— Aš nebūčiau vogęs pinigų.

— Viskas baigta, Adamai, — Tripo balsas nuaidėjo it uždaromos metalinės durys. — Dabar mes abu turime gyventi toliau.

— Tu beprotis.

— O tu neapgalvojai visko, — Tripas vėl nusišypsojo. — Vartinio teniso buhalterinės knygos — tikras jovalas. Niekas nieko jose neišpainios. Ir ką išsiaiškins policija? Tu sužinojai, kad Korina apgavo tave apsimesdama nėščia. Judu smarkiai susipykote. Kitą dieną ji buvo nušauta tavo garaže. Aš išvaliau kraują, na ir kas? Policija suras jo pėdsakų. Aš pasinaudojau valikliu, kurį radau po jūsų kriaukle. O kruvinus skudurus išmečiau į jūsų šiukšlių konteinerį. Ar pradedi suprasti, Adamai?

Jis pažvelgė žemyn į gražų Korinos veidą.

— Aš įkėliau jos kūną į jos automobilio bagažinę. Kastuvas mano rankoje — argi jis neatrodo matytas? O turėtų. Paėmiau jį iš tavo garažo.

Adamas tylėdamas žiūrėjo į savo gražiąją žmoną.

— O jei to nepakaks, apsaugos kameros mano biure parodys, kaip tu varai mane į automobilį, grasindamas ginklu. Jei jie aptiktų mano pluošto ar DNR ant Korinos kūno — ką gi, tu privertei mane iškasti ją. Tu nužudei ją, tu palaidojai ją čia, o automobilį pastatei netoli oro uosto, tačiau nenuvarei jo į oro uosto aikštelę, nes visi žino, kad ten šimtai apsaugos kamerų. Tada laimėjai laiko, atsisiųsdamas žinutę apie žmonos pabėgimą. Paskui, kad dar labiau viską supainiotum, tu tikriausiai, net nežinau, įmetei Korinos mobilųjį į kokio nors sunkvežimio kėbulą, tarkim, „Best Buy“ parduotuvėje. Jei kas nors jos ieškotų, atrodytų, kad Korina kažin kur važiuoja, bent jau kol telefonas išsikraus. Tai dar labiau visus sutrikdytų.

Adamas tik papurtė galvą.

— Jie niekada tuo nepatikės.

— Aišku, kad patikės. O jei ne, būkim atviri. Tu esi vyras. Tai logiškesnė prielaida, nei tvirtinti, kad ją nužudžiau aš, tau taip neatrodo?

Adamas atsigręžė į žmoną. Jos lūpos buvo pamėlusios. Mirusi Korina neatrodė rami. Ji atrodė sutrikusi, išsigandusi ir vieniša. Jis paglostė žmonos veidą. Viena vertus, Tripas Evansas teisus. Viskas baigta, nesvarbu, kas atsitiko. Korina negyva. Jo gyvenimo partnerė amžiams atimta. Jo sūnūs, Rajanas ir Tomas, niekada nebebus tokie patys. Jo berniukai — ne, jos berniukai — niekada nebepatirs savo motinos meilės ir paguodos.

— Kas padaryta, tas padaryta, Adamai. Nedidinkime įtampos. Nedaryk nieko, kas dar labiau pablogintų padėtį.

Ir tada Adamas pastebėjo dar vieną dalyką, kuris iš naujo sudaužė jam širdį.

Jos ausys.

Jos ausų speneliai... ten nebebuvo auskarų. Adamo atmintyje iškilo juvelyrinė 47-ojoje gatvėje, kinų restoranas, padavėjas, atnešęs juos ant lėkštės, šypsena Korinos veide, kaip ji rūpestingai išsisegdavo auskarus prieš naktį ir pasidėdavo ant naktinio staliuko.

Tripas ne tik nužudė Koriną. Jis dar ir apiplėšė ją — pavogė jos deimantinius auskarus.

— Ir dar vienas dalykas, — vėl prabilo Tripas.

Adamas pažiūrėjo į jį.

— Jei tu kada nors bent prisiartinsi prie mano šeimos arba jiems grasinsi, — pasakė jis, — ką gi, aš jau parodžiau tau, ką padarysiu.

— Taip, parodei.

Ir tada Adamas kilstelėjo ginklą, nusitaikė Tripui tiesiai į krūtinę ir tris kartus iššovė.

56

PO ŠEŠIŲ MĖNESIŲ

Vartinio teniso rungtynės vyko pastate, optimistiškai pramintame „Superkupolu“, — salėje su pripučiamomis sienomis, pagamintomis iš kažkokios elastingos medžiagos. Tomas žaidė uždarų patalpų lygoje, rengėsi žiemos sezonui. Rajanas taip pat atėjo. Jis žaidė kamuoliu su vaikais ir viena akimi stebėjo brolį. Rajanas dirsčiojo ir į savo tėvą. Dabar jis dažnai taip darydavo: akimis ieškodavo tėvo, tarsi šis galėtų staiga išgaruoti. Žinoma, Adamas suprato berniuką. Jis bandė nuraminti sūnų, bet ką iš tiesų galėjo jam pasakyti?

Jis nenorėjo meluoti. Bet troško, kad berniukai jaustųsi laimingi ir saugūs.

Kiekvienam tėvui tenka išlaikyti šią pusiausvyrą. Tai nepasikeitė ir po Korinos mirties, tačiau galbūt Adamas sužinojo, kad laimė, grįsta melu, geriausiu atveju yra trumpalaikė.

Adamas pamatė, kaip pro stiklines duris įžengė Johana Grifin. Ji pasuko už vartų, atsistojo šalia jo ir atsigręžė į aikštę.

— Tomas — vienuoliktas numeris, taip?

— Taip, — atsiliepė Adamas.

— Kaip jam sekasi?

— Puikiai. Treneris iš Boudeno nori pasirašyti su juo sutartį.

— Oho. Gera mokykla. Jis pasirašys?

Adamas truktelėjo pečiais.

— Šešios valandos kelio. Anksčiau — taip. Bet dabar...

— Jis nori likti arčiau namų, — pabaigė mintį Johana.

— Taip. Žinoma, mes taip pat galime persikraustyti. Šiame miestelyje mūsų niekas nebelaiko.

— Kodėl neišvykstate?

— Nežinau. Berniukai jau ir taip daug neteko. Jie čia užaugo.

Čia jų mokykla, draugai. — Tomas pagavo kamuolį ir pasileido per aikštę. — Ir jų mama čia. Tame name. Šiame miestelyje.

Johana linktelėjo.

Adamas atsisuko į ją.

— Malonu tave matyti.

— Ir man.

— Kada atvykai?

— Prieš kelias valandas, — tarė Johana. — Rytoj Kunco teismas.

— Juk žinai, kad jis gaus iki gyvos galvos.

— Taip, — sutiko ji. — Bet noriu pamatyti tai savo akimis. Taip pat norėjau įsitikinti, kad tave oficialiai išteisino.

— Išteisino. Praėjusią savaitę gavau pranešimą.

— Žinau. Bet vis tiek norėjau pati tuo įsitikinti.

Adamas linktelėjo. Johana pažiūrėjo Bobo Beimo ir kitų tėvų link.

— Tu visada stovi vienas už šoninės linijos?

— Dabar taip, — atsakė Adamas. — Bet ne todėl, kad pykčiau ant jų. Pameni, pasakojau tau apie gyvenimą svajonėje?

— Taip.

— Aš esu gyvas įrodymas, kad svajonė — labai trapus reikalas. Be abejo, jie visi žino, kad ji trapi, tačiau niekas nenori būti šalia to, kuris nuolat prikišamai tai primena.

Kurį laiką jie stebėjo žaidimą.

— Apie Krisą Teilorą — vis dar jokių žinių, — pasakė Johana. — Jis vis dar ieškomas. Nors galų gale jis nėra didžiausias visuomenės priešas. Jis tik šantažavo žmones, kurie nenorėjo pateikti kaltinimų, nes bijojo atskleisti savo paslaptis. Abejoju, ar jis bus nuteistas, nebent lygtinai. Ar tu neprieštarautum tam?

Adamas gūžtelėjo.

— Aš vis galvoju apie tai.

— Kodėl?

— Jei jis būtų leidęs Korinai pasilaikyti paslaptį, galbūt to nebūtų atsitikę. Todėl aš klausiu savęs: ar mano žmoną nužudė nepa-

žįstamasis? O gal ji mirė dėl savo sprendimo apsimesti nėščia? O gal aš tai padariau, nesuvokdamas, kokia nesaugi ji jautėsi? Galima išprotėti nuo tų minčių. Gali amžinai gręžiotis į praeitį ir svarstyti. Tačiau galų gale yra tik vienas kaltasis. Ir tas žmogus negyvas. Aš nužudžiau jį.

Tomas perdavė kamuolį ir nubėgo į vietą už vartų, žaidėjų žargonu vadinamą X.

Pasak medicinos ekspertų išvadų, užteko jau pirmos kulkos. Ji perskrodė Tripo Evanso širdį, ir jis mirė iškart. Adamas vis dar jautė ginklą savo rankoje. Jis vis dar jautė atatranką, kai nuspaudė gaiduką. Vis dar matė Tripo Evanso kūną, sudrimbantį ant žemės, girdėjo ilgą šūvių aidą tyliame miške.

Iššovęs Adamas nieko nedarė. Tiesiog kurį laiką sėdėjo sustingęs. Jis negalvojo apie pasekmes. Jis tik norėjo pabūti su savo žmona. Vėl nuleido galvą prie savo Korinos. Pabučiavo jai į skruostą, užsimerkė ir leido sau išsiverkti.

Po kiek laiko išgirdo Johanos balsą:

— Adamai, mes turime paskubėti.

Ji sekė jį. Moteris lėtai ištraukė ginklą iš Adamo gniaužtų ir įbruko į Tripo Evanso ranką. Johana uždėjo savo pirštus ant jojo ir tris kartus iššovė, kad ant Tripo rankos liktų parako pėdsakų. Tada ji paėmė kitą Tripo ranką ir įdrėskė ja Adamui, kad po panagėmis liktų DNR. Adamas tarsi apdujęs vykdė jos nurodymus. Jie sugalvojo savigynos versiją. Ji nebuvo tobula. Ji buvo abejotina ir ganėtinai skeptiškai vertinama, tačiau galų gale fiziniai įrodymai kartu su Johanos liudijimu, nugirdus Tripo Evanso išpažintį, suveikė — kaltinamosios išvados nebuvo pateiktos.

Adamas buvo paleistas.

Visgi gyventi reikia su tuo, ką padarei. Jis nužudė žmogų. Toks dalykas nepraeina be pasekmių. Tie prisiminimai persekiojo Adamą naktimis, neleido miegoti. Jis žinojo, kad kito pasirinkimo nebuvo. Jei Tripas Evansas būtų likęs gyvas, jis būtų kėlęs grės-

mę Adamo šeimai. Ir kažkoks primityvus balsas giliai viduje netgi džiūgavo dėl to, ką jis padarė, kad atkeršijo už savo žmoną, apsaugojo berniukus.

— Ar galiu kai ko paklausti? — tarė jis.

— Žinoma.

— Ar gerai miegi?

Johana Grifin nusišypsojo.

— Ne, nelabai.

— Apgailestauju.

Ji gūžtelėjo.

— Galbūt aš nelabai gerai miegu, tačiau miegočiau dar blogiau, jei tu savo likusį gyvenimą leistum kalėjime. Aš apsisprendžiau, kai pamačiau tave tame miške. Ir manau, kad mano sprendimas leidžia miegoti taip gerai, kaip galiu.

— Ačiū, — pašakė jis.

— Nesijaudink dėl šito.

Buvo dar kai kas, kas visą laiką nedavė Adamui ramybės, bet jis niekuomet apie tai nekalbėjo. Tripas Evansas — negi jis tikrai galvojo, kad jo planas pavyks? Negi Tripas tikrai manė, kad Adamas taip paprastai leis jam išsisukti nužudžius jo žmoną? Negi jis tikrai galvojo, kad yra protinga grasinti jo šeimai, kaip tada, kai Adamas klūpojo prie savo mirusios žmonos su ginklu rankoje?

Po Tripo mirties jo šeima gavo didžiulę išmoką. Evansai liko miestelyje. Jie sulaukė paramos. Visi Siderfilde, netgi tie, kurie tikėjo, jog žudikas buvo Tripas, palaikė Bekę ir vaikus.

Ar Tripas žinojo, kad taip bus?

Pagaliau ar Tripas norėjo, kad Adamas jį nužudytų?

Iki žaidimo pabaigos buvo likusi minutė.

— Visgi keista, — tarė Johana Grifin.

— Kas?

— Visa tai prasidėjo nuo paslapčių. Tas visas reikalas su Krisu Teiloru ir jo grupe. Jie norėjo išvaduoti pasaulį nuo paslapčių. O dabar tu ir aš esame priversti saugoti pačią didžiausią paslaptį.

Jie abu stovėjo ir stebėjo paskutinę žaidimo minutę. Likus trisdešimčiai sekundžių, Tomas pelnė įvartį, o tai reiškė, kad žaidimas bus pratęstas. Minia džiaugsmingai suošė. Adamas nepašoko iš džiaugsmo. Bet nusišypsojo. Jis atsisuko į Rajaną. Šis taip pat šypsojosi. Adamas neabejojo, kad po šalmu šypsosi ir Tomas.

— Galbūt iš tiesų dėl to ir atėjau, — pasakė Johana.

— Dėl ko?

— Kad pamatyčiau jus visus besišypsančius.

Adamas linktelėjo.

— Galbūt.

— Ar tu tikintis, Adamai?

— Nelabai.

— Nesvarbu. Tau ir nebūtina tikėti, kad iš tiesų ji mato savo berniukus besišypsančius. — Johana pabučiavo jam į skruostą ir pasisuko eiti. — Tau tik reikia tikėti, kad ji to norėtų.

PADĖKOS

Autorius nori padėkoti šiems žmonėms be jokios ypatingos sekos, nes tiksliai neprisimena, kas ką padėjo padaryti: Anthony Dellapelle, Tomui Gormanui, Kristei Szudlo, Joe ir Nancy Scanlonams, Benui Sevier, Brianui Tartui, Chistine Ball, Jamie Knappui, Diane Discepolo, Lisai Erbach Vance ir Ritai Wilson. Kaip visuomet, visos klaidos yra jų. Aišku, juk jie ekspertai. Kodėl turėčiau visą ugnį atlaikyti aš?

Taip pat norėčiau paskubomis šūktelėti ačiū Johnui Bonneriui, Fredie Friednashui, Leonardui Gilmanui, Andy Gribbeliui, Johannai Griffin, Rickui Gusherowskiui, Heather ir Charles Howellams III, Kristinai Hoi, Johnui Kuntzui, Norbertui Perdergastui, Sally Perryman ir Paului Williamsui jaunesniajam. Šie žmonės (arba jų artimieji) dosniai prisidėjo prie mano pasirinktų labdaros organizacijų mainais į tai, kad jų vardai pasirodys šiame romane. Jei norėtumėte ir ateityje dalyvauti, apsilankykite *HarlanCoben.com* svetainėje arba kreipkitės elektroniniu adresu *giving@harlancoben.com*

Coben, Harlan
Co-05 Nepažįstamasis: [detektyvinis romanas] / Harlan Coben; iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė. — Kaunas: Jotema, [2016]. — 320 p.
ISBN 978-9955-13-584-5

Nepažįstamasis gali pasirodyti lyg iš niekur, galbūt išdygti bare, stovėjimo aikštelėje ar mažoje krautuvėlėje. Jo tapatybė nežinoma. Jo motyvai — neaiškūs, o informacija — nepaneigiama. Jis sušnabžda keletą žodžių į ausį ir pradingsta, palikęs tave rankioti akimirksniu sudužusio pasaulio šukes.

O Adamas Praisas turi ką prarasti — laiminga santuoka su gražia moterimi, du nuostabūs sūnūs bei visi kiti amerikietiškos svajonės atributai: didelis namas, geras darbas, regis, tobulas gyvenimas.

Ir tada prie jo prieina nepažįstamasis.

UDK 821.111(73)-31

Harlan Coben

NEPAŽĮSTAMASIS

Iš anglų kalbos vertė *Vilma Krinevičienė*
Redaktorė *Renata Buinickienė*
Viršelio dailininkas *Audrius Arlauskas*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 20 sp. l. Užsak. Nr. 15.2038
UAB „Jotema“, Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino UAB „Spindulio spaustuvė“, B. Brazdžionio g. 23, 48184 Kaunas

KITOS HARLANO COBENO KNYGOS

Ilgiuosi tavęs
Šešeri metai
Lik šalia
Stebuklingas išgijimas
Dingęs visam laikui
Sučiuptas
Laikykis stipriai
Niekam nesakyk
Miškai
Tik vienas žvilgtelėjimas
Nekaltas
Kitos progos nebus

SERIJA APIE MIRONĄ BOLITARĄ

Seniai prarasta
Pažadėk man
Staigus atsitraukimas
Netikėtas smūgis
Dviveidis